DESPĂRȚIȚI DE RĂZBOI. UNIȚI DE

WILB
SMIT

și IMOGEN ROBERTSON

REGELE REGILO

WILBUR SMITH
IMOGEN ROBERTSON

Saga familiei Courtney #9

REGELE REGILOR

Titlu original: King of Kings

Traducere și note de
Ana Irimescu

EDITURA UNIVERS
2022

PARTEA I
Ianuarie 1887

Amber Benbrook fu orbită pentru o clipă când păşi afară din răcoarea umbrită a Clubului Gheziera, în lumina soarelui din Cairo. Îşi pierdu echilibrul pe treptele mici care duceau până la trotuarul cu pietriş şi, instinctiv, îl strânse de braț pe logodnicul ei, maiorul Penrod Ballantyne. El o sprijini şi privi cu drag în jos, în ochii ei minunați. Ea îi întoarse un zâmbet.

— Încă nu cred că m-am obişnuit cu cizmele astea noi, Penny. Vânzătoarea mi-a spus că sunt ultima modă şi au fost teribil de scumpe, dar se pare că nu sunt făcute să te plimbi în ele.

Suspină şi îşi scoase un picior afară de sub pliurile lungi ale fustei sale în dungi, întorcându-şi puțin glezna ca să-şi examineze cizmele îngrijite, de piele întoarsă, cu tocuri delicate şi joase şi cu prinderea elaborată în cârlige, ochiuri şi panglici.

— În harem, obişnuiam să mă plimb desculță în majoritatea zilelor.

Penrod îşi încleştă maxilarul. Căpitanul Burnett şi locotenentul Butcher din Garda Coldstream a Maiestății Sale stăteau în spatele lor, în umbra porticului. Auziseră, cu siguranță, micul discurs al lui Amber şi remarca ei despre harem, avea să facă înconjurul clubului înainte de cină.

Penrod o admira pe Amber, o iubea chiar, dar era obligat să-i explice iarăşi că logodnica unui ofițer superior n-ar trebui să vorbească despre anumite lucruri în public şi că timpul petrecut de ea în haremul lui Osman Atalan, un inamic important al Imperiului Britanic, era, cu siguranță, unul dintre ele.

În cele două săptămâni care trecuseră de la logodna lor, Penrod descoperise că legătura sa cu o asemenea tânără faimoasă avea dezavantajele, ca şi plăcerile ei. Din multe puncte de vedere, Amber era o nestemată de primă clasă. Era frumoasă, izbitor de frumoasă. Bătrâna sa doică din Sudan o alinta cu numele *al-Zahrd*[1], Floarea, iar numele i se potrivea. La şaisprezece ani, silueta ei era suplă într-un mod adolescentin, dar plină de feminitate şi, cu toate că trăise aproape toată viața ei în Africa, avea pielea de culoarea

---

[1] În limba arab**ă**, în original.

laptelui, părul blond şi ochii albaştri ai unui înger de pe o carte poştală de Crăciun. În plus, avea un farmec inocent, era inteligentă fără să fie înfumurată şi prietenoasă fără să fie îndrăzneață. Până acum, se dovedise alegerea ideală pentru un om ca Penrod. El era un ofițer ambițios decorat deja pentru curajul său, dar avea tendința să intre în conflict cu superiorii săi, din vreme în vreme, şi un temperament pe care nu-l putea controla întotdeauna. O asemenea soție fermecătoare şi minunată ar fi trebuit să fie un avantaj politic perfect, netezindu-i ascensiunea prin ranguri spre înaltul comandament.

Cu toate acestea, nu doar frumusețea lui Amber o făcea faimoasă: istoria ei o transformase, de asemenea, într-un obiect de fascinație. Fusese unul dintre puținii supraviețuitori ai asediului de la Khartoum, acea pată teribilă de pe mândria imperială britanică. Timp de zece luni, generalul Gordon, eroul campaniilor britanice din China, apărase oraşul de războinicii rebeli din Sudan şi de liderul lor spiritual, aclamat ca Profetul renăscut de către adepții săi, dar numit „Mahdi cel Nebun” de către reporterii îngroziți ai ziarelor britanice. În timp ce membrii parlamentului din Westminster şi jurnaliştii importanți din presa londoneză ceruseră ca Gordon să fie salvat, miniştrii de stat ezitaseră şi oraşul fusese lăsat să moară de foame. Penrod se dovedise singurul ofițer de informații capabil să se strecoare printre liniile inamice şi să ducă mesajele şi ordinele guvernului său la Gordon şi la consulul britanic din oraş, David Benbrook. Apoi Penrod le întâlnise pe frumoasele fete Benbrook, pe Rebecca, cea mai mare, care se purta ca o gazdă la masa sărăcăcioasă a tatălui său, şi pe gemenele Amber şi Saffron, care-şi petreceau majoritatea zilelor măcinând alge de râu ca să hrănească oamenii. Penrod luptă pe zidurile oraşului ca să le apere de asalturile repetate ale războinicilor lui Mahdi, iar apoi conduse trupele

guvernamentale printr-un deşert perfid pentru a ridica asediul, însă asistența sosi prea târziu, înainte ca forțele britanice să poată să ajungă în Khartoum, dervişii[2] lansară un ultim atac peste râu. Într-o zăpăceală plină de foame şi febră, Amber Benbrook îl văzu pe Gordon ucis şi pe propriul ei tată decapitat pe stradă, în timp ce încerca să-şi ducă familia într-un loc sigur.

Sora geamănă a lui Amber, Saffron, scăpase cu un comerciant care fusese de asemenea prins în asediu, un om pe nume Ryder Courtney, cu care se şi căsătorise de atunci, dar Amber şi sora ei mai mare, Rebecca, fură luate ca pradă de război şi ținute inițial de Mahdi însuşi, apoi de cel mai puternic războinic al său, Osman Atalan. Penrod refuză să le părăsească pe surori, dar fu trădat când se infiltră în tabăra lui Osman, apoi ținut ca sclav al lui Osman şi torturat multe luni de zile.

Rebecca alese să fie concubina favorită a lui Osman, convingându-l că Amber era încă prea tânără pentru patul său şi devenind ea însăşi, în locul lui Amber, amanta care-i satisfăcea poftele. Pentru un timp, păru că fuseseră uitați, dar Saffron, Ryder Courtney şi prietenii arabi ai lui Penrod puseră în scenă o salvare îndrăzneață dinspre râu, tocmai când frumusețea pe cale să se împlinească a lui Amber începea să atragă atențiile lui Osman. Cu toate astea, Rebecca refuză să plece. Era deja însărcinată cu copilul lui Osman. Convinsă că avea să fie un fiu, alese să-l crească sub protecția tatălui său islamic, decât să-l expună ca pe o corcitură batjocurii propriului ei popor.

Amber îşi petrecu săptămânile de după salvarea ei scriind tot ce-şi putea aminti despre ce se întâmplase şi descoperi în ea un talent pentru a spune poveşti. Cartea care rezultă,

---

[2] Aici **şi** în continuare, cu sensul de membru al comunit**ăț**ii islamice sufite.

Sclavii lui Mahdi, deveni o senzație internațională. Toată lumea o citi, de la prim-ministrul Marii Britanii, la cel mai prost plătit, murdar de cerneală şi incompetent funcționar al serviciului guvernamental din Cairo. Amber fusese în Anglia pentru publicare, dar nu putuse să stea multă vreme departe de Africa. Se întoarse la Cairo şi la Penrod, la timp pentru cea de-a şaisprezecea aniversare a ei, celebrată în Hotelul Shepheard împreună cu sora ei geamănă. Logodna lui Amber cu Penrod păru un final potrivit pentru acest basm.

La început, Amber fu binevenită în societatea din Cairo, dar Penrod era tot mai conştient că logodnica lui nu se purta cum ar fi trebuit să se poarte o tânără englezoaică, iar incapacitatea ei de a face asta atrăgea comentarii. Nu tremură şi nu leşină când fu menționat oraşul Khartoum, descrise cu savoare împuşcarea unui crocodil sau a unui *kudu* şi, în loc să refuze să vorbească despre soarta teribilă a surorii sale mai mari, Amber spuse deschis că-i părea foarte rău să nu-şi cunoască nepotul şi că spera că sora ei, Rebecca, era fericită cu prietenele sale din harem. Adăugă că bebeluşul era probabil mai drăguț decât majoritatea, pentru că Rebecca era frumoasă şi Osman Atalan – foarte arătos. Toate mamele albe din Cairo se simțiră insultate adânc de remarcile ei. Comentariile şuierate în legătură cu comportamentul ei îl necăjeau şi-l stânjeneau pe Penrod. Dacă nu urma să învețe codurile nescrise ale clubului şi ale armatei, Amber nu era aşa un avantaj pentru cariera lui, după cum se aşteptase. Apoi luă în calcul asocierea ei nefericită cu Ryder Courtney. Penrod era fiul cel mic al unui baron şi avea o mulțime de bani, din averea familiei, plus solda lui militară. Fusese educat la Harrow şi-şi descoperise talentul pentru limbi străine călătorind prin Europa, înainte de a intra în armată. Era un ofițer, un gentleman născut să comande, loial reginei şi Imperiului. Courtney era un

comerciant, un om care se ridicase singur, care luptase pentru fiecare bănuț pe care-l avea şi care se arăta pe față disprețuitor față de orice formă de militărie. Este adevărat că se războise cu mare vitejie cu dervişii şi că jucase un rol cheie în salvarea lor de sub Osman Atalan, dar Penrod ar fi preferat ca sora logodnicei sale să se fi măritat cu un paznic de vânătoare.

În timp ce Amber îşi examina cizma, Penrod se uită în sus şi o observă pe Lady Agatha Woodforde, care îi privea de la balconul de deasupra, cu un zâmbet uşor pe buze. Simți cum i se strânge stomacul. Ea îi prinse privirea şi făcu o grimasă mică de dispreț. Dintr-o dată, Penrod se trezi amintindu-şi corpul ei gol într-o încurcătură de cearşafuri de bumbac de calitate, în dormitorul său din Hotelul Shepheard. Cu toate astea, îşi şterse imaginea din minte. Deocamdată, cel puțin, avea să-i fie credincios viitoarei sale neveste, destul de dificilă.

— Ballantyne! Ai grijă la buzunare!

Era un strigăt al unuia dintre ofițerii care rânjeau încă la remarcile lui Amber referitoare la harem. Penrod se întoarse şi privi în față un băiat tuciuriu cam de zece ani. Băiatul avea deja mâna subțire băgată în buzunarul de la jacheta lui Penrod. Se trase câțiva paşi, în vreme ce Penrod încercă să-l prindă, şi îşi deschise pumnul ca să arate ceasul de buzunar cu afişaj direct al lui Penrod, din aur de 18 carate, apoi se întoarse şi fugi. Şoferii şi servitorii care erau adunați în fața clubului se aruncară după el, dar el se feri, se suci şi le alunecă printre degete ca un țipar. Penrod îi aruncă o privire lui Amber.

— Nu-ți face griji pentru mine, Penny, spuse Amber trăgându-şi mâna din mâna lui. Recuperează-ți ceasul.

Penrod îi făcu cu ochiul şi o luă la fugă urmărind tânărul hoț de buzunare.

Amber îl privi cum plecă şi îşi simţi pielea îmbujorată. Era atât de arătos; numai privindu-l, gura ei devenea uscată, iar inima îi bătea într-un mod care era şi delicios, şi Înfricoşător. Deşi subterfugiul subtil al surorii sale îi îngăduise să părăsească haremul neatinsă, câtă vreme trăise acolo Amber auzise destul cât să ştie la ce anume să se aştepte în noaptea nunţii. Ideea de a face asemenea lucruri cu iubitul ei Penrod o înfricoşa şi, totodată, o făcu disperată să se mărite cât mai repede cu putinţă.

— Domnişoară Benbrook?

Căpitanul Burnett se apropie de ea din umbra verandei.

— Poate vă pot ajuta. Aveţi nevoie de o trăsură înapoi la hotel?

Ea clipi către el.

— De ce-aş avea nevoie de asistenţă pentru asta? Araba mea e mult mai bună decât a dumneavoastră.

În spatele ei, în umbra holului de la intrare, Amber auzi o femeie râzând cu poftă. Se întoarse şi văzu o blondă destul de frumoasă mergând spre ei pe pavajul cadrilat al holului cu graţia uşoară şi feroce a unei pisici. Amber crezu că o recunoştea, dar ştiu că nu fuseseră prezentate.

— Te-a pus la locul tău, Burnett! spuse femeia, întinzând mâna spre Amber. Draga mea, eu sunt Lady Agatha Woodforde şi sunt *atât* de încântată să te întâlnesc. Vezi, sunt o foarte veche prietenă a maiorului Ballantyne. Permite-mi să-ţi ofer un ceai câtă vreme este plecat să prindă hoţi.

Amber se gândi cu jind la camerele sale din Hotelul Shepheard. Voia să-şi schimbe cizmele astea oribile.

— Vreau să aud totul despre povestea ta de dragoste, draga mea, continuă finuţ Lady Agatha, iar eu o să-ţi spun toate detaliile dramatice de la fostul loc de muncă al maiorului Ballantyne.

Amber îşi aminti unde o mai văzuse. La un moment dat, când se plimbase pe lângă un grup de doamne şi domni pe terenurile clubului, simțise privirea lor insistentă asupra ei şi auzise apoi un hohot de râs imediat după ce trecuse. O făcuse să se simtă stânjenită şi expusă. Se întorsese de mai multe ori şi o văzuse pe Lady Agatha în mijlocul acelui grup, privind-o. Deşi acum părea suficient de prietenoasă.

— Însoțeşte-mă! Deşi e urât din partea lui Penrod s-o şteargă şi să te lase aşa de dragul unui ceas de buzunar.

— Eu i-am dat ceasul acela, spuse cu simplitate Amber. Este gravat.

Lady Agatha râse din nou, arătându-şi dinții drepți şi albi.

— Asta explică lucrurile! Trebuia să plece, din moment ce era un cadou de la *tine.*

Zâmbi şi atinse mâneca lui Amber. Era prea tentant. Amber nu obosea vorbind despre Penrod, şi chiar Saffron, care era de cele mai multe ori o soră indulgentă, începea să-şi dea ochii peste cap când Amber vorbea despre el şi planurile lor de nuntă. Prin mintea lui Amber trecu o suspiciune, aşa că o scrută pe Agatha. Era frumoasă, dar destul de bătrână, decise Amber. Trebuia să aibă cel puțin douăzeci şi cinci de ani. Gândul era reconfortant, aşa că îi dădu mâna şi se lăsă condusă de ea.

*

Băiatul avea un avans considerabil față de el, dar Penrod simțea că nu-şi punea întregul efort la bătaie ca să scape. Penrod luă asta ca pe o insultă. În timp ce alergară pe pod şi în oraş, evitând vânzătorii de apă în *jellabiya-le*[3] lor de culoarea cerului, cu ploştile lor umflate de pe umeri, şi

[3] Veşmânt lung tradiţional egiptean, purtat atât de bărbaţi, cât şi de femei.

trăsurile europenilor care mergeau de la club la birou şi acasă, băiatul se opri şi privi înapoi, iar când văzu că Penrod îl urmărea încă în viteză, rânji înainte să o ia din nou la fugă. Imediat după ce coborâră de pe pod, Penrod se aştepta ca băiatul s-o ia spre labirintul de străzi întortocheate şi înguste care formau cartierul Arab, dar, în schimb, continuă în jos pe bulevardul principal, dincolo de fațada elegantă a Operei şi Grădinile Esbekeeyah. Băiatul dansă prin mulțimile de abisinieni şi turci, turişti europeni legănându-se ciudat pe asini răbdători, albanezi cu eşarfele lor multicolore şi beduini mândri şi distanți.

— De-a ce te joci, băiete? se întrebă Penrod cu voce tare şi mări viteza.

Băiatul fu înjurat într-o duzină de limbi în timp ce, cu un salt grațios, trecu ca un campion la sărituri peste un gard viu ornamental de joasă înălțime şi sfâşie iarba, apoi țâşni înapoi pe drum, strecurându-se pe sub nasul unei cămile deranjate, şi se îndreptă către umbrele înguste ale clădirilor de vizavi. Penrod trase mai adânc în plămâni aerul fierbinte şi condimentat al oraşului şi simți înțepătura transpirației sub guler. Plăcerea urmăririi îi înfierbântă sângele şi îi lungi pasul.

Băiatul privi peste umăr. Fața lui mică exprimă şoc şi îngrijorare când realiză că Penrod îl ajungea din urmă. Îşi lăsă capul mai jos, îşi ridică genunchii, grăbindu-şi ritmul, apoi, brusc, se aruncă chiar în mijlocul bazarului de mătăsuri. Penrod înjură şi se forță să alerge mai repede, ştiind că labirintul încurcat al aleilor era ascunzătoarea perfectă pentru hoț. Trebuia să nu-l scape din ochi nici măcar o secundă; ceasul avea o valoare specială pentru el. Pe măsură ce drumul se îngusta, doi bărbați, care cărau o cuşcă mare de răchită plină cu curcani vii, prinsă pe un par aşezat între ei, începură să traverseze prin fața băiatului, care accelera. Băiatul se ghemui şi derapă pe călcâiele

sandalelor lui de piele pe sub cuşca în balans. Amuzați, cei doi bărbați îşi aşezară încărcătura ca să se holbeze după el. Penrod urlă un avertisment în timp ce sări peste cuşcă, atingând cu mâna pavajul prăfos când ateriză şi, ridicându-se brusc, o luă din nou la fugă după băiat.

Alergară de-a lungul liniei lungi de tarabe şubrede, cu mătăsuri atârnate, țesute în auriu şi violet, cu vânzătorii trăgându-şi cu iuțeală mărfurile din fața perechii năvălitoare. Penrod se apropia de băiat când acesta făcu brusc dreapta într-o curte îngustă, şi o săgeată fulgerătoare de lumină îl izbi pe Penrod ca o lovitură după umbra adâncă a bazarului principal. Băiatul se prinse de fântâna din mijloc, se folosi de moment ca să se strecoare pe alături şi o zbughi. Schimbarea de direcție aproape funcționa, dar Penrod se lăsă ghidat de instinctele sale, perfecționate de ani de triumf pe terenul de polo şi pe câmpul de luptă, se Împinse în fântână cu piciorul stâng, aruncându-se în lateral şi înapoi după băiat. Acum băiatul era stresat, privind prea des în urmă să verifice progresul urmăritorului său. Arabi bătrâni cu turbane albe şi verzi îşi ridicară cănile delicate de cafea, păzindu-le cu degetele lor lungi, şi începură să pună pariuri pe rezultatul cursei. Băiatul privi din nou înapoi şi se împiedică în lucrurile unui tinichigiu, împrăştiindu-i mărfurile pe pământ în timp ce se prăbuşea, dar, înainte ca deținătorul standului să poată să pună mâna pe hainele zdrențuite ale băiatului, acesta fu în picioare şi o luă la fugă din nou. Penrod se agăță de zidul din dreapta, urcându-se pe o grămadă precară de cufere de ceai fragile ca să evite obiectele de metal împrăştiate, apoi se aruncă asupra băiatului ca un vultur în picaj către un iepure. Prada sa se întoarse încă o dată şi păru că, în sfârşit, băiatul îşi pierduse norocul. Era o fundătură, un gol între case, plină cu gunoi şi țevi sparte. Băiatul se avântă în stânga printr-o poartă de lemn, lăsată întredeschisă sub un

arc placat cu gresie. Penrod îl urmări chiar la timp ca să-l vadă cum urca în grabă scările de piatră din curte către o uşă de cedru încrustat, care ducea în interiorul casei. Plonjă după el în întunericul brusc al casei vechi şi urmă sunetul paşilor băiatului, care urcau. O femeie ieşi în casa scării şi urlă, acoperindu-şi fața în vreme ce Penrod trecea pe lângă ea. Scările deveniră mai brute şi nefinisate pe măsură ce le urcau, copii mici şi pisici curioase îi priveau din intrări înguste, apoi Penrod se trezi dintr-o dată din nou afară, în lumina şi căldura soarelui de după-amiază, pe un acoperiş plat, punctat de cutii de depozitare şi sfori de rufe. Îl văzu pe băiat printre cearşafurile mişcătoare de bumbac şi alergă din nou prin *puzzle*-ul amestecat şi neregulat al acoperişului. Băiatul se opri brusc în fața lui, dând din brațe ca o morişcă. Era la marginea acoperişului, privind peste parapetul jos, spre căzătura fatală pe una dintre aleile întortocheate de jos. Nu mai avea unde să fugă, între băiat şi următorul acoperiş era o prăpastie de aproximativ opt picioare. Penrod avu un moment de satisfacție, apoi îl văzu pe băiat dând un pas înapoi şi ghemuindu-se.

— Nu face asta, băiete! strigă Penrod, dar băiatul se aruncase deja înainte şi în aer, luându-şi avânt cu mâinile şi picioarele.

Penrod alunecă şi se opri la marginea acoperişului, pregătit pentru imaginea îngrozitoare a trupului mic al băiatului, frânt dedesubt. Dar nu, băiatul aproape că sărise dincolo. Atârna de o mână, ținându-se de o ieşitură infimă a acoperişului de vizavi. Dar nu era niciun balcon sau copertină sub el care să-i atenueze căderea, niciun loc pe care să-şi sprijine picioarele din care dădea frenetic. Un om strigă de dedesubt şi, imediat, capătul aleii se umplu de fețe care priveau în sus. Nimeni nu mai râdea acum; erau fascinați de iminența morții. Pentru un moment, Penrod fu tentat să-l părăsească pe băiat, să-l lase să cadă şi să ia

ceasul de la cadavru. Evident, băiatul nu avea puterea de a se trage singur înapoi sus; era o chestiune de secunde până când avea să alunece şi să cadă. Tencuiala i se sfărâmă sub mână şi băiatul alunecă un inci, cu un scheunat slab şi înfricoşat. Penrod se gândi la Amber. Cum să-i spună că n-a făcut nimic să încerce să salveze copilul acesta? Putea să mintă, fireşte, dar avea deja suficiente secrete. Oftă, se întoarse şi se trase în spate o duzină de paşi de la marginea acoperişului, apoi îşi coborî umerii şi o luă la fugă. La marginea acoperişului, se împinse cu toată puterea şi viteza. Auzi un țipăt, o rugăciune bombănită sub el, apoi ateriză greu, dar curat, pe acoperişul opus. Băiatul urlă din nou; zdruncinătura aterizării lui Penrod îl făcuse să trepideze şi să-şi piardă şi ultima priză disperată a degetelor. Începu să cadă, apoi o mână puternică îl prinse de încheietură şi Penrod îl trase înapoi pe acoperiş. Chiar şi atunci, băiatul încercă să fugă, dar Penrod îl ținu strâns, ridicându-l de umerii lui subțiri.

Băiatul îşi reveni repede. În timp ce Penrod îl ținea suspendat în aer, el dădu drumul în arabă unui şir de insulte şi tânguiri. Vorbea la fel de bine cum fugea. Dar nu-şi irosi cuvintele ca să-i mulțumească lui Penrod pentru salvarea sa; în schimb, îl invocă pe Allah să fie martorul cruzimii *ferengi-lor*[4] şi imploră fiecare *djinn*[5] care era în Cairo să aibă milă de el, să vină în ajutorul său şi să-l apere împotriva monstruoasei acuzații de tâlhărie care era aşa o insultă la adresa onoarei lui, onoarei părinților lui şi onoarei oraşului însuşi. Penrod rânji în vreme ce ascultă, aşezându-l

---

[4] Nume dat de arabi comercianților europeni din estul Africii şi Levant.

[5] Ființă supranaturală din spațiul cultural islamic, cu puteri magice, care poate să fie şi bună, şi rea.

pe băiat jos în mijlocul tiradei lui şi, ținându-l bine să nu scape, îşi scutură praful de pe pantaloni şi îşi aranjă părul cu mâna liberă. Apoi, când văzu că băiatul nu dădea semne să-şi piardă respirația vorbind, spuse în aceeaşi limbă:

— Goleşte-ți buzunarele, fiu onorat al oraşului Cairo, sau jur pe Profet, pacea fie cu el, c-o să te pun înapoi unde te am găsit atârnând la capătul frontonului de pe acoperiş.

Băiatul tăcu brusc. Îl privi pe Penrod în ochi şi orice văzu acolo îl convinse că era mai bine să i se supună decât să se mai certe. Îşi înfundă mâna în veşmântul lui, recuperă ceasul şi i-l prezentă lui Penrod în palma deschisă. Penrod îl luă şi-l puse înapoi în propriul său buzunar, dar nu-l lăsă pe băiat să plece.

— Şi restul.

Stârni un alt val de proteste, dar Penrod îl ridică pe băiat în sus până când i se strânse veşmântul pe gât, şi începu să-l tragă înapoi către marginea acoperişului. Băiatul scânci, îşi înfundă din nou brațul între faldurile veşmântului şi scoase o mână de monede de argint pe care le aruncă la picioarele lui Penrod. Apoi începu să plângă.

Lacrimile femeilor sau ale copiilor nu aveau prea mare efect asupra lui Penrod, dar fu surprins. S-ar fi aşteptat ca un hoț ca acesta să aibă o colecție de lucruri mici: portofele, bijuterii, nu o mână de şilingi englezeşti proaspăt bătuți, ca aceştia. Se încruntă spre ei în timp ce licăreau în praf printre umbrele tremurătoare ale hainelor de bumbac puse la uscat, ce atârnau pe sforile de rufe de deasupra lor.

Băiatul văzu că lacrimile lui nu aveau niciun efect. Pufni şi începu să vorbească din nou. De data asta vorbi despre sărăcia lui, despre boala mamei lui, despre cum încerca să

aibă grijă de ea ghidând un *effendi*[6] ca el însuşi prin Cairo. Bineînțeles că vedea că Penrod nu era un turist oarecare, dar el, Adnan, fiul lui Mohammed ştia toate locurile secrete din Cairo unde un om bogat ca el putea să se distreze: jocuri, femei, băutură şi scene de deliciu pline de opiu, scoase direct din paginile cărții O *mie şi una de nopți.*

Penrod îl scutură până când tăcu din nou. Se gândi la felul cum îi arătase băiatul ceasul imediat după ce-l furase, cum, la început, fugise mai încet şi pe bulevardele mari, unde Penrod îl putea urmări cu uşurință, expresia de pe fața lui în perioada de început a cursei, când se uita înapoi să verifice dacă Penrod îl mai urmărea.

Penrod se învârti, îşi folosi ambele mâini ca să-l ridice pe Adnan de la pământ şi îşi apropie fața de fața băiatului.

— Cine te-a plătit să furi de la mine, Adnan?

*

Veranda doamnelor de la Clubul Gheziera era un triumf de design elegant, aducând împreună ce era mai bun din arhitecturile europeană şi egipteană ca să creeze un paradis răcoritor şi liniştit în căldura de după-amiază. Servitorii îmbrăcați în caftane albe impecabile, cusute cu fir de aur la gât şi încheieturi, purtând fiecare un fes plat stacojiu, se mişcau printre mesele joase, cărând tăvi cu cafea neagră amăruie, ceainice de argint şi mormane de produse de patiserie delicate care ar fi trezit invidia celor mai bune hoteluri din Paris. Pentru ofițeri şi bărbați, cărau băuturi asortate, brobonite, în care trosneau cuburi de gheață. Pentru doamne, limonadă care avea gust dulce-acrişor şi

---

[6] Domn cu statut social important, titlu nobiliar, puternic **ş**i educat. Termen folosit ini**ţ**ial cu prec**ă**dere în Imperiul Bizantin **ş**i în Imperiul Otoman, dar extins mai târziu în întregul spa**ţ**iu islamic.

care era la fel de răcoritoare ca şi când ai fi făcut baie într-o apă pură de primăvară.

Lady Agatha o conduse pe Amber la o pereche de canapele joase din colţ, adăpostite de frunzele delicate ale palmierilor în creştere. La capătul îndepărtat al camerei, un cvartet de coarde cânta ceva liniştitor şi moderat, iar sub murmurul conversaţiei generale, Amber putea auzi muzica prelinsă a fântânii centrale, unde o zeiţă de piatră turna fără oprire apa Nilului într-un bazin de mică adâncime, brăzdat de un mozaic turcoaz sclipitor.

În timp ce Lady Agatha comandă, Amber îşi ţinu geanta mică pe genunchi şi o observă. Amber nu ştia multe lucruri despre haine, în afară că-i plăceau, şi, cu toate că învăţase în harem să-şi coafeze părul în stiluri dintre cele mai elaborate, acestea nu erau stilurile acceptate în Cairo. Ştia totuşi suficient încât să observe că Lady Agatha era minunat de bine îmbrăcată. Tăietura jachetei sale strâmte de satin sugera atât rafinament, cât şi modestie, scoţându-i în acelaşi timp în evidenţă curbele corpului. Fustele ei erau pline, lungi şi de un alb surprinzător, dar tiveala în dungi şi dantele de satin stacojiu le dădea o notă originală. Dar ce era cel mai remarcabil în legătură cu hainele ei era felul cum Lady Agatha părea să se simtă atât de bine în ele. Amber nu se putea opri din foit şi scărpinat. Corsetul o pişcă, dantela din jurul gâtului o zgâria. Încerca în fiecare clipă să slăbească ceva sau să strângă altceva, dar, orice ar fi făcut, nu putea să se simtă confortabil. Sora ei, Saffron, era de puţin sau niciun ajutor. Purta pantaloni sport şi bluze lungi pe care le împrumuta de la soţul ei când se aflau pe drum în sălbăticia Africii de est, iar pentru ocazii formale îşi făcea din ce avea în bagaj câte o rochie de seară elaborată, după un design propriu. Aceste rochii atrăgeau suspine de mirare şi invidie din partea tuturor femeilor din încăpere, dar Saffron părea la fel de relaxată în ele ca în

hainele ei de voiaj. Cu toate acestea, stilul nu i se potrivea deloc lui Amber. Încercase odată una, dar când ieşise din vestiar în hotel, Saffron râsese atât de tare încât începuse să sughițe. Astfel că Amber fu condamnată la croitorii de pe Bond Street şi la creatorii de modă instruiți la Paris, care-şi împungeau acele în cartierul european din Cairo.

— Acum putem să stăm de vorbă, spuse Lady Agatha în timp ce chelnerul le aduse limonada, prăjiturile şi ceaiul, servite englezeşte.

O vreme, Amber o ascultă cu plăcere. Lady Agatha ştia tot felul de detalii interesante din perioada de început a carierei lui Penrod şi Amber fu fascinată de povestea sa despre retragerea lui din luptă în dezastrul de la El Obeid şi de primirea de care avusese parte când se întorsese la Cairo. Amber uită de hainele ei ciudate şi de râsul suspicios al prietenilor lui Lady Agatha şi îşi spuse poveştile despre Khartoum, timpul petrecut de Penrod captiv la Osman Atalan şi privațiunile umilitoare pe care le îndurase.

— Şi acum urmează să ne căsătorim. Nu cred că a fost vreodată cineva mai fericit decât sunt eu.

Lady Agatha îşi lăsă capul într-o parte.

— Fată dragă! Ce romantic!

Păru să ezite:

— Ar trebui să nu spun nimic? Ah, mi-aş dori să pot să tac şi să te las să te bucuri de fericirea asta.

Brusc, Amber se gândi la cobra de care se împiedicase odată în tufele aflate chiar în afara Khartoum-ului, cum se ridicase şi o fixase legănându-şi capul frumos dintr-o parte într-alta. Simțea aceeaşi frică instinctivă şi bolnavă pe care o simțise atunci, acelaşi fel de a fi stupefiată şi fără apărare.

— Amber – sper că pot să-ți spun Amber, draga mea –, trebuie să te întreb: eşti sigură că-l cunoşti pe maiorul Ballantyne *chiar* aşa de bine cum crezi?

— F-fireşte că da, răspunse stins Amber.

Vocea lui Lady Agatha deveni un tors moale.

— Îmi pare *bine.* Deci nu o să fii surprinsă de nimic din ce a spus sau a făcut. Trebuie s-o ştii deja! Vezi, mi a povestit confidenţial totul cât timp ai fost tu în Anglia, îngrijindu-te de publicarea micuţei tale cărţi *captivante. Fireşte* că nimic din ce aş putea să-ţi spun despre Penrod nu te-ar surprinde, dragă, dar de dragul conştiinţei mele trebuie să mă asigur că eşti conştientă de ce mi-a spus despre familia ta, anume despre frumoasa şi tragica ta soră mai mare. O cheamă Rebecca, nu-i aşa?

În următoarele douăzeci de minute, Agatha vorbi cu vocea ei minunată şi vioaie în vreme ce lumea lui Amber se prăbuşea în jurul ei. Fiecare cuvânt pe care-l spunea străpungea inima naivă a lui Amber ca un pumnal turnat din cel mai bun oţel de Damasc. Când, într-un final, Agatha se opri din vorbit şi o lăsă de mâini, Amber se ridică dintr-o dată în picioare. Agatha arăta ca o pisică drăguţă pe canapea, cu prăjiturile şi frişca ei, cu eleganţă şi naturaleţe.

— Eu... eu trebuie să plec, spuse Amber.

— Cred că e cel mai bine, replică Lady Agatha fără măcar să se deranjeze să privească în sus, admirându-şi în schimb unghiile manichiurate. Vocea ei era rece.

Amber se întoarse şi se îndreptă grăbită către uşă, incapabilă să înţeleagă ceea ce tocmai auzise, dar crezând în acelaşi timp fiecare cuvânt. Trebuia să plece înainte să izbucnească în lacrimi în faţa tuturor acestor oameni. Aproape reuşi, dar cizmuliţele ei la modă o trădară din nou şi alunecă pe dalele de marmură lângă pragul holului. Unul dintre chelneri întinse mâna s-o prindă, dar o făcu prea târziu şi neîndemânatic, şi căzură împreună, iar tava cu pahare goale pe care o ducea în cealaltă mână se prăbuşi pe podea. Chiar şi cvartetul de coarde se opri din cântat ca să se întoarcă şi să se uite la ei în vreme ce Amber se străduia să se ridice în picioare.

— Îmi pare rău, îmi pare rău...

Împinse mâinile care încercară s-o ajute, apoi alergă pe scări în jos, afară în lumina strălucitoare a soarelui şi urcă în prima trăsură goală. Reuşi să comande s-o ducă la Hotelul Shepheard şi căzu pe spate pe banca tapiţată.

De la veranda Clubului Gheziera, crema societăţii anglo-egiptene o privi plecând, urmată de râsul discret şi muzical al lui Lady Agatha.

*

Când Penrod află că o doamnă engleză frumoasă şi blondă îl plătise pe Adnan să-i fure ceasul şi să-l conducă într-o cursă lungă, inima i se răci.

Dădu drumul băiatului şi se îndreptă spre gaura întunecată a casei scărilor, care urma să-l conducă înapoi în stradă. Adnan culese în palmă monedele din praf şi-l urmă.

— A spus că e o glumă! Vouă, englezilor, vă plac glumele?

Acum Adnan îşi încerca engleza. Vocea lui avea un ecou surprinzător în vreme ce coborau pe scări, în întuneric. Era ciudat de linişte după zgomotul străzii.

— Pleacă de lângă mine, izbucni Penrod către el, dar băiatul rămase aproape, săltând pe scări în jos, în spatele lui. Penrod ajunse la baza scărilor şi ieşi în curtea principală.

— N-o să pui să mă aresteze? Probabil şi tu crezi că a fost o glumă bună?

Mulţimea de dedesubt, care privise urmărirea şi salvarea, se adună acum în jurul lor. Adnan primi o serie de lovituri uşoare pe cap, iar Penrod fu lăudat şi felicitat în arabă, engleză şi franceză. Se auzi numit războinic, miracol, mâini necunoscute îi scuturau praful de pe uniformă, oamenii îl prindeau de încheieturi, îl băteau pe spate, îl binecuvântau. Penrod continuă să înainteze până când mulţimea se împrăştie, iar el se întoarse în bazarul principal. Nu văzu nimic şi nu auzi nimic până când o altă mână îl apucă de

mânecă. Nerăbdarea îl copleşi şi ridică pumnul să-l lovească pe cel care-l ofensa.

— Hei, stăpâne, fii bun cu Yakub!

Penrod îşi coborî braţul. Vederea i se limpezi puţin, iar el realiză că se uita la faţa unui prieten şi aliat vechi. Yakub îl ghidase prin deşert spre Khartoum şi îşi riscase viaţa ca să-l ajute pe Penrod să scape din sclavie de la Osman Atalan. Penrod reuşi să dea din cap a salut. Yakub îi examină faţa şi se încruntă, apoi îşi întoarse atenţia către Adnan, care mergea încă alături de Penrod. Se pare că veştile referitoare la urmărire ajunseseră deja la urechile lui Yakub.

— Furi de la *Ababdan riji*[7]*?* Eşti nebun, brotăcelule? De ce crezi că-l numim „Cel care nu se întoarce niciodată?"

— Nu mi s-a spus numele lui, zise Adnan îmbufnat.

— Ce să fac cu el, stăpâne? întrebă Yakub. Să-l arunc în râu? Să-l închid în temniţă? Dacă nu-l mănâncă ceilalţi hoţi, o să-l mănânce gândacii.

— Oferă-i muncă cinstită, dacă o poate face, îi spuse Penrod.

Vocea lui suna spart şi gol.

— Dar lăsaţi-mă acum în pace, amândoi.

Vânzătorii de pe drumul îngust îşi ridicară cănile de cafea spre el, dar Penrod îi ignoră pe toţi. Împinse deoparte bucăţile de mătase care i se ofereau şi, în schimb, se gândi la ultima noapte pe care-o petrecuse cu Lady Agatha. Fusese cu abia o lună în urmă, când Amber era încă în Anglia. Agatha sugerase să fumeze împreună opiu, iar el, simţindu-se languros după căldura amorului la care se dedaseră, acceptase. Fusese frumos să o privească, cu sânii ei grei şi albi legănându-se liberi sub halatul de mătase, în timp ce pregătea cu grijă drogul; o minge mică şi maro

---

[7] În limba arab**ă**, în original.

clocotind în găvanul unei pipe. Considerase că drogul era supraestimat, cu toate că inducea o ceață plăcută şi adăuga o notă mai lentă şi mai senzuală mângâierilor lor. Sub influența sa, era mai uşor să încetineşti şi să savurezi corpul ei plin şi copt. Dar după aceea... Ce se întâmplase după aceea? Se întinseseră împreună în penumbra răcoroasă, bând un brandy bun şi vechi şi îi spusese despre aventurile sale din Khartoum, despre cum o sedusese pe fiica cea mare a lui David Benbrook, Rebecca, dezvirginând-o cu aceeaşi uşurință cu care ar smulge cineva o smochină coaptă dintr-un pom de la marginea drumului. Îi spusese Agathei că atunci când a înțeles că Rebecca se culcase şi cu Ryder Courtney, decisese că nu avea nicio obligație în ceea ce-o privea. De atunci, bineînțeles, Rebecca devenise curva lui Mahdi însuşi, apoi, după moartea lui, a duşmanului de sânge al lui Penrod, Osman Atalan. Folosise cuvântul acela, „curva”? Da, îl folosise.

Merse înapoi de-a lungul bulevardului spre Insula Zamalek şi Clubul Gheziera, dar imaginile şi sunetele îi erau străine. Se putea gândi doar la noaptea aceea, vorbind cu Lady Agatha, spunându-i totul. Ce nebun fusese! Ştia că Lady Agatha era un şarpe gelos, dar drogul îi desfăcuse în mod fatal limba. Penrod înțelegea că Rebecca făcuse pe concubina ca să salveze viața surorii sale şi viața sa, dar nu-i explicase asta lui Lady Agatha. Nu, spusese în schimb: „Osman Atalan poate să păstreze curva, eu o să iau mireasa virgină.” Gura i se uscă. Tresărise Lady Agatha când spusese el asta? Poate. Era posibil ca Agatha să se mai fi aşteptat să devină ea însăşi soția lui Penrod până în clipa în care articulase el acea remarcă fatală. La scurtă vreme după aceea, Amber sosise înapoi în Cairo ca să şi sărbătorească ziua de naştere împreună cu sora ei geamănă. Succesul cărții sale se revărsase peste ea, devenită dintr-o dată bogată în propriile ei drepturi şi atât de evident îndrăgostită

de el. Îşi anunţaseră logodna. Penrod nu făcuse niciun efort de a o avertiza pe Agatha.

Aproape ajunsese la club. Mâna i se strânse în jurul ceasului salvat. Aurul era rece la atingere. Ştia inscripţia fără să se uite la ea: *Pentru Penrod. Pentru Totdeauna, Amber.* O declaraţie simplă şi timidă. Poate că Lady Agatha nu intenţiona să-i spună nimic ofensator lui Amber, probabil era doar curioasă. Probabil că avea să le găsească pe amândouă vorbind despre modă şi aranjamente de nuntă şi că singura pedeapsă pentru indiscreţiile sale avea să fie privirea vicleană şi senzuală a fostei sale iubite. Începu să meargă mai repede şi acea flacără mică de speranţă încercă să se trezească la viaţă, cu toate că ştia că era falsă.

*

Saffron Courtney, născută Benbrook, era deja sătulă de Cairo. Le luase două săptămâni să ajungă în oraş, călătorind pe asini ţâfnoşi prin munţii Etiopiei, apoi pe un vapor cu aburi din Djibouti, pe Marea Roşie până la Suez şi apoi aici. După ce se entuziasmase iniţial s-o reîntâlnească pe Amber, Saffron se simţise apatică şi plictisită. Dacă ar fi avut un studio aici, o casă, ar fi fost mai uşor de suportat, dar, blocată în hotel în mijlocul oraşului, nu avea cu ce să-şi umple zilele. Ryder era plecat de dimineaţa până seara, iar Penrod o tot lua pe Amber la stupidul Club Gheziera. Ryder Courtney nu fusese considerat demn să fie membru, aşa că Saffron refuză să meargă oriunde în apropierea acelui loc. Penrod, care, desigur, juca polo la club, o lua întotdeauna pe Amber pe insula pe care se afla sediul clubului. Saffron pufni. Făcuseră până şi grădinile să semene cu o proprietate britanică. Idioţii. De ce să mai vii în Africa dacă vrei să te prefaci că mai locuieşti în Chelsea?

Lui Saffron îi plăceau bazarurile şi străzile înguste din Cairo, modul cum era îmblânzită lumina de balcoanele caselor vechi, care erau atât de apropiate în anumite locuri

încât femeile îşi dădeau dulciuri peste alei, stivele mari de lucruri de metal, grămezile de curmale şi migdale, şi sacii desfăcuți cu condimente roşii şi galbene. Ieşise să picteze ce vedea, dar se trezise înconjurată şi agresată. Odată se îmbrăcase ca un băiat şi cutreierase cu caietul ei de schițe. Fusese încântată de desenele pe care le făcuse în acea zi, dar chiar şi prietenii lui Ryder fuseseră oripilați de ideea ca o femeie europeană să se plimbe îmbrăcată în haine de bărbat şi o făcuseră să promită că nu va mai face asta. În apartamentul ei luxos din Hotelul Shepheard, tot ceea ce putea face era să picteze naturi moarte: boluri cu fructe şi flori, care o iritau atât de mult încât, când Ryder găsi munca ei în desfăşurare „foarte drăguță”, aruncă după el cu portocale.

De asemenea, era foarte plictisită de sarcina ei şi grețurile o iritau. Când Ryder îi spusese că s-ar putea să mai stea în oraş câteva luni până îşi făcea aranjamentele pentru noua lui afacere, izbucnise în lacrimi. Nu era o femeie care să plângă des, iar incidentul o surprinsese pe ea la fel de mult ca pe Ryder. El spusese ceva despre cumpărarea unei case, ceva mic şi plasat în afara cartierului european, pentru ca ea să nu se mai simtă atât de îngrădită, dar până în acel moment ajunsese deja atât de sătulă şi de nefericită încât nu putea să-şi dea seama dacă el vorbea serios. Se putea ca oamenii de la Clubul Gheziera să nu fie de acord ca familia Courtney să se stabilească într-un asemenea loc, dar Saffron fu de părere că puteau să se spânzure. În casa ei, putea să întrețină prietenii arabi ai soțului ei şi să-i pună pe copiii acestora să pozeze pentru ea. Îşi muşcă unghiile şi speră foarte tare că Ryder vorbise serios. Cu toate astea, el avea foarte multe pe cap în acest moment.

În timp ce vânase nyala de munte pe crestele de la est de Adrigat, cu câțiva ani mai devreme, Ryder descoperise semne a ceea ce se putea dovedi un zăcământ mare de

argint. Trimise proba la oficiul de teste din Colonia Capului[8] şi, când inițial sub ocupație olandeză, integrată în Africa de Sud, la formarea acesteia, în 1910.

Scăpară din Khartoum şi merseră la curtea împăratului Yohannes al Abisiniei[9], găsiră raportul care-i aştepta. Acesta confirma că zăcământul era bogat în minereu prețios de argint. Ea şi Ryder erau amândoi primiți bine la curtea Abisiniei. Ryder îi adusese împăratului ştiri despre activitatea dervişilor de la graniță, iar împărăteasa o făcu pe Saffron răsfățata sa, purtând cu mândrie rochii făcute după designul ei. Obținuseră toate permisele adecvate, se puseseră de acord în privința procentului de argint extras care urma să ajungă în trezoreria împăratului şi trimiseseră agenți să cumpere pământul şi să negocieze cu şefii locali. De atunci, Saffron ştiu că fiecare gând al soțului ei era despre descoperire şi despre cum s-o exploateze. Acum, în Cairo, îşi petrecea tot timpul cu ingineri de mină şi cu experți în metalurgie.

Saffron ştia că lui Ryder îi plăceau zonele montane din Tigray[10]. Peisajul era o serie stupefiantă de câmpii înalte şi văi adânci, împânzite cu biserici străvechi tăiate în stâncă şi mănăstiri cocoțate pe cele mai înalte vârfuri, accesibile doar cu ajutorul unor scări şubrede de funie. Ca şi în deşert, era fierbinte ziua şi rece noaptea, dar frumusețea sa era mai izbitoare decât grandoarea austeră a Saharei. Bogat după ploi, pajiştile sale se umpleau de vânat, de păsări exotice şi

---

[8] Colonie britanică începând cu 1806.

[9] Este vorba de Yohannes al IV-lea al Etiopiei (1831-1889), care a domnit din 1871 până la moartea sa.

[10] Regiune montană din nordul Etiopiei, la granița cu Eritreea şi Sudan.

de stranii flori roşii şi albe. În sezonul uscat, când peisajul se schimba în culoarea pieii de leu, satele ieşeau în evidență ca nişte pete vii de verde smarald. Oamenii erau fermieri care-şi măsurau avuția în prieteni şi animale vii, dar erau şi povestitori şi cântăreți cu spirit şi grație, moştenitori ai unei culturi bogate în mituri şi mister. Locul viitoarei mine era într-o vale izolată şi nelocuită, la trei mile de cel mai apropiat sat, iar Saffron îşi dorea să fie acolo cu soțul ei. În fiecare noapte după ce făceau dragoste, îl ruga pe Ryder să-i descrie totul din nou şi să-i explice fiecare detaliu despre cum avea să fie dispusă tabăra, unde aveau să-şi crească plantele şi să-şi țină animalele, colibele muncitorilor, clădirile de care se foloseau ca să proceseze minereul. După ani de zile de comerț de-a lungul Africii, Ryder voia să construiască ceva permanent. Credea că mina îl putea face foarte bogat, dar voia şi să aducă bogăție oamenilor din Tigray. Vorbea despre cum avea să pregătească ingineri şi metalurgişti din cadrul populației locale, despre cum i-ar putea proteja pe toți profiturile minei de vicisitudinile foametei sau ale războiului. Saffron nu-şi putea închipui fericire mai mare decât aceea de a-l ajuta, crescându-şi copiii pe măsură ce creştea mina, şi îşi dorea cu disperare ca acest viitor captivant să înceapă imediat. Cu toate astea, un asemenea angajament necesita foarte multe planuri. Ryder voia să recruteze o mână de experți minieri americani şi europeni. Avea nevoie de bărbați obişnuiți să lucreze în locuri izolate, aşa că începu să caute veterani de la marea lovitură dată de mina de argint din Comstock, în vestul statului Utah. De asemenea, avea nevoie de timp ca să adune echipamentul necesar pentru procesarea minereului. Saffron nu era foarte interesată de detaliile maşinilor. Când Ryder începea să vorbească despre argint viu, căzi de amalgamare, alimentatoare şi ştampile, ea nu mai asculta. Totul părea foarte scump şi foarte greu, atât de dificil de

transportat în munți, dar avea încredere totală în abilitatea soțului ei de a aranja totul la perfecție. Își dorea doar să nu dureze mult.

Între timp, privea visătoare pe fereastră. Aşa că ea fu cea care o văzu pe Amber întorcându-se la hotel de pe Insula Zamalek. Chiar şi din acest unghi, Saffron putea spune că era ceva în neregulă cu sora ei. O simți în piept, o strângere bruscă şi bolnavă a inimii. Sări de la locul ei, uitând de propriile probleme, şi se grăbi spre camerele lui Amber.

*

Penrod întrebă de logodnica lui la poarta clubului. Servitorii o cunoşteau cu toții pe domnişoara Benbrook – nu era uşor de uitat o fată engleză care arăta ca o floare ieşită odată cu primele ploi şi care putea în acelaşi timp să vorbească o arabă clasică fluentă care-i făcea să se simtă de parcă erau cu toții poeți. De asemenea, Penrod concluziona după ochii lor mijiți şi răspunsurile scurte că Amber nu arătase fericită când plecase şi că ei, care erau de partea fetei, îl învinovățeau pe el. Să creadă ce-or vrea. În vreme ce-şi punea întrebările, căpitanul Burnett trecu pe lângă el. Căpitanul se opri lângă Penrod şi întârzie ca să-şi aprindă o țigară. Flacăra se legănă uşor.

— Domnişoara Benbrook a fugit din nou, Ballantyne, a spus el tărăgănat. Lua ceaiul cu Lady A, după care a dispărut în cel mai ciudat mod.

Suflă din plămâni tot fumul gri-albăstrui în aerul după-amiezii şi chicoti pentru sine.

— A încercat să se arunce în brațele unui servitor arab în drumul ei spre ieşire. Presupun că poți să scoți fata din harem, dar vechile obiceiuri mor greu!

Mâna lui Penrod se îndreptă spre mânerul sabiei, dar Bumett fu măturat din cale de locotenentul Butcher.

— Taci, idiotule, îi şuieră el prietenului său, înainte să se întoarcă spre Penrod. Scuze, domnule maior. Omul a stat

prea mult la soare. Îl îmbrânci pe Burnett în direcția umbrei, în timp ce se înclina şi zâmbea servil către Penrod.

Penrod îi privi plecând, apoi se urcă în prima trăsură din şir. Dădu brusc ordinul de a fi dus la Hotelul Shepheard. Vizitiul porni cu o smucitură fulgerătoare, despre care Penrod avu certitudinea că fusese intenționată.

*

Când Penrod fu poftit în salonul privat al lui Amber, logodnica sa era singură. Fața ei mică era foarte palidă, dar manierele sale erau calme. Prea calme. Amber era o fată plină de zâmbet, un observator atent şi spiritual al lumii din jurul ei. Doar când o văzu aşa cum era acum, cu expresia atât de neutră încât ar fi putut fi sculptată în marmură, îşi dădu seama cât de mult iubea acea vivacitate, entuziasmul acela pentru viață pe care-l purta aşa cum poartă unele femei bijuterii. Bijuterii. O lucire de diamant îi atrase privirea: era inelul de logodnă pe care i-l dăduse el atât de recent, un cerc simplu de diamante mici, dar tăiate perfect, care stătea pe masa mică din lemn de trandafir, din fața şemineului gol. Îl trimisese pe Yakub să-l cumpere şi abia dacă se uitase la el, dar îşi aminti privirea din ochii ei când i-l dăduse – se luminase de fericire.

— Domnule maior Ballantyne, te rog să iei inelul. Logodna noastră s-a sfârşit.

Acum vorbea încet, fără inflexiuni sau emfază în voce.

Penrod râse forțat indulgent şi afectuos şi îşi întinse mâinile.

— Draga mea fată, n-am nicio idee ce prostii otrăvite ți-a spus femeia aia, dar te rog să le ignori. Agatha a aranjat ca hoțul acela de buzunare să fure de la mine ca să aibă ocazia să vorbească cu tine singură şi să mă defăimeze. E geloasă, atâta tot.

Amber se îndepărtă rapid de el astfel că masa joasă de cafea ajunse între ei.

— Ştiu asta, Penrod. A fost iubita ta, nu-i aşa?

El nu replică, dar îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

— Aşa m-am gândit şi eu, continuă Amber. Dacă a spus-o din gelozie sau nu, tot cred că e adevărat tot ce mi-a spus. Nu S-ar fi bucurat atât de mult să-mi spună dacă ar fi minţit. Deci nu mă pot căsători cu tine.

Foarte rar în viaţa lui simţise Penrod frică, dar acum simţi. Încercă să forţeze.

— Asta-i ridicol.

Amber se întoarse spre el. Văzu în ochii ei o sclipire de furie bruscă, iar obrajii i se îmbujorară.

— Ridicol? Ai sedus-o sau nu pe sora mea Rebecca?

Mânia ei o trezi pe a lui şi se agăţă de ea ca de un prieten.

— Da. Sora ta, draga mea fată, a fost destul de uşor de sedus. Şi a avut-o şi Ryder Courtney înainte să fie băgată la pachet în harem. Un loc pentru care ea are un talent natural, te asigur.

— Monstrule! Mi-a salvat viaţa! Dacă nu m-ar fi protejat...

Îşi lăsă o mână pe şemineu privind în tr altă parte. Îi putea vedea umerii înguşti tremurând în timp ce se lupta să se controleze.

— Ştiu despre sora mea şi domnul Courtney, deci nu-mi poţi arunca asta în faţă. Ryder Courtney este un bărbat mai bun decât tine. *El* i-a spus lui Saffron totul. *El* a crezut că Saffron trebuie să ştie totul înainte să se căsătorească. *El* a cerut-o pe Rebecca de soţie, dar ea spera că te vei întoarce, aşa că l-a refuzat, Ryder i-a spus totul lui Saffron pentru că este un om bun, nu ca tine şi prietenii tăi stupizi de la clubul ăla stupid al vostru unde vă credeţi toţi atât de superiori. Ofiţeri şi domni? Era mai multă moralitate în harem.

Vocea lui Penrod era îngheţată.

— Dar chiar am venit înapoi. Am venit înapoi pentru amândouă.

— Dar te deciseseşi deja atunci că n-ai putea niciodată să te însori cu ea, nu-i aşa, Penrod? Că ți-ar fi jenă cu ea? Pun pariu că te-ai simțit uşurat când ai aflat că stă acolo, alegând să rămână în mâinile monstrului de Osman Atalan ca să-şi protejeze copilul. A făcut totul ca să mă salveze. Să mă salveze pe *mine,* Penrod. După care te duci în patul viperei ăleia de Lady Agatha şi îndrăzneşti s-o numeşti pe sora mea Rebecca o curvă.

Nu făcu nicio încercare să-şi ascundă scârba.

El încercă să-şi înmoaie vocea:

— Rebecca mi s-a oferit. Foarte dornică. Trebuia să mă consider mulțumit că m-am trezit legat de o concubină? Ştiu că eşti doar o copilă şi că nu ai cum să înțelegi astfel de lucruri, Amber, dar da, mă bucur că a rămas. Dacă aş fi fost obligat să mă însor cu ea, cariera mea ar fi fost ruinată. Acum fii deşteaptă, fata mea prostuță, şi pune-ți inelul înapoi pe mână.

— Tu, domnule maior Ballantyne, nu ai fost niciodată vrednic să atingi un fir de păr din capul surorii mele. Nu eşti vrednic să lingi praful de sub picioarele ei. Şi nu eşti nici vrednic de mine. Am fost prostuță când am spălat mizeria de pe tine în timp ce mureai, torturat de Osman Atalan? Am fost o prostuță când am ucis dervişul care era cât pe ce să te taie în două lângă râu, în Khartoum? Crezi că sunt prostuță acum?

Trase cu degetul mare de cocoşul revolverului, David Benbrook îşi învățase toate fetele să fie experte cu armele de foc.

— Ieşi afară din camera asta, domnule maior Ballantyne, sau jur pe Dumnezeu, de dragul lui Rebecca, că te împuşc acolo unde stai.

Îl privea fix, cu o expresie de dispreț total. Era curajoasă, frumoasă şi implacabilă.

Penrod îşi trase respirația cu putere şi se înclină în fața ei.

— Văd că te-ai hotărât şi că nimic din ce zic nu va schimba asta. Te las, cu cele mai călduroase dorințe pentru fericirea ta.

Părăsi camera, închizând calm uşa în urma lui atunci când ieşi.

Amber coborî arma, o dezarmă cu grijă şi scoase gloanțele după cum o învățase tatăl ei, înainte de a o aşeza în cutie, pe şemineu. Apoi puterea îi cedă în sfârşit, căzu în genunchi şi plânse încet.

*

Penrod coborî cu un fel de stupoare pe scara cea largă de mahon, în holul hotelului. N-a vorbit serios, îşi spuse.

Era supărată. Agatha a şocat-o, dar, odată ce Amber va avea puțin timp să se gândească, se va întoarce la el. Nimeni nu trebuie să afle nimic despre asta. Îl va aştepta un bilet la club sau acasă înainte de căderea nopții.

Când cizma lui lustruită lovi gresia din hol, se auzi strigat pe nume. Era Ryder Courtney, aplecându-se peste bar împreună cu prietenii săi mineri. Ryder era un bărbat înalt, cu umerii lați, cu părul des, negru şi ciufulit, şi cu pielea foarte bronzată. În timp ce orice alt englez din oraş purta pe uniformă, fie un guler înalt scrobit şi cravată, Ryder era îmbrăcat cu neatenția sa obişnuită pentru uzanțe şi modă. Purta o eşarfă pe post de cravată desfăcută şi o haină de piele, lungă, de voiaj. Arăta de parcă ducea încă pe cizmele lui praful munților din Abisinia.

— Ballantyne, hai şi ciocneşte un pahar cu noi! Eu şi Saffy ne-am luat o casă aici. Nevestele noastre o să poată să-şi facă griji despre nunți şi bebeluşi şi, când o să înceapă să se certe, eu şi Saffy o să ne ducem la Aksum. O să ne ocupăm de minele de argint, iar domnii ăştia de treabă o să-

mi găsească specialiştii şi materialele. Hai şi bea pentru cea mai recentă afacere Courtney.

Penrod străbătu spaţiul dintre ei în trei paşi scurţi. Îl prinse pe Courtney de guler şi îi aduse faţa aproape de a sa.

— Nu ţi-ai putut ţine gura închisă despre soră, nu-i aşa?

Ryder se opri din zâmbit, îşi aşeză cu atenţie paharul pe bar şi îl privi pe Penrod calm.

— I-am spus soţiei mele adevărul despre ce s-a întâmplat între mine şi Rebecca, dacă la asta te referi. Saffy merita să ştie. Dacă tu ai minţit-o pe Amber şi ai fost descoperit, asta-i problema ta, băiete.

Bărbaţii din apropierea lor puteau auzi mârâitul slab de ameninţare din vocea lui Ryder. Îşi luară băuturile şi se mutară în tăcere la o distanţă discretă.

Penrod îşi simţi furia deschizându-se în el ca o floare întunecată.

— Eşti o ruşine, Courtney. Mă faci să-mi fie ruşine că sunt englez. Să-ţi scuipi maţele afară în faţa unei femei. Ei bine, ai făcut-o. Amber s-a decis că nu mai vrea să se căsătorească cu mine, deci presupun că te-ai pricopsit cu ea.

Ryder se mişcă rapid, ridicându-şi mâinile pe unde-l ţinea Penrod de guler şi-l îndepărtă cu puterea explozivă a antebraţelor sale late şi pline de muşchi. Penrod se clătină în spate, iar Ryder îşi îndoi umerii şi îşi flexă genunchii puţin, gata de atac. Unul dintre chelneri se oprise în mijlocul lustruirii paharelor şi se zgâia la ei cu gura pe jumătate deschisă. Colegul său, cu siguranţă mai abil în a mirosi pericolul, îndepărtă rapid sticlele mai bune de şampanie de pe raftul de sticlă din spatele barului şi le punea la adăpost sub poliţa de mahon.

— Amber e o fată de treabă, mai bună decât meriţi tu, şi va găsi întotdeauna un cămin la mine şi la Saffy, dacă aşa o

să vrea. O să respire aer mai curat în munți decât în mlaştina aia de club, împreună cu tine.

Penrod sări la el. Ryder îl aştepta să facă o mişcare şi avea avantajul că era mai mare, dar recunoscu o furie criminală în ochii lui Penrod, care-l ului. Penrod livră un upercut exploziv în falca lui Ryder. Ryder simți durerea detonându-i într-o explozie albă prin craniu şi realiză cu uimire că Penrod avea să încerce să-l omoare cu mâinile goale. Blocă următoarea lovitură a lui Penrod în partea stângă şi îşi concentră propria putere într-un pumn plasat în rinichii lui Penrod. Era o lovitură care ar fi încetinit un elefant mascul; îl ridică pe Penrod de pe picioare şi-l aruncă în spate într-o piramidă de pahare de şampanie. Acestea explodară într-o furtună de cioburi şi se împrăştiară pe podeaua de marmură. Penrod nici măcar nu păru să o simtă. Se prinse de balustrada de aramă care trecea de-a lungul părții de sus a barului şi o folosi ca să se lanseze într-o lovitură în zbor, în pieptul lui Ryder. Îi scoase tot aerul din plămâni şi acesta se clătină înapoi. Penrod apucă o sticlă de sifon din spatele său şi o ridică să lovească cu putere în tâmpla lui Ryder. Undeva, o femeie strigă. Ryder evită lovitura, întorcându-se într-o parte, dar acesta-l nimeri în frunte. Pielea i se crăpă şi sângele îi curse în ochi, dar avu încredere în instinctul său, iar croşeul lui de stânga pe care îl întoarse îşi găsi ținta. Sticla de sifon fu aruncată din mâna lui Penrod şi se învârti pe podea, dar Penrod sări înainte ca un leu care ataca un bizon. Ryder căzu pe spate cu toată greutatea, cu Penrod deasupra lui, şi simți cum se încleştau mâinile acestuia în jurul gâtului său. Ryder îşi eliberă mâna stângă şi-l lovi repetat pe Penrod în coaste. Simți osul crăpând sub pumnul său, dar strânsoarea de pe gât nu slăbi deloc. Ryder îl privi pe Penrod în ochi şi văzu în ei furia ucigaşă a unui animal carnivor. Pentru prima oară în viață, Ryder se temu că-şi dădea ultima suflare. Îi

apărură pete negre în fața ochilor şi simți puterea scurgându-i-se din mâini şi picioare.

Dintr-o dată, păru că lumea explodă peste el. Candelabrul de cristal care atârnase de tavanul Înalt de deasupra lor se prăbuşea acum peste amândoi. Barmanii săriră să se adăpostească. Penrod dădu drumul strânsorii şi amândoi bărbații îşi înfăşurară mâinile în jurul capului şi se rostogoliră în afară. Grămada sclipitoare explodă pe dalele alb-negru, iar Ryder se trezi acoperit cu cioburi de sticlă. Se întoarse şi o văzu pe soția lui, cu arma cu care tocmai trăsese în tavan deja desfăcută şi agățată de cot. Îl privea pe Penrod cu gura blocată într-o linie fermă şi cu ochii ei ca mierea strălucind de parcă reflectau fiecare rămăşiță spulberată a candelabrului din Shepheard. Tăcerea deplină fu ruptă doar de cioburile care trosneau în timp ce unul dintre barmani se ridică din ascunzătoarea sa ca să vadă ce se întâmplase, ținându-şi încă în mâna stângă cârpa lui de şters.

Ryder se ridică cu grijă în picioare şi tuşi, frecându-şi gâtul învinețit. Îşi simțea gustul sângelui în gură, dulce şi metalic, iar aerul puțea de la alcoolul vărsat. Îşi scoase eşarfa şi o apăsă pe rana de pe scalp.

— Îmi pare rău să vă întrerup, domnule maior Ballantyne, domnilor, spuse Saffron tăios.

Prietenii lui Ryder zâmbiră la ea fără putere.

— Dar aş dori să discut cu soțul meu între patru ochi. V-ar deranja să ne scuzați pentru o clipă?

Penrod se ridică în picioare şi îşi perie sticla de pe haină, apoi îşi aranjă părul blond, cu firul gros. Când făcu asta, mâna îi tremură puțin, dar privirea aceea de animal nebun din ochii lui se domolise.

— Desigur, doamnă Courtney, la revedere.

Făcu o plecăciune în fața ei, primind în schimb un semn de încuviințare microscopic, apoi se întoarse şi părăsi hotelul.

O uşă de la capătul barului, pe care scria *Administrator,* se deschise şi prin ea îşi făcu apariția un european slăbuț de vârstă mijlocie. Arată spre candelabru, iar gura i se mişcă de parcă încerca să spună ceva, dar nu ieşi nimic.

— Scuze pentru stricăciuni, domnule Simpson! spuse Saffron luminoasă. Adăugați-le la nota noastră de plată.

Privi spre soțul ei, în vreme ce unul dintre prietenii lui îi înapoia paharul, şi îşi înclină capul într-o parte:

— Ryder, acum dacă mă gândesc mai bine, m-aş duce să discut puțin cu Amber. Ai putea să-ți faci timp să vorbeşti cu mine după aceea?

— Sigur, draga mea.

— Mulțumesc.

Se îndepărtă, cu arma de foc încă azvârlită peste încheietura mâinii. Ryder o privi, admirându-i legănarea coapselor în fusta ei lungă maronie. Nu se putu abține.

— Să înțeleg atunci că nunta dintre Penrod şi Amber este anulată? strigă el.

Înainte să răspundă, ea ajunsese la capătul de jos al scărilor.

— Asta pare o presupunere rezonabilă.

— Am găsit o casă pentru noi, Saffy.

Ea se întoarse şi-l privi peste umărul subțire, cu privirea pâlpâind deasupra harababurii din barul hotelului.

— Exact la timp, aş spune, dragostea mea.

*

Casta superioară a societății anglo-egiptene nu le mai văzu pe domnişoara Benbrook şi pe doamna Courtney după aceea. Toată lumea ştia că erau în oraş şi că logodna dintre domnişoara Benbrook şi maiorul Ballantyne fusese ruptă, dar Amber nu mai era prezentă la meciurile de polo sau pe

terenul de paradă. Unii îi duceau lipsa, alţii credeau că maiorului Ballantyne îi era mai bine fără ea şi, cu toate că modul în care-şi etala reînnoirea relaţiei cu Lady Agatha nu era, poate, de cel mai bun gust, ei bine, Lady Agatha era frumoasă, bogată şi o aristocrată get-beget, astfel că orice făcea era considerat potrivit.

Între timp, domnul Simpson de la Hotelul Shepheard prezentă o notă pentru candelabru, care-l făcu pe Ryder să fluiere printre dinţi, dar o plăti fără discuţii.

Casa Courtney, aflată în partea greşită a oraşului, deveni o casă vioaie şi veselă. Aerul era plin de vocile femeilor care conversau în engleză, arabă şi, din când în când, tigrinyă şi amhară[11]. Saffron şi Amber angajaseră profesori de limbi străine din cadrul populaţiei în continuă schimbare a oraşului Cairo, pentru a le învăţa. Saffron picta fericită în studioul ei şi părea să înflorească pe măsură ce îi dispăreau greţurile şi i se rotunjea burta. Amber se cufundă în studiul noilor limbi străine şi în îngrijirea surorii sale. De două ori, Saffron îşi împacheta şi îşi trimise lucrările prin poştă la avocatul familiei sale, Sebastian Hardy, în Londra. El îi trimise înapoi complimentele sale şi, mai târziu, tăieturi din diverse ziare care lăudau o expoziţie mică pe care o organizase cu lucrările ei pe strada Cork, în Londra. Toate pânzele s-au vândut într-o săptămână. Îi mai spuse şi lui Amber că acceptase ca adaptarea pentru şcenă a *Sclavilor lui Mahdi* să fie jucată de companie, la Teatrul Haymarket. Deveni senzaţia stagiunii şi balanţa de economii a familiei Benbrook din bancă continuă să crească.

Gemenele abia dacă-l vedeau pe Ryder. Fie era la docuri, când îi soseau comenzile de la diverse turnătorii europene, fie scria scrisori în biroul său. Până în vara lui 1887, Ryder

---

[11] Limbi semitice de sud, vorbite în nordul **ş**i, respectiv, în sudul ariei lingvistice etiopiene.

recrutase oamenii de care avea nevoie şi adunase o încărcătură imensă de echipament minier în Suez, gata de trimis la Massawa[12], cel mai apropiat port de Tigray. Britanicii îi lăsaseră pe italieni să preia controlul în Massawa pentru a preveni influența franceză care se răspândea prea mult de-a lungul coastei Mării Roşii, o decizie care-l iritase pe împăratul abisinian. În ianuarie, unul dintre cei mai de încredere adjuncți ai împăratului, Ras[13]. Alula[14], măcelărise cinci sute de trupe italiene la Dogali, când ajunse să creadă că aceştia intraseră prea adânc pe pământurile abisiniene, dar acum exista în regiune o pace incomodă, iar Ryder era sigur că avea să-şi poată transporta echipamentul, cu puțină diplomație, prin teritoriul italian, în munții unde intenționa să mineze. Aştepta doar naşterea copilului său şi sfârşitul ploilor de la începutul lui septembrie pentru a pleca.

Pe 9 august, Saffron născu un băiețel sănătos şi-l numiră Leon. Desigur, Amber era naşa bebeluşului, iar Sebastian Hardy acceptă onoarea de a deveni naşul micuțului băiat. Saffron îşi reveni cu rapiditate după naştere şi, la finalul lunii, fură în sfârşit pregătiți să plece din Cairo.

*

Cei trei bărbați care jucau cărți în salonul vaporului cu aburi Iona, în timp ce acesta înainta ferm pe Marea Roşie în jos, de la Suez la Massawa, arătau de parcă ar fi fost frați. Erau toți trei îmbrăcați în haine de voiaj uzate, dar bine

---

12 Oraş-port pe coasta de est a Mării Roşii, în Eritreea de azi, important pentru comerţul maritim european cu Orientul.

13 Şef „prinţ” în limba amhară în original.

14 General etiopian (1821-1891) care a luptat pentru independenţa ţării.

reparate, haine de piele şi tweed-uri tocite care scoteau la iveală semne de zile petrecute sub un soare torid şi de nopți dormite în aer liber. Toți trei aveau trupul musculos al bărbaților care lucrează din plin să-şi câştige traiul. Niciunul nu era proaspăt ras, iar înjurăturile lor ocazionale legate de norocul lor la cărți – sau de lipsa acestuia – sugerau că nu erau obişnuiți cu o companie politicoasă. Majoritatea celorlalți pasageri de la clasa I de pe vapor, un amestec de neveste de ofițeri, diplomați şi oameni de afaceri ocazionali, îi evita, iar acest colț din salon era recunoscut ca fiind al lor pe durata călătoriei.

Cu toate acestea, dacă-ți făceai timp să-i examinezi, nu erau chiar atât de asemănători pe cât păreau la prima privire. Unul era cu câțiva ani mai mare decât ceilalți. Barba scurtă şi părul negru îi erau întrețesute din plin cu fire albe, iar liniile feței sale bronzate erau adânci şi abundente. Totuşi, spatele său era cel mai lat, iar ceilalți doi îl tratau cu o deferență prietenoasă. Dintre ceilalți doi, unul era mai suplu, cu ochi căprui-deschis şi cu o claie deasă de păr roşu, vizibil pe sub pălăria lui de fetru, cu boruri mari. Din vreme în vreme, întrerupea jocul ca să scoată din buzunar un jurnal legat în piele bătătorită şi să scrie notițe cu o bucată de creion. Celălalt, un blond a cărui piele fusese arsă aproape până la o nuanță de stacojiu în anii de lucru în aer liber, mârâia de fiecare dată când se oprea jocul. Ar fi fost frumos, dar cicatricile mari de pe partea dreaptă a feței îl făceau să arate aproape monstruos şi purta un petic peste un ochi.

— Pentru ce mai iei notițe acum, Rusty? spuse el. Dacă faci o listă de cumpărături, uită de ea. Va trebui să te descurci fără ce nu ți-ai luat deja. În Massawa nu-s decât măgari şi femei. Courtney a cumpărat deja toți măgarii, iar femei nu-ți permiți.

Bărbatul mai suplu, Matt „Rusty” Tompkins, îşi termină nota şi îşi strecură jurnalul înapoi în buzunarul hainei. Vorbi cu ritmul legănat al irlandezilor americani.

— Idei asta-i tot, Patch. Lucruri despre care să vorbesc cu domnul Courtney. Dacă o să procesăm argintul în locurile alea sălbatice fără ajutor calificat şi cu jumătate din apa pe care-aş vrea s-o am, trebuie să mă gândesc la tot. Şi mă gândesc cât de bine pot atunci când scriu.

Îşi ridică din nou cărțile şi se scarpină pe nas.

— Ridic miza cu două.

— Sec, spuse bărbatul cu barba grizonată, iar tu, Rusty, ia-ți notițe dacă vrei, dar nu mai zice-n public unde mergem noi.

Rusty privi împrejur în salonul gol, apoi ridică din umeri.

— Aci nu suntem în Utah, Dan. Nimeni de-aici n-o să pună mâna pe-un târnăcop să vină după noi. I-au luat lui Courtney luni de zile să rezolve cu permisele şi le mai şi vorbeşte limbile sălbatice. Orice prost care-o să-ncerce să ne urmărească o să primească o suliță-n burtă înainte s-ajungă la o sută de mile de mină.

— M-arunc, spuse Patch, apoi se lăsă pe scaun şi îşi aprinse trabucul fumat pe jumătate. Poate-ai dreptate, Rusty, da’ şi Dan are dreptate. Nu văd nimic bun în pălăvrăgeala asta. Dacă aici e linişte, nu mă deranjează să vă spun, domnilor, se simte ca o înscenare ciudată de pe dealurile noastre. Courtney învață repede, tot respectul pentru el, da’ nu ştie deocamdată prea multe despre minerit şi e singurul care a văzut locul.

— Şi-a băgat banii în treaba asta.

Rusty ridică din umeri şi îşi privi cărțile:

— Plusez cu două, Dan. Pot să jur că şi-a băgat şi ultimul bănuț în afacerea asta şi-mi place un bărbat care pariază la greu.

Dan nu răspunse imediat; fu distras de o mişcare de afară. Toți trei bărbații se întoarseră ca să le privească pe Saffron Courtney şi Amber Benbrook, care treceau prin spatele geamurilor mari ale salonului. Vorbeau cu capetele apropiate unul de altul. Coama întunecată a lui Saffron şi cârlionții mai blonzi ai lui Amber păreau să se amestece împreună, fluturând în briza mării. Toți trei bărbații suspinară.

— I-am spus să lase femeile şi bebeluşul în Cairo, zise Patch. Ce dracu o să fie ele, dacă nu o problemă, la o mie de mile depărtare de civilizație?

Scoase un nor de fum cu satisfacția cunoscătorului:

— Nu că n-ar fi o plăcere să te uiți la ele.

— Plus cinci.

— Sec, spuse Rusty. Şi eu i-am spus acelaşi lucru. Mi-a râs în față şi mi-a zis că nevasta l-ar urma, orice-ar zice eL. Şi eu nu m-aş lua la ceartă cu fetița aia, nu după ce-am văzut cum a rearanjat decorurile la Shepheard.

Dan îşi întinse cărțile pe masă.

— Full de aşi cu decari.

Rusty îşi azvârli cărțile.

— La dracu' nu bagi niciodată la cacealma, Dan?

— Nu, nu când te scarpini la nas, domnule Tompkins.

Dan îşi adună grămada împrăştiată de bancnote egiptene cu care jucau:

— Bănuiesc că ăştia o să fie numai buni de jetoane acolo unde mergem. Da' totuşi mi se-ncălzeşte inima să-i câştig. Ştie careva ce s-a ales de soldatul care-a vrut o bucată din Courtney?

Patch căscă.

— Am auzit că superiorii lui au acoperit lucrurile în Cairo, dar el s-a dus direct în patul lui Lady Agatha şi-a început s-o trateze ca pe-o curvă.

Privi din nou pe fereastră, pe unde trecuseră Amber şi Saffron:

— Săraca fată. I-ai citit cărţile? Pare să fi suferit destul.

Rusty se scarpină pe nas, apoi îşi privi mâinile de parcă îl trădaseră şi dădu din cap.

— *Sclavii lui Mahdi?* Am citit-o pe vapor de la San Francisco, împreună cu toţi ceilalţi. Să-i vadă pe oamenii lui Mahdi omorându-i tatăl în felul ăla în Khartoum... jur că indivizii ăia-s mai răi decât indienii... spuse el şi fluieră printre dinţi. Şi cu sora lor încă în harem? Aş fi crezut că britanicii se vor duce să le dea o lecţie sau două. Să ia femei albe...

Dan îşi termină de numărat banii şi îi aşeză împăturaţi ordonat în portmoneu.

— Britanicii sunt destul de ocupaţi în altă parte, iar amicii lui Mahdi sunt regi peste nisip şi nimic altceva. Hei, ştii cumva dacă-s creştini sau păgâni acolo unde mergem?

— Care-ar fi diferenţa pentru tine? Dan Matthews, când ajungi într-un oraş, nu te duci la biserică, spuse Rusty şi începu să amestece pachetul zdrenţuit de cărţi. Am auzit că-s creştini necivilizaţi în Abisinia. Dar bărbaţii au spatele lat, iar femeile... O, am auzit poveşti despre femei, spuse el şi începu să împartă cărţile.

Patch îşi ridică bănuitor cărţile unsuroase.

— Ar face bine să aibă de vânzare în Massawa şi altceva în afară de măgari. Dac-o să fim blocaţi în munţi săpând an după an, o s-avem nevoie de un pachet nou de cărţi de joc.

*

Ryder Courtney se afla în cabina sa, în vreme ce experţii săi minieri bârfeau peste jocul lor de cărţi. Îşi ţinea mânecile suflecate, un trabuc între dinţi şi era încercuit din toate părţile de cărţi şi hârtii, diagrame şi jurnale. Aveau să andocheze în Massawa a doua zi şi trebuia să fie pregătit. Cea mai mare parte din cele trei tone de echipament minier

şi de procesare îi era în cala vaporului şi trebuia s-o transporte pe toată pe pământ, sus în munţi, la o sută de mile spre vest de străvechea capitală Axum. Pentru oricine altcineva, o asemenea încercare ar fi însemnat sinucidere financiară, dar Ryder avea avantaje, pe lângă minte şi un spate lat. În primul rând, călătorise prin Abisinia de multe ori, fiind unul dintre puţinii oameni albi care să fi făcut asta, şi vorbea limbile locale, amhară şi tigrinyă, cu aceeaşi fluenţă cu care vorbea arabă şi engleză. Împăratul Yohannes, Regele regilor şi conducătorul Abisiniei, fusese oaspetele de onoare la nunta lui cu Saffron, cu mai bine de un an mai înainte. Ryder îl cunoştea şi pe conducătorul local, generalul armatei din nord a lui Yohannes, Ras Alula, şi cultivase prietenia preoţilor care aveau o influenţă mare asupra oamenilor locului.

Ryder îşi împreună mâinile la ceafă şi se lăsă în scaun. Lângă el, în leagănul său de răchită, bebeluşul căscă larg şi clipi spre modelele de lumină care cădeau pe tavanul cabinei. Cu atenţie, Ryder puse în mişcare coşul cu marginea cizmei, iar bebeluşul pufni şi îşi închise ochii din nou. Era momentul să construiască ceva, să facă un semn pe hărţile goale. Ryder făcuse comerţ cu fildeş, sorg şi gumă arabică prin estul Africii de când fusese puţin mai mare decât un băiat. Adunase o avere, dar îşi păstrase reputaţia de om cinstit. Acum era momentul să pună în mişcare o parte din averea acumulată. Putea să ia ani de zile până când mina să producă profitul pe care-l spera, dar Ryder era dispus să investească timp şi bani ca să creeze ceva de durată.

Îşi aminti cum intrase în camera lui Saffron imediat după naşterea lui Leon, văzându-şi copilul pentru prima oară, simţind strânsoarea degetelor sale micuţe şi minunându-se de miracolul respiraţiilor sale fluturânde. Zâmbi pentru sine. Se crezuse bărbat înainte de asediul din Khartoum,

dar căsătoria şi calitatea de tată îl maturizaseră. Se îngrijorase că dragostea pe care-o simțea pentru Saffron îl va slăbi, dar acum ştia că-l făcuse mai puternic. Îl lega de lume, de viață, de viitor.

De asemenea, Ryder fusese suficient de atent încât să angajeze cei mai buni trei oameni din vest pentru munca grea ce urma. Dan Matthews făcuse şi pierduse o avere în California în 1849, pe când era foarte tânăr, abia ieşit din adolescență, apoi făcuse din nou avere muncind la bogăția masivă a filonului de argint din Comstock, în sălbăticia statului Utah. Soția şi copilul lui Dan muriseră în timpul epidemiei de holeră din oraşul Virginia, oraşul prosper şi întins care crescuse lângă mină, iar el dispăruse o vreme. Când se întorsese, susținea că nu avea mai mult decât hainele cu care era îmbrăcat şi târnăcopul. Dar omul putea să citească piatra – să-i vadă avantajele şi dezavantajele, să simtă unde aveau să se surpe tunelurile şi unde aveau să reziste. Se spunea despre el că salvase douăzeci de vieți în 1880 pentru că adulmecase aerul şi ştiuse că avea să vină apa, să vină puhoi. Ryder a ascultat poveştile, a pus întrebări şi a decis că era cel mai bun om pentru slujbă, aşa că scrisese imediat după ce pusese mâna pe permise, trimisese hărți schițate ale locului unde spera să mineze şi se oferise să-i plătească lui Dan drumul şi o sumă generoasă să vină să-l ajute. Probabil că Dan se îmbarcase în aceeaşi zi şi, când ajunsese Ryder, îl aştepta în Cairo într-un hotel de doi bani plin cu purici. Se dovedi că ar fi putut sta în Shepheard, dacă şi-ar fi dorit. Răspunse că prefera compania de acolo şi că puricii încetaseră să-i mai treacă de haine în 1876.

Matt „Rusty” Tompkins era expertul lor în metalurgie şi procesare. Şi el era un veteran de la Comstock, târât în sălbăticie încă de copil de tatăl lui – unul dintre miile de oameni din care ghinionul şi tăria făcuseră nişte ratați,

chiar şi atunci când reuşiseră lovitura vieţii lor. Mama băiatului plecase cu primul bărbat care-o luase, iar tatăl lui fusese ucis într-un accident de vânătoare înainte ca Rusty să împlinească doisprezece ani. Rusty găsi de lucru în abatajele care supravegheau ca zăcământul să fie mărunţit până la consistenţa nisipului şi forţat apoi să-şi predea bogăţia în camerele de amalgamare şi în furnale. Avea o minte ascuţită şi era fascinat de procesele care făceau şi desfăceau piatra. Înainte să aibă douăzeci de ani, oameni care aveau de două ori vârsta lui plăteau greu pentru sfatul său. Dar părea să nu fie interesat de bani. Îi plăcea provocarea pietrei. Colegii mineri îl considerau prea simplu pentru inteligenţa lui, dar femeile din tabără îl plăceau. La recomandarea lui Dan, Ryder îi scrisese proprietarei Hotelului Homestead din Virginia, spunând că era în căutarea unui om cu abilităţile lui Rusty. Ea îi răspunsese menţionându-i numele şi spunându-i că era unul dintre acei oameni care se uita tot timpul la dealuri de parcă ar fi vrut să ştie ce anume se afla în partea cealaltă şi care, în timp ce nu părea să vrea nici femei, nici băutură, era interesat de un loc nou în sălbăticie. Ryder îi scrisese şi, două luni mai târziu, merse şi-l preluă de pe o barcă, în Alexandria. Caietul său de notiţe era deja plin cu întrebări şi idei.

În fine, mai era Tom „Patch” Western, un alt veteran al Filonului Comstock. Însă el nu stătuse mult în Utah, părăsind în schimb America ca să muncească în Transvaal[15]. Ryder îi scrisese propriului său nepot, Sean, care făcuse o avere pe minele de aur din Witwatersrand, şi îi ceruse numele unui om de încredere care putea să conducă o echipă de nativi fără să devină un tiran sau o ruşine şi

[15] Regiune din Africa de Sud de astăzi.

care se pricepea la explozivi şi inginerie subterană. Sean îi spusese să-l ia pe Patch şi pe nimeni altcineva. Cicatricea crudă de pe fața sa era un suvenir de când fusese ultima oară beat şi-l lăsase pe asistentul său să supravegheze o explozie. Asistentul murise, făcut terci sub avalanşa de pietre, iar Patch îşi pierduse un ochi şi înfățişarea plăcută în explozie. Sean îi scrisese unchiului său că Patch nu mai pusese strop de băutură în gură de atunci, că era aspru, dar loial cu oamenii care lucrau în echipa lui şi gata să-şi trimită la dracu şi înapoi superiorii dacă îl forțau prea tare.

Acum că bebeluşul dormea iar, Ryder ridică un teanc de documente şi trecu prin coloanele de cifre, calculând rapid în minte. Cei trei mineri din salon greşeau; nu-şi îngropase şi ultimul bănuț din averea sa în această aventură minieră. În Cairo, sub supervizarea omului său de încredere, locotenentul arab Bacheet, Ryder lăsase o rezervă în mărfuri şi aur, dar foamea de a face ceva din mina asta însemnase că investise mai mult decât intenționase la început. Nu auzise de dinainte de ploi nicio veste de la oamenii pe care-i trimisese să cumpere pământul şi să înceapă să facă tabăra. Asta era de aşteptat, desigur – nimic nu se mişca în perioada acelor furtuni zilnice dar peste ce avea să strălucească soarele odată ce ele se vor fi încheiat? Ryder auzise zvonuri în Cairo că italienii îi furnizau rivalului din sud al lui Yohannes, Menelik[16], regele din Shoa, puşti moderne şi cantități mari de muniție. Ryder credea că italienii jucau un joc periculos. Menelik era un om pătrunzător în ceea ce privea extinderea teritoriilor şi un patriot etiopian. Dacă italienii credeau că-l puteau folosi ca să controleze Abisinia, se înşelau. Se putea ca apetitul

---

[16] Menelik al II-lea a fost Regele regiunii Shoa (1866-1889) **ş**i Împ**ă**ratul Etiopiei (1889-1913). A eliberat **ţ**ara de sub ocupa**ţ**ia european**ă** **ş**i a unificat teritoriile, ceea ce a dus la na**ş**terea Etiopiei.

italienilor pentru Abisinia să fie înmulțit de zvonurile referitoare la depozitele mari de argint din munții Tigray, atât de tentant de aproape de baza lor din Massawa? Posibil.

Dacă Ryder ar fi eşuat în această aventură, pierderile erau clare: ar fi pierdut cincisprezece ani de profit şi ar fi trebuit să înceapă să-şi crească din nou averea, doar că acum avea o soție şi un copil de întreținut. Dar dacă ar fi avut succes în exploatarea filonului... În acel moment, ca o pasăre de pradă trecând peste cerul înalt şi albastru, îi trecu prin minte gândul: dar care ar fi pierderile succesului?

*

Pe punte, privind malul care se perinda, Saffron testa amhara surorii sale.

— Traducătorii de la curtea împăratului Yohannes sunt destul de drăguți, dar nu se deranjează să traducă lucrurile cu exactitate, spuse Saffron ridicând din umeri. Ryder mi-a spus că a învățat acum mulți ani că e o rețetă pentru dezastru să accepte o afacere având u-i ca intermediari.

Sora ei nu replică, iar Saffy o privi dintr-o parte. Ştia că vorbea prea mult despre Ryder, dar nu se putea abține. Se îndrăgostise de el sub zidurile Khartoumului asediat cu devoțiunea evidentă şi totală a unui copil. Pe măsură ce crescuse, acea dragoste se adâncise şi se maturizase, dar el era încă centrul absolut al existenței ei. Când se gândea la mâinile lui pe ea, pe talia ei, în păr, tremura şi se roşea. Când fusese însărcinată, se temuse că nu va mai avea în ea suficientă dragoste pentru bebeluş, dar Leon se născu, şi ea înțelese că dragostea nu e ceva care să se termine, ca gazul într-o lampă. Avea destulă şi pentru fiul ei şi, deşi ştia că nu avea să fie genul acela de mamă care-şi dedică fiecare respirație şi cuvânt copilului ei, ştia că inima ei avea destul loc pentru el. De fapt, faptul că-i purtase copilul o făcu să-l iubească şi mai mult pe Ryder şi nu crezuse că un asemenea lucru era posibil.

Amber simțise la fel pentru Penrod, Saffron ştia. Cunoştea fiecare fibră din ființa surorii sale gemene, aşa că nu încercă să se mintă că dedicarea lui Amber pentru Penrod fusese mai puțin intensă decât cea pe care o simțea ea pentru Ryder. Când încerca să-şi închipuie cum ar fi să-şi piardă încrederea în soțul ei, inima aproape i se oprea în piept şi era îngrozită de propriul ei noroc.

Saffron îşi trăia viața la maxim, abandonându-se în fiecare încercare şi aventură. Imediat ce devenea plictisită sau nefericită, găsea repede următoarea provocare şi o îmbrățişa. Trecuse de la lecțiile de tras cu arma la cele de călărie, de la ajutorul dat mulțimilor flămânde în Khartoum la a învăța să picteze sau să-şi deseneze singură rochiile de seară elaborate, şi excelase în tot ceea ce făcuse. Simțea că excela şi ca soție. Nici Amber nu eşuase la nimic. Putea să tragă cu arma la fel de bine ca Saffron, iar prima dată când încercase să scrie o carte, aceasta devenise un bestseller internațional. Dar apoi rupsese logodna cu Penrod. Nu era vorba că Amber eşuase – Penrod fusese acela care stricase totul dar o voce mică din capul lui Saffron îi spunea că Amber putea să resimtă asta ca pe un eşec.

Tăcură privind coasta stâncoasă în vreme ce soldatul frumos şi elegant pe care Amber îl iubea persista în gândurile amândurora. Intra peste tot, se gândi Saffron, ca nisipul în vântul deşertului.

— Ce ți-a spus Ryder, mai exact? întrebă Amber, privind cu ochii ei albaştri fără să vadă coasta.

Saffron înțelese la ce se referea. Gemenele nu rostiseră numele lui Penrod Ballantyne din acea zi de la Hotelul Shepheard. Nu aveau nevoie, iar Saffron ştia că orice menționare în perioada când se aflau încă în acelaşi oraş cu el ar fi fost un cuțit în inima lui Amber. Fusese atât de curajoasă în felul cum îndurase acele luni de dinaintea naşterii lui Leon.

— Nimic mai mult decât ce ți-am spus după ce a vorbit Agatha cu tine. Că s-a întâmplat cu numai câteva zile înainte ca Osman Atalan să atace Khartoum-ul şi să vă ia pe tine şi pe Rebecca. Ryder şi Rebecca au făcut dragoste în biroul lui din complex, iar el a cerut-o de soție. Ea nu i-a dat un răspuns pentru că spera ca Penrod să se întoarcă la ea.

Chiar şi articularea cuvintelor îi făcea puțin greață lui Saffron.

— Ryder mi-a povestit la o zi după ce eu i-am spus că ar trebui să ne căsătorim. A spus că trebuia să ştiu.

— Ryder a crezut că Rebecca e o curvă?

Saffron se întoarse şi se sprijini de balustrada vasului.

— Ryder a spus că a încercat să gândească lucruri rele despre ea după ce şi-a dat seama că fusese cu Penrod, dar că nu a funcționat. A spus că el o crede pe Rebecca foarte curajoasă şi foarte frumoasă şi că, dacă ar fi putut-o salva, tot s-ar fi căsătorit cu ea şi s-ar fi considerat un bărbat norocos.

Amber îşi înclină capul, lăsându-se peste balustradă şi privind fix valurile fremătânde ale Mării Roşii, pe măsură ce vaporul cu aburi îşi tăia drum prin ele. Bătaia constantă a motorului făcea scândurile de tec ale punții să zvâcnească sub tălpile ei.

— Ce ai răspuns?

Saffron nu replică imediat.

— Am urlat mult. Şi am lovit. Apoi m-a prins de încheieturi, aşa că eu am încercat să-i trag una. Mi-a încuiat revolverul şi cuțitul de vânătoare în cufărul de bani înainte să-mi spună şi a ascuns cheia.

Se gândi puțin la asta:

— Ceea ce probabil a fost o idee bună.

Amber zâmbi fără tragere de inimă.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— După lovituri şi urlete? Mi-a ținut în continuare încheieturile ca să nu pot să-i scot ochii până când am fost prea obosită să mai lupt şi atunci mi-a dat drumul. Presupun că, la urmă, am plâns până am adormit. Vreme de trei zile, n-am vorbit cu el. Nici nu m-am uitat la el, nici când îi puneam în față whisky-ul de seară.

Vocea ei căpătă o notă mai degrabă satisfăcută.

— Asta l-a făcut să se simtă *oribil.* Cred că atunci a aflat cât de mult mă iubeşte.

Se întoarse cu spatele la apă şi îşi puse mâna peste mâna surorii sale.

— După ce au trecut cele trei zile, m-am dus la el şi i-am spus că mi-am dat seama că eram prea tânără pentru ca el să mă iubească în acel fel înainte, că Rebecca *este* curajoasă şi frumoasă, şi că am înțeles de ce i-a plăcut de ea. I-am spus că a fost bine că mi-a zis şi că, dacă-mi putea jura că mă iubeşte mai mult acum decât o iubise vreodată pe Rebecca, atunci tot m-aş căsători cu el.

Amber se apropie de ea.

— Şi ți-a jurat asta?

— O, da. A fost atât de uşurat încât a căzut în genunchi şi m-a cerut cum se cuvine. Asta a fost frumos, pentru că prima oară eu îl cerusem pe el. Ei bine, de fapt i-am spus că intenționez să-l urmăresc până mor şi că ar fi mai bine să se însoare cu mine, ceea ce e aproape acelaşi lucru. Mă bucur că a ajuns în cele din urmă să mă ceară şi el pe mine şi să arate ca şi când vorbeşte serios, altfel aş fi crezut pentru totdeauna că s-a însurat cu mine pentru că n-a ştiut cum să mă facă să plec, spuse ea şi oftă. Dar, cu toate astea, tot sunt bucuroasă că locul unde au făcut dragoste a ars de n-a rămas nimic din el.

Amber îşi puse capul pe umărul lui Saffron.

— Şi încă o iubeşti pe Rebecca?

Saffron privea pierdută peste țărmurile estice ale Mării Roşii. Rebecca era undeva în Sudan, în haremul lui Osman Atalan, şi avea grijă de copiii lui, mergând peste tot cu ochii îndreptați în jos.

— Da. Deşi nu cred că mai este Rebecca pe care o ştiam, dacă mai este încă în viață.

— Crezi că o s-o mai vedem vreodată?

Saffron o sărută repede pe cap pe sora ei geamănă. Simțea că Amber plângea şi spera că o ajuta întrucâtva să plângă.

— Nu, draga mea, nu cred. Vie sau moartă, sora noastră aparține acum deşertului.

*

Vremea fu bună cu ei, caldă, dar nu sălbatic de fierbinte, cu o briză constantă care să-i răcorească, fără rafale bruşte. Vasul înainta bine prin apele calme. În noaptea aceea, Ryder stătea cu ochii în tavan în întuneric, gândindu-se mereu cum să scoată din Massawa maşinăriile de care avea nevoie. Saffron se întinse peste pieptul său lat, aşezându-şi un picior subțire peste al lui. Putea să-i vadă linia claviculei în lumina lunii care cădea pe ea prin hubloul bordurat cu aramă. Putea simți greutatea sânilor ei pe pieptul lui şi dorința pentru ea începu să crească. Nu o deranja să o trezească, să revină din vise pentru a descoperi mâna lui făcându-şi drum în sus pe coapsa ei fină. Putea deja să-i audă geamătul de dorință cu care-i răspundea când îl simțea împingându-se în ea. Nu. Luptă împotriva tentației. Soția lui avea nevoie de odihnă. Saffron avusese prea des coşmaruri. Ororile pe care le văzuse în Khartoum, mulțimea înfometată omorâtă în timp ce asalta complexul lui Ryder, capul tatălui ei ținut la înălțime de călăii dervişi se întorceau deseori la ea în întuneric. Trei sau patru nopți din şapte, Ryder se trezea şi o descoperea transpirând şi tremurând lângă el. Niciodată nu plângea, şi nu vorbea

despre coşmarurile ei în timpul zilei. Cu toate astea, Ryder ştia şi înțelegea. În noaptea asta, Saffron zâmbea în somn, cu degetele odihnindu-i-se uşoare ca nişte pene pe pieptul lui. Oricât de mult ar fi dorit-o, n-avea s-o trezească. Se strecură cu grijă de sub ea, iar ea scoase un icnit uşor şi se întoarse apoi către peretele cabinei, pierdută încă în visele ei.

Ryder se îmbrăcă şi îşi duse mapa de piele cu documente şi calcule în zona privată a punții, aflată lângă cabina lor de lux. Era o lună plină, iar stelele – atât de lucitoare şi numeroase pe cer încât putea citi la lumina lor. Începu să treacă din nou prin hârtii. Îl incitau riscul şi provocarea afacerii, şi realiză că zâmbea în timp ce lucra. După jumătate de oră, aprinse un chibrit pentru trabuc, apoi îl aruncă, încă fumegând, peste balustradă. În apropiere, pe punte, cineva tuşi.

— Cine-i acolo? spuse el încet.

Din penumbră, o față mică şi albă se aplecă în față.

— Doar eu, Ryder, spuse Amber. N-am vrut să te deranjez şi-mi place să miros trabucurile. Dar, cu toate astea, mirosul de chibrituri mă face întotdeauna să tuşesc. Ce prostie, nu-i aşa?

— Ai fost aici tot timpul, *al-Zahra?* vorbi el încet şi tandru într-o arabă care curgea din limba lui la fel de uşor cum curgea din a ei.

— Stăteam aici, afară, gândindu-mă; n-am vrut să te deranjez.

Uşa din spatele lor se deschise şi Saffron ieşi pe punte, desculță, cu cămaşa de noapte acoperită numai de haina lungă, de piele, cu care călătorea Ryder. Îi atârna până sub genunchi, iar mânecile îi ascundeau mâinile complet. Căscă şi se întinse.

— Ce faceți amândoi treji? Doamne, ce noapte frumoasă. Ryder, ai nevoie de ceva?

Ryder îi luă mâna şi-i sărută palma.

— Totul e bine, *Filfil.*

Îngrijitoarea gemenelor o numise pe Saffron „piper” în arabă.

— Du-te şi culcă-te la loc.

— Bine, dar e păcat când stelele sunt atât de frumoase.

Ultimul cuvânt aproape se pierdu într-un alt căscat. Se întoarse să plece spre pat, când, dintr-o dată, sub ei şi undeva în spate se auzi un bubuit surd şi sufocat, urmat de încă unul.

— Ryder! Ce Doamne, iartă-mă...?

— Habar n-am. Mă duc să văd. Pregăteşte-te. Nu merge jos şi, dacă lasă bărcile pe apă, mişcă-te rapid. Ia-l pe Leon. Promite-mi că nu aştepţi.

Soţia lui se făcu palidă sub lumina lunii, dar nu era genul de femeie care să intre în panică. O vedea deja gândind repede, analizând ce să salveze şi ce să lase în urmă. Pentru o clipă, îşi puse mâna pe obrazul ei cald.

— Îţi promit, Ryder. Du-te. Nu uita să te întorci.

*

Înainte de căderea Khartoum-ului, Ryder condusese un vapor cu zbaturi în sus şi în jos pe Nil. Îşi făcuse rondul la umplerea furnalului, la supravegherea presiunii din boilere şi la învăţarea modului în care se putea extrage putere suplimentară vitală din motor când trebuia să depăşească sau să dejoace manevrele unui inamic pe un râu capricios, cu ape repezi. În anii aceia, învăţase puterea şi pericolul aburului. Vasul pe care se afla acum era de un cu totul alt rang decât *Intrepid Ibis. Iona* avea aproape patru sute de picioare lungime şi putea să care până la trei sute de pasageri, pe lângă marfă. Era aranjată ca o brigantină, dar îşi făcea drum prin ape cu ajutorul unui motor cu aburi combinat, care putea dezvolta cinci sute de cai putere. Lui Ryder şi companionilor săi li se făcuse un tur de prezentare

de către inginerul şef când aşteptau să plece din Suez. Inginerul era un australian tânăr care îi plăcuse lui Ryder. Îi arătase camera motorului ca o mireasă care-şi prezintă noul ei cămin conjugal. Fochiştii care alimentau furnalele erau echipe de lascari[17], marinari indieni, apreciați pentru munca lor grea şi pentru îndemânarea cu care mânuiau lopețile în căldurile sufocante. Boilerele aveau fiecare peste şaizeci de tone, realizate din plăci de oțel nituite, suficient de groase încât să țină aburul sub presiunea care făcea să meargă motoarele în lucru. Ryder observase că membrii echipajului ştiau să-şi facă treaba şi că tratau cu respect puterea pe care o controlau, dar ştia din proprie experiență că accidentele se întâmplau chiar şi echipajelor bune, iar când aveai de-a face cu asemenea forțe explozive, accidentele puteau deveni în scurt timp dezastre.

Ryder dărâmă uşa îngustă a tambuchiului care ducea spre nivelurile inferioare. Pasagerii de la clasa a doua, încețoşați de somn şi confuzie, stăteau la uşile cabinelor lor. Arătau ca nişte miei, îmbrăcați în cămăşi de noapte şi tricouri de bumbac. Fețele mici ale copiilor se uitau cu ochii larg deschişi pe lângă genunchii părinților lor. Un indian tânăr, îmbrăcat într-un costum european gri, striga după el când trecu prin apropierea lui.

— Domnule, ce se întâmplă? Domnule?

Ryder se întoarse pe jumătate, încercând să decidă dacă trebuia să-i trimită înapoi în pat, să-i liniştească şi să prevină panica, dar îşi aminti instrucțiunile date propriei sale soții.

— Adună-i pe toți pe punte. Îmbrăcați, fără bagaje. S-ar putea să nu fie nimic, dar…

---

[17] Marinar provenit din statele Indiei, din zona arabă sau din estul Africii, angajat pe vasele comerciale europene în perioada colonială.

Tânărul bătea deja din palme, grăbindu-i pe pasageri să se îmbrace şi să urce prin tambuchi.

— Am înţeles, domnule. Haideţi, toată lumea, repede şi calmi... Nu, doamnă, lăsaţi aia! Doar dumneavoastră şi cei mici...

Ryder alergă înapoi şi alunecă în jos până la următoarea uşă, spre măruntaiele vasului.

*

Saffron îşi trase pe ea fusta de voiaj, centura, ciorapii şi cizmele, apoi îl ridică pe Leon din pătuţul lui. El se sclifosi şi se întinse. Dacă trebuia să ajungă într o barcă de salvare, avea nevoie să aibă mâinile libere. Aşeză din nou bebeluşul, scoase cuţitul de vânătoare din teaca de la brâu şi tăie în benzi late unul dintre cearşafurile de bumbac albe ca zăpada. Apoi îl aşeză pe Leon la pieptul ei şi-l fixă de ea sigur şi confortabil, legându-şi benzile peste şold. După aceea, îşi prinse haina cea grea a lui Ryder cu cureaua de jur-împrejur şi îşi suflecă mânecile. Apoi privi prin cabină. Îşi înfundă în haină cutia cu trabucuri a lui Ryder, apoi deschise larg unul dintre cufere şi smulse punga lor de bani, plină cu rezerva de taleri de argint Maria Tereza. Erau singurele monede pe care merita să le duci în Abisinia, dar, Doamne, ce grele erau! Dacă ar fi ajuns în apă, i-ar fi tras în jos pe ea şi Leon în câteva clipe. Ezită, şi simţi o atingere pe umăr. Amber era lângă ea, îmbrăcată şi pregătită, cu o tolbă de piele prinsă cu siguranţă în spate.

— Împarte-i cu mine, Saffy. Ai cuţitul?

Saffron încuviinţă. Împărţiră argintul, luară fiecare câte jumătate şi-şi legară sub fuste pungile grele de piele. Îşi lăsară curelele care le desfăceau la vedere, în talie, ca să poată să fie tăiate repede dacă aveau nevoie să piardă din greutate. Afară, pe coridor, se auzeau voci, un schimb neîntrerupt de întrebări şi răspunsuri, un râs masculin.

— Ce altceva? spuse Amber repede. Ryder are mapa lui cu documente, l-am văzut când şi-a băgat-o în vestă.
— Bun. Revolverul de la tata?
— Îl am, spuse Amber şi se bătu peste geanta ei de piele.
— Atunci asta.
Saffron luă şipul de argint al lui Ryder şi-l umplu din carafa de pe birou. Era bucuroasă să vadă că nu-i tremura mâna. Amber îşi luă propriile decizii. Apucă repede caietul de schițe al lui Saffron şi cutia de creioane din cuşeta nefolosită de deasupra, le înveli într-o cârpă unsă cu ulei şi vârî pachetul în geantă.
— Steaua lui Solomon, spuse brusc Saffron.
Deschise cu iuțeală un alt cufăr de piele şi, pentru un minut, aerul fu plin cu dantele şi pânze pe măsură ce-şi arunca peste umeri rochiile de noapte şi combinezoanele.
— Iat-o!
Scoase o cutie ornamentată de lemn sculptat şi o deschise. Înăuntru se afla o decorație, un fel de set de embleme de argint aşezate într-o rețea elaborată de lanțuri şi acoperite cu panglici. O smulse afară, îşi desfăcu haina şi începu s-o fixeze înăuntru.
— Lasă-mă să te ajut.
Saffron îşi ridică bărbia şi Amber o ajută să-şi fixeze bine decorația, apoi aranjă din nou haina peste nepoțelul ei adormit. Un şal de mătase fină stătea întins pe pat, verde şi auriu, încă mirosind vag a aerul condimentat al bazarurilor din Cairo. Amber îl înfăşură în jurul gâtului surorii sale şi înfundă înăuntru capetele. Ciucurii îi atinseră uşor nasul lui Leon şi el strănută, apoi dormi mai departe.
Auziră pe punte un zornăit mare şi o lovitură, urmate de un nou cor de urlete.
— Amber, coboară bărcile. Trebuie să mergem. Aşa a spus Ryder.

Amber privi împrejur la cabina confortabilă şi tăcută. Lămpile de gaz ardeau încă fără să tremure în globurile lor de sticlă gravată, împingând umbrele cu căldura lor.

— Dacă nu e nimic, Safify? Am putea să aşteptăm să vedem.

— Dacă nu e nimic, o să ne ridice înapoi.

Amber încuviință cu fermitate. O ultimă privire prin cabină şi ieşiră. Pe coridor, o văzură pe soția unui colonel, o doamnă corpolentă învelită într-un halat alb matlasat care o făcea să arate ca o prăjitură scumpă cu frişcă.

— Unde vă grăbiți, dragelor? căscă ea.

— Pe punte, la bărci, doamnă Cobbett, şi ar trebui să veniți şi dumneavoastră, spuse Saffron.

— O, prostii, dragă. O problemă neimportantă la motor.

Amber îşi puse mâna pe brațul femeii. Mirosea a săpun de lavandă.

— Domnul Courtney s-a dus să vadă ce se întâmplă, doamnă Cobbett. Dar a spus că trebuie să mergem la bărci. Haideți cu noi.

O privi pe doamna Cobbett în față, cu o chemare urgentă. Saffron o ținea de încheietură, trăgând-o după ea. Femeia mai în vârstă chicoti.

— După ce am citit *Sclavii lui Mahdi,* draga mea, înțeleg de ce poți să vezi dezastru în fiecare fleac, dar dimineață o să te simți prostuță, domnişoară Benbrook, te asigur.

Amber încercă din nou.

— Vă rog să veniți, doamnă Cobbett.

Saffron o trase din greu de încheietură pe Amber. Doamna Cobbett făcu doar cu mâna şi se întoarse în cabina ei de line. Amber se lăsă trasă prin salon în aerul răcoros al nopții de afară. Câțiva dintre pasagerii de la clasa I erau pe punte, profitând de ocazie ca să fumeze şi să facă puțină conversație. Scena păru atât de mult în contradicție cu sensul de urgență crescândă din sângele ei. Niciunul dintre

domni nu părea alarmat, dar Amber privi fețele membrilor echipajului, cum treceau pe lângă ele. Erau gravi.

— Uite, spuse Saffron şi arătă cu degetul.

Una dintre bărcile de salvare cu două capete de la tribord era aproape gata să fie coborâtă. Husa de pânză fusese îndepărtată şi stivuită, se încărcau provizii din cutia de rezervă de pe punte şi, în timp ce priveau, patru lascari se urcau, iar alți patru mânuiau frânghiile, gata s-o coboare în apă de la macaralele de fontă.

Chiar şi din acest colț mai întunecat al punții, vedeau că barca era pe jumătate goală, dar echipajul se pregătea deja să-i dea drumul. Unul dintre ofițeri văzu cele două fete grăbindu-se către ei.

— Stați, strigă el membrilor echipajului care mânuiau frânghiile, apoi îşi oferi mâna lui Amber şi Saffron de parcă le ajuta să urce în trăsura lor din Parcul St. James.

— Nu este plină! spuse Saffron.

Ofițerul vorbi rapid.

— Dacă explodează boilerul, nava s-ar putea scufunda în câteva minute, doamnă Courtney. Cel mai bine e să coborâm la apă câteva bărci cât mai repede cu putință. Dacă vrei să culegi supraviețuitori, poți. Gata!

Membrii echipajului de pe punte începură să învârtă mânerele manivelei de la baza macaralelor de care era agățată barca de salvare. Barca se legănă, în timp ce brațele de metal clănțăniră şi huruiră în poziție, până când fu deasupra apei.

O umbră trecu peste luna plină şi încheieturile lui Saffron se albiră în timp ce se agăță de marginile mişcătoare ale bărcii. Pentru un moment, fu ciudat de linişte, dar noaptea nu mai părea atât de frumoasă.

— Ajunge, strigă ofițerul de pe punte. Coborâți-o.

*

Ryder ajunse în camera boilerului la câteva minute după exploziile inițiale. Unul din membrii echipajului încercă să-l oprească la uşă, dar el îşi făcu drum înainte cu umerii fără să încetinească măcar. Clopoțelul de la telegraf suna încă. Tocmai când Ryder se îmbrânci înăuntru, unul dintre ingineri împinse mânerul de lemn şi dădu ordinul:

— Opriți motoarele.

De deasupra, Ryder auzi zăngănitul cizmelor pe podeaua de metal a coridorului, iar inginerul şef, cu jacheta uniformei îmbrăcată numai pe jumătate şi cu fața încă brăzdată de somn, alunecă în jos prin tambuchi.

— Ce dracu'? strigă el înainte ca măcar să atingă platforma.

— Explozii în focarele de la boilerele trei şi patru, domnule. Ryder privi împrejur. Era înăbuşitor şi întuneric ca naiba. Uşa de la focarul din mijloc de la pupa fusese spulberată, iar deschizătura îngustă prin care era hrănită cu cărbuni fiara navei fusese lărgită. Explozia fusese de ajuns încât să sfâşie metalul, deschizându-l în spate şi în lături. Podeaua pe care stătea era alunecoasă de la sânge, iar aerul puțea de la praful de cărbune şi metalul încins.

Inginerul şef îl prinse de guler pe bărbatul care vorbise.

— Ce naiba vrei să zici, „explozii"?

Cineva urla. Un fragment de metal azvârlit din uşa focarului trecuse prin brațul unuia dintre fochişti la nivelul cotului. Copleşit de durere şi şoc, bărbatul şedea într-un lac făcut din propriul său sânge şi privea fix la membrul său retezat care stătea cu degetele curbate uşor în sus, la un yard distanță în stânga sa. Se jeluia şi bolborosea. Unul dintre colegii săi, cu un turban albastru ca cerul, încerca să lege cu o cârpă uleioasă ciotul din care țâşnea sângele, dar aceasta se îmbibase deja cu sânge închegat.

— Au explodat! spuse bărbatul privind încruntătura furioasă a inginerului. Khan, ajutorul de fochist, a adus o

încărcătură din buncăr, a deşertat-o între lăzile trei şi patru, unde era nevoie de ea, şi – după două minute – *bum, bum!*

Unul din echipaj urlă prin portavoce.

— Şefu', căpitanul vrea să ştie ce se-ntâmplă.

— Spune-i că şi eu vreau să ştiu.

Ryder simţi că-l trage cineva de mânecă şi privi în jos la faţa unui băiat de aproximativ doisprezece ani. Pielea lui era mult mai întunecată decât a lascarilor; putea să fie zulu, se gândi Ryder.

— Domnule, şopti el în engleză, domnule, priviţi...

— Atunci unde dracu-i ajutorul Khan? mugi inginerul. Ce-a lopătat în focarele mele?

Omul care-şi pierduse braţul strigă din nou.

— Şi ia-l pe ăsta de aici!

— Ăla-i ajutorul Khan, răspunse bărbatul, arătând din cap către un cadavru de pe podea.

Faţa îi fusese spulberată de tăciuni de cărbuni. Abia puteai spune că acea carne fumegândă fusese cândva un om.

— Vă rog, domnule! îl trase băiatul din nou de mână pe Ryder, iar acesta privi în direcţia spre care arăta.

Era indicatorul de presiune a apei de pe laterala celui de-al doilea boiler şi acul mergea rapid în jos.

— Maistrule! strigă Ryder. Verifică indicatorul!

Inginerul îl azvârli departe pe bărbatul pe care-l interogase şi căzu în genunchi lângă cadavrul fumegând al ajutorului de fochist. I se făcu greaţă. Maistrul văzu indicatorul şi faţa i se albi.

— Hristoase, păzeşte-ne, s-o fi crăpat carcasa. Deschideţi valvele! Inundaţi cazanele acum.

— E prea târziu, omule! strigă Ryder. O să explodeze orice faci. Trebuie să fugi.

— Am spus să deschideţi valvele. Trebuie să încercăm. N-ai ce face aici, Courtney.

— Ieşi afară, salvează cât de mulți poți. Şi voi, restul! Ieşiți afară!

Fochiştii supraviețuitori începură să se îngrămădească pe tambuchi în sus. Omul cu turbanul albastru încerca să-l ridice pe fochistul cu brațul tăiat. Ryder alergă cei câțiva paşi până la el şi verifică pulsul rănitului. Nimic, şi privirea era dreaptă şi nemişcată.

— E mort, salvează-te pe tine.

Omul murmură ceva, se poate să fi fost mulțumiri sau o vorbă de rugăciune spusă în limba lui, apoi fugi la tambuchi.

Ryder îşi coborî capul şi îşi îndoi umerii, apoi îşi aduse aminte de băiat. Stătea înghețat unde-l lăsase Ryder, printre sânge şi cenuşă, cu fâsâitul aburului şi lumina cumplită curgând de la focarele distruse, ultimul înger din iad.

— Vino aici!

Băiatul clipi către el, surprins, după care se supuse. Ryder se ghemui.

— Urcă-te în spatele meu, băiete.

Băiatul mai avu suficient instinct încât să-şi înfăşoare brațele în jurul gâtului lui Ryder şi picioarele în jurul taliei. Ryder se ridică cu băiatul uşor ca o pană şi fugi în sus pe scările de fontă. În spatele său, auzi inginerul strigând încă ordine, apoi un zăngănit puternic şi un zornăit pe măsură ce roata de la valvă era forțată, un geamăt de la boiler şi trosnetul acaparator al flăcărilor. Putea să vadă acul şi indicatorul în fața ochilor. Un minut, cel mult două. Oamenii din spate aveau să fie ucişi instant, dar explozia avea să facă mai mult de atât – avea să rupă nava în două. Nu privi înapoi.

Când ajunse la punțile inferioare de la tribord, strigă ordinul de abandonare a navei pe măsură ce alerga pe coridorul îngust. Sunetul ricoşă în zidurile simple văruite. Familii stresate, de toate culorile şi religiile, se zgâiau cu

ochii goi de tulburare la el şi la fochiştii care fugeau. Strigă ordinul în toate limbile pe care le ştia şi se aruncă în sus pe următorul rând de trepte verticale. Era năclăit în putoare de sânge şi cărbune, dar prinse aroma aerului nopții. Număra secundele, imaginându-şi acul trepidând tot mai jos cu fiecare secundă care trecea. Muşchii îl ardeau şi avea crampe, dar se împinse mai tare de parcă voia să-l depăşească pe diavol în persoană. Dedesubt, nava se cutremura şi se zguduia. Se trase sus cu ultimii paşi, în fața lui, vedea salonul de la clasa I, cu uşile deschise, şi, dincolo de el, puntea sub lumina lunii.

*

Saffron se învârtea încercând să-l vadă pe Ryder în întunericul şi confuzia de pe punte. Barca de salvare se balansa puternic în timp ce nava se scutură şi motoarele se opriră, întinse mâna încercând să apuce ceva ca să se salveze, şi simți apoi o strânsoare puternică pe umeri, care-o opri să fie aruncată cu toată greutatea în față.

— Cu grijă, doamnă Courtney.

— Dan! rosti ea către umbrele legănate. Patch şi Rusty sunt cu tine?

— Clar. Jucam cărți în salon. Ne-am gândit să facem o plimbare.

— Atunci nu crezi că suntem în pericol?

Îl văzu cum încuviință.

— Cred că pericolul e cum fac băieții să coboare lucrul ăsta în apă. Sigur nu-i decât o conductă explodată la motor. Ştiți să înotați, doamnă C.?

Saffron încuviință pe jumătate. Înotase pentru viața ei când fugise din Khartoum, dar aia fusese mai degrabă o bălăceală în care-şi ținuse capul la suprafață, sperând că Ryder o va trage afară înainte să ajungă la ea crocodilii din Nil sau împuşcăturile dervişilor.

— Ei bine, am fost făcută să mă scufund ca o piatră, aşa că, dacă ajungem în apă, nu te agăța de mine.

Cineva strigă pe punte şi prora bărcii de salvare coborî dintr-o dată cu violență. Saffron gâfâi şi se trezi privind țintă la întunecimea apelor nocturne. Stomacul i se răsuci cu scârbă şi capul i se învârti. Amber strigă. Alunecă de lângă ea. Saffron prinse cu străşnicie o funie care atârna de marginea bordului întinzându-şi în acelaşi timp piciorul său drept spre sora sa geamănă. Amber o apucă de antebraț, iar Saffron suflă adânc când umărul ei preluă greutatea surorii sale. Amber căută cu picioarele un punct de sprijin şi-l găsi împingând marginea bordurată în aramă a bărcii de salvare. Geanta Gladstone a unuia dintre ceilalți pasageri se rostogoli spre ele. Amber se balansă spre dreapta în timp ce aceasta se prăbuşi la un inci de capul său, după care plonjă ultimele treizeci de picioare în apă şi dispăru cu o plescăitură puternică.

Deasupra lor se strigau ordine, tăios şi rapid. Barca fu îndreptată şi coborâtă imediat din una, două, trei mişcări, lăsându-le cu un pocnet percutant şi greu pe apele învolburate delicat ale mării. Saffron îl simți pe bebeluşul Leon agitându-se pe pieptul ei. Îşi puse brațul în jurul lui şi încercă să-şi controleze frica bolnavă ce-i creştea în cap şi în creier. Atenția i se ascuți până atinse strălucirea unui cuțit. Membrii echipajului care se urcaseră în barca de salvare scoteau vâslele – patru lascari, purtând turbane regale albastre, şi un european în uniforma albă a ofițerilor de punte. Lascarii fixară zăvoarele la locul lor. Saffron observă că erau din aramă lustruită şi că străluceau în lumina lunii. Lascarii băgară vâslele la locul lor şi priviră spre ofițerul de punte, aşteptând ordine.

— Vâsliți!

Saffron avu nevoie de tot autocontrolul să nu urle la ei să-i oprească şi să le spună că trebuia să fie lângă Ryder. Privi,

peste umăr, nava. Arăta perfectă şi nevătămată, la patru yarzi distanță, şase, zece. Cu motoarele navei oprite, noaptea era tăcută, în afară de clănțănitul şi scârțâitul zăvoarelor în timp ce lascarii trăgeau de vâsle în mişcări uşoare, perfect coordonate. Aerul era sărat şi răcoros. Trase haina groasă de piele în jurul lui Leon ca să țină umezeala la distanță de el apoi se întoarse din nou să privească spre navă. Zări mai mulți pasageri ieşind pe punte şi îşi miji ochii să vadă dacă Ryder era printre ei. Încă o barcă fusese coborâtă; sunetul ei lovind apa se propagă cu claritate până la ei. Le urmări traiectoria îndepărtându-se de navă. Inima lui Saffron bătea repede, cu groaza trecându-i prin vene, îngreunându-i respirația. Încercă să se calmeze înainte ca bebeluşul să-i simtă frica.

De ce ne îndepărtăm? se gândi Saffron derutată. Ne fac cu mâna. Ar trebui să ne întoarcem. Aş fi putut da drumul la toți banii în mare sau Amber s-ar fi putut răni, şi toate astea din cauză că n-am rămas pe navă împreună cu oamenii cu capul pe umeri ca doamna Cobbett. Respiră cât de încet putu, dar îşi simțea mintea grea. Probabil m-am aflat în pericol de prea multe ori, se gândi. Acum îl văd peste tot. O auzi pe Amber suspinând.

— Ce este?

Amber arătă cu degetul înapoi spre navă. Saffron abia putu să întrezărească forme căzând pe margine. Oameni. Oamenii săreau în apă.

Saffron se simți amețită.

— De ce fac asta? spuse ea. Trebuie să fie extrem de periculos.

O detunătură adâncă, care-ți spărgea timpanele, rupse aerul, iar partea din spate a navei explodă. Forța le ridică barca pe jumătate afară din apă şi, pentru o clipă, lăsă impresia că avea să se răstoarne. Saffron auzi rămăşițe căzând în mare în jurul lor, şi stropii sărați îi udară părul şi

pielea. Simți o durere ascuțită şi o ameţeală care părea să vină simultan dinăuntru şi dinafară.

— Ryder, suspină ea, apoi lumea se întunecă.

*

Amber mai degrabă simți, decât auzi detunătura şi primul ei instinct fu să-i protejeze pe Saffron şi bebeluşul Leon punându-şi mâinile împrejurul surorii sale gemene şi trăgând-o deoparte, încercând să-şi pună propriul corp între ei şi navă. Explozia o orbi. Barca de salvare căzu înapoi în valuri, izbindu-se cu o asemenea violență încât marginea de la tribord se scufundă sub apă. Pasagerii țipară şi se străduiră să se țină, iar barca păru să se întoarcă peste cap.

— Țineți tare! răcni ofițerul de punte în timp ce un ropot de apă rece şi sărată căzu pe spatele lui Amber.

Lascarii împinseră pasagerii panicați înapoi la locurile lor şi îşi coborâră vâslele în apă ca să stabilizeze barca.

— Căldările! spuse ofițerul. Găleţile de sub bănci!

Amber îi auzi pe Patch, Dan şi Rusty mormăind unul la altul în timp ce desfăcură găleţile mici şi începură să scoată apa rece din barcă înapoi în marea din care făcea parte. Lucrau rapid.

Amber o ținu pe sora ei aproape. I se lăsa greu în mâini. Probabil a leşinat, se gândi Amber, şi se bucură pentru asta.

Era mai bine, mult mai bine pentru Saffron să nu vadă catastrofa şi haosul din spatele lor.

Pupa navei era în flăcări, şi prima detunătură puternică fusese urmată de alte explozii, mai mici. Flăcările se căţărau treizeci de picioare în aer, iar luna şi stelele părură să dispară, şterse de pe cer de lumina bruscă din jurul lor. Prora navei începu să se ridice. Trupuri cădeau de pe punți; unele săreau, altele se rostogoleau. Amber văzu oameni mişcându-se în tulburarea flăcărilor de la pupa, cu hainele şi părul arzând, cum se împiedicau şi se prăvăleau în apă. Prea clar se auzeau până la ei urletele lor teribile. În barcă,

unul dintre pasageri începu să se roage cu voce tare, iar altul se întoarse şi vomită în apă când îi ajunse mirosul ars de carne şi lemn.

— Trebuie să ne întoarcem! strigă Amber către ofiţer. Oamenii!

Îi văzu faţa, devenită oribilă în lumina infernului de pe navă, care arunca umbre peste trăsăturile sale adânci.

— Nu putem. Se scufundă şi dacă nu ne îndepărtăm mai tare, ne scufundăm împreună cu ea.

— Dar...

— Dumnezeule, credeţi că eu nu vreau? spuse omul cu o voce ca un vaiet. Nu va mai dura mult şi o să ne ducem să adunăm supravieţuitori imediat ce putem.

Îşi dădu jos pălăria şi îşi trecu mâna prin părul blond şi zburlit. Amber îşi dădu seama că era probabil cu numai un an sau doi mai mare decât ea. Pentru o clipă, masca ofiţerului englez alunecă, iar el păru foarte tânăr.

— Am prieteni pe nava aia.

Amber simţi lacrimile înţepându-i ochii şi le şterse cu dosul mâinii. În spatele lor, Rusty înjură în vreme ce un cadavru pluti pe lângă ei, cu faţa strivită din care trăsăturile dispăruseră într-o pastă informă, din care se vedea doar un rânjet. Amber suspină, dar reuşi să nu plângă.

— O, Ryder, şopti ea, te rog să fii în viaţă.

Apăsă trupul inconştient al lui Saffron de al ei, simţindu-l pe Leon între ele, cum dădea din membrele lui mici. Umerii hainei pe care o purta Saffron erau îmbibaţi de apă. Amber simţea apa prelingându-se printre degetele ei. O cuprinse o frică îngheţată; ceva referitor la consistenţa lichidului nu era cum trebuia. O scutură pe sora ei de umăr.

— Saffy? Saffy, deschide ochii!

În spatele ei se produse o altă explozie, urmată de o străfulgerare de lumină. Amber se uită în jos, la palma ei. Era plină de sânge.

— Saffy! Saffron! O, doamne, Rusty! Ceva a lovit-o, sângerează.

Flacăra unui băț de chibrit pâlpâi.

— Ține-o, domnişoară Benbrook. Văd rana, în partea de sus a brațului. La naiba! strigă el când flacăra se stinse, arzându-i degetele. Am nevoie de o lumină. Dați-mi o lanternă, careva. Tu, acolo în spate, sparge dulăpiorul ăla. Caută o lanternă şi ceva de bandajat. Hai oameni buni, nu vă mai zgâiți şi mişcați-vă fundurile!

Amber îi simți mâna înconjurând-o pe a ei:

— Acum, domnişoară B. Apăsați tare aici.

Amber apăsă acolo unde-i aşezase Rusty mâna, pe partea de sus a brațului surorii sale, şi simți sângele gâlgâindu-i printre degete. O forfotă se produse în umbre când cineva găsi şi aprinse lanternele bărcii. Pasagerul care se rugase în întuneric tăcu. Amber aproape că-şi dori ca rugăciunea să înceapă din nou pentru că acum putea auzi cu atât mai clar țipetele şi urletele ce veneau din întunericul dimprejurul lor. Rusty se aplecă din nou în față, ținând lumina deasupra capului său. Amber privi în depărtare către navă. Prora se ridica mult afară din apă, ultimele lumini de pe punte se stinseră, iar nava fu luminată numai de bucățile în flăcări care o înconjurau. Erau multe siluete în apă, trupuri, alții care păreau că se îndepărtau înot de vaporul care se scufunda. Cu un muget tunător produs de apă, pupa se scufundă complet în întuneric. Restul vasului fu tras înapoi după ea în câteva secunde cu o violență atât de bruscă încât păru că un monstru marin se ridicase din apă şi-l trăsese în adâncuri. Valurile făcură spume în jurul lui Amber, cu o grabă acaparatoare, şi barca de salvare se clătină tare. Privi neputincioasă cum erau trase înapoi spre navă corpurile care pluteau, rămăşițele şi înotătorii care erau cel mai aproape de ea. Îşi ridicau brațele urlând, strigând după

ajutor, apoi dispăreau ca damnații în iad. Amber își coborî capul şi începu să plângă.

Auzi sunetul unei pânze care era sfâşiată şi clipi când îi înțepă ochii o lanternă, pe care o ținea acum Patch, aflat jumătate în picioare, jumătate ghemuit în spatele lui Rusty.

— Domnişoară B., acum trebuie să vă luați mâna şi o să-i scoatem brațul din mânecă să vedem ce se întâmplă, spuse el calm, ignorându-i suspinele. Hai să ne mişcăm rapid. Pierde mult sânge. Numărăm până la trei. Unu, doi, trei.

Amber îşi ridică mâna şi trase în jos mâneca grea a hainei de piele a lui Ryder, eliberând brațul lui Saffron. Saffron scânci, dar nu dădu semne să se trezească. Leon începu să plângă, iar Amber îşi puse mâna pe capul lui ca să-l protejeze şi să-l aline. Rusty se apropie în față. Bluza pe care o purta Saffron era stacojie. Rusty o rupse pe la cusătura de la umăr. Amber o sprijini pe sora ei de piept. Simți eşarfa de mătase din jurul gâtului lui Saffron îmbibată, întărindu-se pe măsură ce sângele se închega în aerul rece.

Rusty luă apă de mare în mâini şi o folosi să curețe rana. De sub sângele închegat, se ivi o tăietură crestată şi adâncă, care cobora pe brațul lui Saffron. Într-o clipă, se umplu din nou cu sânge proaspăt. Rusty îşi băgă mâna în jachetă şi scoase o sticlă cu dop de un sfert de litru. Trase cu dinții dopul de plută, iar Amber simți mirosul aspru de whisky. Turnă din belşug peste rană. Saffron se învârti şi urlă, iar barca se zgudui.

— Bandaj, spuse Rusty şi, de undeva din umbră, îi fu înmânat un mănunchi de benzi curate.

Făcu repede un pansament din trei bucăți şi începu să le prindă în jurul rănii. Strânse legăturile tare, strângându-şi muşchii fălcii pe măsură ce lucra.

— Asta trebuie s-o fi trezit. Poți să aduci lumina mai aproape, Patch?

— Trebuie să ajungem la supravieţuitori, spuse ofiţerul de punte. Acum.

— Încă un minut, amice, spuse Rusty printre dinţii încleştaţi, apoi îi atinse scalpul lui Saffron în lateral, deasupra rupturii urâte de pe braţ. Orice i-a prins braţul a lovit-o şi aici.

— E spart? spuse Patch încet.

— Nu pot spune. Totuşi nu-i sânge proaspăt, spuse el şi privi în sus spre Amber. Domnişoară B., cam atât putem face deocamdată. Ţineţi-o cât puteţi de dreaptă şi în tăcere.

— Aşa o să fac, spuse Amber. Mulţumesc.

Privi peste umărul surorii sale la coşmarul care pâlpâia. Strigăte şi planşete punctau întunericul, se auzeau sunetele bărbaţilor şi ale femeilor lovindu-se în apă, imagini rapide cu feţe disperate, luminate de pete de resturi arzând, trupuri plutind tăcut alături, pe apele întunecate, ca frunzele toamnei căzute într-un lac de agrement.

*

Forţa exploziei îl aruncase pe Ryder departe pe punte. Pentru o clipă, rămase năucit, întins cu braţele desfăcute pe scândurile lustruite de tec. Îşi scutură tare capul în încercarea de a-şi veni în fire. Băiatul fusese aruncat de pe umerii lui. Ajunse la copil, care-l prinse de antebraţ şi privi în sus la el, cu ochii măriţi de teroare.

Aproape instantaneu, Ryder simţi puntea începând să se încline sub el. Se ghemui şi se lansă înainte, agăţându-se de balustrada de metal rece de la prora înainte de a se îndepărta prea mult, pendulând în sus întreaga greutate a copilului într-un arc care păru să-i smulgă umărul din încheietură. Băiatul era îngrozit, dar era şi rapid şi suficient de deştept ca să vadă ce trebuia să facă. Îşi agăţă piciorul şi un braţ de aceeaşi balustradă de care era agăţat Ryder, trăgându-se în sus şi peste ea pe măsură ce prora navei începu să urce în sus. Ryder se trase sus, lângă el.

— Cum te cheamă, băiete?

— Tadesse, gâfâi băiatul, holbându-se în spate să vadă cum se rostogoleau țipând în întunericul şi flăcările de dedesubt pasagerii şi membrii echipajului care nu găsiseră un suport de care să se țină.

— Tadesse, trebuie să sărim în apă acum şi să înotăm cât de departe putem. Ştii să înoți?

Băiatul încuviință.

— Da, domnule, am crescut lângă lacul Tana.

— Sărim acum.

Ryder luă mâna copilului şi, fără să dea vreunuia dintre ei timp să se gândească la căzătură sau la ce-i aştepta jos, se împinse cu putere în balustradă şi se lansă în întuneric. Aterizară cu picioarele înainte, cu genunchii îndoiți, spărgând zidul de la suprafața apei şi cufundându-se. Ryder simți deja în spatele lor cum îi trăgea nava cea mare. Pentru o clipă, fu prea uimit de căzătură şi de înşfăcarea rece a mării ca să poată să-şi mişte membrele. Întunecimea de deasupra lui părea fără sfârşit. Apoi ceva îl lovi din lateral. O mână îl prinse de gleznă şi simți degete disperate care încercau să se cațăre pe corpul său, greutatea trăgându-l în jos. Lovi cu tărie în apă şi simți că piciorul său îşi găsi ținta. Fu eliberat din strânsoare. Presiunea din plămâni era o agonie şi în spatele ochilor îi explodară lumini, dar o altă forță îl trase în sus. Împinse tare, luptând împotriva dorinței îngrozitoare de a deschide gura şi a trage apă în plămânii care urlau. Încă o lovitură şi capul îi ajunse la suprafață. Gâfâi şi scuipă, abia atunci realizând că-l ținea încă de mână pe băiat. Tadesse se înecă şi tuşi, trăgându-şi mâna din mâna lui Ryder ca să se poată menține la suprafață. Pentru o clipă, lumea păru să se legene la stânga şi la dreapta în timp ce Ryder se lupta să înțeleagă că mai era încă în viață. Mai scuipă apă de mare şi privi în jur, apoi arătă cu degetul în întuneric într-o direcție care-l îndepărta

de navă. Băiatul încuviință din cap şi începu să înoate cu mişcări puternice şi sigure. Ryder mulțumi stelelor că băiatul se descurca singur şi o lua după el. Auzi în spate un geamăt puternic de oțel şi lemn aşchiat şi un răget când, într-un final, nava îşi îndreptă prora spre stele, plonjând apoi în jos, Ryder îşi simți greutatea trasă înapoi şi împinse tare. Muşchii din spatele său lat îl ardeau de parcă luaseră foc, iar fesele se simțeau reci şi grele ca plumbul. Îşi strânse falca şi se forță să se îndepărteze de curentul navei. Apoi simți cum fu eliberat; nava îşi pierduse puterea asupra lui.

Bătu apa cu palmele şi privi din nou în jur.

— Tadesse! cârâi el.

Era o noapte calmă, marea deveni repede nemişcată, dar el luă totuşi o gură de apă sărată şi, fără îndoială, de întuneric. Răcoarea îşi strânse degetele în jurul pieptului său.

— Tadesse!

— Aici.

Băiatul ieşi în lumina lunii, lângă el.

— Vezi vreo barcă?

Resturi aruncate din nava ardeau la stânga şi la dreapta lor, orbindu-i în întuneric.

— Domnule, mişcați-vă!

Tadesse arătă cu mâna într-o direcție.

Tocmai la timp, Ryder văzu o barcă de salvare secerând apa spre ei. Era în flăcări; tot ce căra erau pete mari de foc murdar. Ryder şi Tadesse înotară una, două, trei mişcări ca să se dea din calea ei. Trecu pe lângă ei, împinsă încă de vreun impuls diavolesc al exploziei şi al scufundării navei. Pe jumătate agățate de o parte erau două corpuri care ardeau, deja nimic altceva decât siluete negre, întortocheate în flăcări, Ryder simți putoarea cărnii arse şi greața care-i venea în gât. Căldura îi arse uşor ochii, făcând noaptea albă, apoi trecu de ei, ducându-şi mai departe fără niciun

regret echipajul grotesc. Ryder clipi şi îşi şterse apa de mare din ochi. În spate era o lumină – nu foc violent, ci o lanternă ținută sus, şi auzi o voce. Nu un țipăt de durere sau teamă, ci pe cineva care striga după supraviețuitori. Deci unele bărci de salvare se îndepărtaseră şi acum se întorceau.

— Domnule, îl strigă Tadesse.

Ryder îşi forță membrele să se mai mişte o dată şi începu să înoate lângă băiat către lanternă şi voce.

Câteva brațe se îndreptară spre ei.

— Băiatul întâi.

Odată ce Tadesse fu tras în barcă, Ryder apucă mâna întinsă şi fu ridicat afară din apă. Barca de salvare era plină şi lăsată în apă, dar nimeni nu se panică. Cineva îi puse o pătură peste umeri, altcineva îi oferi o sticlă, iar el simți mângâierea brută a brandy-ului ieftin. Îşi şterse apa din ochi şi privi spre lanternă. Era ținută în aer de indianul pe care-l văzuse ultima oară pe coridor, grăbindu-i pe pasageri afară pe punte. Cu cât timp mai înainte se întâmplase asta? Cel mult douăzeci de minute. Cercetă apa căutând supraviețuitori şi, când văzu pe cineva din apă care încă mişca, le spuse vâslaşilor în ce direcție să tragă. Dumnezeu să binecuvânteze armata indiană, se gândi Ryder, şi îşi trase pătura mai bine pe el în timp ce corpul îi fu străbătut de un val de frisoane.

*

Era încă beznă când *Romeo,* un vapor cu aburi care venea din Aden, ajunse la locul exploziei. Păru să se materializeze din noapte ca o fantomă. În câteva minute, aerul fu plin de țăcănitul vâslelor şi de strigătele salvatorilor, când îşi lăsă jos propriile bărci de salvare ca să adune supraviețuitorii din apă. Scări de funie se desfăşurară pe laterală şi, curând după aceea, punțile se umplură cu cei recuperați din mare.

Când ajunseră sub bordul navei, Ryder începu să-şi mijească ochii în întunericul de dinaintea răsăritului

căutând semne ale soției sale. Alte două bărci de salvare ajunseră la baza scării odată cu a lor. Ambele erau pe jumătate goale şi soția sa nu era în niciuna dintre ele. Îşi simți pieptul strângându-se de frică. Deasupra lor, oamenii coborau o plasă ca să-i ridice pe cei prea răniți să poată urca. Tadesse se cățără pe scară înaintea lui Ryder. Era la jumătatea drumului, în spatele băiatului, când auzi un țipăt şi privi în sus la fața lui Amber, care cerceta peste parapet.

— O, Ryder! Mulțumesc cerului! Vino repede.

Îşi făcu loc prin mulțimea de pe punte până ajunse la micul grup al prietenilor săi. Găsiseră un loc lângă coşul de fum principal. Soția lui era întinsă între ei pe un pat de pături, cu hainele angajaților săi peste ea. Era albă la față ca zăpada, cu toată pielea ei bronzată. Neîndemânatic, Rusty îi dădu bebeluşul lui Amber, care-l săltă la pieptul ei. Era agitat şi plângea. Ryder se lăsă în genunchi lângă soția lui, iar o teroare pe care n-o mai cunoscuse îi încetini şi îi îngreuna gândurile, îi puse mâna la gât, îi simți pulsul, slab şi rapid, dar îl putea simți, şi îi mulțumi lui Dumnezeu că suflarea flutura sub degetele sale.

— Ce s-a întâmplat? spuse el.

— A lovit-o ceva de la explozie. La umăr şi la cap, spuse Rusty încet. Am oprit sângerarea, dar nu s-a trezit.

Ryder nici nu observase că Tadesse îl urmase. Băiatul se lăsă în genunchi şi începu încet să-i atingă capul lui Saffron cu degetele sale lungi şi delicate.

— Ce faci, fiule? şopti Ryder.

— Vin dintr-o familie de vindecători, răspunse el Pot să ajut, adăugă şi privi în sus. Are cineva un ac?

O femeie de vârstă mijlocie cu un copil mic în poală, care privea de la un picior, două distanță îşi băgă mâna în haină şi scoase la iveală un suport de pâslă pentru ace. Li-l dădu fără să scoată niciun cuvânt. Ryder observă că era brodat cu litere verzi: *Cu amintiri fericite din Irlanda.*

Tadesse îl desfăcu cu grijă şi scoase afară cel mai subțire ac de oțel. Îl examină în lumina răsăritului şi-l puse între buze, sugându-l cu grijă. Apoi se aplecă din nou deasupra lui Saffron.

— Ai face bine să ştii ce faci, mârâi Ryder.

— Ştiu.

Tadesse nu privi în sus, dar căută cu grijă cu degetele în spatele urechii drepte a lui Saffron, la marginea craniului, încuviință din cap pentru sine însuşi şi îi îndepărtă părul, apoi, inițial foarte uşor, după care cu mai multă presiune, împinse acul în locul pe care-l găsise. Îi schimbă puțin poziția, după care Ryder îi văzu muşchii din jurul gâtului şi de pe umeri relaxându-se, şi scoase acul. O dâră de sânge apos se scurse pe gâtul şi bărbia lui Saffron. Tadesse tamponă lichidul cu mâneca lui, după care curăță acul şi-l puse înapoi în suport.

— Acum se va trezi.

Îi atinse obrazul cu degetele şi, ca un răspuns, ochii ei se deschiseră clipind.

— Tadesse, îți datorez viața, spuse Ryder.

— Ryder? Eşti în sfârşit aici, murmură Saffron. Unde este Leon?

— E aici, Saffy. Şi Amber. Suntem toți în siguranță.

Îi atinse fruntea cu o grijă infinită.

— Bine. Ce s-a întâmplat, Ryder? De ce a explodat nava?

— Nu ştiu, draga mea.

Ea păru mulțumită şi îşi închise ochii din nou. Ryder privi repede spre Tadesse.

— Mai bine lăsați-o să doarmă, domnule, spuse băiatul. Trebuie să stea liniştită o vreme ca să se vindece la cap. Dar acum poate să doarmă. O veghez eu.

Ryder se aşeză pe punte şi îşi închise ochii în timp ce extenuarea punea stăpânire pe el. Îl privi din nou pe băiat, studiindu-l cu mai multă atenție. Avea pielea foarte închisă,

dar trăsăturile erau aproape europene. Probabil era mai mare decât crezuse inițial Ryder, dar nu putea să aibă mai mult de doisprezece ani. Aerul dimineții îi răci băiatului bluza udă de bumbac şi pantalonii până la genunchi, iar el tremură uşor.

Ryder luă pătura de pe umerii săi şi o aşeză pe ai băiatului. Tadesse îi mulțumi fără să-şi ia privirea de la pacienta lui.

Amber avea probleme cu nepotul ei. Îşi întindea mâinile şi picioarele, şi urla spre soarele care tocmai răsărea. Saffron se agită în somn, iar Tadesse se încruntă la bebeluş. Ryder se duse să-l ia de la cumnata lui, dar, deşi Leon se opri din plâns suficient cât să-şi cerceteze pentru o clipă tatăl, reîncepu imediat după aceea.

— Îi e foame, spuse femeia care le dăduse acul.

Tadesse îi returnă suportul verde de pâslă.

— Nu prea cred că vreau să-l păstrez pe cel pe care l-ai înfipt în capul bietei fete, fiule, spuse ea, privindu-l cu suspiciune.

Tadesse scoase acul şi şi-l înfipse în bluză, apoi închise suportul şi i-l dădu.

— Mulțumesc, spuse ea, apoi se întoarse către Ryder: şi, dacă tot fac favoruri familiei tale, ce-ai zice să-mi dai încoace bebeluşul ăla? încă-l mai alăptez pe cel mai mic al meu şi drăcuşorul de el ar face bine să învețe să împartă.

Ryder îl aşeză pe fiul său în brațele ei, iar ea se întoarse uşor şi începu să-şi desfacă repede nasturii de la piept. Inginerii tuşiră şi priviră spre mare, iar femeia îşi rearanjă şalul peste ea şi bebeluşul Leon.

— Asta-i ideea, comoară mică, îi spuse ea.

Plânsetul se opri brusc şi femeia începu să-i cânte foarte încet un cântec de leagăn. Ryder îşi puse mâna pe mâna soției sale adormite şi văzu că zâmbea din nou.

Rusty riscă să se uite înapoi şi, constatând că totul era în limitele decenței, își scoase pachetul de cărți de joc din buzunar şi începu să le împartă cărțile lui Patch şi Dan. Amber stătea cu picioarele încrucişate pe punte, privind la soarele care începea să urce pe cer. Ryder se uită împrejur. Era un moment ciudat de linişte. Pentru o secundă, se gândi la ce pierduse, la averea în echipament şi bunuri care se scufundase împreună cu vaporul, apoi se opri. Era timp destul mai târziu pentru o evaluare. Cel puțin, se gândi el crispat, nu mai trebuia să se gândească deloc cum să ducă tot echipamentul acela greu sus în munți. Rusty se opri din împărțit cărțile ca să-i dea lui Ryder un trabuc şi chibrituri. Ryder îl aprinse şi trase adânc. Băiatul abisinian se aşeză la umbră, de unde putea de asemenea să vegheze somnul lui Saffron.

— Tadesse, spuse Ryder, vorbeşti limbile din Tigray?

— Da. E pământul mamei mele.

— Noi mergem încolo. Ai vrea să vii cu familia mea?

Băiatul privi încet grupul dimprejurul său, apoi îi aruncă o privire piezişă lui Ryder.

— Cum te cheamă?

— Ryder Courtney. Tocmai ai salvat-o pe soția mea, Saffron.

Îi numi pe ceilalți membri ai grupului, arătându-i cu capătul aprins al trabucului.

— Ei bine?

Tadesse dădu din cap.

— Am mers la Cairo ca să intru în serviciul unui bărbat alb, domnule Ryder. Şi-a pierdut banii la cărți şi m-a lăsat acolo. Îți mulțumesc că m-ai cărat de pe vapor, dar o să am grijă de ai mei acum.

— Cum vrei, spuse Ryder. O să rămân câteva zile în Massawa, dacă te răzgândeşti.

*

Penrod crezu inițial că ciocănitul la uşă făcea parte din visul său cu focuri de armă în depărtare. Apoi crezu că erau pur şi simplu servitorii lui Lady Agatha, care voiau să se asigure că n-o prindeau pe stăpâna lor în patru labe, cu fesele ei roz delicioase, ridicate şi tremurânde, în timp ce Penrod i-o trăgea bine pe la spate. Odată ce se asigurau de asta, curățau mizeria de la destrăbălarea din noaptea precedentă şi plecau din nou în tăcere. Dar ciocănitul nu înceta şi el îşi deschise ochii. Desigur, în seara trecută se întorseseră acasă la el. Penrod suferise lipsuri fără să se plângă când călătorise prin deşert. Putea să doarmă pe pietre la fel de bine cum dormea în mătase, să mănânce pâine nedospită şi terci la cină la fel de bine ca şi fazan de pe moşia fratelui său din Scoția *şi foie gras* importat direct de la Paris. Dar atunci când avea acces la lux, Penrod avea totuşi mijloacele şi gustul de a se bucura de ce era mai bun, iar servitorii lui erau la fel de discreți şi eficienți ca ai Agathei.

— Dispari, strigă.

Prima oară crezu că fusese ascultat, dar în loc de asta uşa scârțâi, fu deschisă puțin, şi o față mică privi către el. Ochii se măriră când o văzură pe Agatha dormind. Era cam dezbrăcată, întinsă pe spate, cu brațele în lături. Umflătura sânilor săi mari de culoarea laptelui l-ar fi făcut pe Rubens să se înece de nerăbdare. Penrod nu avu nicio tentativă să o acopere.

— Ce vrei, Adnan?

Îl văzuse pe băiat o dată sau de două ori în lunile care trecuseră de la întâlnirea lor din bazar. Evident, Yakub găsise lucru de un fel sau altul pentru el – băiatul arăta mai bine îmbrăcat şi mai bine hrănit decât înainte. Păşi în cameră şi, cu o smucitură vizibilă, îşi întoarse ochii de la Lady Agatha şi-l privi în schimb pe Penrod. Spre norocul său, Agatha sforăi în somn şi se întoarse pe partea cealaltă.

Sau probabil spre nenorocul său, pentru că acum Adnan trebuia să reziste tentației de a se uita la fundul ei de culoarea piersicilor.

— Vorbeşte, băiete, sau ieşi afară, zvâcni din cap Penrod.

Nu mai fusese mahmur în viața lui, dar, de când îl inițiase Agatha în consumul de opiu, diminețile îi deveniseră mai grele şi mai înnourate.

Băiatul păşi în față. Ținea sus un ziar, pe care Penrod îl smulse de la el. Ştirea de pe prima pagină descria sosirea în Massawa a vaporului *Romeo,* care transporta supraviețuitorii unui dezastru maritim teribil. Editorului îi părea rău să-şi informeze cititorii că boilerele vaporului cu aburi *Iona* explodaseră în mijlocul nopții şi că pierderile de vieți care urmaseră fuseseră înfiorătoare. Penrod ştia foarte bine că acesta era vaporul pe care-l luase Amber spre Abisinia împreună cu comerciantul Courtney. Nu că ar fi făcut el însuşi cercetări, dar colegii săi ofițeri de la club păreau să găsească întotdeauna o modalitate să-l informeze despre orice ştire referitoare la Amber şi la cei din anturajul ei. Fusese informat despre succesul versiunii pentru scenă al *Sclavilor lui Mahdi,* despre laudele revoltătoare, împărțite cu generozitate, aduse picturilor lui Saffron şi despre naşterea lui Leon Courtney. Nu conta că nu-i mai văzuse pe niciunul dintre ei din acea zi de la Shepheard; fiecare fragment de bârfă mâncase din sufletul său ca acidul.

Nu mişcă şi nu respiră. Adnan Începu să vorbească;

— Stăpânul meu, înțeleptul şi curajosul Yakub, tovarăşul dumneavoastră loial de-a lungul multor aventuri, vă transmite salutări şi doreşte să vă informeze că, din dragostea mare pe care v-o poartă, s-a coborât până într-acolo încât a vorbit cu mercenarul şi bădăranul nedemn de încredere Bacheet, sclavul şi adeptul lui Ryder Courtney, şi a întrebat de soarta lui *al-Zahra,* care v-a fost cândva dragă. Cu toate că acest Bacheet i-a aruncat stăpânului meu

insulte dureroase, stăpânul meu a insistat să ştie tot ce avea monstrul perfid de spus. Bacheet a primit o telegramă din Massawa. *Al-Zahra* este bine şi a supravieţuit dezastrului nevătămată. Sora ei a fost rănită, dar, *inshallah*[18], îşi va reveni repede, iar domnul Courtney şi fiul lui au scăpat fără răni. Slujitorul dumneavoastră loial Yakub nu doreşte să vă deranjeze sau să sugereze că mai simţiţi puţină dragoste pentru *al-Zahra,* dar din dragostea pe care v-o poartă, vă oferă aceste bucăţi de informaţii, în caz că vă pot interesa cumva.

Toate astea se rostogoliră afară într-un discurs fluid şi exersat, cu mare viteză. Penrod şi-l imagină pe Yakub făcându-l pe băiat să se antreneze şi să-l repete. Îşi putea închipui chiar şi cum îl abordase impunător Yakub pe Bacheet în cafeneaua pe care o frecventau amândoi şi unde, în mare parte din timp, amândoi se amuzaseră refuzând să recunoască existenţa celuilalt.

Respiră, îşi spuse Penrod. Respiră. Îşi înălţă capul şi-l privi pe băiat.

— Salutări prietenului meu onorat, stăpânul tău, şi, odată cu ele, mulţumirile mele. Chiar dacă nu mă interesează în mod special soarta lui Ryder Courtney şi a celor cu care-şi petrece el timpul, să ai cea mai bună informaţie este întotdeauna un avantaj, şi îi mulţumesc că s-a deranjat s-o procure, vorbi Penrod în acelaşi stil curtenitor ca al micului discurs ţinut de băiat. Acum ieşi afară, adăugă el.

Adnan nu avu nevoie de mai multe încurajări Se întoarse şi fugi, iar Penrod îi auzi sandalele plescăind pe podeaua de piatră a coridorului de afară.

Alături, Agatha se întoarse spre el şi căscă.

---

18 „Cu voia lui Allah”, în limba arabă în original.

— Cine a fost?

— Nimeni, răspunse Penrod, aruncând ziarul pe podea.

Îşi coborî mâna cu fermitate pe ea, urmându-i curbele corpului. Era doar în mintea lui, sau corpul ei se întări când o atinse? Gândul îl excită. O trase spre el, sub el, apoi se aplecă şi luă în gură unul dintre sfârcurile ei roz şi mari, îl supse şi, când se întări, îl muşcă numai puțin prea tare. Ea gemu şi scheună. Mâinile ei se prinseră de partea de sus a brațelor sale, iar el nici nu ştiu şi nici nu-i păsă dacă îl trăgea spre ea sau îl ținea la distanță. Prinse câteva şuvițe din părul ei blond şi bogat, încă încâlcit şi încurcat de la cum se iubiseră în noaptea precedentă. Ea îşi închise ochii şi suspină uşor. Se gândi la licărirea de plăcere pe care o văzuse în ochii ei în ziua în care Amber rupsese logodna lor, cu câtă nerăbdare se întorsese în patul lor şi se agățase de gâtul lui, crezându-se victorioasă.

Îşi coborî fața în aşa fel încât mustața lui abia atinse lobul drăguț şi roz al urechii ei.

— Draga mea, ai grijă ce-ți doreşti, îi şopti el.

După care o pătrunse.

*

— Domnule Ryder!

Vocea tăia prin iadul de pe punte ca un clopot de biserică.

— Domnule Ryder!

Ryder se întoarse, ținându-şi brațul în jurul lui Saffron, în timp ce bărbatul care strigase păşea spre ei prin mulțimea de pasageri, funcționari, hamali şi supraviețuitori de pe *Iona,* distruşi şi îngrijorați. Era un abisinian foarte înalt, îmbrăcat în robe albe ca zăpada ce-i cădeau în falduri moi până la genunchi, şi purtând un baston de abanos cu mâner de argint. Nu că ar fi dat semne să aibă nevoie de el ca să meargă, întrucât pasul îi era uşor şi fluid, dar îi sporea aerul de autoritate. În fața sa, mulțimea părea să se despartă miraculos.

Doamne, se gândi Amber, suntem întâmpinați de Moise însuşi.

Ryder întinse mâna şi abisinianul i-o luă într-a lui. Se Înclinară amândoi până când li se atinseră umerii.

— Ato[19] Bru! spuse Ryder. Eşti bine?

— Mulțumesc lui Dumnezeu, sunt bine. Tu?

Amber învățase maniera potrivită de a saluta un nativ din Abisinia. Acest domn ştia cu siguranță că Ryder pierduse totul în timpul dezastrului de pe *Iona* şi putea vedea cu ochii lui că membrii grupului erau epuizați şi jerpeliți, dar pentru următoarele câteva minute, în timp ce Ryder şi Bru se ținură strâns de mână, aceştia se întrebară unul pe celălalt despre familie, culturi şi afaceri, mulțumind de fiecare dată lui Dumnezeu pentru bunătatea sa, şi declarară numai sănătate, bogăție şi bunăstare. Amber ascultă cu atenție, auzind amhara vorbită de o voce nouă. Avea un ritm şi o curgere care-i aminteau de arabă, dar avea şi o greutate a ei. O limbă fină şi subtilă, bună pentru povestirea aventurilor eroice în jurul unui foc de tabără, se gândi ea.

Dan se aplecă în față şi îi şopti:

— Care-s veştile, domnişoară B.? Poți să înțelegi ceva din ce vorbesc?

— Da, pot, îi şopti la rândul ei. Încă nicio veste. Deocamdată se salută.

— O, Doamne! spuse Dan şi începu să se holbeze în jurul său, făcându-şi mâna streaşină la ochi ca să-i ocrotească de soarele strălucitor.

Căldura era uluitoare. Andocaseră pe insula care oferea oraşului Massawa cel mai bun port cu apă adâncă de la Suakin până în Djibouti. În jurul său, crescuse un oraş ca să-l servească şi să-l exploateze, legat de țărm prin drumuri

---

[19] „Domnul”, „domnule” în limba amhară în original.

pietruite, acoperite cu bucăți imense de piatră gălbuie. În depărtare, mâzgălite într-o ceață violet, se ridicau dealurile şi urcuşul lung şi aproape inevitabil către munții Abisiniei şi regatul împăratului Yohannes. Pantele abrupte păreau să prindă în jurul lor căldura. Apele din port erau de un albastru surprinzător, iar nisipul de pe mal – alb, ca osul.

Deasupra fortului care supraveghea portul, steagul italian flutura molatic de parcă era epuizat de căldură. Minaretul de piatra al moscheii se ridica impunător deasupra oraşului, care părea să fie făcut în cea mai mare parte din colibe de răchită aşezate de-a lungul țărmului.

— Ce fel de loc e ăsta? întrebă Rusty încet.

— Massawa însăşi este o insulă de corali, răspunse Amber, bucuroasă să fie de-acum ghidul. N-au apă dulce aici. Apa de ploaie este adunată în cisterne, iar restul este adus de pe țărm.

— Şi e tot timpul aşa de cald?

Amber încuviință.

— Da, de aceea toate casele sunt din răchită. Într-o casă de piatră nu poți respira.

Îi văzu privirea derutată în timp ce se uita la clădirile de piatră, împrăştiate printre cele de răchită;

— Acelea sunt pentru depozitare. În caz de incendiu.

Ryder şi Ato Bru dădură semne să-şi fi încheiat conversația. — Avem o casă la dispoziție, le spuse Ryder. Pe Talud.

— Şi nimic de băgat în ea, spuse Rusty în barbă.

*

Ato Bru găsise pentru ei doi servitori locali şi o casă. Casa era, de fapt, o curte mare cu un depozit de piatră la un capăt şi patru colibe de răchită aproape de țărm, poziționate astfel încât să prindă orice urmă de briză. Saffron refuzase fiecare măgar care-i fusese oferit s-o transporte pe distanța mică de la port la noua lor casă, dar acum părea epuizată.

Ambii bărbați angajați de Bru vorbeau arabă şi, pentru prima oară de când îşi rupsese logodna, Amber crezu că putea să fie de ajutor. Discută cu servitorul şef, un om de vârstă mijlocie foarte corect, care, după haine, părea să fie mahomedan, unde avea să doarmă fiecare membru al grupului. O ascultă cu ochii îndreptați în jos, surprins la început s-o audă vorbindu-i limba atât de bine, apoi începu să dea din cap la sugestiile ei şi să vină şi el cu câteva. Amber le primi cu entuziasm şi, înainte de a fi petrecut zece minute împreună, era clar că se acceptau din plin unul pe celălalt.

Apoi Amber o convinse pe Saffron să intre în coliba pe care avea s-o împartă cu soțul şi copilul ei. Saffron păru în pericol să înceapă o ceartă; rolul său, păzit cu gelozie, de persoană care crea întregul confort din casă, era uzurpat. Amber îi ordonă să se aşeze pe canapeaua din împletitură, singurul obiect de mobilier, şi, ca să încheie discuția, i-l dădu pe bebeluşul Leon. După care se aşeză lângă ea.

— Lasă-mă să ajut, Saffy O să mă consult cu tine în legătură cu toate, fireşte, dar eşti rănită şi trebuie să te faci bine cât mai repede.

Saffron arăta încă posacă şi suspicioasă.

— La urma urmelor, s-ar putea chiar să mă descurc aici, unde toată lumea vorbeşte măcar puțin arabă, dar n-o să mai fiu de niciun folos pentru foarte mult timp după ce mergem în interior, aşa că trebuie să fii în formă pentru atunci.

Saffron păru că se calmă. Dădu scurt din cap, după care îi ridică la gură mâna mică a lui Leon, suflându-i în palmă până când bebeluşul radie de bucurie şi chicoti.

— Acum domnul Ibrahim ne pregăteşte ceva să mâncăm, dar cu ce să ne îmbrăcăm, Saffy? Nu avem decât hainele de pe noi. Să purtăm rochii băştinaşe?

— Nicidecum, spuse Saffron cu o voce cântată, pentru ca bebeluşul să continue să susure fericit. Abisinienii au idei destul de clare despre europenii care apar îmbrăcați de parcă s-ar duce la o petrecere elegantă cu rochii, nu-i aşa, Leon? spuse ea şi căscă. Poate că Leon şi cu mine o să dormim puțin. Spunea Ryder că e cald aici, dar nu cred că a exprimat asta nici pe jumătate.

O umbră trecu peste uşa de la intrare. Amber se întoarse şi-l văzu pe Tadesse aşteptând ca ele să-l observe. Avea un bol cu apă la picioare şi o geantă de bumbac agățată de umăr.

— Domnişoară Amber, rana de la umărul doamnei Saffron – ar trebui curățată şi...

Făcu cu mâinile un gest care mima cusutul, apoi se bătu peste geanta de bumbac:

— Am adus tot ce-mi trebuie.

Amber privi uşor neîncrezătoare.

— Fireşte că trebuie îngrijită, dar, Saffy nu ți-ar plăcea să-ți aduc un doctor italian? Cu siguranță putem găsi unul.

Saffron pufăi şi i-l dădu pe Leon înapoi lui Amber, înainte să-şi scoată cu atenție brațul bandajat din haina lui Ryder.

— Orice doctor italian de aici trebuie să fie beat. Nu, cred că sunt pe mâini mai bune cu domnul Tadesse.

Băiatul păru mulțumit.

— Poți să mă laşi pe mâna lui, Amber.

Amber se mută pentru ca Saffron să se aşeze mai confortabil pe canapeaua împletită şi aşeză bebeluşul jos, lângă ea. Leon căută cu ochii săi mari modelele de lumină şi umbră de deasupra lui şi îşi întinse pumnii mici de parcă încerca să prindă aerul greu. Căldura nu păru să-l deranjeze deloc şi făcu la gură bule mici şi curate. Amber îl bătu uşor peste capul său moale şi simți o crampă de invidie şi dorință în coapsele ei. Apoi suspină. Nu avea nicio amintire cu mama ei – murise când gemenele erau foarte

mici dar ştia reputaţia de care se bucurase, de a se fi descurcat şi învârtit în orice colţ îndepărtat al imperiului unde fusese trimis soţul ei. Amber spera să aibă şi ea în sânge ceva din acel spirit întreprinzător.

Tadesse începu să desfacă bandajele şi o pereche de vase mici de lut din geanta sa de bumbac, iar Amber părăsi coliba ca să discute cu domnul Ibrahim despre croitoria pentru femei.

*

Odată ce Ryder văzu că Amber preluase controlul aranjamentelor domestice şi se îngrijea de Saffron, îşi luă rămas bun pentru restul zilei de la Ato Bru şi se întoarse la docuri să discute cu agentul local de transport. Compania de transport îi datora ceva bani din asigurare, deşi nu avea să fie destul ca să-i compenseze pierderile. Semnă un număr mare de hârtii, iar agentul fu de acord să-i păstreze fondurile până când avea să le solicite.

Cineva, aflat la câţiva yarzi la stânga într-un loc umbrit, îi făcu cu mâna şi el îl văzu pe domnul indian care-i scosese pe el şi Tadesse afară din mare. Şedea pe o bancă la umbră şi bea ceai. Încă purta costumul gri pe care-l avusese la bordul vasului *Iona* şi reuşise cumva să-şi păstreze haina imaculată, în ciuda naufragiului şi a salvării. Putea la fel de bine să iasă dintr-un birou guvernamental din Cairo.

Ryder se duse să-i strângă mâna şi acceptă locul oferit în răcoarea moderată de sub streaşina ceainăriei şi un pahar cu ceva care avea gust de apă caldă şi prăfoasă. Era, totuşi, binevenit. Omul se prezentă ca fiind Sanjay Guptor şi îi spuse lui Ryder că studiase dreptul în Anglia şi că acum se întorcea în ţara sa.

— Cu toate că fără cărţile mele! spuse el şi îşi aruncă mâinile în sus, apoi făcu din ochi şi se bătu peste frunte. Sper ca o parte din învăţătură să se fi lipit. Când v-am văzut

prima oară, domnule Courtney, fugeați spre camera motoarelor, cred. Spuneți-mi, ce ați văzut?

Era ciudat, părea să fi ieşit destul de vesel din dezastru. Ryder fu impresionat, aşa că îi detalie fără nicio reținere ce văzuse şi auzise în camera motoarelor.

Domnul Guptor păru să cadă pe gânduri.

— Explozii în focare? De obicei, cărbunele nu explodează, nu-i aşa, domnule Courtney?

Ryder sorbi din ceaiul său şi privi fix spre docurile pline de viață.

— Nu explodează, domnule Guptor, spuse el şi se uită spre docurile aglomerate.

Câțiva bărbați în uniformele armatei italiene aranjau transportul la spitalul militar pentru cei care erau răniți cel mai sever, reunind familii şi ajutându-i pe ceilalți.

— Am auzit odată despre ceva numit bombă de cărbune, folosită în timpul războiului civil din America, continuă Ryder.

Guptor îşi încreți scurt buzele.

— Şi eu am auzit despre asemenea lucruri. Se face o gaură într-o bucată de cărbune, sau în mai multe bucăți dacă este răbdare şi timp, şi se umple gaura cu praf de puşcă. Puțină ceară şi praf de cărbune şi ai o bombă gata să explodeze. Dar cine ar fi vrut să distrugă *Iona?* Credeți că o companie de transport rivală ar face aşa ceva?

Ryder dădu din cap.

— Nu.

Tăcură amândoi pentru o vreme.

— Ați pierdut mult mai mult decât câteva cărți când s-a scufundat *Iona,* nu-i aşa, domnule Courtney? întrebă Guptor.

— Aşa e.

— Spuneți-mi, când v-ați pregătit pentru această aventură, ați avut poate parte de întârzieri neobişnuite, de mai multe încurcături şi dificultăți decât v-ați fi aşteptat?

Ryder se încruntă.

— Fac afaceri în Africa de foarte mulți ani, domnule Guptor. Sunt obişnuit cu întârzieri şi încurcături.

Chiar în timp ce vorbea, cataloga în minte evenimentele din ultimele câteva săptămâni. O comandă rătăcită iar şi iar, un alt incident când specificațiile din scrisoarea sa fuseseră aparent citite greşit, mânia lui Rusty în fața unui transport de chimicale din Londra, împachetat de mântuială. Spusese atunci ceva şi despre un englez care pusese cam prea multe întrebări în Hotelul Lamb? în graba pregătirii şi în entuziasmul naşterii lui Leon, Ryder îşi înlăturase din minte fiecare incident, dar acum, în lumina exploziei de pe mare, dădeau impresia că formau un tipar.

Îşi drese vocea.

— Îmi pare rău pentru cărțile dumneavoastră, domnule Guptor.

Indianul ridică din umeri.

— Pot cumpăra altele. O să stau aici, o să aştept următorul vapor spre casă şi o să mă gândesc cum să-i spun familiei mele poveştile de aventură palpitante când o să ajung. Londra a fost mai degrabă anostă, nimic altceva în afară de muncă şi ceață, aşa că sunt bucuros să am o poveste demnă să fie repetată, spuse el şi îşi puse ochelarii jos pe bancă, alături. Am vorbit cu mulți oameni de pe *Iona* în ultimele ore, domnule Courtney. V-aş putea împărtăşi gândurile mele, dacă doriți să le ascultați.

— Vă rog.

— Singura marfă neobişnuită care era transportată pe vapor era a dumneavoastră. Celelalte expediții erau mărfuri obişnuite şi de lux care trec pe Marea Roşie de douăzeci de ori pe lună. Concluzia mea e că, dacă nava nu a fost

sabotată de o linie maritimă rivală, cineva şi-a dorit să trimită pe fundul mării marfa dumneavoastră. Acum iau în calcul asta şi mă gândesc că, dacă aş fi un om care ar vrea să distrugă sau să întârzie o marfă neobişnuită şi să nu fie pe-aproape când e distrusă, aş folosi această bombă de cărbune, spuse el şi sorbi din nou din ceai, ținându-şi privirea fixată pe activitatea de la docuri. Şi mai cred că o persoană gata să scufunde o navă ca să vă oprească ar face-o din nou, dacă nu renunțați la această afacere.

Ryder respiră adânc, lăsând aerul fierbinte să-i umple plămânii.

— Ar face-o. Mulțumirile mele pentru ceai, domnule Guptor, şi pentru gânduri.

Acesta ridică din umeri.

— Cu plăcere. Poate a fost doar un accident ciudat şi nu aveți niciun motiv să vă îngrijorați, dar fiți prudent, domnule Courtney. Dacă acesta a fost un act de sabotaj împotriva afacerii dumneavoastră, atunci aveți un duşman care e gata să măcelărească mulți oameni inocenți, femei şi copii, doar ca să vă frustreze.

Ryder simți cum i se zbârlea părul de pe ceafă.

— N-aş vrea să am un asemenea duşman. O să mă rog pentru dumneavoastră când o să mă întorc acasă, domnule Courtney.

— Mulțumirile mele din nou.

Domnul Guptor îi întinse mâna, iar Ryder i-o strânse cu căldură, apoi se îndepărtă în lumina aprinsă a zilei.

*

Tadesse curățase rana lui Saffron şi aplicase puțin ulei din unul dintre vasele sale de lut. Acum îşi băga ața în ac. Aroma uleiului era tăioasă şi medicinală. Mirosul o făcu pe Saffron să se gândească la plante de un verde crud. Durerea din rană fusese înlocuită de o senzație de răcoare, iar ea simți o oboseală plăcută.

Îl întrebă pe Tadesse:

— Nu mi-o ia mintea razna, nu-i aşa?

— Nu, doamnă Saffron, cred că o să vă vindecaţi frumos la cap dacă vă odihniţi câteva zile. Uleiul atenuează durerea şi ne face puţin tăcuţi şi visători.

Supse acul, apoi frecă încă puţin ulei pe el şi de-a lungul firului de aţă până când acesta străluci:

— Dar acum trebuie să cos rana şi tot o să vă doară când o s-o fac. Sunteţi pregătită?

Ea încuviinţă din cap şi îşi întinse braţul.

— Puteţi să vă uitaţi în altă parte, dacă vreţi.

— Vreau să mă asigur că reuşeşti să coşi drept.

El râse încet.

— Cred că o să aveţi o cicatrice.

— Nu mă deranjează. Cicatricile arată că am trăit. Acum apucă-te de treabă.

Nu-şi putu ţine un şuierat de durere când acul trecu prin carnea ei, dar nu tresări şi nu se întoarse. Tadesse strânse şi tăie primul nod, apoi începu următoarea cusătură.

— E suficient de drept, doamnă Saffron? spuse el, fără să-şi ia ochii de la munca sa.

— Suficient de drept, amice.

Saffron şi-ar fi dorit să aibă caietul de schiţe la îndemână. Felul cum îşi făcea loc lumina aprigă prin pereţii de răchită, scoţând în evidenţă umbrele de pe faţa băiatului, ar fi dus la un studiu frumos. Se întrebă dacă ar fi în stare să obţină acele umbre în culori de ulei. Acum aproape toate proviziile ei erau pe fundul Mării Roşii, toate culorile frumoase pe care le comandase de la Londra – galben de cadmiu şi roz rubiniu, albastru de Prusia şi verde viridian. Avu o viziune cu tuburile elegante care se scufundau în apă. Tadesse terminase deja încă o cusătură. Durerea deveni distantă, încă o culoare din zi.

— Care-i povestea ta, Tadesse? Cum ai ajuns pe navă?

El tăie aţa cu o foarfecă mică de oţel.

— Poate că sunt un prinţ pierdut, doamnă Saffron.

— Sunt sigură că eşti un prinţ, dar nu arăţi pierdut.

Îşi schimbă puţin poziţia braţului pentru ca lumina să cadă pe partea de rană de care se apropia el acum.

— M-am născut lângă lacul Tana. Tata era din părţile alea, mama din Tigray. Tata şi mătuşile mele m-au învăţat medicină. Apoi, când am împlinit zece ani, au venit nişte englezi la lac.

Mi-a plăcut de ei. Dar au adus cu ei o boală. Vărsat de vânt. Mama, tata şi mătuşile mele au murit cu toţii de la ea.

— Îmi pare rău, Tadesse.

El dădu din cap şi mai adăugă puţin ulei pe ac şi aţă înainte să înceapă ultima cusătură.

— Unuia dintre englezi, Jones, i s-a făcut milă de mine. M-am dus ca servitor al lui până la Suez, dar apoi şi-a pierdut banii la un joc de cărţi şi a trebuit să-şi vândă ceasul ca să-şi plătească drumul la Londra. Mi-a găsit de lucru pe vapor ca să pot să-mi găsesc drumul spre casă. Foarte bine, doamnă Saffron, am terminat.

Saffron privi rândul de cusături drepte care-i coborau pe braţ. Marginile rănii erau roz şi curate. Aproape că putea să simtă carnea lipindu-se la loc.

— Acum o s-o bandajez din nou, ca să nu le smulgă bebeluşul.

Leon susură lângă ei de parcă-i auzise şi amândoi zâmbiră. Tadesse ridică bandajele curate şi pregătite de material.

— De unde ai adunat toate proviziile astea, Tadesse?

El ridică din umerii înguşti.

— Am întâlnit la piaţă un om dintre ai mei. A auzit de numele lui Ryder Courtney şi mi-a dat lucrurile astea ca să vă tratez.

Saffron îl privi de aproape. Auzise oferta de lucru a soţului ei şi refuzul băiatului, şi totuşi, iată-l aici, îngrijind-o.

— Te-ai răzgândit, Tadesse? Vii cu noi?

Li aruncă o căutătură rapidă, dar păru jenat s-o privească în ochi. Saffron se întrebă dacă prietenul său de la piaţă îi spusese şi că nu prea avea şanse să lucreze pentru altcineva.

— Da, o să lucrez pentru dumneavoastră şi pentru domnul Ryder. Deşi, probabil, vă întoarceţi înapoi la Cairo?

Rana începea să doară din nou. Aşeză cu grijă bucăţi de material peste cusătura sa, apoi începu să le lege uşor în jurul braţului ei.

Saffron se încruntă.

— De ce spui asta?

— I-am auzit vorbind pe oamenii domnului Ryder. Spun că nu aveţi niciun motiv să mai mergeţi la Tigray acum.

Termină lucrul, ajutând-o să-şi tragă înapoi pe umăr haina lui Ryder. Saffron îşi miji ochii.

— Mai vedem noi.

*

Ajungând înapoi la casa de pe Talud, Ryder traversă încet curtea spre coliba unde fusese încartiruit echipajul său minier. Acum că soţia i se recupera şi fiul său era în siguranţă, era timpul să-şi calculeze resursele şi să decidă ce avea să facă în continuare. Se gândi cu o nostalgie crispată la complexul său din Khartoum, locul unde, înainte ca dervişii lui Mahdi să aducă haos şi distrugere, îşi depozitase o comoară întreagă. Fildeş şi aur, mărfuri adunate din cele mai bogate şi mai puţin explorate teritorii ale Africii de est, o bibliotecă întreagă cu cărţi legate în piele despre flora şi fauna acestui continent pe care-l iubea, o menajerie de animale exotice, care-l chemau din complex, şi propriul său vapor cu zbaturi, *Intrepid Ibis,* aşteptându-l la

docuri, gata să care totul la Cairo. Fireşte, asta fusese înainte ca Generalul Gordon să-l rechiziţioneze şi înainte ca victoriile susţinătorilor lui Mahdi să-i facă imposibilă continuarea afacerilor pe o arie extinsă de pe Nil.

Acum, aproape tot ce salvase şi adunase era pe fundul Mării Roşii. Pe de altă parte, Amber îi spusese că ea şi Saffron salvaseră rezerva lor semnificativă de taleri Maria Tereza şi că Saffron îi păstra încă Steaua Iudeii, prinsă pe interiorul hainei. Nu avea valoare mare în sine, dar era un semn despre cum fusese tratat la curtea Abisiniei şi, de aceea, valora mai mult decât diamantele. Printre hârtiile lui, protejate de mapa de piele uleiată, mai avea încă scrisorile de introducere din partea Împăratului Yohannes, care solicitau să i se acorde domnului Ryder toată asistenţa, menţionând până şi solda zilnică datorată oricărui supus al împăratului pe care acesta l-ar angaja. Mapa conţinea acum şi permisele de minerit şi actele pământului din munţii de mai sus de Adrigat, procurate de Ato Bru. Aceste bucăţi de pergament, grele de peceţi şi redactate fiecare în patru limbi, îl costaseră scump, dar ce valoare mai aveau ele fără echipamentul de care avea nevoie? Trebuia să se întoarcă la comerţ până când avea să-şi permită să înlocuiască ceea ce se pierduse şi ruginea acum pe fundul mării? Putea să rişte continuarea afacerii dacă, aşa cum sugerase domnul Guptor, cineva încerca să-l saboteze? Nu-i era frică pentru el, dar ideea oricărui rău săvârşit asupra soţiei şi fiului său îl apăsa cu o greutate mare în inimă. Surorile erau bogate de la vânzarea cărţii lui Amber. Pentru o clipă, luă în calcul să le trimită în Anglia, poruncindu-le să trăiască în propriul lor confort decent până avea să se pună pe picioare din nou. Îşi scutură capul. Saffron nu s-ar fi dus niciodată în Anglia fără el. Nici măcar nu-şi amintea locul. Întrucât rămăsese cu el în Abisinia când Amber se dusese să-şi viziteze pământul natal. Acasă era oriunde erau împreună.

Privi în sus, spre dealurile din spatele portului. Dincolo de ele, se afla Abisinia, acoperişul Africii. Aproape că putea gusta aerul şi realiză că-şi încleştase pumnii. Refuza să se târască înapoi la Cairo învins. Avea să găsească el o cale.

Se aplecă să intre în colibă. Rusty, Dan şi Patch se odihneau pe covoare întinse peste podeaua de pământ bătătorit. Unul dintre servitori le adusese cafea şi pâine nedospită, împreună cu versiunea locală de bere. Avea un gust slab şi acid, dar era mai sigură decât apa nefiartă. Ryder se aşeză între ei şi îi fu înmânat un pahar din respectiva băutură. Astăzi, berea avea gust de nectar, cu mult mai bună decât ceaiul prăfos pe care-l băuse cu Guptor, şi simţi o energie nouă curgându-i prin muşchii obosiţi.

— Domnule Courtney, un vapor spre Suez va face escală aici peste trei zile, spuse Dan. Cred c-o să fiu în el.

— Şi eu, spuse Patch, scărpinându-şi cu unghiile barba nerasă. A fost o aventură îndrăzneaţă, Courtney, dar zeii sunt împotriva ta. Dacă am fi putut duce uneltele alea sus pe dealuri şi mina ar fi fost aşa bună cum ai sperat, am fi putut arunca o dată zarurile. Dar acum sunt pierdute şi, odată cu ele, şi banii tăi, ei bine, nu mai avem nici măcar zaruri cu care să riscăm.

Ryder nu răspunse, ci privi împrejur la Rusty şi îşi ridică sprâncenele. Piciorul inginerului se legăna în sus şi în jos.

— Nu sunt atât de sigur, spuse într-un final.

Cei doi bărbaţi mai în vârstă suspinară. Ryder ghici că vorbiseră despre asta fără el.

— Prieteni, ascultaţi-mă... încercă Rusty să continue. Patch dădu ferm din mână.

— Ajunge, Rusty, spuse el. Când eram în Cairo, adunarea întregului echipament a durat şase luni şi a costat toţi banii lui Courtney. N-o să poţi să pui niciodată mâna pe alt echipament aici într-un an, chiar dacă Courtney şi le-ar

permite. Şi chiar dacă ai putea, eu nu stau să putrezesc în cuptorul ăsta aşteptându-te.

— Ştiu, ştiu, spuse Rusty, aplecându-se în faţă. Dar oamenii ăştia au scos comori din dealuri mai înalte decât astea de când a fost Solomon rege. Dacă ei au putut, noi de ce să nu putem? adăugă el şi se scărpinăîn cap. Sigur, va fi greu şi recolta de la început va fi mai mică, vânăm ce putem până reuşim să ne adunăm echipamentul ca să procesăm ca lumea minereul. Dar domnul Courtney, aici de faţă, m-a plătit pe un an şi nu vreau să-i dau banii înapoi.

Rusty îşi încrucişă braţele.

— Deci bănuiesc că rămân şi că mă fac util până se-mplineşte anul.

Ryder privi spre Patch. Acesta dădu din cap.

— E o idee nebunească, dar dacă tu mergi... Mi-am cheltuit deja plata de la tine ca să-mi plătesc datoriile din Transvaal, deci presupun că-ţi aparţin.

Pentru un minut întreg, Dan îşi bău berea în linişte.

— După părerea mea, cred că bagi bani buni într-o cauză pierdută, Courtney. Astea fiind spuse, dacă vrei să-ţi duci familia în sălbăticia din munţi, o să vin cu tine şi o să-ţi arăt unde să sapi.

Ryder trase aer în piept ca să vorbească, dar, înainte să aibă şansa să o facă, Saffron se strecurase pe uşă.

— *Nu* mergem acasă! spuse ea şi bătu din picior.

Bărbaţii îşi traseră paharele cu bere de pe podea înainte să se verse.

— Ryder, să nu îndrăzneşti să-mi spui că te gândeşti la asta, nici măcar pentru un minut.

— Saffy...

Eşarfa ei era încă plină de sânge. O făcea să arate ca un războinic sălbăticit de spiritul luptei.

— Nu, Ryder, ascultă. Au minat aici de sute de ani. Putem să cumpărăm lopeţi, nu-i aşa?

— Draga mea, o să-ți deschizi rana, spuse el încet.

— O, a venit Tadesse şi m-a cusut. S-a răzgândit şi vine cu noi, apropo, şi nu mai râde de mine... Dacă băieții ăştia-s prea laşi să urce în munți...

Cei trei bărbați mormăiră şi protestară şi, înainte ca Saffron să apuce să le spună să tacă şi s-o lase să termine, în uşă apăru Amber cu suluri de material albastru şi verde pe umăr.

— Ce se întâmplă? V-am auzit de la piață, spuse ea.

— Amber, idioții ăştia cred că ar trebui să ne târâm înapoi la Cairo numai pentru că şi-au pierdut echipamentul lor de doi bani!

— De ce am face asta? spuse Amber, cu ochii albaştri strălucind în semiîntunericul colibei. Jumătate din armata italiană este în Massawa. O să aibă praf de puşcă ca să spargă stânca şi tot echipamentul pentru corturi şi construit de care avem nevoie să ne instalăm. Ți-a cusut Tadesse rana, Saffy?

— Da, şi încă foarte îngrijit. O, ce material minunat! replică ea cu un rânjet, apoi se întoarse înapoi spre bărbați. Vedeți? Exact asta am spus şi eu! Ei bine, aproape. Ryder, n-o să ne faci să mergem acasă, nu-i aşa? Imediat ce mi se vindecă brațul, o să pot să sap şi...

Ryder se ridică şi, cu o mişcare rapidă, o prinse pe soția lui de brâu şi o sărută cu putere. Ea se luptă să se elibereze.

— Ryder, încă vorbesc...

El o sărută din nou, mai tare, şi ea cedă. Apoi îi dădu drumul şi o sărută cu mai multă blândețe pe frunte.

— Nu, copila mea, nu mergem acasă. Mergem la Axum şi de acolo pe dealuri în sus, şi jur că nu coborâm până când nu avem suficient argint să-ți construiesc o casă cu el.

— O, Ryder, sunt bucuroasă! spuse Saffron.

Îl luă de după gât cu brațul sănătos şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

— Mulţumesc cerului pentru asta, spuse Amber senină. Merg să mă îngrijesc de cină.

*

Când maiorul Penrod Ballantyne ajunse la etajul al doilea al consulatului britanic din Cairo ca să-l întâlnească pe colonelul Sam Adams, ofiţerul de serviciu îl rugă să aştepte câteva minute în anticameră.

Penrod se încruntă.

— Te recunosc, spuse el. Ai fost cu Evelyn Baring în 1884.

— Am fost, domnule, spuse tânărul, arătându-şi surpriza pe faţa sa netedă şi roz. Dar ne am întâlnit atât de pe fugă, şi a fost acum trei ani. Aveţi o memorie remarcabilă.

Penrod nu replică imediat, ci se întoarse doar să se uite prin ferestrele înalte la masa de oameni în mişcare de-a lungul malurilor Nilului. Apa era ticsită cu pânzele bărcilor mici. Femeile râdeau în timp ce spălau în apa de la mal, făcând glume cu vânzătorii de apă şi cu pescarii. Penrod era un ofiţer de informaţii excepţional, fireşte că avea o memorie remarcabilă. Mulţi ani, aceasta însemnase un avantaj foarte mare în munca lui. I se încredinţa informaţia cea mai confidenţială şi mai complexă, cel mai subtil mesaj diplomatic, iar el putea să le ducă în mintea lui prin deşerturi şi peste munţi. Dar memoria sa avea şi dezavantaje. De exemplu, îşi putea aminti cu o claritate impecabilă fiecare moment pe care-l petrecuse în compania lui Amber Benbrook. Putea să recite fiecare cuvânt pe care ea i-l adresase, să vadă fiecare zâmbet şi, cu o precizie care nu avea să pălească, să-şi amintească expresia exactă de dezgust de pe faţa ei când îi spusese că moralitatea din harem era superioară celei de la Clubul Gheziera. Doar opiul atenua acele amintiri. Amintirile rămăseseră însoţitorii lui constanţi, dar, când fuma, se colorau cu o nostalgie dulce, în loc să-i producă o durere nemăsurată.

În Sudan, Penrod fusese torturat de Osman Atalan şi legat de un obiect numit *shebba,* conceput să-i pedepsească pe sclavii neascultători. *Shebba,* simplă şi teribilă în designed său, era tăiată din încrengătura unui salcâm, iar oamenii lui Osman îi legaseră mâinile de ea în aşa fel încât baza încrengăturii să-i apese tare pe gât. Penrod putea să-şi elibereze presiunea din trahee doar ridicându-i toată greutatea cu brațele întinse la maxim sau îngenunchind într-o amorțire agonică, cu trupul stând în unghi față de pământ până când unul din pajii lui Osman îl dădea deoparte şi-l trântea pe bietul Penrod, care se crăcăna şi se îneca în praf. Era o crucificare fără eliberarea finală a morții. Fusese incapabil să mănânce, să bea sau să se spele de mizeria corpului. Cele şase zile pe care le petrecuse legat de obiect aproape îl uciseseră, dar dacă reluarea torturii timp de o lună l-ar fi vindecat de durerea pe care o trăise de când se încheiase logodna sa cu Amber, ar fi îmbrățişat-o ca pe un prieten.

— S-au întâmplat multe de atunci, îi spuse Penrod în sfârşit tânărului, privind în continuare pe fereastră.

— Într-adevăr, domnule.

Ceva din tonul omului îl făcu pe Penrod să se întoarcă şi să se uite din nou la el. Ofițerul de serviciu roşi şi se grăbi să iasă din cameră. Uşa cea grea se închise încet în spatele lui, iar Penrod îi auzi paşii bocănind pe marmura holului pe măsură ce se îndepărtau.

În fiecare cameră importantă din această clădire erau agățate câte un portret al reginei Victoria şi un studiu similar al frumosului prinț consort. Penrod îşi aminti cum privise portretul răposatului prinț Albert în 1884, în timp ce aştepta să fie trimis în oraşul asediat Khartoum. Pe atunci, Penrod credea că semăna destul de mult cu prințul cel frumos. În timp ce-l aşteptase pe Baring, stătuse foarte drept ca să nu-şi şifoneze uniforma de la Regimentul 7

Husari, cu căciula din blană de urs sub braţ şi cu pelerina aruncată peste umăr. Totul fusese perfect la el, de la mustaţa tăiată cu precizie, la sclipirea lucioasă a cizmelor de călărie. Acum arunca o privire în sus la portretul prinţului Albert, veşnic tânăr în moarte. Penrod arăta mai slab decât în 1884, mai încordat, iar corpul său era însemnat cu suveniruri din lunile pe care le petrecuse cu Osman Atalan. Şi nici nu mai purta uniforma magnifică a husarilor. Cât fusese ţinut captiv, sir Charles Wilson, un ofiţer de informaţii pus la comanda unităţii auxiliare din Khartoum după ce sir Herbert Stewart fusese rănit mortal, făcuse din Penrod un ţap ispăşitor convenabil pentru incompetenţa sa. Wilson susţinuse că, după victoria de la Abu Klea, Penrod fusese acela care întârziase înaintarea lor spre Khartoum. La întoarcerea sa în Cairo împreună cu Amber Benbrook, pe care o salvase de acolo, Penrod descoperise trădarea. Fusese dezgustat, dar colonelul Sam Adams îl convinsese să facă un compromis ca să evite o curte marţială scandaloasă. Superiorii erau disperaţi să evite ca toată afacerea tristă a generalului Gordon şi a Khartoum-ului să fie târâtă înapoi în presă. Sir Charles se grăbise să plece într-o slujbă confortabilă în serviciul civil, iar lui Penrod, cu reputaţia sa eroică curăţată de apariţiile sale în *Sclavii lui Mahdi,* i se ceruse să asambleze o brigadă de luptători din deşert pentru armata egipteană, un rol de prestigiu pe care colegii săi ofiţeri îl luară ca pe încă un semn că era favorizat de soartă. Penrod fusese de acord, dar nu găsise nicio provocare în munca respectivă.

Acum, în timp ce-l aştepta pe Sam Adams să-l cheme, Penrod nu încercă să stea drept. Haina sa gri de campanie şi pantalonii cafenii erau croiţi frumos, iar servitorii se asiguraseră că pielea bocancilor săi şi a curelei Sam Browne fusese lustruită până prinsese un luciu neted, dar lui nu-i mai păsa de aceste lucruri la fel de mult cât croitorului său

servitorilor săi. Se gândi pentru o clipă dacă motivul acestei indiferențe nu stătea parțial în consumul regulat de opiu din ultimele luni, dar respinse imediat gândul. Putea să se oprească din consumul de opiu când voia. Se oprise deja de două ori timp de o săptămână sau două numai ca să-i demonstreze lui Lady Agatha că avea un control care ei îi lipsea. Suferise foarte puțin – câteva simptome ca de răceală dar trecuseră repede. Totuşi, când lăsa deoparte pipa, amintirile cu Amber îl torturau. Ca şi Agatha, opiul era disponibil, aşa că de ce să nu-l ia? Cairo era plin de locuri de relaxare luxoase şi tăcute unde te puteai bucura de plăcerile sale delicate dacă te plictisiseşi de propriii tăi pereți. Aproape că putea să simtă între degete mătasea şi să audă muzica molcomă cântată în curte ca să-i calmeze şi să-i înalțe pe visătorii bogați, aflați în camerele private şi bogate de deasupra.

Uşa interioară se desfăcu şi Sam Adams se aplecă în afară. — Ballantyne! Intră. Iartă-mă că te-am făcut sa aştepți.

Penrod îl urmă în birou. Era tot o cameră elegantă cu tavanul înalt – o oglindire a marii stime pe care i-o purtau lui Sam toți funcționarii şi ofițerii din comandamentul central. Penrod câştigase Crucea Victoria, care îi era acum agățată la piept, pentru că-l salvase pe Sam din dezastrul de la El Obeid din 1883. Rănile cu care se alesese Sam atunci îl mai deranjau puțin chiar şi acum, iar el mergea cu rigiditate, dar emana încă forța fizică strunită a unui soldat înnăscut, atât în şa, cât şi întors la locul său din spatele biroului de stejar lustruit. Era lipsit de lucruri aruncate de-a valma; o singură foaie de hârtie stătea în fața lui Sam pe mapa de lucru de piele verde. Penrod putea să vadă, chiar şi peste cap şi de la distanță, că era cel mai recent raport al său.

Sam se instală în scaunul său şi ridică foaia.

— Se pare că progresezi, Ballantyne. Superiorii tăi sunt impresionați de luptătorii pe care i-ai găsit şi de sistemul de antrenament pe care l-ai pregătit pentru ei.

— Mulțumesc, domnule.

Sam continuă să privească fix hârtia în timp ce vorbea.

— Eu însumi am fost să-i văd cum se antrenau o dată sau de două ori. Ca şi comandantul şef. Am fost impresionați, după cum spuneam.

În sfârşit, privi în sus.

— Dar am fost surprins că nu erai prezent să-i ghidezi tu însuți prin manevre.

— Din cauza unei afaceri din oraş, sunt deseori împiedicat să fiu cu ei cât de mult timp mi-aş dori, domnule, spuse Penrod liniştit. Şi cred că este important ca ofițerii mei să aibă posibilitatea să se cunoască bine cu oamenii lor fără să le respir tot timpul în ceafă.

Fața lui Sam se îmbujoră brusc.

— O afacere din oraş? Da, ştim cu toții care este acea afacere. N-am nicio idee de ce ai rupt logodna cu minunata domnişoară Benbrook, dar felul cum ai defilat cu Lady Agatha la braț doar câteva zile mai târziu a fost de prost gust. Şi ce-i faci femeii? A îmbătrânit zece ani de când ai primit-o înapoi.

— Acum îmi vorbiți ca prieten sau ca ofițer superior?

— Ca prieten, fireşte.

— Atunci vezi-ți dracului de treaba ta.

Sam lovi cu pumnul strâns în masă. Penrod nu tresări.

— Dacă e aşa, acum îți vorbesc ca un superior. Eşti un ofițer din armata britanică a Maiestății Sale şi un reprezentant al Imperiului şi aduci daune intereselor noastre frecventând vizuinile de opiu din Cairo cu femeia aia la braț. La dracu, Ballantyne, nici măcar nu te deranjezi să ascunzi faptul că o tratezi ca pe-o curvă. S-au pus pariuri în club că deja o vinzi la arabi prin bordeiele alea murdare

numai ca să te amuzi. Dumnezeule mare, omule! Este fiica ducelui de Kendal!

Penrod simți un calm delicios şi rece coborând peste el.

— Şi o podoabă pentru orice loc pe care-l cinsteşte cu prezența sa. Şi Sam, nu fumăm niciodată în bordeie murdare. Locurile pe care le preferă Lady Agatha fac Clubul Gheziera să arate a fermă de țară.

— Nu rânji la mine, maior Ballantyne. Sunt singurul prieten pe care-l mai ai în Cairo şi chiar şi tu ai nevoie din când în când de prieteni. Este al dracului de tipic pentru aroganța ta să nu înțelegi asta. Bagă de seamă la ce te avertizez. Domnişoara Benbrook a plecat. Ultimele telegrame de la contactele noastre din Massawa îmi spun că nici chiar după dezastrul vasului *Iona* familia Courtney nu se va întoarce la Cairo curând. Ți-am dat pace cât de mult am putut de când s-a încheiat logodna, dar, după cum spun, domnişoara Benbrook a plecat şi e timpul s-o uiți. Lasă deoparte pipa, ocupă-te de îndatoririle tale şi las-o în pace pe Lady Agatha. Ai făcut-o să sufere destul.

Penrod nu vorbi şi nu se clinti.

— Cel puțin, acel nonsens se va rezolva curând. Tatăl ei a auzit zvonurile. Vine s-o ia şi te-aş sfătui să nu te pui în calea lui când face asta.

Fața lui Penrod nu arătă nicio reacție. Nu simți nici durere, nici uşurare la ideea că Lady Agatha avea să plece din Cairo. Îi făcuse o mare nedreptate şi îşi răzbunase nedreptatea aceea luându-i dragostea şi întorcând-o împotriva ei ca pe o otravă. Dacă ar rămâne în Egipt, el şi-ar continua jocul. Dacă ar pleca, el şi-ar găsi o altă iubită. Acum majoritatea femeilor reprezentau pentru el cam acelaşi lucru.

— Aşa să fie, spuse el. Sam, te rog să nu-ți faci griji. După cum ai spus chiar tu, superiorii sunt impresionați de munca pe care am făcut-o şi eu pot să mă las de pipă când vreau.

Sam suspină adânc, apoi făcu semn către scaunul din fața lui.

— Stai jos un moment.

Penrod făcu întocmai şi îşi încrucişă picioarele sale lungi, îndepărtând un fir invizibil de praf de pe pantaloni.

— Ballantyne, eşti un ofițer bun, iar realizările şi aventurile tale din ultimii ani sunt pur şi simplu uimitoare.

— Sam, ai ceva să-mi propui?

— Taci din gură. Dar ai şi suferit mult. Am citit despre ce ți s-a întâmplat în tabăra lui Atalan şi, deşi nu sunt eu un om cu multă imaginație, îmi pot imagina suficient. Apoi te-ai întors doar ca să fii confruntat cu minciunile egoiste ale unui ofițer ca Charles Wilson, după care ai fost practic părăsit la altar de femeia pe care o iubeşti.

Pentru prima oară în conversație, Penrod tresări, iar Sam remarcă asta.

— Te cunosc suficient de bine încât să fiu sigur că ai fost foarte îndrăgostit de copila aia remarcabilă. Nu arăți semne că ai suferi – fireşte că nu arăți dar ştiu că trebuie să suferi.

Penrod nu răspunse şi nu se uită la el. Vocea lui Sam se domoli pe măsură ce continuă să vorbească.

— Dar nu subestima puterea opiului. Am văzut odată un om care a murit din cauza asta. S-a întâmplat în India, o, acum mai bine de douăzeci de ani. Lucra în depozite, dar era un tip lunecos. Normal, e de aşteptat să dispară câteva lucruri, dar hoția asta devenise jenantă. Mi s-a ordonat să-l închid până se decide să mărturisească unde a vândut bunurile. S-a dovedit mai târziu că le vindea omului care-l aproviziona cu drogul respectiv şi ajunsese atât de dependent până în acel moment, încât omul care-i aducea opiul era ultima persoană din lume pe care ne-ar fi predat-o.

— Sam, suspină Penrod. Ți-am spus deja, nu sunt...

— O, stai numai acolo şi ascultă. La sfârşitul primei zile gemea şi avea frisoane. Ştiam, desigur, că voia drogul, dar

încarcerarea lui ne-a părut cea mai bună modalitate să aflăm informația pe care o doream. Ce-a fost mai rău a început a doua zi. Vomita şi făcea pe el, apoi, după vreo două ore, a ajuns prea slăbit ca să se mai deplaseze până la găleată. Cam atunci a început să urle. Dumnezeu ştie cum a avut puterea să scoată aşa un sunet înfiorător, dar l-a scos. Am cerut din oră în oră permisiunea comandantului să trimit după medic, dar comandantul răspundea întotdeauna: „Ne-a dat ceva nume până acum?” Şi de fiecare dată când spuneam că nu ne-a dat, comandantul spunea: „Fără doctor, atunci.”

Sam îşi frecă bărbia. Părea atât de pierdut în amintire încât Penrod se întrebă dacă mai ştia măcar că încă vorbea cu voce tare.

— În următoarea dimineață în zori, am pus să i se curețe celula şi să i se dea paturi curate. Dumnezeule, ce putoare... Făcea ca un câmp de luptă vechi de trei zile să miroasă ca o grădină de trandafiri. Doi dintre oamenii mei au aruncat găleți cu apă caldă peste el şi în celulă până s-a dus mare parte din mizerie, dar tot îi mai ieşea – rahat lichid şi bilă, iar urletele... Aşa ne-am dat seama că murise în sfârşit: când au încetat urletele. I s-o fi rupt ceva în intestine. L-am înfăşurat cadavrul într-o pătură şi l-am îngropat într-un mormânt nemarcat, într-un colț din cimitirul regimentului. Corpul lui era aşa de uşor! Era de înălțimea mea, dar slab, înainte să se apuce de opiu. Indivizii ăştia dependenți de opiu se transformă întotdeauna în fantome vii, şi totuşi... N-a mai rămas aproape nimic din el de îngropat. Fusese golit complet. Comandantul meu a spus pur şi simplu „Le va servi ca lecție celorlalți” şi şi-a continuat lucrul la hârtii. În după-amiaza aceea am cerut transfer. Dar în unele nopți îi mai aud încă urletele. Mai bine m-aş bate singur cu o mie de dervişi decât să-l mai aud pentru o oră pe omul ăla urlând şi făcând pe el până la moarte.

Penrod îşi ridică capul. Sam Adams, omul pe care-l cărase de pe câmpul de luptă, îl compara cu un servitor opioman. Simţi o adiere rece de furie prin corp.

— Asta e tot, domnule?

Sam se uită fix la el. Avea în ochi o privire plină de tristeţe, care-l făcu pe Penrod să-şi dorească să-l lovească.

— Aşa deci? Da, Ballantyne. Poţi să pleci.

*

O săptămână mai târziu, Penrod îşi aminti conversaţia şi fu mai degrabă amuzat, decât enervat de ea. Nu putea fi marcat mai bine contrastul dintre el şi Lady Agatha, şi demonul care urla din coşmarurile lui Sam. Ocupau în prezent o cameră separată, păstrată numai pentru ei într-o casă frumoasă, nu departe de Grădinile Esbekeeyah. Lumina soarelui era îmblânzită şi filtrată de grilajul ornamentat ce acoperea ferestrele nelăcuite, lăsându-i într-un crepuscul perpetuu. Atât Agatha, cât şi Penrod purtau halate largi din cel mai fin bumbac moale, alb ca zăpada, brodat delicat cu modele vegetale şi florale. Podeaua pe care se întindeau era garnisită generos cu covoare colorate şi perne din mătase moale. Agatha pregătea încă o pastilă de opiu pentru el. O privi constant în timp ce lucra. Coama ei mare şi blondă i se rostogolea peste umerii înguşti. Simţi zvâcnirea şi impulsul excitării. O savură. Savura totul când fuma. Îşi trecu cu o plăcere delicioasă degetele prin păr, scărpinându-şi scalpul. Îşi pierduse Agatha unele curbe? Poate. Dar îi şedea bine să fie slabă. Râse moale. El şi opiul scoteau la iveală din ea păcatul. Altădată era aşa o făptură vioaie, steaua centrală a înaltei societăţi din Cairo, dar acum abia dacă se deranja cu vizitele, concertele, cinele de la club şi petrecerile cu cărţi de joc care fuseseră cândva atât de importante pentru ea. Nu voia decât să fie aici. Îi scosese ghearele tocmai cât trebuia.

Când ea ajunsese la el acasă cu trăsura, ca să-i solicite compania – se întâmplase de dimineață sau în ziua precedentă? — el îi spusese că ştia că tatăl ei urma să ajungă curând, adăugând:

— Aşa că această mică legătură încântătoare a noastră trebuie să înceteze.

Ea se forțase să-şi înăbuşe plânsul, punându-şi mâna la gură şi întorcându-i spatele. Nefericirea ei îi provocă satisfacție.

— Ce? încă sperai la căsătorie, Agatha? Sau pur şi simplu ți-e teamă că tatăl tău nu va fi mulțumit cu ce-ai făcut în călătoriile tale?

Plânsul ei se transformase într-un fel de râs înecat.

— Îți plăcea de mine, Penrod. Ştiu că-ți plăcea. Apoi a venit *ea.*

Cu satisfacția spulberată, Penrod îi întoarse spatele. Dar ea continuă să vorbească.

— Îți plăcea când bârfeam şi spuneam lucruri crude. Te excita. Dar ea a trecut prin iad şi era încă aşa un suflet dulce şi încrezător, iar eu am fost furioasă, mai îndrăgostită de tine ca niciodată, părăsită şi uitată. Fireşte că am făcut ce-am făcut. E în natura mea.

Penrod auzi în afara trăsurii începutul chemării la rugăciune, preluat şi răspândit deasupra oraşului, marele zeu cerându-le oamenilor săi să-i arate dragostea lor.

— Şi am ştiut când ea a rupt logodna că o să vii înapoi la mine ca să mă pedepseşti pentru că te doream, continuă Lady Agatha. Şi ai făcut asta. Faci asta. Probabil am sperat – probabil încă sper – că într-o zi o să oboseşti să mă torturezi, să storci toată pasiunea şi cruzimea din mine şi că o să ajungi suficient de obosit sau plictisit încât să te căsătoreşti cu mine.

Îşi îndepărtă lacrimile care i se adunaseră în colțurile ochilor.

— Dar nu m-ai iertat şi încă n-ai obosit să mă torturezi, nu-i aşa?

O fixă cu un surâs dispreţuitor care-i schimonosea un pic faţa frumoasă.

— Nu. Nu încă, Lady Agatha.

Ea îşi scutură capul.

— Ciudat, opiul aproape că face situaţia suportabilă, puţină plăcere rafinată din toată durerea asta. Şi face tortura mai delicioasă pentru tine, nu-i aşa? Poate o să mă trimiţi curvă la prietenii tăi arabi, aşa cum spun ei la club că faci.

Penrod avu brusc o viziune cu fosta sa logodnică stând pe trepte când o lăsase în faţa clubului în acea zi luminoasă. Ultima oară când îl privise Amber Benbrook cu faţa strălucind de dragoste şi încredere.

— Nu i-aş insulta pe prietenii mei arabi cu atingerea ta, Lady Agatha.

Ea scoase din nou acel hohot, jumătate râs, jumătate plâns.

— O, foarte bine, Penrod. Eşti un mare spadasin; ştii întotdeauna unde va lovi spada mai adânc, unde va produce cele mai multe daune, spuse ea muşcându-şi buza. Pe vremuri îmi era frică de tata. Este cel mai rece şi crud om în viaţă. Cel mai neiertător, cel mai nemilos. Atunci presupun că are sens că m-am îndrăgostit de tine.

Penrod nu spuse nimic.

— Şi cred că tata e deja aici. Omul lui – creatura lui Wilson Carruthers, este aici de săptămâni întregi. L-am văzut de la distanţă, din când în când.

Trăsura se opri uşor în faţa casei unde i aştepta drogul şi liniştea lui. Ea se uită afară prin fereastra închisă:

— Slavă cerului că am ajuns.

*

Agatha nu mai vorbi de prezența tatălui ei sau de sosirea sa iminentă în Cairo, aşa că Penrod nu se mai gândi la asta. Când fuma, era înfăşurat într-un nor moale şi gri-închis, de indiferență şi plăcere. Când se ținea departe de drog şi vedea clar golul din viața sa fără Amber, o pedepsea pe Agatha numai ca să se distragă pe sine de la durere. Până s-o piardă pe Amber, Penrod trăise o viață fermecată. Se născuse într-o familie bogată şi importantă şi, din primii ani, fusese binecuvântat cu înfățişarea, curajul, inteligența şi puterea fizică care făcuseră din el un fenomen, atât în şcoală, cât şi în armată. Lumea îi oferise lauri din nou şi din nou, iar el îi acceptase ca şi cum i se cuveneau. Femeile cădeau în mâinile sale întinse, şi el se bucurase de favorurile lor fără să simtă vreodată chinurile iubirii. Până acum. Acum Amber dispăruse în Abisinia, cu aventurierul ăla de Courtney, şi-l lăsase aici. Nu înțelegea sentimentele care-l asaltau, aşa că reacționa cu furia unei bestii rănite şi încolțite – în afara cazului când pipa era pregătită să-l calmeze.

Penrod nu se smulse suficient de tare din visul său de opiu ca să-şi dea seama că ceva era în neregulă decât atunci când uşa sanctuarului lor se lovi de pereți. Privind înapoi, trebuia să fi fost sunete de oameni care sosiseră, certuri în casă, dar atenuate şi calmate, pentru că Penrod nu auzise nimic până în acel moment. Penrod văzu patru bărbați, încadrați de lumina care venea de pe coridor. Trei arătau a localnici din Cairo, iar al patrulea era îmbrăcat în haine europene, dar lumina era prea difuză ca să-i distingă trăsăturile. Ezitară, încercând să vadă cine şi unde era în cameră. Europeanul dădu ordine tăioase într-o arabă de bază. Unul dintre oameni traversă camera spre Lady Agatha, care zăcea visând pe o harababură de perne de mătase. Cum trecu, aruncă deoparte lampa de opiu, iar aceasta împroşcă lichidul şi se stinse. Piciorul său în

sandale sparse tija subțire a pipei cu un pocnet aspru. Se aplecă, o prinse pe Agatha de sub braț şi o ridică pe picioare. Ea începu să se lupte şi să urle, zbătându-se cu greu prin aburul drogului, dar omul o prinse de încheieturi cu mâinile sale groase şi începu s-o tragă afară din cameră. Ea căzu în genunchi şi încercă să se tragă din mâinile lui, dar el se învârti şi o ridică de la brâu, manevrând-o de parcă nu era mai mult decât o păpuşă. Celorlalți doi bărbați li se ordonase să nu-i permită lui Penrod să intervină. Se apropiară cu prudență, nesiguri dacă era treaz sau dormea. Îi lăsă să se apropie, apoi îşi aruncă mâna dreaptă, îşi băgă degetele prin mânerul cu gardă închisă al sabiei sale de cavalerie şi o scoase din teacă sărind în picioare. Cel mai tânăr dintre cei doi bărbați care se apropiau de el scoase un revolver din faldurile *jellabiya-ei* sale.

Idiotul, se gândi Penrod. Mintea i se simțea clară şi răcoroasă ca o primăvară în munți. Se întoarse, ridicându-şi lama.

— Te-ai apropiat mult prea mult de mine ca să te mai ajute ăla.

Fandă uşor, iar lama fulgeră în jos într-un arc perfect, tăindu-i mâna omului pe la încheietură. Pentru o secundă, atacatorul lui Penrod fu prea şocat să mai facă altceva decât să-şi privească fix mâna, care ținea încă revolverul, dar nemaifăcând parte din el, zăcând la picioarele sale printre pernele de un albastru regal. Apoi începu să urle, trăgându-se amețit înapoi în timp ce rana împroşca un flux arterial de sânge pe draperiile brodate de pe ziduri.

Al doilea bărbat avea cuțitul în mână şi se apropia cu repeziciune, atacul dedicat al unui luptător adevărat. Penrod apucă să vadă licărirea lamei şi îşi ridică sabia, prinzând la mâner muchia ascuțită a pumnalului oponentului său, la jumătate de inci de gâtul său. Penrod îl văzu pe bărbat zâmbind uşor, lăsându-se spre dreapta în

momentul când Penrod îl blocă. Se piti sub brațul lui Penrod, în care acesta avea sabia, își aruncă cuțitul din mâna dreaptă în mâna stângă și ținti partea dreaptă expusă a lui Penrod. Omul acesta era un expert.

Penrod coborî cuțitul folosindu-se de sabie, din nou aproape de mâner, și lansă un croșeu de stânga cu pumnul strâns în falca dreaptă a omului. Capul oponentului său se frânse în spate, dar el își aruncă cuțitul înapoi în mâna dreaptă și se lăsă în jos, țintind către partea din spate și de dedesubt a sabiei lui Penrod, spre artera lui femurală. Găsise lovitura ucigașă, dar, ca sa ajungă în poziție, își lăsase gâtul expus pentru o fracțiune de secundă, iar umflătura mărului lui Adam era în raza sabiei lui Penrod.

Penrod fandă în sus rapid și puternic, înspre gâtul omului, iar lama trecu prin carne cu aceeași ușurință, cântând prin aerul parfumat. Simți crestătura infimă și o mică pauză în timp ce sabia tăia în sus printre vertebre, iar pumnalul îi juli coapsa. Capul cuțitarului fu separat de corp, iar Penrod simți sângele fierbinte și sărat lovindu-i fața și ochii în vreme ce corpul cădea printre perne, pe spate.

Penrod privi împrejur. Omul care scosese revolverul era inconștient, dacă nu mort deja, dar, altfel, camera era goală. Lady Agatha, europeanul și lacheul care-i mai rămăsese dispăruseră cu toții. Cu sabia ațintită în jos și puțin în față, Penrod ieși afară pe veranda interioară, care se desfășura de jur-împrejurul curții centrale, și fugi pe scări în jos. Ieșirea arcuită spre stradă era blocată de femei și bărbați derutați, care jeleau și strigau. Când îl văzură, femeile țipară, iar el își aminti de căldura sângelui cuțitarului pe fața sa. Se aruncă în mulțime și se împinse spre poartă cu mânerul sabiei. Afară, strada era goală și tăcută. Apoi văzu în capătul sudic al străzii o trăsură, tocmai când cotea pe bulevard, mișcându-se repede. Putea s-o ajungă? Pentru o clipă, își imagină fulgerător cum arăta, îmbrăcat în halatul său și

desculț, înmuiat din cap până-n picioare în sânge, fugind prin centrul oraşului Cairo.

— N-aş zice c-ar fi o idee foarte bună, nu crezi?

O voce de bărbat, categoric aristocrat, se auzi tărăgănată din umbră. Un chibrit pâlpâi, iar Penrod tresări la lumina bruscă. Bărbatul păşi în haloul mic de lumină, proiectat de torțele de deasupra porților casei. Purta haine de seară, dar nu avea nimic pe cap. Părul său castaniu era uns şi pieptănat pe spate şi, cu toate că atât părul, cât şi mustața erau uşor grizonante, era cu siguranță mai tânăr de cincizeci de ani. Era subțire, dar tăietura hainei sale îi scotea la iveală muşchii puternici de pe umeri. Un fizic foarte asemănător cu al lui Penrod însuşi, acela al unui călăreț şi jucător de polo.

— Imaginea maiorului Ballantyne mustind de sânge, alergând prin Esbekeeyah, ar anula plăcerea doamnelor de la hotelul Shepheard de a-şi bea şampania pe verandă.

— Şi tu eşti? spuse Penrod.

— O, cred că ştii cine sunt Şi eu ştiu totul despre tine.

— Chiar aşa?

— Acum, maiorule, ai grijă la maniere. Când te adresezi unui duce, se obişnuieşte să o faci cu termenul „Excelență”.

Expiră. În întuneric, înflori aroma unui trabuc cu adevărat magnific. Apoi îşi aruncă privirea uşor spre stânga şi încuviință microscopic din cap. Penrod nu avu timp să pareze lovitura. Ceva tare, o bâtă sau o măciucă, îl lovi din spate şi totul se făcu negru.

*

Penrod se trezi în propria casă. Se târî singur jos din pat şi traversă camera spre oglinda de bărbierit, care era parte integrantă din lavoarul de mahon aflat în colțul camerei. Briza de dimineață agita draperiile subțiri de bumbac din jurul ferestrei, iar el auzea roțile trăsurilor de afară şi strigătele vânzătorilor de apă. Probabil că unul dintre

servitorii săi încercase să-l spele înainte de a-l pune în pat, întrucât cea mai urâtă parte din mizeria care-l acoperise nu mai era, dar fața lui era încă pătată cu sânge. Capul îi pulsa, dar când pipăi cu vârfurile degetelor locul unde fusese lovit, nu găsi nicio rană deschisă şi nicio urmă că i-ar fi fost spart capul. Doar se simțea ca şi când ar fi fost. Era gol – probabil halatul lui pătat era spălat sau ars. Uniforma sa, proaspăt călcată, era aşezată pe uşa de la garderobă, iar sabia, în teacă, atârna de agățătoarea ei obişnuită de aramă, pe zidul văruit. Deschise uşa şi ordonă o baie caldă, apoi, după ce-i fu adusă şi umplută, se scufundă în apă cu un suspin, înainte să înceapă să-şi curețe de pe piele şi de sub unghii restul de sânge aparținând cuțitarului. Servitorul stătea la uşă, cu prosoapele peste braț, gata să-i aducă orice cerea.

— Cine m-a adus acasă? întrebă Penrod în arabă.

Servitorul privi drept înainte.

— Doi domni: un localnic şi un european, domnule.

— Europeanul purta haine de seară? Un englez de patruzeci şi ceva de ani?

Servitorul scutură din cap.

— Nu, *effendi.* Europeanul era mai tânăr de atât.

Penrod îşi aminti de „creatura” pe care o menționase Agatha – cu siguranță europeanul din uşă care dăduse ordine.

— Şi au făcut sau au zis ceva ca să explice situația mea?

Penrod se gândea cum trebuie să fi arătat, inconştient şi plin de sânge.

— Au spus că ați învins o bandă de hoți, *effendi,* care v-au atacat în stradă, dar că ați fost înfrânt de unul dintre ei chiar în momentul victoriei. Ni s-a spus unde să mergem să luăm uniforma şi sabia dumneavoastră.

— Într-adevăr? murmură Penrod.

Durerea de cap i se înrăutăţea, iar ochii i se simţeau umflaţi şi plini de nisip. O uşoară răceală de opiu. Ei bine, dacă Agatha fusese revendicată de tatăl ei, probabil că acum era momentul să abandoneze pipa şi să-şi caute alte forme de amuzament.

— Altceva?

— Europeanul a lăsat, din partea stăpânului său, o scrisoare de mulţumiri pentru dumneavoastră.

Asta suna interesant.

— Foarte bine. O s-o citesc la micul dejun.

Servitorul arătă şocat.

— Vreţi să luaţi micul dejun, domnule?

Trecuse atât de mult de când nu mai mâncase mese regulate? Atunci chiar că era momentul să renunţe la pipă.

— Da, spuse calm, apoi îşi întinse mâna după prosop.

*

Scrisoarea era interesantă, dar scurtă. Îl informa pe Penrod că deranjul de la localul de opiu fusese pus în ordine şi că Penrod urma să nu mai aibă nicio legătură cu Lady Agatha. Era uluitor cât de condescendente şi insultătoare reuşise ducele să facă acele câteva rânduri. Penrod nu intenţionase s-o mai vadă vreodată pe Lady Agatha, dar acum chestiona acea decizie. De ce i s-ar permite să se întoarcă la privilegiile protecţiei tatălui ei? îl amuză să se gândească la frustrarea acelui domn suav când ar fi descoperit că Agatha ar fi sărit fereastra oricărei clădiri unde tatăl ei ar fi dus-o dacă Penrod şi-ar fi îndoit degetul mic. Dădu câteva ordine şi se îmbrăcă, apoi îşi luă însărcinarea să viziteze locul de paradă unde erau antrenate trupele lui. Ziua trecu suficient de plăcut şi durerea de cap i se reduse. Îşi putea ascunde fără prea mare dificultate efectele răcelii de opiu. Îşi petrecu seara în camera sa cu *Istoria revoltei indiene* a lui sir Colin Campbell, pe care intenţionase de

ceva vreme s-o citească şi cu o sticlă de scotch excelent. Făcu câteva note marginale şi dormi bine.

*

În dimineața următoare, Penrod îşi luă cu adevărată plăcere micul dejun de smochine şi miere şi, după ce bău două cănițe minuscule cu cafea neagră, pregătite în manieră egipteană autentică, ieşi în stradă, gata să-şi încalece calul. Când luă frâiele de la servitorul său, o fată arabă plăpândă îi rosti numele. O recunoscu – Akila, menajera lui Lady Agatha. Penrod nu vorbise niciodată direct cu ea; îi observase trecerile stresate prin camerele Agathei, dispărând întotdeauna în umbră ori de câte ori era el în casă, o fantomă drăguță. Acum tremura. La început, Penrod se gândi că venise pentru bani. Probabil ducele concediase toți servitorii Agathei. Îi spuse numele, iar el aşteptă inevitabila palmă deschisă. După un moment sau două de tăcere, se plictisi.

— Ce vrei?

— O torturează pe stăpâna mea, spuse fata în grabă, privind în sus către el.

Penrod văzu că ochii ei mari şi căprui erau umeziți de lacrimi.

— Nu fi proastă, copilă.

Începu să se întoarcă şi ea îşi aruncă mâna ei mică să-l prindă de mânecă. El îşi ridică sprâncenele, iar ea îşi trase mâna, aruncând priviri stresate în sus şi în jos pe stradă ca să vadă dacă o observase cineva comițând acest act indecent de a atinge un bărbat.

— Nu, opriți-vă, şuieră ea. Nu vor să-i dea drogul, *af-yun*[20], şi acum e bolnavă. E foarte bolnavă. Vă rog.

---

[20] „Opiu”, în limba arab**ă** în original.

— Poți să vorbeşti în arabă, draga mea, continuă el în limba respectivă. Tatăl ei se va asigura că ea nu va păți nimic, iar doamna mea a fost prea ataşată de pipă.

Akila îşi scutură capul cu putere.

— Au adus un doctor englez, dar el nu ştie nimic de boala asta. Verişorul unui prieten bun lucrează în casă.

Stăpâna e bolnavă şi urlă. Doctorul nu încearcă decât să-i dea supe englezeşti.

Penrod îşi aduse aminte descrierea vie a lui Sam despre efectele renunțării la opiu. Agatha fumase zilnic de multă vreme.

— Trebuie să mergeți, spuse Akila. Pe mine n-o să mă asculte. Spuneți-le să-i dea drogul înainte s-o ucidă nevoia pentru el, vă rog, din dragoste pentru Allah care vede tot şi ştie tot.

Penrod ezită. Calul său, iritat de întârziere, necheză, iar Penrod îi dezmierdă spatele lat.

— Nu pot.

Din nou, mâna aceea mică țâşni şi-l prinse, dar de data asta nu mai lăsă mâneca.

— Trebuie. E vina *dumneavoastră*. A dumneavoastră. Înainte s-o aduceți în oraş pe micuța dumneavoastră englezoaică, poate că a fumat o dată, de două ori. A crezut că s-ar putea să vă amuze. Apoi, când a venit copila engleză, stăpâna mea a început să fumeze mai mult, mult prea mult. Când ați trimis departe copila, am crezut că stăpâna mea o să fie fericită şi că o să se oprească, dar a fost de o mie de ori mai rău. Dumneavoastră! Dumneavoastră ați adus-o în halul ăsta. Urlă, ca un suflet în iad, şi e vina dumneavoastră. Nu mă lasă s-o văd. Au grijă de ea străini! îi spală bietul corp! Trebuie s-o ajutați.

Penrod Îşi simți conştiința în piept agitându-se rigid, ca un animal care a fost adormit pentru prea multă vreme.

— O să-i scriu ducelui, tatăl ei, copila mea.

Fata dădu drumul unui mare oftat de uşurare, iar el întinse mâna s-o atingă pe umăr ca să-i ofere puţină consolare, dar ea se întoarse şi fugi pe drum în sus, iar degetele lui abia atinseră aerul cald unde stătuse.

— Plimbă-mi calul, îi spuse el servitorului şi îi dădu înapoi frâiele. O să mai stau câteva minute. Se întoarse în casă, dându-şi jos mânuşile de călărie, şi ceru hârtie şi cerneală.

*

Când Penrod se întoarse acasă la începutul serii, nu fu surprins să vadă un plic aşteptându-l pe tava de argint de la uşă. Îl deschise. Conţinea propria sa scrisoare adresată ducelui şi o notiţă pe o carte de vizită.

Excelenţa sa, ducele de Kendal, refuză orice corespondenţă cu maiorul Ballantyne, scria, şi era semnată cu un scris de mână straniu de drept, aproape şcolăresc: *Carruthers.* Penrod o aruncă înapoi pe tavă, apoi ieşi în curte.

Îl aştepta Yakub. Se salutară cu căldura unor prieteni vechi şi se aşezară în curte sub iasomia înflorită, să bea ceai. După ce încheiară cu desfăşurarea atentă a întrebărilor reciproce despre sănătatea fiecăruia, familiile lor şi comerţul lui Yakub, ajunseră la chestiunea în cauză.

— Cine-i omul ăsta, *effendi?* întrebă Yakub, în timp ce-şi încolăci degetele sale lungi şi noduroase în jurul paharului Şi-l ridică la buze, oftând cu o plăcere elaborată în faţa infuziei parfumate delicat.

— Ducele de Kendal, James Woodforde, răspunse Penrod. Vine dintr-o veche familie, care s-a bucurat de foarte multă putere politică în ţara mea. De asemenea, a făcut foarte mulţi bani când s-a descoperit cărbune pe una dintre proprietăţile sale din nord. De atunci, a investit în mine de aur şi diamant în Africa de Sud şi explorează bogăţiile miniere din nordul şi estul Africii.

Yakub încuviinţă uşor.

— A luat o casă pe malul de vest. E o casă foarte bună, cu grădini private. O casă de care şi un rege ar fi mândru. Are mulți servitori. Unul sau doi europeni. Unul care-i un şarpe şi face totul pentru el, Carruthers ăsta. E de ceva vreme în Cairo. Celuilalt i se spune Doctor – o umbră tremurată de bărbat.

— Ce fel de servitori locali a angajat?

Yakub îşi suci buza şi scuipă gros pe pământ.

— A angajat mercenari şi i-a îmbrăcat în uniforme de valeți. Toți servitorii fiicei sale au fost plătiți şi concediați. Acum are o femeie care să vadă de ea. O femeie bătrână, crudă şi stupidă, n-aş lăsa-o să aibă grijă nici de ultimul blestemat de cap pătrat puricos din curtea mea, spuse el şi sorbi din ceai cu multă delicatețe. Menajera doamnei – Akila – stă la porțile casei şi nu vrea să plece, aşa de mult îşi iubeşte stăpâna.

Penrod nu se gândise niciodată la Agatha ca la cineva capabil să inspire loialitate servitorilor săi.

— Când intenționează ducele să plece în Anglia?

Yakub dădu din cap.

— Cred că nu intenționează să plece curând. Casa este închiriată pentru trei luni.

Se opri, iar Penrod îl aşteptă să continue.

Acum era o seară perfectă. Căldura grea şi languroasă a zilei se disipase. Aromele din grădină erau dulci fără să fie saturate, iar în centrul micii grădini, fântâna cânta încet şi vesel. Totuşi, Yakub părea nefericit, cu fața sa urâtă, însă prietenoasă, încrețită de gânduri şi îngrijorare.

— Ce mai e, vechiul meu prieten?

— L-am trimis pe băiatul Adnan să stea de vorbă cu unii dintre servitorii care lucrează în grădină. Nu ştiu nimic de Lady Agatha, dar i-au spus să fugă repede, pentru că ducele are un *djinn* prins în casă care urlă toată ziua şi toată noaptea să fie eliberat.

Penrod simţi cum i se usca gura.

— Foarte bine, Yakub, îţi mulţumesc şi vă rog pe tine şi pe Adnan să staţi departe de casa aia şi de oamenii ăia de acum înainte.

— Tot ce doreşti, *effendi.* Singura mea dorinţă e să te servesc.

Yakub era arab *jaalin*[21] alungat din propriul său trib după o dispută de sânge, cu un şchiopătat de la o rană veche din cauza căruia serviciile lui nu erau acceptabile nici pentru regină, nici pentru *khedive*[22]. Îl ghidase de multe ori pe Penrod prin deşertul sudanez, iar eroismul, rezistenţa şi abilităţile militare pe care le văzuse Yakub la Penrod i-au câştigat acestuia din partea celui dintâi o loialitate la marginea veneraţiei. Penrod nu ezitase să-şi rişte viaţa fiind supus la tortură ca să ajute la eliberarea lui Amber din harem şi fără el probabil că n-ar fi putut niciodată să se elibereze din strânsoarea lui Osman Atalan. De la acel triumf, Yakub îşi primise răsplata, cumpărase o pensiune în oraş şi făcuse alte câteva investiţii perspicace, de la cafenele la dhoiv-urile[23] luxoase, adaptate să care turişti mai degrabă decât marfă, în sus şi în jos în partea inferioară a Nilului. Oricât de mare era însă succesul său recent, devotamentul pentru Penrod nu pregetase nicio clipă. Pentru un moment în grădina aceea, Penrod văzu o altă expresie pe faţa sa, rapidă ca umbra unei păsări peste nisipul deşertului. Era milă.

---

[21] Unul dintre triburile majore de nubieni arabizaţi din Sudan.

[22] Titlul viceregilor din Egipt, în secolul al XIX-lea.

[23] Vas **fără** cal**ă**, extrem de manevrabil, în general de dimensiuni mici sau medii, folosit în zona arab**ă**, în special pe coastele de nord-est **ş**i est ale Africii, având de obicei o singur**ă** vel**ă** triunghiular**ă**.

*

Desigur, Penrod îl găsi pe Sam Adams la Clubul Gheziera. Nu întoarse niciun salut oferit de colegii săi ofițeri sau de demnitarii locali care foloseau clubul ca pe un al doilea birou şi încuviință doar scurt înspre generalii împopoțonați cu care cina Sam.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Acum, spuse Penrod, şi o spuse într-un asemenea mod încât Sam se scuză imediat şi-l urmă pe Penrod afară din sala de mese într-un colț tăcut al holului.

— Ei bine? întrebă tăios.

Penrod îi explică situația cât putu de repede şi de concis.

— Şi ce anume te aştepți să fac eu în legătură cu asta? spuse Sam şi ridică din umeri.

— Orice trebuie făcut! replică Penrod. Vorbeşte cu el şi, dacă nu-l poți face să înțeleagă, trimite poliția.

Fața lui Sam se întunecă de roşeață.

— Acum o săptămână o urai pe femeia aia şi acum vrei să-i spun ducelui de Kendal cum să aibă grijă de fata lui? Şi sub ce acuzație anume ai trimite poliția? Că-şi ține fata la distanță de opiu?

Penrod se înclină aproape de el.

— Sam, ştii ce i s-ar putea întâmpla dacă nu faci nimic.

— Renunțarea la drog nu ucide pe fiecare opioman.

— Ăsta nu-i un argument destul de bun.

Sam îşi ridică vocea. Cuvintele sale răsunară peste dalele alb-negru ale holului şi se răsfrânseră în coloanele de marmură. Bărbații în uniformă care treceau tresăriră şi se grăbiră mai departe.

— Tu îndrăzneşti să-mi spui ce-i destul de bun? Tu?

Penrod nu se clinti şi îi susținu privirea lui Sam. Vocea acestuia se domoli din nou.

— Să te ia naiba. Ducele ia cina aici deseară. O să vorbesc cu el. Ieşi afară şi stai departe de mine, Ballantyne. Nu suport să mă uit la tine.

Păşi înapoi în sala de mese, lăsându-l pe Penrod singur în umbrele răcoroase ale holului. Acesta trase încet şi prelung aer în piept. Sam urma să vorbească cu ducele, Penrod era sigur de asta, dar putea fi ducele convins să fie rezonabil, la timp pentru a o salva pe Agatha? Penrod nu avea nicio idee cât timp putea Agatha să supravieţuiască în starea în care se afla. Fiecare oră era preţioasă. Dacă Sam nu putea fi făcut să acţioneze imediat, Penrod însuşi trebuia să facă ceva.

În două ore, îşi schimbă uniforma cu un turban murdar şi o *Jeliabiya* pătată, iar cizmele sale de călărie – cu sandale din piele de cămilă. Acum că putea să treacă pe străzile oraşului fără să atragă privirile, se duse la palatul temporar al ducelui. Nu-i luă mult s-o găsească pe Akila. Veghea la poarta care ducea spre intrarea servitorilor de la zidul de nord al grădinii elegante a casei. Fluieră uşor din întuneric după ea, iar ea se apropie cu precauţie, oprindu-se cam la zece picioare de el şi arătându-i în lumina uneia dintre torţele aliniate pe ziduri strălucirea unui cuţit din mâna sa.

— Dacă eşti un hoţ, n-am nimic. Dacă ai venit să-ţi baţi joc de durerea unei femei loiale, o să-ţi tai râsul jos de pe mutră.

— Pace, copila mea. N-am venit nici să-mi bat joc, nici să fur.

Penrod păşi înainte şi îşi ridică capul.

Ea suspină adânc.

— Dumneavoastră?

— Ducele nu vrea să vorbească cu mine. Mai ai noutăţi?

Ea îşi băgă cuţitul în teacă şi se trase înapoi în umbră.

— I-am mituit pe paznici să mă ţină la curent. Mi-au luat toate monedele pe care le-am avut şi mi-au spus numai că e

tot mai slăbită şi că urlă în continuare. Bătrâna care spune că are grijă de ea o lasă în mizeria ei pe biata şi frumoasa mea doamnă.

Penrod se trase din lumină în urma ei, apoi îşi băgă mâna în săculețul de piele ascuns între faldurile halatului murdar şi scoase o sticluță.

— Trebuie să duci asta la ea. E drogul în forma sa Lichidă. O picătură sau două sub limbă şi durerile o s-o lase.

Fata o smulse de la el cu un strigăt de încântare, apoi se uită în sus către zidurile înalte.

— Dar cum?

Penrod îi dădu o pungă; greutatea ei o uimi.

— Trebuie să mituieşti paznicii să te lase înăuntru. Ducele cinează la club, aşa că acum ai cele mai multe şanse.

Akila încuviință şi se întoarse să plece, apoi ezită.

— Dacă reuşesc, ai vreun mesaj pentru doamna mea?

Penrod se gândi la ultima conversație pe care o avusese cu Agatha, înainte să facă dragoste în fumul dulce, înainte ca lacheii ducelui să ajungă şi s-o ia la pachet.

— Spune-i că Penrod Ballantyne o iartă şi că se roagă pentru ea.

Ea dădu din cap şi-l lăsă în umbre.

*

Penrod aşteptă până aproape în zori. La puțin timp după miezul nopții, văzu sosind trăsura ducelui, dar Akila nu ieşi prin uşa laterală. În cele din urmă, Penrod se întoarse la casa lui, se spălă şi se îmbrăcă atent în uniformă înainte să se prezinte la biroul lui Sam.

Sam ajunse la doar câteva minute după el. Nu păru mulțumit să-l vadă pe Penrod, dar îl salută din cap.

— Ducele nu vrea să mă asculte, spuse Sam fără preambul. Are un caracter rece, fără doar şi poate. N-aş vrea să fiu unul dintre copiii lui.

Bătu uşor cu încheieturile degetelor în marginea biroului său lustruit.

— Tare-aş vrea să nu-ți fi spus niciodată acea poveste, iar femeia nu-i altceva decât bucluc, dar trebuie să-ți spun, Penrod, că n-am putut să dorm noaptea trecută gândindu-mă la starea în care ar putea să fie. Chiar aşa a fost. Ei bine, e timpul să mergem. Vine să ne însoțească cel mai bun doctor pe care-l ştiu în Cairo pentru astfel de lucruri şi am jos o jumătate de duzină din cei mai buni oameni, aşa că hai să mergem să salvăm fata.

— Mulțumesc, Sam.

— Treaba asta va însemna un scandal urât dacă va trebui să intrăm cu forța. Dacă suntem norocoşi, intrăm la puşcărie, dar nu pot da înapoi.

Se uita direct în ochii lui Ballantyne:

— Dar nu te amăgi; nu fac asta pentru tine, Penrod.

*

Când ajunseră la casă, doctorul, un egiptean în haine europene, îi aştepta. Era un om tânăr, cu pielea închisă la culoare şi cu o strângere de mână moale. Penrod nu-l cercetă prea mult, iar el nu puse întrebări. Sam le porunci oamenilor săi să stea la poartă şi se apropie de intrarea principală împreună cu Penrod şi doctorul.

Înainte să ajungă la ea, uşa cea mare şi lustruită se deschise spre interior şi fură întâmpinați de un englez tânăr cu părul nisipiu, care-i primi cu o politețe solemnă, se prezentă ca fiind Carruthers şi le spuse că ducele îi primea în biroul său. Dacă Sam fu deconcertat de asta, nu o arăta, şi, astfel, îl urmară pe Carruthers într-o cameră înaltă şi elegantă. Pe trei părți, era acoperită cu volume legate în piele; cea de-a patra era făcută din uşi de sticlă care duceau

la o verandă umbrită, cu vedere spre grădină. Efectul era o combinație ciudat de plăcută de club de gentleman şi verandă de casă de țară.

Ducele stătea la biroul său, care era aşezat în unghi, într-un colț. Podeaua era acoperită cu covoare persane şi ritmată de fotolii de piele. Ducele avea mâinile prinse la spate şi nu-şi invită vizitatorii să se aşeze. Arăta odihnit şi la fel de elegant aranjat cum era camera în care stătea.

— Bună dimineața, domnule colonel Adams şi... prieteni.

Ochii săi chihlimbarii trecură peste Penrod şi doctor.

Sam făcu un pas înainte, dar ducele îşi ridică mâna.

— Un moment, domnule colonel. Presupun că te afli aici ca să continui discuția pe care am avut-o aseară cu privire la Lady Agatha. Nu are rost. Fiica mea a murit acum puțin mai mult de o oră.

Penrod nu mai aşteptă să audă altceva. Se întoarse şi părăsi camera cu paşi mari, strigând numele lui Agatha, cu ecoul ricoşând din zidurile albe. Urcă câte două trepte odată, şi apoi începu să trântească în lături uşile de la primul etaj. Unul sau doi servitori, la fel de impecabili şi demni ca întreaga casă, îl priviră cu o curiozitate moderată, dar nu făcură nimic să-l împiedice. După ce deschise fără succes fiecare cameră luminoasă şi elegantă, fugi la etajul al doilea şi îşi reîncepu căutarea.

Găsi corpul Agathei în spatele uşii celei de a doua camere, o cameră îngustă şi înghesuită, înfundată sub streaşină. Avea podeaua fără covoare, zidurile goale, iar aerul era apăsător de fierbinte. Putoarea îl lovi ca o forță fizică. Camera fusese golită de aproape toată mobila, cu excepția unui pat îngust şi a unei găleți care stătea în colț, dând pe dinafară de murdărie corporală. Podeaua era brăzdată de ceva ce părea să fie vomă, acoperită cu picățele de sânge. Peste fereastra deschisă erau prinse bare de metal. Singurul element curat era cearşaful alb aşezat peste orice era întins

în patul de o persoană. Când Penrod trecu de uşă, cu batista peste gură şi nas, văzu un lanţ greu prins cu lacăt de rama patului. Şerpuia până sub lenjeria albă. Ridică colţul cearşafului unde dispărea şi văzu arcul curbat şi delicat al piciorului lui Lady Agatha. Lanţul era trecut printr-o curea de piele ataşată de glezna ei şi, deşi cureaua era căptuşită, pielea din jurul ei era învineţită, pătată cu violet, roşu şi galben. Unghiile degetelor de la picioare erau date cu ojă purpurie. Penrod avu o viziune bruscă cu Agatha îndoindu-se să şi le facă, o modă, spuse ea, pe care o împrumutase de la cele mai îndrăzneţe curtezane pariziene. În imaginaţia lui, ea se întoarse şi se uită în sus la el, cu un zâmbet trist şi sucit pe faţa ei drăguţă.

Penrod se duse în cealaltă parte a patului şi întoarse cearşaful ca să poată să-i vadă faţa. Săraca Agatha, cu pielea ei gri şi moale ca ceara. Îi atinse obrazul şi pielea i se simţi rece şi moartă, deja inumană. Buzele ei erau retrase într-o grimasă oribilă, iar carnea din jurul gurii era acoperită cu scuipat întărit şi sânge uscat. Ochii ei albaştri erau încă deschişi şi ficşi, cu sclerotica albă împânzită grosier cu roşu, iar pielea din jurul orbitelor arăta învineţită. Părul ei frumos era deşirat şi murdar. Cu mâinile tremurând puţin, Penrod îi închise delicat ochii. Monstrul ei de tată îşi dedicase timp să se îmbrace în haine de doliu, dar nimeni nu venise să aibă grijă de bietul cadavru al Agathei. O lovi uşor peste obrazul rece. O urase, dar fusese o ură născută din pasiune, dorinţă şi durere, şi ce erau acele sentimente dacă nu dementele întunecate ale iubirii? Agatha avusese dreptate, era în natura ei să-i spună lui Amber ce-i spusese şi, stând în tăcerea acelei camere murdare, Penrod îşi dădu seama că o pedepsise pe Agatha pentru propriile sale nereuşite. El, Penrod, fusese cel care o sedusese pe cea mai mare dintre fetele Benbrook şi o numise după aceea curvă. El fusese cel care făcuse dragoste cu Agatha când îi

convenise şi o ignorase când nu mai fusese cazul. El fusese cel care-i permisese lui Amber, acelei copile curajoase şi frumoase, să creadă că era un erou şi acceptase credința şi devotamentul ei ca şi când le-ar fi meritat.

— O, Allah, iartă-ne viii şi morții, recită el domol în arabă, citând una dintre rugăciunile din Hadith[24].

Apoi îi acoperi din nou fața şi coborî pe scări.

Cu cât se afla mai aproape de duce, cu atât simțea mai mult urcându-i în vine o mânie întunecată. Când ajunse la parter şi trânti la perete uşa biroului, mâna i se afla pe mânerul de la sabia de călărie.

— Câine criminal! strigă el păşind pe dalele lustruite către duce. O să te omor unde stai acum.

Ducele nu tresări. O străfulgerare de oțel în stânga sa, şi Penrod se văzu oprit de lama sabiei lui Sam Adams, aşezată cu latul pe pieptul său.

— Stai unde eşti, maior Ballantyne, spuse Sam calm. E un ordin.

Penrod continuă să-l privească pe ducele elegant, în costumul său negru fără pată.

— A ucis-o, Sam. A lăsat-o să moară şi au părăsit-o în mizeria ei.

Lama rămase poziționată de-a lungul pieptului său, dar Penrod simți tremur ul şocului lui Sam.

Ducele păru uşor plictisit.

— Ne vom ocupa de corp la timpul cuvenit.

— Corp? spuse Penrod. Aia era fata ta.

Ducele îşi ridică sprâncenele.

— Da, domnule maior. Fata *mea.* Sarcina mea şi responsabilitatea mea, iar tu eşti un musafir în casa mea.

Se întoarse spre Sam.

---

[24] În credința islamică, faptă sau afirmație validată a profetului Mahomed.

— O să încerc să iert această intruziune grosolană şi violentă, domnule colonel Adams, din partea ta şi a prietenului tău, spuse ducele, apoi aruncă o privire spre medicul egiptean. Cel puțin, ți-ai lăsat banda de maimuțe în uniformă la poartă. Ei bine, în afară de una.

Penrod se împinse în față, dar Sam îl apăsă înapoi cu laterala sabiei sale.

— Dar pe tine, domnule maior Ballantyne, continuă ducele, pe tine n-am să te iert.

— Nu vreau iertarea ta.

Penrod îşi cumpăni o fracțiune din greutate în spate. Era o promisiune pentru Sam că nu avea să atace. Sam îşi coborî sabia şi o băgă în teacă.

— Domnul maior Ballantyne a acționat doar dintr-o îngrijorare justificată pentru Lady Agatha şi, venind la mine...

— Dar nu a venit numai la tine, nu-i aşa, domnule colonel Adams? îl întrerupse ducele.

Dădu din cap spre unul dintre servitori înainte să continue.

— Domnul maior Ballantyne, pe lângă că ne-a agresat pe tine şi pe mine, a mituit o fostă servitoare a fiicei mele să intre pe ascuns în casa mea şi să-i dea nefericitului meu copil tocmai drogul care o ucidea.

— E o idee bună, spuse cineva încet.

Penrod realiză că cel care vorbise era medicul egiptean. Avea o expresie de durere şi compătimire şi, când îi întâlni Penrod privirea, îşi înclină capul uşor înspre el. Ceilalți europeni din cameră îl ignorară complet.

Sam se albise.

— E adevărat? îi spuse lui Penrod.

Înainte ca Penrod să poată să răspundă, se auzi de pe coridorul de afară sunetul unei femei care plângea. Uşile se deschiseră din nou şi doi dintre servitorii bătăuşi o târâră pe

Akila în cameră. Eşarfa de pe cap îi fusese ruptă, iar părul ei negru atârna până sub umeri. O ţineau de încheieturi, întorcându-i mâinile la spate în aşa fel încât era forţată să stea în genunchi. Reuşi să-şi ridice capul, iar Penrod îi văzu faţa. Buza îi era tăiată şi ochiul drept era umflat şi închis.

— Am fost atât de aproape, *effendi,* oftă ea. Am intrat în cameră, am atins-o, dar, înainte să apuc să-i dau drogul, m-au găsit.

Apoi îşi lăsă capul în jos din nou. Penrod îşi dădu seama că nu se putea mişca.

— I-am trimis mesajul dumneavoastră, *effendi.* A murit cu cuvintele dumneavoastră în ureche şi în inimă.

— Fie ca Allah să te binecuvânteze, soră, spuse Penrod cu o voce răguşită.

Akila începu să plângă încet.

— Scoate-o de aici, spuse ducele.

Sam păşi înainte.

— Excelenţă...

Ducele îşi ridică mâna.

— Dar nu-i face rău, adăugă el obosit.

Akila fu ridicată în picioare şi îmbrâncită afară din cameră. Ducele ridică un teanc mic de hârtii de pe biroul său.

— Adams, sunt sigur că o să iei măsurile adecvate pentru a-l disciplina pe domnul maior Ballantyne. Acum, dacă mă scuzaţi, am o zi destul de plină în faţă.

*

Cuvintele schimbate de colonelul Adams şi maiorul Ballantyne în faţa reşedinţei ducelui fură brutale şi neiertătoare de ambele părţi. Fără îndoială, Sam era şocat de comportamentul ducelui, dar se simţea trădat şi umilit de acţiunile secrete ale lui Penrod. Penrod, asediat de un amestec toxic de furie şi vină, îşi acuza prietenul de laşitate. Se despărţiră cu o amărăciune extremă de ambele părţi.

Sam îşi declară intenția să-l retrogradeze pe Penrod şi să-l trimită la Suakin, un avanpost mizerabil la Marea Roşie, până când avea să învețe să-şi trateze superiorii cu respect şi să se poarte ca un gentleman în societate. Penrod, care, din copilărie, se gândise aproape numai la serviciul pentru regină şi țară, luă acest fapt ca pe încă o dovadă a laşității lui Sam în fața unui om care nu era mai bun decât un ucigaş, şi o spuse de-a dreptul. Călări înapoi spre casă cu o viteză nesăbuită şi îşi scrise imediat demisia. Se îmbrăcă apoi în haine civile şi se aruncă prin aleile înguste din oraşul vechi în căutarea drogului pe care îl râvni brusc mai mult decât orice altceva, luându-şi cu el inima neagră şi rănită.

*

Lady Agatha fu îngropată discret într-o ceremonie privată. Ducele rămase în oraş, continuând în aparență să caute anumite oportunități de investiții. Era deseori văzut la club, cu secretarul său lângă el şi cu o rezervă constantă de şampanie rece pe masă. Se părea că Penrod Ballantyne dispăruse. Casa sa fusese închisă şi servitorii – dispersați. Colegii săi ofițeri, sătui să fie depăşiți la joc, la luptă sau în gândire, fură bucuroşi să scape de el. Câteva zvonuri plutiră pe briza mării. Fusese văzut în Bombay sau luând prânzul în clubul său din Londra. Se dusese în deşert şi se făcuse mistic. Fusese executat în timpul unui raid împotriva taberei lui Osman Atalan.

Bacheet, partenerul lui Ryder Courtney şi gardianul averii care-i mai rămăsese aventurierului, avea o altă părere. El privi şi ascultă. Yakub era deseori văzut în părți ciudate ale oraşului. Băiatul Adnan şi o bandă de şobolani de stradă pe care-i plătea păreau să fie peste tot. Din Anglia şi din Africa de Sud, soseau scrisori şi pachete, adresate unor nume necunoscute. Bacheet ştia că Penrod Ballantyne era undeva în oraş, în crepusculul nesfârşit al unui local de opiu şi că,

din acel loc, învârtea planuri de-a lungul imperiului reginei Victoria cu o răbdare construită din furie rece.

PARTEA A II-A
Ianuarie 1888

Lui Horatio Gardner nu părea să-i placă timpul petrecut în Egipt; clima nu i se potrivea. Era un bărbat de talie mare, cu fața roşie, părul rar şi o expresie de surpriză constantă. Când păşi din tren în Cairo, în primele zile ale anului 1888, păru uimit, apoi alarmat când ajunse la Hotelul Shepheard şi uşor amuzat când îşi luă cina în seara aceea şi fu prezentat câtorva invitați care ceruseră în mod special să-l întâlnească.

Gardner era un om cunoscut, iar cetățenii mai informați din Cairo ştiau că în spatele ochilor săi verzi care clipeau se afla o minte excepțională. Îşi făcuse reputația excavând situri antice în Palestina şi pe coasta Balcanilor şi acumulase, pe lângă reputația de expert în artefacte greco-romane, o avere personală considerabilă. Nu era clar exact de unde venea această avere, dar se observase că în colecțiile diferiților monarhi europeni, bancheri şi magnați industriali erau acum incluse articole de o rară frumusețe şi valoare care nu puteau să provină decât din săpăturile şi prin mâinile sale.

Sosirea sa în oraş nu putea să însemne decât că era pe urmele a ceva interesant, dar nimeni nu putea extrage de la el niciun indiciu despre ce-ar fi putut fi vorba. Vânătorii de bârfe îi aduseră pahar după pahar de şampanie. Clipi înspre ei, bău ce i se oferi, dar nu le spuse nimic. Dormi o singură noapte la Shepheard, apoi dispăru o săptămână. Când se întoarse, arăta mai uimit şi mai transpirat ca niciodată, iar un observator atent i-ar fi putut vedea pulsul în venele groase de la tâmple şi recunoaşte stresul unui om care şi-a

înfăşurat degetele în jurul unui premiu mare şi acum se temea că l-ar putea arde.

Carruthers, secretarul ducelui de Kendal, era un astfel de observator atent. Puse câteva întrebări discrete şi, ca rezultat, se asigură că, atunci când Horatio îşi termină întâlnirea sa cu directorul Muzeului de Antichităţi, ducele se întâmplă să fie la muzeu şi să-l vadă când părăsea birourile directorului.

Ducele se îndepărtă de la vitrina pe care-o admira şi-l salută pe Horatio cu căldură. Horatio păru alarmat. Kendal îi vorbi împăciuitor.

— Mă bucur să te văd, Horatio, spuse el. Simt că m-ai neglijat. Sunt gata să-mi extind colecţia şi, totuşi, tu nu-mi scrii niciodată.

Horatio se făcu stacojiu închis.

— Excelenţă, abia anul trecut v-am ajutat să puneţi mâna pe vazele de Sirmium. Ar merita un muzeu al lor.

Kendal deschise o tabacheră de argint şi îi oferi lui Horatio una dintre ţigările negre şi aurii care purtau blazonul cu stema familiei sale. Acesta o luă şi se aplecă înainte în timp ce ducele aprinse un chibrit, studiindu-i trăsăturile roz şi transpirate.

— Cred că sunt foarte bune, dar sunt, la fel ca tine, Horatio, un vânător de comori. Mi-e foame de ce e nou.

Luă el însuşi o ţigară şi o potrivi între buzele sale palide, apoi închise tabachera cu un pocnet, iar sunetul îşi găsi ecoul în jurul tavanelor înalte şi al podelelor de marmură.

Horatio clipi şi tuşi.

— Mi-a părut rău să aud de moartea fiicei dumneavoastră, spuse el după ce-şi reveni.

— Da, săraca Agatha, răspunse Kendal neglijent şi îşi aprinse propria ţigară. Dar spune-mi, Horatio, ce pot să fac pentru tine?

Horatio aruncă împrejur priviri stresate. În afară de duce şi de una sau două gărzi egiptene, muzeul era gol, dar lui Horatio i se păru că statuetele cu smalțul verde din vitrinele lor de sticlă îl priveau cu atenție.

— Ce să faceți pentru mine, Excelență?

— Da, Horatio, spuse ducele. Mi-ar plăcea foarte mult să-mi fii dator, pentru ca data viitoare când ajungi în posesia a ceva foarte frumos şi foarte rar să te gândeşti prima oară la mine.

Ducele se îndepărtă de el înspre un ansamblu de amulete de bronz şi se aplecă în față să le examineze. Horatio tropăi în spatele său.

— Ştii, am o casă aici în Cairo, continuă ducele. O casă foarte bine păzită şi un excelent sistem de securitate. L-am pus pe însuşi domnul William Pinkerton să facă toate aranjamentele. Horatio, dacă ai achiziționat ceva în călătoria ta recentă pe Nil în sus, pe care ai prefera să nu-l cari cu tine sau să-l încredințezi seifului ăluia mai degrabă demodat de la Shepheard, s-ar putea să pot să te ajut.

Horatio se făcu alb, ceea ce, având în vedere tenul său rumen, îi împrumută culoarea unui trandafir palid.

— De unde ați ştiut, Excelență?

— O simplă presupunere, răspunse ducele, mutându-se de la vitrina cu amulete la o alta, cu vârfuri de lance, care se afla puțin mai aproape de uşă.

Horatio îl urmă, cu fața lui roz la fel de plină de speranță ca a unui copil înainte de Crăciun.

— Aranjamentele dumneavoastră au fost făcute chiar de Pinkerton? De la Agenția de Detectivi Pinkerton? Sunt la curent cu reputația lor, fireşte.

Îşi muşcă gânditor buza de sus, apoi vorbi cu o hotărâre bruscă.

— Chiar am ceva, spuse, destul de special, de la un comerciant pe care-l cunosc şi care lucrează în teritoriul

mahdist[25], ceva ce e într-adevăr o comoară. Nu v-o pot vinde. Este deja promisă lui... unui alt domn şi îl aştept pe agentul său să ajungă în Cairo ca s-o preia. Dar dacă ați putea s-o păstrați pentru mine, vă jur pe onoarea mea că o să vă aduc dumneavoastră următorul obiect de o asemenea frumusețe la care o să ajung.

Ducele deschise drumul, ieşind afară din hol în lumina mieroasă a soarelui.

— Atunci suntem înțeleşi.

— Excelență, îmi cer scuze, dar valoarea obiectului este de aşa natură încât ar trebui să fac aranjamentele eu însumi, adăugă stresat Horatio.

Kendal făcu o plecăciune uşoară.

— Normal, Horatio. Vino, trăsura mea aşteaptă afară. Permite-mi să te invit la prânz şi o să-ți spun orice vei vrea să ştii.

*

Înainte să se aşeze la masa de prânz, lui Horatio i se făcu turul complet al casei din Cairo a ducelui şi al detaliilor referitoare la elementele de securitate. Cu fiecare propoziție spusă de duce, cu fiecare detaliu rezolvat cu grijă pe care i-l arăta lui Horatio, corpolentul om păru tot mai mult în apele sale. Grădinile erau împrejmuite de un zid, iar partea de sus a zidului avea încorporate cioburi de sticlă. Gărzile patrulau împrejmuirea atât ziua, cât şi noaptea, şi chiar în afara biroului ducelui, stătea de pază un om aşezat. Biroul în sine ar fi putut părea la prima vedere vulnerabil, cu peretele de sticlă care dădea înspre grădini, dar panourile individuale erau prea mici pentru ca orice mai mare decât un şoarece să se poată strecura prin ele, şi erau prinse în fier vopsit. După

---

[25] Teritoriu care acoperă aproximativ Sudanul de astăzi, condus *de fado* între 1881 şi 1898 de regimul teocratic mahdist.

prânzul cu somon şi cartofi noi cu mentă, ducele îl conduse pe Horatio în birou şi-l invită să se aşeze. Ducele se duse în spatele biroului şi pipăi pe sub marginea unuia dintre rafturile din acel colț al camerei, ajungând cu degetele sale subțiri dincolo de o ediție arătoasă din *Creşterea şi descreşterea...* de Gibbonf[26]. Volumele erau toate legate în piele verde şi ştampilate pe cotor cu blazonul ducelui.

Horatio auzi un clinchet uşor şi o parte din raft, de aproximativ cinci picioare pătrate, se desfăcu uşor în afară. Ducele o deschise de tot pentru a scoate la iveală un seif negru de fier, cu cifru.

— Este un model Herring and Company, spuse el. Rezistent la incendii, fireşte.

Îl bătu uşor cu palma de parcă era un câine de vânătoare cuminte.

Horatio îşi drese glasul.

— Excelență, cum... Pot să vă întreb de ce ați luat astfel de măsuri într-o rezidență temporară? Sunt încântat, de dragul meu, că ați acționat aşa. Poate foarte bine să fie cel mai sigur loc din Cairo şi nu vreau să fiu grosolan, dar aceste aranjamente trebuie să fi costat foarte mulți bani.

Ducele încuviință.

— Aşa este. Pun foarte mare preț pe securitate, Horatio. Am multe interese de afaceri peste tot în lume şi trebuie să am la mine anumite documente tot timpul. Rezolvarea siguranței lor este şi cronofagă şi scumpă, dar sunt timp şi bani bine cheltuiți. Şi dacă, în consecință, îți pot face o favoare, cu atât mai bine. Acum, te vei folosi de mine?

Horatio ajunse neîndemânatic la buzunarul de la piept, scoase un pachet învelit în bucăți de bumbac şi-l aşeză pe

[26] Este vorba de *Istoria creşterii şi descreşterii Imperiului roman,* publicată în şase volume masive de Edward Gibbon între 1776 şi 1789.

birou. Ducele îi privi mişcările aşa cum priveşte o pisică o pasăre care sare inocent prin iarbă în fața ei.

— Trebuie să vă repet, Excelență, că nu pot să vă vând acest obiect. La niciun preț, dar, având în vedere bunătatea dumneavoastră în această privință şi ştiind că sunteți un cunoscător al obiectelor antice frumoase, mă simt îndreptățit să vi-l arăt.

Pe măsură ce vorbea, Horatio desfăcea învelişul alb şi moale. La final, dădu deoparte ultimul văl. Era o sculptură în fildeş cu chipul unui bărbat. Ducele nu scoase niciun sunet, dar atenția sa păru să se concentreze şi să se intensifice. Horatio întoarse sculptura spre el şi o împinse, aşezată pe ambalajul ei, peste mapa de piele a biroului.

— Puteți s-o examinați, deşi vă implor să fiți atent.

Ducele se îndepărtă de seif şi se aşeză la birou cu bărbia în palme, privind fix sculptura, cu buzele uşor întredeschise. Avea aproximativ opt inci înălțime şi şase lățime şi era subțire, de parcă fusese concepută ca o mască miniaturală. Era fața unui bărbat matur, iar sculptorul marcase liniile fine din jurul ochilor şi al gurii, dar fața, cu buclele sale strânse, cu obrajii proeminenți şi cu nasul lung acvilin, era frumoasă. Detaliile sculpturii erau de aşa natură încât dădeau impresia unei fotografii.

Suferise puțină deteriorare la conturul din dreapta sus, dar altfel arăta perfectă şi intactă. Pe suprafața dreaptă, mai erau încă vizibile urmele culorilor, o sugestie de întunecime pe păr şi o nuanță roşiatică pe obraji. Ducele o luă şi o ridică în lumină, ținând-o în căuşul ambelor mâini cum ține episcopul potirul pentru împărtăşanie. O întoarse la dreapta şi la stânga ca să vadă cum cădea lumina pe ea, apoi o coborî şi o întoarse. Pe interior erau vizibile urme superficiale. Kendal căută în birou, scoase o lupă de bijutier, pe care o potrivi în ochiul drept, şi apropie de el sculptura.

Afară, pe hol, Horatio auzi paşii uşori ai unui servitor. Într-un final, ducele suspină, puse sculptura şi lupa jos, şi aşeză capodopera cea mică înapoi în propriul ambalaj.

— Este un miracol, Horatio, spuse el la urmă.

— Aţi putut citi inscripţia de pe spate?

— Am putut, dar îmi pare imposibil.

— Un portret al lui Cezar, oferit ca dar Cleopatrei înseşi, spuse Horatio clipind rapid. Şi eu am crezut că este puţin probabil, dar directorul Muzeului de Antichităţi şi cu mine am examinat-o din nou în această dimineaţă. N-am găsit nimic care să dea de bănuit că inscripţia ar fi fost adăugată la o dată ulterioară, şi am comparat sculptura cu alte busturi ale lui Cezar care au fost realizate în decursul vieţii sale. Asemănarea este izbitoare.

Ducele privea încă fix.

— Ar trebui să fie de la sine înţeles, Horatio, că o să plătesc oricât ceri. Oricât.

Horatio păru solemn.

— Am înţeles, dar am promis-o în altă parte.

— Cui?

— Nu vă pot spune. Sper că nu o să obiectaţi, Excelenţă, să-mi daţi personal un bilet care să certifice că v-am încredinţat acest obiect ca să-l păstraţi în siguranţă.

— Plătesc dublul sumei convenite. Ai putea să-ţi duci zilele în lux, Horatio, dacă mă laşi să am obiectul ăsta.

Horatio dădu din cap. Se aplecă în faţă, trase sculptura înapoi spre el, apoi începu s-o învelească la loc.

— Foarte bine, spuse ducele. Şi nu o să-mi spui nici cine este cumpărătorul?

Horatio nu răspunse, iar Kendal luă o foaie de hârtie din sertarul biroului şi începu să scrie.

— Bineînţeles că n-o să-mi spui. Dar cred că ştiu deja. Pe de-o parte, foarte puţini oameni din lume şi-ar permite asta şi, pe de alta, tu, Horatio, eşti un snob.

— Excelenţă, protestă Horatio, privind repede în sus.

— Nu este o insultă, Horatio – îţi alegi prietenii într-un mod înţelept. Cred că dacă ai vinde unui bancher sau magnat american, n-ai fi atât de hotărât în a-ţi onora înţelegerea iniţială, deci trebuie s-o vinzi cuiva care are un rang mai mare decât mine. Asta reduce foarte mult aria de posibilităţi. Şi implică o asemănare cu Cezar, acel mare erou al Romei. Atunci concluzionez, dragul meu Horatio, că acest cumpărător este un membru al familiei regale italiene. Cel mai probabil, regele însuşi. El este colecţionarul familiei.

Gura lui Horatio se deschise şi se închise ca a unui peşte, iar pe fruntea sa apăru un strat proaspăt de transpiraţie.

— Eu... Eu n-aş putea să confirm sau să neg...

Ducele păru mulţumit. Se lăsă pe spate în scaun.

— Dă-mi patruzeci şi opt de ore, Horatio. Am mai avut afaceri cu familia regală italiană în trecut – în orice caz, cu unii dintre membrii mai tineri. Dacă, înainte de încheierea celor patruzeci şi opt de ore, îţi pot da o scrisoare de la consulul italian de aici, din Cairo, care să confirme că regele Umberto este bucuros ca tu să-mi vinzi mie în loc de lui...?

Îşi semnă nota cu o înflorritură şi i-o dădu lui Horatio. Horatio o citi, dădu scurt din cap, apoi o îndoi şi o băgă în buzunarul său.

— Dacă îmi puteţi arăta o asemenea scrisoare, atunci, Excelenţă, fireşte că sculptura e a dumneavoastră. Dar, iertaţi-mă, este o speranţă deşartă.

— Poate, poate nu. Acum o să pun această minune în seiful meu, iar tu poţi să petreci o zi sau două în Cairo fără să-ţi mai faci griji pentru ea. Poate eşti atât de drăguţ încât să te întorci cu spatele.

Ducele ridică sculptura învelită şi aşteptă în timp ce Horatio se ridică şi se întoarse cu faţa spre uşă. Auzi ticăitul rotiţelor de la cifru şi zăvorul desfăcut, şi se întoarse la timp pentru a-l vedea pe duce aşezând sculptura pe un teanc

gros de dosare de carton în interiorul de pluş roşu. Apoi ducele încuie uşa de metal şi închise partea din raft peste ea. Horatio se minună în fața designului. Dacă nu l-ar fi văzut deschis, nu l-ar fi remarcat niciodată.

— Mulțumesc, mulțumesc, Excelență.

*

Două zile mai târziu, când Horatio se întoarse în casă, avea încă mulțumirea unui om fericit. Totuşi, când văzu scrisoarea de la consulatul italian, păru din nou uluit.

— N-aş fi crezut niciodată... Şi, totuşi, iat-o! Regele este de acord să vă vând dumneavoastră sculptura, Excelență. Cu toate astea, am fost asigurat că achiziția are pentru el o importanță personală majoră.

Ducele nu făcu nicio tentativă să explice.

— Înțeleg că prețul asupra căruia te-ai înțeles cu regele a fost de douăzeci de mii de lire. O să-ți scriu bucuros un cec pentru patruzeci, după cum ne-am înțeles, dar, având în vedere că amândoi suntem oameni de afaceri, mă întreb dacă nu ai accepta douăzeci de mii în bancnote şi încă zece în diamante. Este puțin neortodox, ştiu, dar cred că aranjamentul ți s-ar potrivi mai bine. Am la îndemână şi bancnotele, şi diamantele.

Horatio se făcu stacojiu. Ar pierde zece mii, dar diferența de avere ar fi a lui imediat, şi într-o formă mai discretă.

— Într-adevăr, Excelență.

— Atunci ia-ți banii.

Ducele ridică o servietă de pe podea de lângă el, o puse pe birou, o deschise şi o întoarse cu fața spre Horatio. Horatio ridică punga mică de catifea care stătea deasupra teancurilor drepte de bancnote, trase de şnururi şi apoi îşi deşertă diamantele în mână. Îi străluceau în palmă, fiecare ca un mănunchi de curcubeie.

— Horatio, doreşti să fie evaluate? întrebă ducele cu un licăr de amuzament.

Horatio înghiți în sec şi le deşertă înapoi în pungă. Puse punga în buzunarul de la piept, închise servieta şi o aşeză jos, lângă el.

— Nu este necesar, Excelență. Sunt mulțumit Dar pot să vă mai cer un ultim favor? Când v-am dat în grijă acea sculptură, nu am ştiut c-o să fie ultima mea şansă s-o văd. Pot să mă mai uit la fața aceea încă o dată înainte să plec? Cred că un om cu înțelegerea dumneavoastră ştie ce ar însemna pentru mine să am şansa să-mi iau la revedere.

Ducele îl privi dintr-o parte, apoi râse.

— Desigur, Horatio. Dragostea ta pentru astfel de lucruri frumoase este cea care te face să fii o cunoştință atât de utilă. Vrei să fii amabil să te întorci din nou cu spatele?

Horatio făcu întocmai şi, la comanda ducelui, se întoarse să se mai uite o dată la fața lui Cezar. Atinse sculptura cu arătătorul.

— Vă mulțumesc, Excelență.

Clipi rapid şi se aplecă să ridice servieta cu bani, apoi se întoarse şi ieşi din cameră fără să privească înapoi.

*

Patru ore mai târziu, Horatio părăsi oraşul Cairo. Compartimentul de clasa I al trenului spre Alexandria era minunat de răcoros, dar el strălucea încă de transpirație şi îşi rodea pielea de la unghii ca o şcolăriță stresată. Biletul de tren îl aşteptase într-un plic gros la recepția Hotelului Shepheard, împreună cu ştirea că i se rezervase trecerea pe următoarea cursă maritimă din Alexandria în Londra. Plicul conținea, de asemenea, şi un bilet scurt, scris cu o caligrafie fluidă şi masculină. Îi spunea că cele mai presante datorii la jocurile de noroc din Londra îi fuseseră achitate şi era semnat doar cu inițialele: P.B.

*

Oamenii care păzeau porţile rezidenţei din Cairo a ducelui de Kendal se obişnuiseră în ultimele săptămâni cu Abdul, un cerşetor local şi un beţiv comic. Apărea seara târziu şi, pentru preţul unei băuturi, spunea bancuri şi poveşti deocheate. Ocazional, avea o pereche de cărţi de joc soioase care arătau doamne durdulii dezbrăcate în diverse stadii, pe care le vindea la un preţ similar. Uneori, paznicii luau cărţile fără să plătească şi-l băteau pe Abdul numai pentru că era un bătrân păcătos şi plângăcios. Cu toate astea, îi amuza. În seara asta, se bălăbăni cântând pe drum în sus spre ei, iar cei doi oameni de la poartă rânjiră unul la celălalt când se apropie. Se împiedică în faţa lor.

— Prieteni, fraţilor! Aveţi să-i daţi bunului vostru prieten Abdul bani pentru o băutură?

— Ai băut deja destul, păgâne, spuse cel mai mare dintre cei doi. Dispari sau îţi rup iar coastele.

Abdul mieuna şi se făcu mic.

— O, leule, mai am încă vânătăile alea, au înflorit peste tot pe mine, ca trandafirii, zise el umezindu-şi buzele şi se întinse din nou înainte. Dar am să-ţi spun un secret. O ştii pe Asha, frumuşica aia care lucrează la bucătărie? Ai vrea să afli ceva mai suculent despre obrăznicătura aia drăguţă?

Paznicul păru nesigur, dar nu putu să reziste şi încuviinţă din cap.

— O să-ţi spun la ureche.

Abdul se târî mai aproape de el şi îşi puse palma murdară pe umărul paznicului. Paznicul se aplecă puţin pentru ca Abdul să-şi pună gura aproape de urechea lui.

— Crede că eşti un bătăuş şi un laş şi că baţi bătrânii şi femeile. I-am spus că o să te trimit în iad, iar bucuria ei a fost atât de mare încât mi a sărutat mâna.

— Ce...?

Paznicul începu să dea înapoi. Lama pe care o folosi Abdul pe gâtul său fu atât de ascuţită încât nici nu ştiu că

traheea îi fusese tăiată până când nu încercă să strige. Celălalt paznic se întoarse chiar când primul se prăbuşea la pământ, şi trase o înjurătură. Înainte să poată cel de-al doilea paznic să-şi scoată sabia, Abdul îşi folosi din nou cuţitul. Cel de-al doilea paznic îşi strânse disperat mâinile la gât de parcă ar fi putut sigila rana cu degetele şi căzu lângă prietenul său în praf, bâlbâindu-se în propriul sânge. Abdul aşteptă până când acesta muri, apoi fluieră scurt în timp ce scoase cheia de la poartă din centura cadavrului. Din partea cealaltă a drumului, apărură doi bărbaţi. Purtau tunici maro închis şi pantaloni largi, foarte asemănători cu cei purtaţi de paznicii morţi. Împreună, traseră cadavrele în umbră în interiorul zidurilor, apoi nou-veniţii le luară locurile.

Unul dintre bărbaţi îi dădu lui Abdul o tolbă de piele şi o rolă de material.

— *Effendi,* fie ca Allah cel Milostiv să meargă cu tine.

— Mulţumesc, Yakub, spuse cerşetorul, dându-i cheia. O să-ţi fac semn când o să fiu gata.

Yakub îl privi dispărând în umbră şi, în clipele dinainte ca el să se piardă din vedere, Abdul se transformă ca un *djinn.* Cerşetorul beat pieri şi fu înlocuit de un tânăr de şase picioare, iute şi uşor ca un leopard. Postura slugarnică se evaporă. Chiar înainte să dispară după colţul casei, se întoarse, şi Yakub putu să jure că prinse o străfulgerare din ochii aceia de un albastru îngheţat. Yakub privi pe drum aşa cum ar face un paznic bun, bucuros că alesese să slujească un om ca Penrod Ballantyne.

*

Penrod supraveghease aranjamentele casei foarte atent în timpul cât se dăduse drept Abdul. Ştia că avea la dispoziţie între douăsprezece şi cincisprezece minute până când aveau să treacă din nou pe aici paznicii care patrulau. Desfăcu pachetul de material şi ridică din ambalaj un arc scurt, îl

strânse şi, din umbră, trase o săgeată în sus, pe deasupra ramurii superioare a unui sicomor care ferea de căldura zilei cărările din jurul casei.

Crengile sale mai joase fuseseră tunse, fără îndoială, la sfatul lui Pinkerton, dar săgeata pe care o trăsese Penrod avea ataşat de ea un fir lung de pescuit. Săgeata trecu peste o creangă solidă la aproximativ douăzeci de picioare de pământ şi căzu în tăcere la pământ, în partea cealaltă, împlântându-şi vârful adânc în sol.

Penrod o recuperă şi folosi firul de pescuit ca să tragă o frânghie de escaladat peste creangă astfel că atârna până la pământ pe fiecare parte. O apucă chiar deasupra capului şi prinse cele două lungimi între picioare în aşa fel încât să formeze o frână, apoi se aruncă în sus adunându-şi funia după el când ajunse la creangă.

Îşi alesese ca punct de intrare o cameră neocupată de la etajul întâi. O menajeră tânără din casă fusese încurajată să-şi arate interesele romantice faţă de unul dintre servitorii lui Yakub, acelaşi om care pretindea acum că păzea poarta principală. Prin ea, Penrod aflase cine era în casă şi unde dormea. Singurele camere ocupate la etajul întâi erau cele ale ducelui şi ale secretarului său, Carruthers. Ducele îşi petrecea serile la club, plecând să cineze la ora opt şi rareori întorcându-se înainte de ora trei noaptea. Carruthers lua o cină uşoară de unul singur şi îşi stingea lampa de citit înainte de miezul nopţii. Această cameră, la jumătate de drum spre partea de est a casei, era goală, iar sub fereastră se afla acoperişul în pantă al unuia dintre bovindourile de la parter.

Era o distanţă de aproximativ zece picioare de la capătul crengii la acoperişul neted, dar Penrod avea avantajul înălţimii. Ateriză uşor şi aşteptă un moment să vadă dacă fusese auzit. Casa rămase în linişte.

Fereastra era zăvorâtă. Penrod desfăcu unul dintre panourile de sticlă, înlăturând chitul cu briceagul său, şi-l prinse cu grijă de margini când acesta se slăbi. Apoi ridică cerceveaua şi se strecură înăuntru, închizând fereastra cu atenție în spatele său pentru cazul în care unul dintre paznicii care patrulau s-ar fi gândit să se uite în sus.

Faza următoare a planului său era cea mai periculoasă. Biroul ducelui era întotdeauna încuiat şi numai doi oameni aveau cheia: Carruthers şi ducele însuşi. Yakub dorise s-o convingă pe menajeră să facă o copie la cheie sau s-o fure când Carruthers dormea, dar Penrod nu voi să rişte, nu după ce văzuse ce bătaie primise menajera Agathei. Când dormea, Carruthers o punea pe masa de lângă patul său, împreună cu ceasul şi cu ochelarii săi cu ramă.

Penrod intră în camera lui Carruthers, din partea cealaltă a casei scărilor. Secretarul părea să doarmă liniştit în patul său cu baldachin, iar secera subțire a lunii abia trimitea în cameră cea mai fragilă lumină. Pe casa scărilor şi în hol lămpile cu gaz erau ținute aprinse până când ducele însuşi se retrăgea să doarmă, aşa că Penrod aşteptă ca ochii să i se obişnuiască.

Se mişcă în linişte până la marginea mesei de la capul patului. Carruthers se agita uşor, iar Penrod simți respirația uşoară ca o pană pe vârfurile degetelor, când ridică cheia. Aceasta țăcăni pe furnirul de nuc.

— E cineva acolo? Vocea sa era îngreunată de somn. Penrod nu se mişcă lăsându-se să dispară în tăcerea caldă a camerei ca un *faqir*[27]. Carruthers se întoarse pe partea cealaltă şi, la scurt timp, respirația îşi reluă ritmurile blânde ale somnului.

*

---

[27] Aici cu sensul de magician.

Paznicul de la birou stătea cu spatele la uşă, ceea ce-i oferea o vedere clară asupra holului de la intrare şi a pasajului ce ducea în spatele casei. Era imposibil să ajungi la el cu un cuțit. Un foc de armă ar fi trezit casa. Penrod se chirci în capul scărilor, luă arcul de la spate şi puse o săgeată. Omul care făcuse aceste săgeți era un artist. Mânerul de prindere era făcut din cedru cu meş drept, cu un diametru de jumătate de inci şi cu un cap *bodkin* îngust, iar aripioarele din pană de gâscă erau legate de mâner cu o spirală strânsă de mătase. Arcul era din frasin englezesc, iar Penrod, pentru un moment fulgurant când trase arcul, avu viziunea unei păduri, a malurilor cu muşchi, a pâraielor curgătoare şi a basmelor întunecate. Dădu drumul la coardă, iar săgeata zbură printre balustradele de fier forjat cu un şuierat uşor şi îşi înfipse vârful de metal adânc în gâtul omului. Acesta gâfâi, înecându-se în propriul sânge, dar abia avu timp să-şi ducă mâinile la mâner înainte ca ochii să i se împăienjenească, mâinile să-i cadă şi corpul să i se prăbuşească înainte.

Penrod îşi trecu arcul peste umăr, fugi uşor pe scări în jos, descuie şi intră în birou fără să arunce nicio privire paznicului, apoi închise uşa după el. Pipăi de-a lungul rândului de volume de piele verde căutând *Creşterea şi descreşterea...* şi zăvorul care scotea la iveală seiful. Secțiunea falsă a raftului se deschise.

Îi luase mult timp şi efort să-l găsească pe Horatio, un expert care-l cunoştea pe duce, dar care avea atât inteligența de a juca rolul pe care şi-l imaginase Penrod pentru el, cât şi o slăbiciune pentru jocurile de noroc, ceea ce însemna că Penrod putea să-l mituiască. Odată ce Penrod descoperise producătorul şi modelul seifului din posesia ducelui de la un vânzător neatent, dornic să facă o vânzare în magazinul lui Pinkerton din Cairo, Horatio fu contactat şi închis într-o cameră de deasupra unui atelier din

Limehouse[28] cu un spărgător de seifuri din Londra cinci ore pe zi ascultând rotițele învârtindu-se pe un model similar. Când spărgătorul de seifuri raportă că Horatio putea estima adecvat cât de departe era învârtită rotița între numere în timpul secvenței combinatorie, Penrod îi trimise dealerului de rarități instrucțiuni suplimentare şi un bilet pentru Cairo. Masca lui Cezar fusese procurată de fosta iubită a lui Penrod, Bakhita. Cândva soția unui comerciant de grâne, ea devenise vânzătoare de antichități în partea superioară a Nilului şi, pe măsură ce reputația ei crescuse, călătorii din deşert îi împărtăşiseră noutățile pe care le aveau, ca şi micile artefacte pe care le găseau în nisipul deşertului. Ea îi spunea noutățile lui Penrod, care învățase să aibă încredere în priceperea şi discreția ei. Sculptura era originală. Penrod ştia că avea nevoie de ceva ca să provoace pofta ducelui, şi nimic altceva n-ar fi putut face asta cu certitudine.

După prima sa întâlnire cu ducele, Horatio se dusese să se plimbe prin bazarul de condimente, după cum fusese instruit. Imediat ce Yakub se asigură că acesta nu era urmărit, puse mâna pe el şi-l interogă amănunțit. Horatio era sigur pe sine şi tăcut. Bătăile rotiței folosite pentru secvența combinatorică deveniseră o muzică foarte familiară pentru el în timpul săptămânilor de antrenament şi putea să împărtăşească ceea ce-i spunea în legătură cu distanța dintre două numere care formau o secvență, chiar dacă nu putea să spună care erau numerele înseşi. Informația parțială pe care i-o oferi Horatio îi creă lui Penrod o problemă elegantă, iar el îşi risca întreaga sa abilitate ca s-o rezolve. Stătea prin fumul de opiu din camera sa într-una din pensiunile lui Yakub şi lăsa numerele să-i joace în minte. Era sigur că nu fuseseră alese la întâmplare. La

[28] Cartier din Londra.

urma urmei, ducele era un om care purta batiste de mătase cu monogramă şi care avea cărţi şi ţigări cu blazonul lui. Trebuia ca numerele combinaţiei să fie personale şi să trimită cumva la propria sa vanitate. Când, în final, îi trecu soluţia prin minte, se dovedi că Penrod avea dreptate. 13 48 18 75. Perechile de numere ofereau anul înfiinţării ducatului şi, respectiv, al succesiunii curente la titlu a ducelui. Cea de a doua vizită a lui Horatio confirmă acest lucru, şi atunci Penrod îl eliberă, derutat de aventura lui, dar bogat şi jurând să nu mai joace niciodată la jocuri de noroc. Horatio şi Penrod nu se întâlniseră şi nu aveau să se întâlnească vreodată. Singura comunicare directă dintre ei fusese acel bilet final de concediere pe care Horatio îl citise în trenul spre Alexandria.

Mecanismul se alinie ascultător cu un clinchet, iar Penrod deschise uşa de oţel. Interiorul era exact aşa cum îl descrisese Horatio lui Yakub şi Adnan. Masca, aflată încă în învelişul ei alb ca zăpada stătea pe un teanc de dosare şi pe trei registre negre.

Penrod aflase pe scurt că afacerile internaţionale de minerit şi procesare ale ducelui erau susţinute şi sprijinite de folosirea sistematică a mitei, a şantajului şi a constrângerilor. Luni de zile, Penrod se mişcase discret prin trecutul ducelui, descoperind fiică şi tăcere, dar, ocazional, întâlnise un bărbat sau o femeie care nu mai avea nimic de pierdut şi care spunea ce ştia despre reţelele şi activităţile ducelui. Kendal descoperise devreme că investiţiile în bordeluri de înaltă clasă şi în vizuini de jocuri de noroc aduceau mai mult decât recompense financiare. Oameni plini de putere şi influenţă sau membrii familiilor lor erau seduşi în centrele ducelui şi cele mai urâte excese ale lor erau documentate şi fotografiate, apoi, când ducele avea nevoie de permise şi permisiuni, de afaceri personalizate favorabile sau de anularea unor rivali de-ai săi, Carruthers

făcea o vizită politicoasă domnului care lua decizia, cu dosarul său de depravare sub braț, şi îi explica interlocutorului care tremura ce anume trebuia să facă. Atacuri asupra muncitorilor care încercaseră să creeze sindicate trecură neinvestigate, ucideri de rivali fură muşamalizate, rapoartele accidentelor nu dădeau deloc vina pe companie, guvernele Europei plăteau peste prețul pieței pentru materia primă care le era vândută, şi fiecare detaliu din fiecare afacere coruptă era documentat cu grijă în registrele pe care Penrod le ținea acum în mâini. Ducele construise un imperiu pe sângele şi prostia altora. Penrod puse pe birou registrele şi dosarele, apoi, cu un zâmbet rânjit, puse masca împachetată înapoi în seiful deschis. Băgă registrele şi dosarele în tolba sa, închise seiful şi formă cifrul, apoi închise raftul fals peste el.

Undeva sus pe scări sună un clopoțel. Penrod auzi un pas afară pe coridor, urmat de un strigăt. Cadavrul din fața uşii biroului fusese văzut. Prin casă începură să se împrăştie sunete de alarmă. Nu avea niciun rost să încerce să scape pe fereastră – mulțumită lui Horatio, ştia de montajul de fier al ferestrei. Avea o singură ieşire şi aceea era drumul pe care venise.

Deschise uşa. Wilson Carruthers stătea în capul scărilor în halatul său dungat de mătase, încă derutat de somn. Unul dintre servitorii casei era aplecat peste cadavrul îndoit în scaunul lui, alții doi erau lângă intrarea principală, cerând ajutor în întuneric paznicilor care patrulau. Penrod se avântă în partea stângă, îndreptându-se spre spatele casei pe la bucătării. Unul dintre servitorii care dormea pe jos avu o încercare curajoasă de a-l prinde de gleznă, dar Penrod îl izbi cu tocul şi simți cum i se sfărâmă omului nasul spart. Uşile care dădeau spre grădină erau încuiate, dar ferestrele de aici nu erau armate. Fugi în bucătăria din spate, sări de pe podea pe masă, apoi în diagonală spre

dulap, de la care se putea ajunge la tavanul înalt. Se cățără, sparse sticla ferestrelor Înguste şi înalte şi se aruncă prin deschizătură, rostogolindu-se înainte în partea cealaltă, ca să-şi atenueze căderea. Traversă grădina şi urmă perimetrul zidului din jurul casei paznicilor, apoi îi fluieră lui Yakub, care deschise tăcut poarta, chiar în timp ce le urla paznicilor din casă că văzuse o umbră fugind spre fundul grădinii. Apoi el şi omul lui îşi aruncară armele şi-l urmară pe Penrod în tăcere pe drum, închizând poarta după ei.

Celorlalți paznici le luară zece minute să realizeze că nu era nimeni la poarta principală şi încă zece să găsească şi cadavrele camarazilor lor.

*

Ducele fu chemat neîntârziat de la Clubul Gheziera. Ajunse chiar după ce se încheiase căutarea în casă şi în împrejurimi, iar servitorii îşi bâlbâiseră rapoartele în fața lui Carruthers. Kendal ignoră grupul de servitori din hol şi merse imediat în birou, cu Carruthers în spatele său.

— Cei doi oameni de la intrarea principală au fost uciși, Excelență. Cine a făcut asta i-a înlocuit cu oamenii săi. Corpurile erau reci, dar paznicii din incintă au văzut doi oameni la postul lor cu câteva momente înainte ca alarma să fie dată. Nu lipseşte nimic din casă şi nimic n-a fost deranjat. Am văzut un om îmbrăcat în haine arabe fugind de aici, dar, după cum vedeți, făcu un gest împrejurul biroului, se pare că n-a fost luat nimic.

— Ai verificat seiful? întrebă Kendal în linişte.

Carruthers dădu din cap cu un zâmbet nedumerit.

— Nu văd niciun semn că hoțul l-ar fi descoperit măcar şi numai dumneavoastră aveți combinația.

Kendal se aplecă spre zăvorul ascuns şi uşa secretă din raft se deschise. Carruthers îşi întoarse spatele automat în timp ce ducele învârti cifrul. Tăcere. Se întoarse şi văzu că, în afară de un ambalaj de bumbac, seiful era gol.

— Dar asta e imposibil, se bâlbâi Carruthers.
— Se pare că nu, Carruthers, răspunse ducele.
— Cum ar putea cineva...? Carruthers reuşi să se oprească. Domnule, nu ştiu cu exactitate ce era în seif. Numai că erau materiale de o importanță vitală.
— Conținea suficient cât să mă ruineze de douăsprezece ori.
Ducele îşi scoase din sacou tabachera de argint, luă o țigară şi o aprinse înainte să continue.
— Mă tem, Carruthers, că l-am subestimat pe Penrod Ballantyne.
— Dar omul e un drogat, un filfizon, protestă Carruthers. N-a fost văzut de luni de zile. De ce credeți că a fost el, domnule?
Ducele râse blând.
— O, doar ceva din ochii lui când ne-am văzut ultima oară. Ceva ce am recunoscut din oglindă. Am crezut că ar încerca să mă asasineze şi mi-am luat măsuri de precauție, dar nu m-am gândit că ar face asta.
Tonul ducelui era admirativ.
— Şi asta e mult mai bine decât să mă omoare.
— O să întoarcem Cairo cu susul în jos, o să-l găsim pe el şi documentele care lipsesc înainte să poată să facă vreun rău.
— N-o să l găseşti la timp, Carruthers, spuse ducele. Presupun că tot conținutul seifului o să-şi găsească foarte repede drum spre ziare. Nu mai există speranță. S-a terminat.
— Simt că v-am dezamăgit, domnule, spuse Carruthers cu vocea strangulată.
În sfârşit, ducele se întoarse de la seif.
— M-ai slujit cu credință mulți ani, Carruthers. Nu te învinovățesc pentru asta. A jucat mai bine decât mine. Dar

poate că mai poți face un ultim lucru pentru mine în seara asta.

— Orice.

— Îți mulțumesc. Îmi poți oare aduce puşca mea Batchelor din camera armelor?

Ducele zâmbi şi îşi stinse țigara în scrumiera de cristal.

*

Conținutul seifului îi ținu pe Penrod, Yakub şi Adnan ocupați până la mijlocul zilei următoare. Când se lăsă seara, câțiva dintre prietenii tineri ai lui Adnan merseră prin oraş cu pachete sub braț. Unul merse la clădirea Consulatului Britanic şi refuză să predea pachetul altcuiva decât lui Sam Adams însuşi. Altul merse la Hotelul Sheridan, unde se afla cazat un om de afaceri venețian cunoscut ca fiind prieten intim cu familia regală italiană. Altul se duse la oficiul de telegraf şi trimise două mesaje identice, însă lungi, către editorii ziarelor *New York Times* şi *Pall Mall Gazette.* Extrase din registrele negre erau făcute pachete şi trimise prin poştă după ele. Operatorii clipiră în timp ce băteau mesajele către ziare, detaliind crimele şi corupția ducelui, şi îşi şoptiră unul altuia despre un grup de telegrame aduse de un servitor în livrea în acea dimineață pentru a fi trimise la adrese de peste tot din Europa şi America. Totul fusese semnat Kendal şi purta mesajul: *Arde tot şi pleacă.*

*

La mai mult de o mie de mile depărtare, Ryder Courtney privea cum îşi ridica un *kudu* capul, adulmecând aerul dimineții, şi cum îi străluci pentru o clipă în umbră umflătura albă de pe frunte. Coarnele sale ca un tirbuşon păreau parte integrantă din rețeaua de crengi răsucite de salcâm din spatele său, iar pielea sa moale şi gri, cu marcajele mai închise la culoare şi retezate pe coaste, îl făcea aproape invizibil. Avea cam şaizeci de inci la greabăn

şi o greutate de cinci sute de livre şi, cu toate astea, la primul semn de alarmă, era în stare să fugă mai repede decât un armăsar şi să salte căutându-şi acoperire printre tufişuri de parcă ar fi avut aripi.

La două sute de yarzi de el, Ryder respiră uşor, lăsând animalul să-şi reia păscutul. Puşca pe care o ținea era relativ nouă pentru el, o Vetterli italiană cumpărată în Massawa. Avea tendința să tragă în dreapta, lucru pe care era sigur că puşca lui, care zăcea acum pe fundul Mării Roşii, nu l-ar fi făcut, dar azi simți că el şi acest model nou ajunseseră la o înțelegere. Expiră încă o dată şi îşi lăsă corpul să se relaxeze, apoi apăsă trăgaciul. Pocnetul ascuțit îşi găsi ecoul în vale, iar celelalte *kudu* scoaseră sunete de avertizare şi se împrăştiară la adăpost, dar animalul cel mare din vizorul lui Ryder îşi ridică doar pentru ultima oară capul spre cer, apoi se prăbuşi. Băieții care veniseră cu Ryder să-i care prada scoaseră strigăte de admirație şi încântare. Ato Asfaw, *chiqa shum-ul*[29], şeful districtului, fost soldat în armata împăratului şi prieten cu Ryder, le vorbi tăios şi-l prinse pe cel mai aproape de el.

— Ce-i, băieți! O să le speriați pe celelalte până la Adrigat? O să hrănească un singur animal toate gurile de la Mina Courtney?

Băieții tăcură, dar nu se putură abține să nu rânjească la Ryder. El le făcu cu ochiul, apoi se ridică în picioare şi începu să meargă de-a lungul poienii unde căzuse kudu-ul. Ploile scurte pictaseră platoul şi văile în verde smarald, iar acum, cum roua dădea semne să se ridice de pe iarbă, florile sălbatice se deschiseră violet şi galben înspre soare.

Găsiră trupul prăbuşit al kudu-ului în penumbră, Ryder îngenunche lângă el, mulțumit să vadă că lovitura lui fusese

---

[29] Şeful unui sat în comunit**ăţ**ile amhare tradi**ţ**ionale, în Etiopia de azi.

exact la țintă, lovind coastele în direcția inimii animalului. Murise înainte să atingă pământul. De fapt, era un animal suficient de mare încât să devină centrul ospățului din seara respectivă, dar Ryder se bucura de libertatea şi provocarea vânătorii. Lovi uşor coastele calde încă ale animalului şi zâmbi în sus spre Ato Asfaw.

— Ce spui, prietene? Să le mai urmărim puțin până la următoarea trecătoare şi să vedem dacă mai putem pune mâna pe unul?

Asfaw privi orizontul de jur-împrejur, cu vârfurile nebuneşti şi văile peisajului încrețind marginea cerului fără nori, de un albastru deschis.

— Normal, spuse el. Următorul foc e al meu.

*

Cinci ore mai târziu, ajunseră pe culme şi se opriră pentru un moment să bea într-un loc de unde se vedea tabăra. Asfaw îşi puse mâna pe umărul lui Ryder.

— Ai progresat, prietene.

— Puțin, răspunse Ryder.

Mina şi Tabăra Courtney era construită pe pantele inferioare al unei văi largi, cu versanți abrupți, care se răsucea spintecând munții din estul Tigray-ului. Tabăra era separată de mină de înălțimea falnică a Mamei, un afloriment de roci sedimentare indigene care forțase râul să-şi mute albia din calea lui, unde fusese descoperit filonul de argint. Dacă era întrebat, Courtney spunea că Mama era un nume local, şi aşa era, dar cei câțiva muncitori localnici ai săi o numiseră în ziua când Dan văzuse pentru prima oară mărimea filonului de minereu şi îşi aruncase în aer pălăria lui de fetru, greoaie şi bătută de vreme, lăsând să curgă un şuvoi fluid de înjurături americane care-şi găsise ecoul de-a lungul văii. Singurul cuvânt pe care-l înțeleseseră muncitorii era „mama” şi, astfel, afiorimentul fu botezat.

De unde privea Ryder, abatajele minei nu erau vizibile. Privi în schimb la tabăra unde trăiau muncitorii săi şi familiile lor. Colibele din zonă, în mod tradiţional rotunde şi făcute din împletituri şi chirpici, aveau totuşi o sclipire de prospeţime, dar erau puţine şi împrăştiate, iar jumătate erau încă goale. În jurul lor, urcând cu greu pe dealuri şi în partea cealaltă a râului, se aflau câmpurile terasate pe care-şi cultivau cele necesare hranei: *teff*[30], fasole şi secară în partea de sud, iar pe escarpele din est, noile grădini de fructe ale lui Amber. O livadă rară aştepta să se maturizeze, cu stupi de albine împletiţi punctând incidental locul printre puieţi şi mănunchiuri de fructe de pădure care creşteau rapid, *gesho*[31] şi tufe de alune.

Cumnata lui Ryder forţase grădinile să se dezvolte doar prin pura ei voinţă, mituind măgulind şi implorând nevestele minerilor s-o ajute, apoi muncind împreună cu ele. Îşi făcură alimentarea cu apă dintr-un afluent al râului principal, mutându-l şi construind baraje în aşa fel încât să nu fie copleşită de inundaţii rapide în sezonul ploilor violente şi bruşte şi nici să nu fie secată în timpul sezonului uscat şi lung. Fusese un proces istovitor de încercări şi erori, dar în final păru că munca ei avea să reziste şi că răsadurile ei slabe şi tufele subţiri începeau să prindă în grosime, să facă rădăcini şi să se ridice în aerul nemişcat şi albastru.

Saffron supervizase construirea colibelor şi a barăcilor. Ea, Ryder şi Leon aveau una; Dan, Patch şi Rusty se îngrămădiră împreună; Amber şi Tadesse aveau o colibă de două camere în apropiere de familia lui Ryder. În fiecare

---

30 *Eragrostls tef,* met etiopian, în limba amhar**ă** în original.

31 *Rharnnu***ş** *prinoides,* arbust african cu frunzele **ş**i fructele comestibile, în limba amhar**ă** în original.

seară, când Ryder se întorcea de la mină de-a lungul râului, îşi găsea soţia acoperită cu noroi şi palidă de la muncă. Ea îi oferea un pahar din rezerva lor preţioasă de whisky şi îi vorbea despre metodele de construcţie, de unde ar trebui aduse materialele şi despre cum îşi aranjau casele localnicii, până când el adormea pe muzica joasă a vorbelor ei. Se pare că la un moment dat fusese de acord cu construirea unei biserici mici în tabără şi cu numirea unui preot. Prima oară când află despre asta fu când veni acasă pe înserat şi descoperi că Saffron reuşise să facă rost de săpun şi-l puse să-l folosească. O oră mai târziu, prezida peste un ospăţ modest de bun-venit, dat pentru noul lor preot, oferindu-i ied la frigare şi cidru aprig de miere, *tej,* unui tinerel care părea la fel de mirat ca Ryder. Însă Saffron era convinsă. Un preot în tabără avea să aducă noroc, iar localnicii care priveau mineritul ca pe ceva de dincolo de ei sau, mai rău, ca pe ceva marcat de ghinion şi de suspiciunea vrăjitoriei, aveau să se răzgândească.

Ocazional, negustorii erau convinşi să călătorească din Adrigat ca să aducă grâne, piei, cuie şi ace, iar Amber şi Saffron le făceau fiecăruia o primire princiară, sperând că aveau să spună poveşti favorabile despre Mina Courtney în satele învecinate ca să crească încet în femei şi copii o mândrie independentă şi aprigă. Bărbaţii lucrau mai mult şi cu mai multă voinţă. Ato Asfaw avea dreptate, era evident un progres, dar unul încet şi câştigat cu multă trudă, iar amintirea averii din echipamentele scufundate pe fundul Mării Roşii îl făcea pe Ryder să-şi strângă dinţii de furie şi regret.

Privind în jos spre tabără, Ryder putea să vadă că pregătirile pentru sărbătoarea din această seară înaintau şi că soţia lui era în centrul lor. Se construia un foc de tabără în mijlocul pieţei şi în jurul lui erau aşezate covoraşe împletite de paie. Amber stătea în spatele nevestei unuia

dintre muncitori, ajutând-o să-şi împletească părul său negru şi gros într-o serie de codițe complicate, în vreme ce Saffron căra lemn de foc pentru vatră. O văzu cum se întoarse şi spuse ceva către una dintre femeile care măcinau la ieşirea din casa sa şi auzi un râs ca răspuns. Lângă râu, una dintre fetele mai mari îi supraveghea copiii cei mai mici. Aceştia construiau turnuri din pietricele. Ryder îşi văzu printre ei fiul cu mâinile şi picioarele dolofane, întinzându-se să prindă pietrele şi râzând când acestea huruiră şi căzură. Saffron îl văzuse pe Ryder şi îi făcu din mână, apoi arătă către vatră, în timp ce ea făcea asta, restul echipei de vânătoare îi însoți pe Ryder şi pe Asfaw pe marginea escarpei. Băieții erau perechi şi fiecare pereche căra un par lung pe umeri pe care era azvârlit corpul răcindu-se al unui *dik-dik* gras, creaturile asemănătoare căprioarelor care se hrăneau în munți. Băieții cei mai mari aveau onoarea să care kudu-ul. Saffron ridică mâinile şi aplaudă când îl văzu, Ryder făcu o plecăciune.

— Vii să mănânci cu noi, Asfaw? întrebă Ryder.

Bărbatul mai în vârstă ezită, apoi dădu din cap. Îşi luară rămas bun, iar Ryder îl privi cum se ducea, legănându-şi toiagul, şi simți înțepătura cunoscută a unui resentiment. Fermierii răspândiți împrejur prin district tot nu veneau încă la Mina Courtney. Erau un popor conservator, profund tradițional, convinşi că cei care lucrau cu metal erau infectați cu ochiul diavolului. Oricine lucra la mină era privit cu aceeaşi suspiciune. Ryder fu obligat să călătorească din piață în piață să măgulească şi să negocieze pentru muncitorii săi. În cele din urmă, ştiri despre tabără şi despre munca ciudată disponibilă aici aduse familii curioase din toată regiunea. Unii erau fierari, alții olari, alții moşteniseră doar pământ sărăcăcios, alții erau obligați să dea bisericii mare parte din recoltă aşa încât, când auziră poveştile, veniră din aşezările lor împrăştiate, şi mulți

rămaseră. Le plăcea de Ryder şi, cu toate că munca din mină era grea, plata promisă era bună şi satul confortabil. Fierarii construiră cazane mici. Bărbații care fuseseră țărani luară târnăcoapele, lopețile şi roabele.

Până acum, Ryder era mândru de muncă, dar rămânea o problemă. Cu toate că Tabăra Courtney se consolida acum încet şi cu greu pe pantele abrupte. Mina Courtney nu producea decât o cantitate infimă de minereu vandabil. Bogăția ascunsă în spatele versanților era incontestabilă, dar aveau nevoie de argint viu ca s-o deblocheze, iar aşa ceva nu aveau. Până astăzi.

*

Amber era bucuroasă că pregătirile pentru petrecere mergeau bine, aşa că decise să meargă pe cărare în jos la malul râului ca să petreacă puțin timp cu nepotul ei.

Petrecerea care avea să aibă loc în această seară era o sărbătoare importantă. Ieri, Rusty se întorsese de pe coastă fluturându-şi şapca deasupra capului şi strigându-şi ştirile ca un şcolar. Oricât de greu ar fi părut, aranjase ca o rezervă proaspătă de argint viu să fie livrată în Massawa în recipiente de metal şi apoi rezolvase să ducă acea încărcătură prețioasă din port sus în munți pe catâri. Ryder îi spusese drept în față că ar fi imposibil, că trebuia să se mulțumească deocamdată cu arderea şi topirea minereului pentru cel puțin un an, dar Rusty nu putuse fi convins să renunțe. Ştia – putea spune după cum se simțea minereul în mâini – că dacă ar fi avut argint viu şi sulfat de cupru ar fi putut să extragă din munte un flux constant de argint. Continuă să plănuiască, desenând scheme şi diagrame numerotate în caietul său de notițe. Dan superviza arderea şi topirea celui mai bun minereu, dar producea puțin. Ryder petrecea ore cu fierarii pe care-i recrutase, cu Dan şi Patch aplecați peste cuptoare şi cazane, dar eforturile lor eşuară iarăşi şi iarăşi.

— Argint viu, insistă Rusty.

Aveau nevoie de argint viu şi ăsta era sfârşitul discuţiei.

Bărbaţii se certară. Dan credea că Rusty era căpos şi spuse asta. Ryder spuse că nu mai avea capital să rişte. Patch aplana cearta. Se dovedi că nu cheltuise niciun bănuţ din avansul şi primele pe care i le dăduse Ryder. Aruncă punga de piele la picioarele prietenilor săi.

— Cât argint viu poţi să iei cu asta?

Aşa începu marea misiune a lui Rusty. Îşi petrecu săptămâni tocindu-şi călcâiele prin Massawa şi deveni un asemenea accesoriu în biroul telegrafistului, căutând furnizori şi aranjând livrări, încât aceştia îi plătiră cu aceeaşi monedă. Tensiunile dintre împăratul Yohannes şi guvernul italian însemnau că firele erau încărcate cu mesaje diplomatice, dar, de fiecare dată când operatorul avea un moment de pauză şi privea în sus, Rusty se năpustea asupra lui, tot un entuziasm, cu un maldăr de mesaje într-o mână şi cu o cutie cu trabucurile preferate ale operatorului în cealaltă.

La întoarcere, Ryder îl primi ca pe un frate şi declară un ospăţ pentru ziua următoare. Împreună, stivuiră recipientele cu argint viu în magazie şi, dornici să vadă ce cumpăraseră, umplură rezervorul de stocare. Recipientele de metal fură trimise fierarilor de pe deal pentru a fi transformate într-o duzină de alte obiecte necesare.

Amber era pe punctul să treacă malul cu pietriş spre locul unde se distrau copilaşii, când îl remarcă pe Dan stând la umbra unui smochin. Era ciudat să-l vadă lipsit de ocupaţie. Ca şi ceilalţi bărbaţi, el lucra, mânca şi dormea, nimic mai mult. Ar fi crezut că era cu Patch. Acum că Rusty se întorsese triumfător, aveau să înceapă să construiască locurile de procesare, iar asta necesita o planificare atentă şi studii intense ale desenelor lui Rusty. Apoi tot minereul pe

care se străduiseră să-l scoată din pământ în ultimele luni avea să înceapă în sfârşit să le răsplătească eforturile.

Dan strângea în mâini ceva ce părea să fie o scrisoare şi privea fix copiii care se jucau în pietriş. Amber i-ar fi strigat şi ar fi comentat ceva despre succesul de vânătoare al lui Ryder şi despre calitatea ospățului care urma, dar ceva din felul cum şedea privind la copii o făcu să ezite.

Oricum, el o observă şi se ridică iute în picioare. După ce dădu din cap cât mai scurt cu putință, se îndepărtă de ea, mergând înspre mină. Era deja la cotitura râului când Amber observă că-i scăpase un obiect. Se duse să-l recupereze. Era o fotografie cu o femeie şi un copil, transformată într-un fel de carte poştală. Femeia era frumoasă, probabil de vreo treizeci de ani, iar băiatul, un flăcău drăguț care arăta rigid şi stingherit într-un costum mic cu un guler strâns, avea cam zece ani.

Amber o întoarse în mâinile ei. Studioul îşi tipărise pe spate numele, Hamiltons din San Francisco, şi numele celor aflați în poză. Doamna Gloria Martin şi fiul ei James. Peste care, cu o caligrafie mai degrabă tremurată, cineva scrisese: *Depindem de tine.*

Primul impuls al lui Amber fu să fugă după Dan şi să i-o returneze, dar în toate lunile petrecute împreună, nu-i menționase niciodată această femeie sau acest copil. Decise că trebuia să fie o problemă personală, aşa că o strigă pe fata mai mare care păzea copilaşii de pe mal.

— Arsema!

Aceasta se întoarse, zâmbi şi veni lângă Amber.

— Ato Dan a scăpat asta pe mal. Fugi tu după el să i-o dai?

O luă încuviințând şi porni după american în pas grăbit, în vreme ce Amber se duse să-şi ia locul printre copii. La vederea ei, nepotul ei susură de plăcere şi îşi ridică brațele către ea.

*

Mai târziu în acea noapte, Rusty se împiedica de-a lungul umbrelor râului, ținând torța sus, înjurând când rata un pas, apoi rânjind din nou în întuneric. Domnul Ryder Courtney, un om pe care ajunsese să-l respecte mult, ținuse un discurs în onoarea sa la ospăț şi-l proclamase salvatorul Minei Courtney.

Era mai mândru de sine însuşi decât fusese vreodată în toată viața lui, şi mai fericit. Era multă treabă în față, fără îndoială, dar acum ştia, ştia aşa cum era sigur că-l chema Rusty Tompkins, că va reuşi şi că mina avea să-i facă pe toți bogați.

Fusese un ospăț pe cinste şi apoi, ca s-o încheie ca lumea, un cântăreț care cutreiera pe drumurile din Tigray li se alătură şi le cântă la cină. Fusese primul cântăreț care făcuse călătoria până la tabără şi toți, europeni şi abisinieni laolaltă, îl primiră ca pe un semn de bun augur.

Rusty chicoti. Amber Benbrook fusese fascinată de explicațiile cântărețului referitoare la poemele de ceară şi aur[32], acele versuri micuțe cu sens dublu inteligent, atât de populare printre oamenii de aici. Muzicianul îi spuse clar că dura ani de studiu să ajungi să stăpâneşti formele şi ritmurile lor, dar asta nu avea s-o împiedice în niciun fel. Încercase să-şi creeze propriul său vers într-o oră şi-l alesese pe el, Rusty, şi misiunea lui de a găsi argint viu ca subiect. Oricât de frumoasă arăta la lumina focului, strigându-şi rimele ei inteligente, Rusty n-o dorise niciodată. Nu simțise niciodată pasiunea aceea pentru o femeie sau pentru un bărbat. Ştia că asta era cumva un neajuns, dar

---

[32] Tradiție poetică amhară, în cadrul căreia textele au două straturi suprapuse: sensul de suprafață al cuvintelor, de ceară, şi sensul adânc al acestora, de aur.

nu-l deranja prea tare. Obrajii săi palizi nu se îmbujorau decât la ideea muncii care urma să vină. Curând, aveau să folosească rezerva lor prețioasă de argint viu ca să scoată argintul din minereu. Ryder Courtney avea să-şi construiască în câteva luni casele sale de argint. Rusty jubilă din nou, gândindu-se la Ryder şezând în piața taberei pe un tron de argint, cu o coroană de argint pe cap. Şi-o imagină pe Saffron punând clopoței de argint pe toate caprele, toate datorită lui, şi râse zgomotos.

Ştia că trebuia să doarmă acum, la fel ca ceilalți, ghiftuit cu tocană de *kudu,* pâine *injera*[33] *şi* cu arsura mierii strălucitoare a tej-ului. Picioarele îi erau umflate de dans şi nu era nicio nevoie urgentă să viziteze rezervorul unde era depozitat argintul viu, doar că-şi dorea asta. Îşi dorea să stea pentru o clipă deasupra acelui lichid scânteietor cu torța ținută sus şi să-l vadă. Era ca o biserică pentru el, acea magazie. Dan le arătase bărbaților cum să facă şi să potrivească ramele pătrate de cherestea care aveau să susțină abatajul, Patch le arătase cum să explodeze stâncile cu un risc minim şi proiectase roabele pe care le foloseau ca să care minereul la suprafață. Aducerea mercurului fusese contribuția majoră a lui Rusty, iar el nu se putea abține să nu se bucure de un moment de mândrie personală. Avea să-i ofere rugăciunile lui pentru succes din săptămânile următoare, apoi avea să se întoarcă în pat să se culce. Se împiedică din nou, aproape să cadă. La naiba, ar adormi pur şi simplu la gura intrării principale pe un pat de minereu, iar dimineața ar fi pregătit.

Dădu colțul şi avu grijă la picioare cum urca malul către depozitul de argint viu. Era un urcuş abrupt. Nicio inundație rapidă n-ar ajunge până aici, la mercurul său

---

33 Pâine nedospită, uşor acră, tradițională în Etiopia.

prețios. Apoi auzi ceva. Nu chemarea bufnițelor sau a gaițelor, nu crănțănitul sau țârâitul insectelor, ci un sunet uman. Stând în picioare, privi în sus, derutat. Era cineva în magazie. Abia putea vedea lumina unui felinar de vânt la fereastră. Poate că Ryder se decisese şi el să vină să vadă mercurul, deşi era improbabil având în vedere felul cum se uitase peste foc la soția lui.

Rusty pufni şi îi păru puțin rău că nu avea să fie singur cu frumosul său argint viu, dar încă prea plin de băutură şi de succesul său iminent ca să fie altfel decât fericit. Împinse uşa de lemn. Un bărbat se apleca la baza rezervorului cu argint viu. La început, Rusty nu putu pricepe foarte bine la ce se uita. Bărbatul umbla la robinetul de la baza rezervorului de piatră.

— Hei! Nu face asta! Se va scurge.

Bărbatul privi în sus, iar Rusty rânji înspre fața lui cunoscută. Se relaxă.

— M-ai îngrijorat pentru un moment, spuse el cu un sughiț. De ce nu eşti în pat?

Bărbatul se mişcă repede. Înainte ca Rusty să apuce să reacționeze, sări în picioare şi se aruncă asupra lui. Rusty fu aruncat în spate, iar aerul îi ieşi din plămâni. Îşi scăpă torța, iar întunericul îl apăsă greoi. Tot ce putea vedea era lucirea argintului viu, luminat de felinarul de vânt care se legăna. Rusty începu să râdă. Toată afacerea era ridicolă.

— De-a ce te joci?

Se simți prins de guler de brațe puternice şi realiză că era tras înspre rezervor.

— Ce faci? gâfâi el.

Apoi se simți ridicat. Înțelegerea a ceea ce se întâmpla se izbi brusc de conştiința sa năucită.

— Nu! Pentru Dumnezeu, omule! Nu!

Fu aruncat în spate, peste marginea înaltă, iar metalul pluti în jurul său. Se zbătu încercând să iasă, şi fiecare fibră îi urla acum, plină de o teroare palidă.

— Nu! Te rog! Scoate-mă! Scoate-mă!

Se prinse de marginea rezervorului cu mâna dreaptă, apoi urlă în agonie şi dădu drumul când ceva greu de metal i se izbi de degete. Căzu pe spate şi simți metalul strecurându-i-se în gură. Scuipă şi strigă din nou. Metalul nu-l voia, îl împingea în sus. Alunecă, se zgudui tot şi căzu pe spate. Reuşi să strige. O mână îl prinse de glezne şi-l trase în sus. Rusty se zbătu în stânga şi-n dreapta, dar capul îi era ținut cu forța în mercur. Îl simțea, rece şi cunoscător, făcându-şi drum pe sub hainele sale, în adâncitura urechilor, strângându-i pielea de pe piept, forțându-şi calea pe sub pleoape şi înghețându-i materia umedă şi moale a ochilor Nu avea de ce să se agațe, să se prindă de marginile rezervorului. Îşi aminti cum fuseseră construiți pereții rezervorului, instruindu-i pe muncitori să le finiseze ca să nu rămână blocată nicio picătură din prețiosul mercur. Îşi aminti căldura soarelui abisinian, zgârieturile uneltelor de piatră, agitația brizei în ierburile de lângă râu, sunetul târnăcoapelor venind din partea de sus a versanților şi numele său strigat. Simți cum se întoarse şi zâmbi în timp ce Ryder venea spre el pe malul râului, aducându-le lui şi muncitorilor apă. Îi dădu cupa şi îi zâmbi. Rusty o luă şi bău. Gura i se deschise, iar mercurul se scurse în el şi prin el. În acele momente ultime de o durere de nedescris exista, aparent, un alt Rusty, privind, uşor întristat, cu apa proaspătă în mână şi cu brațul lui Ryder Courtney odihnindu-i-se pe umeri, cum cealaltă ființă a sa era distrusă de către metal, desfăcută ca minereul la care lucrase pentru atât de mulți ani, în prețioasele sale elemente de bază.

Rusty îl auzi, ca printr-un vis, pe ucigaşul său spunând iarăşi şi iarăşi:

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

Corpul i se opri din zbătut. În viziunea care i se stingea, privi în sus spre cerul african şi ultimul său gând fu pentru frumusețea sa implacabilă.

*

Amber se duse la culcare visând la lecțiile cântărețului despre poemele de ceară şi aur. Faptul că-şi câştigase aplauzele blânde ale acelui om rătăcitor îi dădu un plus de mândrie, care-o încălzi pe măsură ce răcoarea nopții creştea.

Când se trezi brusc în întuneric, prima oară se întrebă de ce simțea frică. Îşi lăsă picioarele jos de pe platforma pe care dormea, îşi puse un şal în jurul umerilor şi se duse la uşa colibei. Îl văzu pe Ryder în centrul taberei lângă rămăşițele calde ale focului. Ținea o torță deasupra capului. Flăcările oscilau şi se micşorau de parcă nu voiau să înfrunte adierile reci ale nopții.

— Ai auzit sunetul acela? spuse el.

— Ceva m-a trezit, răspunse ea şi arătă spre cotitura râului. De la mină.

Ryder dădu din cap.

— Stai aici, *al-Zahra.*

— N-ar trebui să-i trezesc pe unii dintre bărbați?

— S-ar putea să nu fie nimic. Stai aici şi ascultă. O să strig dacă o să am nevoie de ajutor.

Plecă de îndată, înaintând cu paşi mari şi încrezători. Amber îl privi plecând. Cu numai câteva ore mai devreme, cântase şi spusese poveşti, râzând cu oamenii săi până când Saffron îi făcuse cu degetul. O ridicase şi o dusese în pat, râzând încă şi făcându-se că o scapă, în vreme ce şi Saffron începuse să țipe şi să chicotească. Dar se mişca acum ca un bărbat care nu se atinsese în viața lui de tărie. Dispăru în

întunecimea de dincolo de cotitura râului, iar Amber merse încet spre locul unde cărarea se oprea brusc lângă apă. O jumătate de duzină de buşteni şi butuci erau aşezați aici, scoşi din pământ când făcuseră şi refăcuseră grădinile sau şterpeliți de la abatajul minei. Devenise un loc de întâlnire neoficial al femeilor din tabără, un loc de odihnă şi de bârfă între două treburi. Îşi făcu drum din memorie spre unul dintre butuci şi îşi trase genunchii aproape de corp, înfăşurându-şi şalul în jurul lor. Aici, zilele erau călduroase, dar nopțile erau reci. Simțea apropierea dimineții, cu toate că noaptea era încă în beznă. În curând, zorile scurte africane aveau să se reverse peste vale, iar focurile aveau să fie aprinse.

Râul cânta blând peste pietre şi o teamă bruscă îi strânse inima. Ştia că se întâmplase ceva groaznic.

Auzi împroşcăturile cizmelor lui Ryder în apa mică de pe mal.

— Tadesse! strigă el apărând de după colț.

Vedea că Ryder căra pe cineva pe umeri. Amber sări în picioare şi fugi către el. Auzi în spatele ei sunetul oamenilor care veneau de la casele lor, strigăte şi rugăciuni bruşte. Ryder trecu de ea, iar ea gemu şi îşi întinse mâna când recunoscu părul roşu al lui Rusty şi silueta lui îngustă.

Ryder îl aşeză lângă cenuşa focului. Zorile începură să lumineze puțin, iar Amber văzu cum prima rază a soarelui prinse mărgelele sclipitoare de mercur de pe hainele lui Rusty, din păr şi din jurul nasului. Când îl aşeză Ryder, bile mici de lichid alunecară în jos pe obrajii lui ca nişte lacrimi de argint. Tadesse veni în fugă, cu pieptul şi picioarele goale, şi alunecă oprindu-se şi ghemuindu-se lângă Rusty. Ryder îi spuse ceva repede şi încet în amhară, prea repede ca Amber să înțeleagă. Tadesse îi căută pulsul şi dădu din cap. Se aplecă şi suflă aer în gura lui Rusty. Ryder îşi băgă mâinile în păr, apucându-şi capul între palme de parcă şi-ar fi

zdrobit propriul craniu. Tadesse îşi lăsă toată greutatea pe pieptul lui Rusty, iar Amber privi cu groază cum din gura lui Rusty se revărsă afară un firicel de mercur şi sânge negru. Tadesse întoarse capul lui Rusty într-o parte şi amestecul se scurse pe pământ, dar ochii săi rămaseră ficşi şi holbaţi.

Tadesse îl lovi puternic în piept şi îi suflă aer în gură din nou, o dată, de două ori, apoi se desprinse scuipând. Cineva îi dădu o cupă cu *tej,* iar Tadesse îşi clăti gura şi scuipă pe pământ. Îi luă din nou pulsul lui Rusty, apoi se întoarse şi se aşeză, luându-şi genunchii în braţe.

Ryder lăsă să-i scape un răget, un urlet de o asemenea mânie şi durere încât Amber îşi acoperi urechile. Toată lumea din tabără era acum trează, iar pământul era acoperit de o lumină mieroasă. Peste mulţimea de oameni trecură murmure şi exclamaţii de consternare. Unele femei începură să plângă şi, văzându-le, copiii se apucară să se tângui ască. Saffron ieşi din coliba ei, cu Leon zbătându-se în braţele ei, şi, privind când la soţul ei, când la cadavru, scoase un hohot scurt şi îşi acoperi gura. Dan şi Patch îşi făcură drum printre muncitori, apoi priviră cu groază. Dan căzu în genunchi, iar Patch lovi cu pumnul zidul bisericii cu o forţă trosnitoare care avu ecoul unei împuşcături. Soarele urcat pe cer privea în jos la mulţimea adunată în jurul cadavrului, făcând să strălucească argintiul mercurului şi transformând sângele negru într-o umbră pe pielea sa lucitoare.

*

Îl înmormântară în aceeaşi zi. Preotul cel tânăr deschidea drumul. Ryder, Patch, Dan şi doi dintre cei mai buni ucenici ai lui Rusty duceau cadavrul, înfăşurat în alb şi susţinut de o targă de răchită, sus pe deal, în cealaltă parte a văii. Cumva simţiseră nevoia să-l îngroape pe Rusty mai sus şi vizavi de Mamă, de unde putea veghea atât tabăra, cât şi mina. În spatele lor, veneau o jumătate de duzină de mineri

cu lopețile pe umeri, apoi toți ceilalți. Amber şi Saffron mergeau împreună în mijlocul mulțimii fără să spună nimic. Panta era abruptă şi, la jumătatea drumului în sus, Tadesse îl luă pe Leon de la mama lui şi-l puse pe umerii săi. Toată lumea purta haine albe şi arătau ca o turmă de capre urcând pe deaL Pe un platou mic din apropierea vârfului, umbrit şi înverzit de la ploile recente, bărbații săpară mormântul lui Rusty, iar acesta fu coborât în el, însoțit de rugăciunile preotului şi răspunsurile mulțimii. Pământul roşu păta robele de bumbac ale groparilor încât arătau de parcă erau tivite cu sânge uscat. Copiii aruncară flori peste cadavru, nuanțe de albastru adânc şi violet peste giulgiul alb, iar pământul fu aşezat cu grijă înapoi peste el.

Când se încheie, oamenii se întoarseră şi începură s-o ia în jos pe panta dealului, cu Amber şi Saffron printre ei. Dar Ryder nu făcu nicio mişcare să plece. În schimb, se aşeză pe iarbă, îşi luă un trabuc din buzunar şi-l aprinse. După ce suflă primul fum în vânt, spuse:

— OK, băiete, poți să vii să-mi vorbeşti.

Capul lui Tadesse privi înapoi spre panta abruptă a dealului.

— Acum înțeleg de ce *kudu* nu se pot ascunde de dumneavoastră, domnule Ryder.

Ryder nu răspunse; scoase doar încă un nor de fum şi-l privi disipându-se.

— Am vrut să vorbesc numai cu dumneavoastră, domnule Ryder, dar nu lângă mormântul domnului Rusty.

Ryder se întinse, sprijinindu-se pe coate, şi îşi dădu capul pe spate ca să-i ajungă soarele pe față.

— Dacă ai venit să vorbeşti cu mine despre moartea lui, cred că locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul, Tadesse.

Băiatul se aşeză lângă el, cu picioarele încrucişate, şi începu să împletească firele de iarbă din fața lui.

— Oamenii spun că a fost un accident. Că era beat, că a căzut în rezervor şi n-a mai putut ieşi.

— Şi tu *ce* spui? întrebă Ryder.

Băiatul îşi trecu din nou degetele printre firele de iarbă, desfăcându-le.

— Am ajutat la pregătirea corpului său pentru înmormântare. M-am uitat la el Degetele de la mâna dreaptă erau rupte, de parcă... făcu în aer un gest din mână ca şi când ar toca ceva.

Ryder simţi cum i se strânse gâtul.

— De parcă ar fi fost lovite cu ceva când a încercat să iasă din rezervor?

— Ceva ca o... rangă, spuse Tadesse.

Ryder nu spuse nimic. Când se întorsese să inspecteze rezervorul de mercur, găsise robinetul pe jumătate deschis şi majoritatea preţiosului metal lichid scursă în pământ. Când realizaseră că Rusty era mort, se duseseră înapoi împreună cu alţi doi bărbaţi şi recuperaseră cât se putuse, iar el crezuse că robinetul fusese deschis când căzuse Rusty în rezervor. Acum lua în calcul un alt scenariu, mai întunecat. Un act de sabotaj întrerupt de Rusty şi, apoi, de propria sa sosire. Îşi trecu mâinile prin părul gros şi negru. Făcuse şi renunţase la un număr de planuri de când îl cărase pe Rusty în tabără, dar toate eşuaseră dintr-un singur motiv. Fără cunoştinţele şi experienţa lui Rusty, era imposibil să folosească chiar şi argintul viu care le rămăsese. Întârziase lângă mormânt pentru că trebuia să se gândească cum să le explice familiei sale şi muncitorilor că moartea prietenului lor îi arunca înapoi cu luni de zile, poate chiar ani.

— Domnule Ryder, cred că munţii nu vor să vă dea argintul lor.

Tadesse se ridică în picioare şi din ziua aceea, ori de câte ori avea să se gândească Ryder la Tigray, aceasta avea să fie

prima imagine care-i apărea în minte: Tadesse, cu toiagul într-o mână, cu şalul său alb căzându-i peste umeri, privind peste vârfurile care se înălțau şi coborau amețitor în aerul rarefiat de munte. Un băiat sărac, cu purtarea demnă a unui rege.

Ryder îşi strânse pumnii.

— O să-l am, Tadesse. Pentru Rusty, pentru familia mea, pentru mine. N-o să fiu amenințat şi intimidat să plec din acest loc. Este al meu şi o să-l stăpânesc.

Pentru un moment, Tadesse se uită înapoi la el peste umăr, cântărindu-l cu o privire rece, apoi porni înapoi spre sat.

Când Ryder îl urmă către râu şi către propria lui casă, mintea îi era clară. Credea că muncitorii pe care-i recrutase pentru mină îi erau loiali, dar dacă unul dintre ei venise în tabără cu superstițiile legate de prelucrarea metalului şi dacă acele superstiții duseseră la sabotaj şi la moartea lui Rusty, acel om avea să fie descoperit. Avea să-i chestioneze pe toți bărbații şi soțiile lor, iar la orice bănuială, avea să-l concedieze imediat pe muncitor şi familia acestuia. Cerea loialitate totală de la cei care munceau pentru el şi avea s-o aibă. De asemenea, trebuia să refacă stocurile de argint viu şi să găsească o soluție să-l folosească. Ryder ştia că un om cu inteligența lui Rusty nu putea fi înlocuit, dar prietenul său vorbise deseori în detaliu despre proces pe măsură ce-şi rafinaseră planurile. Singura problemă era timpul. Nu avea să părăsească tabăra până nu va fi chestionat muncitorii şi nu se va fi asigurat de loialitatea lor, dar avea nevoie de argintul viu acum.

— O să plec la Massawa, spuse Patch, punând cana sa de corn cu *tej* pe masa de lemn neşlefuit din coliba lui Ryder, când acesta îşi termină de expus decizia în fața sa, a lui Dan, a lui Saffron şi a lui Amber. Unicul impediment e limba de aici. Şi banii.

Amber era ghemuită pe banca de pământ cea mai îndepărtată de foc. Când Patch termină de vorbit, ea se ridică şi li se alătură celorlalţi la masă.

— Vin eu cu tine. Ştiu şi limba, şi am şi banii.

Ryder se încruntă.

— N-o să iau bani de la cumnata mea. Ştii că n-o să iau.

Ea se aplecă pe masă, iar lumina focului aruncă umbre moi pe faţa ei.

— Nu-i un act de binefacere. E o investiţie în mină. Tu şi Saffron puteţi să pregătiţi hârtiile câtă vreme noi suntem plecaţi. Nu te îngrijora, Ryder, e vorba numai de acţiuni minoritare. N-o să pot să-ţi spun cum să conduci lucrurile aici, n-aş încerca, dar cred în tine şi în ce facem. Grădinile se descurcă şi fără mine câteva săptămâni.

Ryder aruncă o privire către soţia lui. Leon era ghemuit la ea în poală, dormind liniştit.

— Poate face asta, Ryder, spuse Saffron. Şi avem nevoie de tine aici.

— Atunci ăsta-i planul, răspunse el şi dădu cana peste cap.

*

— Doamne Dumnezeule, spuse Evelyn Baring, consulul general al Egiptului, în timp ce se uita prin dosarul gros pe care Sam Adams îl pusese pe biroul său. Credeam că puţine lucruri din lume mă mai pot şoca în zilele astea, Colonele. Văd că greşeam.

Privi chiorâş la o fotografie, una dintr-un pachet de câteva duzini care erau în dosar. Înfăţişa o femeie corpolentă, dezbrăcată de tot în afară de pălăria ei extravagantă şi plină de pene, de pantofii cu toc înalt şi de dresuri, care era regulată de un bărbat de vârstă mijlocie. Faţa şi figura lui îi erau cunoscute fiecărui supus al reginei Victoria. Nu erau singuri în fotografie. Omul era aparent încurajat de o jumătate de duzină de bărbaţi şi femei dezbrăcaţi în diverse

stadii. O figură, îmbrăcată într-o fustă largă şi o bluză pe corp, avea de asemenea o barbă şi o faţă cunoscute de toţi cei care studiau ştiinţele politice.

— Nu-i de mirare că ducele de Kendal obţinea întotdeauna asemenea termeni favorabili din partea guvernului, spuse Baring, şi puse fotografia înapoi în pachet.

Sam stătea în picioare, cu mâinile la spate, privind fix la portretul reginei, agăţat deasupra capului lui Sir Evelyn.

— Da, domnule. Căutând prin... materialul furnizat, se pare că ducele era proprietarul discret al unui număr de bordeluri din Paris, dintre cele mai exclusiviste. Echipamentul fotografic era fără îndoială ascuns între ziduri. Avea nevoie numai de o oglindă falsă sau două, o gaură de spionat şi putea aranja ca aceste imagini să fie adunate ori de câte ori o victimă alegea să-i frecventeze localurile.

— Mă întreb pe cine altcineva au mai prins, cugetă Evelyn.

Scoase o altă fotografie din pachet şi păli vizibil.

— Doamne Dumnezeule ăsta este...? Şi asta este o...?

O înlocui rapid.

— Şi se presupune că aşa ceva e plăcut?

— N-aş putea spune, domnule.

Ceasul bătea foarte tare. După o pauză chinuitoare, Sam îşi drese glasul.

— Cât despre pe cine altcineva au mai prins, domnule, mi s-a spus că din partea consulatelor italian, german şi american a emanat o cantitate semnificativă de trafic codificat la scurtă vreme după ce mi-a fost livrat acest dosar.

Evelyn Baring îşi încrucişă picioarele şi privi fix pe fereastră la clăbucii albaştri de pe cerul din Cairo.

— Şi tu crezi că e opera lui Ballantyne, nu-i aşa?

— Da.
— De ce nu ne-a dat pur şi simplu tot materialul nouă? Ar fi fost un avantaj pentru guvern odată ce aceste orori ar fi fost distruse, desigur, să avem aşa un material despre verişorii noştri europeni, cugetă Sir Evelyn.
Sam dădu din cap.
— Ballantyne nu lucrează pentru noi. Scopul său a fost distrugerea ducelui de Kendal. Înțeleg că au fost trimise la ziare dovezi ale unor crime ale ducelui – uciderea şi constrângerea unor sindicalişti şi aşa mai departe. Penrod ne trimite nouă şi altor consulate acest material ca să ne demonstreze că nu-l interesează materialul în sine sau utilizarea lui.
Sam se răsuci cu greutate. Vechile răni de la picioare păreau să-l doară mult mai tare de fiecare dată când se gândea la Penrod Ballantyne:
— Vrea să ne linişească.
— Ce drăguț din partea lui, spuse Baring sec. Şi ce se întâmplă cu ducele?
— Cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să merg la el acasă personal, cât mai repede posibil.
Baring încuviință, apoi închise dosarul şi-l împinse către Sam.
— Desigur. Dar vreau totuşi să arzi întâi aceste fotografii. Fă-o tu însuți, Sam. Şi îngroapă cenuşa.

*

Sam făcu ce i se ceruse şi apoi, luându-şi doar adjunctul, se duse călare la casa ducelui. La poartă nu erau gărzi şi, chiar şi de pe marginea drumului, Sam putea să vadă că ferestrele erau închise. Înaintă prin grădină fără să fie oprit şi în sus pe scările largi, gândindu-se la momentul când venise aici cu Ballantyne. Uşa era întredeschisă. Sam strigă, dar casa rămase tăcută. Vedea că locul fusese prădat, o oglindă spartă pe dale, sertarele meselor laterale greoaie din

hol, trase afară şi golite, câteva articole de îmbrăcăminte împrăştiate pe scări. Îşi imagină toți servitorii impresionanți ai ducelui punând mâna pe orice puteau apuca şi fugind.

Se întoarse spre adjunctul său.

— Du-te înapoi în stradă. Vezi dacă poți găsi pe oricine care să fi văzut ce s-a întâmplat aici.

Uşa de la biroul ducelui era încuiată. Sam observă petele de sânge de pe zidul exterior şi găsi cadavrul cu o săgeată în gât rostogolit în salon. Şi acea cameră fusese golită de obiectele de valoare. Sam se gândi la servitorii care călcaseră înainte şi înapoi peste cadavru.

Adjunctul său fu rapid. Un vânzător de apă văzuse pe doi dintre servitorii casei ducând de acolo calul de cavalerie al ducelui. Calul fusese încărcat cu saci de haine umpluți în grabă şi, indignat că era tratat ca un animal de povară, se eliberase şi galopase către periferiile oraşului. Servitorii îl urmaseră, oprindu-se să adune orice comoară pe care animalul reuşise să şi-o scuture din spate.

— Foarte bine, spuse Sam. Sparge uşa biroului.

Îşi aprinse un trabuc în vreme ce omul lovi în încuietoare până când aceasta se sparse şi cedă. Adjunctul se împiedică în cameră odată cu avântul ultimei lovituri. Sam îl auzi înjurând şi icnind. Mai trase un fum din trabuc, după care deschise larg uşa. Pe unul din fotoliile de piele verde, îndreptat spre uşă, era aşezat un corp. Purta haine de seară, iar pe covorul turcesc de lângă el stătea aşezată o puşcă. Fața fusese distrusă, un amalgam de țesuturi şi fragmente de os, iar zidul din spatele scaunului fusese împroşcat cu un evantai mare de sânge şi materie cenuşie.

— Dacă îți vine să vomiți, Căpitane, fă-o afară, spuse Sam, apoi se apropie de cadavru.

Mâinile i se odihneau pe genunchi, cu palmele în sus. Palme albe, delicate, cu banda aurie a unui inel cu sigiliu pe degetul mic. Sam îi întoarse mâna stângă, simțind

rigiditatea morții, şi văzu stema ducelui gravată pe inel. Ridică reverul jachetei şi îşi strecură cu atenție mâna în buzunar. Un portmoneu cu monogramă, cu câteva sute de lire în el. Sam nu găsi niciun bilet de vreun fel sau altul, doar seiful ascuns, care nu mai era ascuns, deschis şi gol, şi care era într-un fel, presupuse Sam, un bilet suficient de clar. Trase încă un fum adânc din trabuc şi se întoarse spre adjunctul său suferind.

— Informează autoritățile civile şi pune la poartă un paznic ca să previi alte jafuri. Care era numele secretarului ducelui?

Adjunctul arăta încă palid, dar reuşi să răspundă:

— Carruthers, domnule.

— Ăla e. Vezi dacă poți să afli încotro a luat-o la picior.

Adjunctul salută, apoi părăsi camera cu toată viteza. Sam examină fața spulberată a cadavrului.

— Sunt bucuros că nu te-am enervat niciodată cu adevărat, Penrod, spuse către camera lipsită de viață, apoi plecă să-şi facă raportul către consulat.

*

Amber nu-şi dăduse seama ce singură fusese în tabără până când nu se găsi din nou înapoi în Massawa. Ea şi Patch călătoriseră cu fiul lui Ato Asfaw, Fassil, ca să-i ghideze, şi cu soția lui Fassil, Subira, ca să-i fie lui Amber menajeră şi însoțitoare. Amber insistase că nu avea nevoie nici de una, nici de alta, dar Asfaw fusese ferm. Felul cum înțelegea el bunele maniere nu permitea nimic mai puțin de atât. Ochii Subirei se făcură mari când se apropiară de oraşul care strălucea în căldură la marginea apei ca un miraj în deşert Şi se făcură şi mai mari când văzură italiencele, soțiile ofițerilor încartiruiți în oraş, în corsetele şi cizmele lor cu toc, cu părul ridicat în sus pe cap.

Ato Bru le făcu o primire călduroasă şi, când auzi de moartea lui Rusty, îşi coborî ochii şi îşi împreună mâinile,

oferind o rugăciune tăcută pentru sufletul prietenului lor. Insistă să-i primească pe ei şi pe ghizii lor în propriul său complex bine amenajat. După ce se odihniră şi mâncară, Amber şi Patch se puseră pe lucru. Fu relativ uşor să aranjeze o linie de credit din conturile din Anglia ale lui Amber, apoi Patch se apucă să se folosească de toată încrederea construită de Rusty la biroul de telegraf ca să găsească o altă sursă de mercur şi să-i aranjeze transportul.

— Asta o să dureze o lună, domnişoară Benbrook, spuse el, întorcându-se acasă după prima sa zi la telegraf şi instalându-se într-un scaun de răchită de pe veranda sufrageriei lui Ato Bru. Cel puțin, oamenii de acolo vorbesc engleză, aşa că n-am nevoie să-mi traduci tu.

— Atunci, o să găsesc pe cineva pentru noi care înțelege limba mercurului, spuse Amber veselă şi sorbi din ceaiul său.

Simți că Patch se uita la ea cu gura uşor deschisă, şi privi din nou în sus:

— Ce este, Patch?

El îşi trase nasul şi îşi scărpina cicatricile roz care-i traversau partea dreaptă a fălcii.

— Numai că... Nu pot să mă abțin să nu mă întreb, domnişoară Amber. Ai făcut toți banii ăştia din cartea ta. Nu vrei să pleci din țara asta, să-ți trăieşti viața? Văd că-ți iubeşti sora, iar ea şi Ryder o să mai stea prin Tigray, orice li se va întâmpla, dar tu de ce trebuie să stai îngropată acolo în sălbăticie?

Amber se gândi la saltul sălbatic de plăcere şi entuziasm pe care-l simțise revenind într-un oraş, chiar şi unul mic şi periferic, cum era Massawa. Apoi se gândi la priveliştile şi sunetele din Cairo şi la şampania efervescentă de pe limba ei. Patch avea dreptate, avea bani să meargă oriunde, iar cartea ei îi câştigase admiratori în fiecare capitală europeană. Pentru o clipă, ideea îi pâlpâi în minte plină de

promisiuni, apoi se gândi la Penrod. Era acolo undeva, probabil căsătorit deja cu Lady Agatha. Ar ucide-o să-i vadă împreună, iar groaza de a-i vedea arunca umbre adânci peste fiecare fantezie cu viața din Cairo, Londra sau Paris pe care mintea ei o putea invoca. Cel puțin, în Tigray, era liberă de acea frică.

Îşi scutură capul.

— Nu te frământa pentru mine, Patch. Am treabă.

*

Trei săptămâni de căutări fură necesare să-l găsească pe omul de care avea nevoie Amber. Stefano Di Moze era un comerciant care fusese crescut în oraşul minier Argentiera din Sardinia şi care studiase câțiva ani inginerie chimică înainte de a se apuca de meseria curentă. Amber nu reuşi să-l convingă pe el sau pe soția lui să vină în Tigray, dar aranja să cumpere de la el destule manuale tehnice, suveniruri ale studiilor sale, care includeau detalii şi tabele folositoare despre folosirea argintului viu. Amber fu atât de încântată să le aibă, împreună cu câteva jurnale vechi şi un volum intitulat *Metalurgia în Antichitate,* încât faptul că erau toate în italiană îi păru o dificultate minoră. Soția lui Stefano, Valentina, insistă să-i ofere lui Amber un dicționar italian-englez. Soția engleză a unui ofițer îi făcu cadou *O gramatică a limbii italiene, structurată în douăzeci de lecții* şi încă două volume, la fel de uzate de lectură. Valentina îi puse în brațe şi o copie în italiană din *Logodnicii* a lui Alessandro Manzoni:

— Pentru că este imposibil, spuse ea desenând cu mâinile modele în aer, să înveți limba mea frumoasă doar citind cărți ca *Nuovo Trattato di Chimica Industriale*[34].

[34] *Nou tratat de chimie industrială,* în limba italiană.

Luau ceaiul împreună şi discutau ultimele aranjamente pentru călătoria înapoi a lui Amber la Mina Courtney, când Valentina îi puse în mâini un ziar englezesc.

— Amber, sper că nu mă consideri nepoliticoasă. Dar ţi-am citit cartea cu multă plăcere şi am avut prieteni în Cairo care mi-au spus câte puţin despre Lady Agatha şi cum a fost ea... în original încurcată în treburile tale. M-am gândit că poate n-ai auzit de finalul ei trist şi de cel al tatălui ei.

Amber nu răspunse, dar îşi lăsă cu mâna tremurândă ceaşca de cafea şi luă ziarul de la gazda ei. Trebui să recitească de trei ori înainte să înţeleagă. Lady Agatha era moartă, tatăl ei se sinucisese, iar imperiul lui se prăbuşise în scandal, Agatha moartă! Simţi o împunsătură stranie de milă. În definitiv, Amber nu o putea învinovăţi pe frumoasa ei rivală pentru că-l iubise pe Penrod.

— Te simţi rău, Amber? Am greşit arătându-ţi asta?

Amber îşi întoarse ochii de la ziar. Faţa gazdei sale era încreţită de îngrijorare.

— Nu, nu. Îţi mulţumesc, Valentina. Sunt bucuroasă că mi-ai arătat-o. Doar că, recunosc, este un mare şoc.

Avu nevoie să citească din nou articolul ca să înţeleagă ce insinuau paragrafele construite cu grijă: că acţiunile ducelui de Kendal duseseră la moartea lui Lady Agatha şi că prăbuşirea afacerilor sale părea să fie actul unui înger răzbunător. Amber nu avea niciun dubiu cu privire la identitatea acelui înger răzbunător. Asta era mâna lui Penrod. Nimeni altcineva nu s-ar fi descurcat s-o facă. Simţi o explozie de mândrie în pieptul ei, apoi o durere derutantă întrucât credea că el făcuse acest lucru remarcabil pentru Agatha. Îşi muşcă buza. Unde era el acum? Nu se putu abţine. Se imagină şezând pe verandă, nu în casa asta mică din înghesuita şi secetoasa Massawa, ci în Hotelul Shepheard, văzându-l pe Penrod trecând prin apropiere, şi clipa când se întorcea să se uite la ea.

Saffron va înțelege, se gândi. Iar Ryder este atât de bun la limbi străine încât va pricepe până la urmă cărțile. Dacă aş putea să-l mai văd pe Penrod o singură dată...

— Pot să-l păstrez? spuse într-un final, iar Valentina încuviință.

Discutară pentru încă o jumătate de oră despre cele mai bune locuri din Massawa de unde puteau să cumpere semințe pentru grădina lui Amber, apoi, strângându-i mâinile cu o cordialitate jovială, Amber plecă şi îşi făcu drum prin sporovăială şi forfota pieței către complexul lui Ato Bru, oprindu-se doar ca să-şi facă o rezervare pe următorul vas înapoi în Cairo.

*

În noaptea dinaintea plecării, Amber îi scrise o scrisoare lungă surorii ei şi încă una, mai scurtă, lui Ryder, explicându-i despre cărțile pe care le cumpărase şi unde ar trebui plantate semințele pe care le trimitea alăturat. Nu că Ryder însuşi avea să le planteze, dar era sigură că avea să pună responsabil pentru grădinile ei pe cineva serios – probabil pe Tadesse. Apoi luă o cină veselă de rămas bun cu Patch şi Ato Bru. Cu o oră înainte ca vaporul cu aburi să pornească, se văzu instalată în salonul de la clasa I, cu un pahar cu apă minerală cu gheață în față, cu geanta de voiaj pusă în siguranță şi cu un sentiment de entuziasm plin de încântare fierbându-i în sânge. Privise pentru o vreme activitatea de pe mal, când un steward în livrea îi oferi un exemplar împăturit din *Pall Mall Gazette.* Îl luă de la el, desfătându-se cu paginile frumos tipărite şi necitite ale ziarului. Fiecare ziar care ajungea la ei în munți trecuse printr-o mie de mâini înainte să-l vadă ei, aşa încât un exemplar proaspăt doar pentru ea se simțea ca un lux amețitor, întoarse câteva pagini, care vibrau încet sub respirația ei în timp ce făcea asta, când se opri brusc.

O *altă victimă?* suna titlul. Articolul nu avea decât câteva paragrafe lungime. O femeie, doamna Gloria Martin, şi fiul acesteia fuseseră găsiţi asasinaţi chiar în afara graniţei oraşului San Francisco. Casa unde fuseseră descoperiţi era închiriată de un om care lucra pentru ducele de Kendal, iar în vecinătate se raportase că nici mama şi nici fiul nu fuseseră văzuţi de câteva luni. Ziaristul specula că se putea să fi fost ţinuţi captivi dintr-un motiv sau altul. O percheziţionare atentă a casei nu scosese la iveală niciun indiciu referitor la destinaţia ucigaşului, doar o telegramă din Cairo datată cu ziua în care îşi zburase Kendal creierii. Scria: *Arde tot şi pleacă.*

Amber simţi că i se face rău. Îşi aminti unde mai văzuse numele victimei, Gloria Martin – pe spatele cărţii poştale care căzuse din mâna lui Dan chiar înainte ca Rusty să fie ucis. Cartea poştală cu mesajul *Depindem de tine,* scris cu o mână tremurândă pe spate. Amber avu o senzaţie stranie, de parcă o cheie i s ar fi întors în minte şi o uşă s-ar fi deschis, aruncând o lumină puternică şi clară peste tot ce se întâmplase în ultimele luni. Era Dan. Dan fusese şantajat să se asigure că mina va eşua şi o folosiseră pe femeia aceasta să-l forţeze să se supună. Dan încercase să-i convingă că misiunea era condamnată, iar când Rusty reuşise să le aducă argintul viu, care ar fi putut face din mină un succes, atunci – Amber aproape se înecă când înţelese – îl omorâse.

Stewardul în livrea auzi un trosnet în spatele lui şi se întoarse. Tânăra frumoasă, căreia îi dăduse ziarul cu câteva minute mai devreme dispăruse, răsturnându-şi scaunul în graba plecării. Ridică din sprâncene şi traversă încăperea până la masă ca să aşeze scaunul înapoi pe picioare. Gheaţa din paharul cu apă minerală crăpă şi o mişcare de pe pasarelă îi atrase atenţia. Tânăra năvălea înapoi pe ţărm, ţinându-şi cu mâna înmănuşată pălăria ei largă de paie.

Mulțimea care aştepta să se îmbarce se desfăcu, iar ea dispăru din raza vizuală înapoi în oraş.

*

Ryder trase tare de oamenii săi în săptămânile de după moartea lui Rusty, dar, întrucât nimeni nu lucra cu mai multă dedicare decât el, bărbații îşi coborâră frunțile şi reacționară la munca din fața lor cu o determinare care o egală pe a sa. Îi concediase pe doi bărbați, care păreau să considere mina blestemată, şi era sigur că putea să aibă încredere în oamenii care rămăseseră.

Operațiunile subterane fură suspendate şi toate eforturile îndreptate înspre construirea abatajelor în funcție de ce-şi aminteau din instrucțiunile lui Rusty. Prima oară fu începută moara cu tracțiune animală, o groapă circulară de adâncime mică de aproximativ douăsprezece picioare în diametru unde avea să fie mărunțit minereul deja zdrobit şi sortat şi, apoi, adăugate apă şi argint viu. Dan se duse sus pe dealuri ca să găsească dalele de piatră care aveau s-o căptuşească şi pietrele de moară imense pe care aveau să le tragă catârii peste minereu, pentru a-l transforma într-o pulbere fină. Se întoarse după trei zile, după ce găsise un loc mai sus, în lungul văii, de unde puteau extrage blocuri de porfir de cuarț, gata să le transporte cu pluta în jos la mină, când avea să fie nevoie de ele. Ryder îşi trimise o duzină dintre cei mai buni oameni ai săi şi mâncare pentru o săptămână pe râu în sus ca să aducă blocurile.

Cât timp fură plecați, Ryder dirija construirea unui canal, care conducea apa în jos de la Barajul Leului. Planul său includea o serie de porți şi decantoare pentru ca apa să poată fi distribuită între abataje după cum era nevoie. Râul de mai jos de ei era prea schimbător în volum şi forță încât să le servească intereselor lor, dar barajul mai mic pe care-l construiseră înainte de ploi într-o vale de mai sus putea oferi o resursă de apă sigură pentru abataje.

Timp de o săptămână, în tabără se auziră sunetele topoarelor lovind mai degrabă lemn decât piatră, iar bărbații se întorceau acasă mirosind a rumeguş şi răşină.

Cu canalele construite şi testate, moara căptuşită şi pietrele de moară potrivite la înălțimea şi unghiul corect, începu munca la platoul unde minereul brut avea să fie amestecat cu sare, sulfat de cupru şi apoi din nou cu argint viu. Trebuia să fie întors şi bătătorit de oameni şi animale o dată la două zile pentru cel puțin o lună, dar când acele săptămâni aveau să se fi încheiat, praful rebut trebuia spălat, lăsând în urmă un amalgam de argint şi mercur.

Apoi, procesul avea să se schimbe din apă în foc. Amalgamul avea să fie cărat pe cealaltă parte a văii, pe malul unde se aflau cuptoarele, construite acolo unde briza ducea fumul departe şi în apropierea rampelor de lemn unde erau cărbunii. Căldura avea să convingă mercurul să elibereze din prinsoarea sa argintul. Ceea ce rămânea era rafinat ulterior cu ajutorul unui decantor şi al unui alt cuptor. Atunci şi numai atunci, după săptămâni de muncă şi după acțiunile mercurului, a apei şi a căldurii, avea Mina Courtney să producă primul ei lingou de argint. Asta dacă Patch şi Amber se întorceau cu mai mult argint viu şi reuşeau să determine proporțiile în care trebuia folosit pe minereu.

Când fu sigur că făcuse tot ce putea ca să se pregătească, Ryder îi puse pe oameni să scoată mai mult minereu şi începu să scruteze orizontul după Patch, Amber şi prețioasa lor marfă.

Gebre, fierarul şef de la mină, care supraveghea construirea cuptoarelor şi care transformase în propria lui forjă proviziile valoroase de fier în brățări şi nituri, în scoabe şi lanțuri, veni în acea seară să-l vadă pe Ryder în coliba sa.

Saffron îl primi cu ospitalitate şi îi puse în mână o băutură, apoi se întoarse să se joace cu Leon în partea

îndepărtată a încăperii; mama şi fiul îşi înmânau unu) altuia pietricele şi bețe cu mare solemnitate. După o scurtă discuție în legătură cu munca ce trebuia încă făcută, Gebre îi dădu lui Ryder o rolă de material grea.

— Ce e asta, Ato Gebre? întrebă el privind-o la lumina focului.

În loc să-i răspundă, Gebre i-o luă şi dădu deoparte câteva bucăți de stuf de pe podeaua de pământ de la picioarele sale, apoi apăsă ştampila pe suprafață. Ştampila era un cerc simplu care înconjura două inițiale legate: „M” şi „C”

— Pentru Mina Courtney spuse Gebre timid. Trebuie să o apeşi pe lingouri în timp ce se răcesc. Domnişoara Amber mi-a arătat literele înainte să plece.

— Îți place? spuse Saffron zâmbind în sus din locul unde se juca cu Leon.

— Îmi place, spuse Ryder, luând din nou ştampila de la Gebre. Îmi place foarte mult.

Auzi un pufnet la uşă şi se întoarse. Dan privea din umbră, cu brațele încrucişate pe piept.

— Ştiți ceva de la Massawa, domnule Courtney? întrebă el.

— Încă nu, Dan, răspunse cu o voce egală Ryder.

Dan devenise tot mai ursuz în săptămânile de după ce murise Rusty şi începea să-i pună răbdarea lui Ryder la încercare cu pesimismul său constant.

— Poate că n-au niciun noroc pe acolo, adăugă Dan.

Saffron râse.

— Nu fi prostuț, Dan. O ştii pe Amber. O să se întoarcă aici cât de curând cu argintul viu şi un om care să ştie ce să facă cu el, spuse ea şi deschise ochii mari aplecându-se în față spre Leon. Şi poate şi cu o jucărie pentru nepotul ei!

Dan clipi.

— Presupun. Domnule Courtney, vreau să vă arăt un loc de pe versantul estic al Mamei. Cred că s-ar putea să fie un alt filon acolo, aşa că n-o să ducem lipsă de minereu când o să ajungă aici Amber şi Patch.

— Putem să mergem acolo în zori, Dan.

Ryder se ridică în picioare şi îi strânse mâna lui Gebre:

— Îți mulțumesc, Ato Gebre. O să avem nevoie de ştampila asta, şi curând. O simt în tot corpul.

Îi grăbi pe cei doi oameni afară din casa sa şi îşi privi soția, îl aşezase pe Leon în pătuțul său şi acum se întoarse spre el, cu o licărire înfometată şi familiară în privire.

— Cu ce o să ne umplem orele până se întoarce Amber, *Filfi?* întrebă el.

Ea alunecă spre el peste podeaua de pământ şi îşi puse brațele în jurul gâtului său.

— Sunt sigură că o să ne gândim la ceva, Ryder.

*

Curierul ajunse la jumătatea dimineții. Saffron îşi auzi strigat numele şi păşi din răcoarea moderata a umbrei bisericii, cu mâna streaşină la ochi. Un tânăr cobora în fugă pe cărarea din cealaltă parte a văii, cu un teanc de hârtii în mână. Saffron îşi ridică fusta şi păşi pleoscăind în râul cu apă mică ca să ajungă la el, recunoscându-l pe unul dintre fiii lui Ato Asfaw – ghidul lui Amber în Massawa.

— Sora mea? strigă imediat ce ajunse destul de aproape încât s-o audă.

— Vine, chiar acum – cu domnul Patch, gâfâi tânărul, împingându-i hârtiile în mână. Mi-a spus să fug înainte. Să vă dau hârtiile astea. A zis: „Spune-i doamnei Saffron că femeia din articol, doamna Martin, e iubita domnului Dan”. A zis: „Saffy, citeşte repede. Spune-i lui Ryder.”

Saffron desfăcu paginile ziarului. Prima oară citi articolul despre ducele de Kendal, apoi pe cel despre uciderea unei femei şi a unui băiat lângă San Francisco. Apoi deruta ei fu

înlocuită de o claritate rece incredibilă care-i cântă prin sânge. Nu avu nevoie să întrebe de unde ştia Amber de legătura dintre doamna Martin şi Dan. Dacă Amber spunea că femeia asta fusese importantă pentru el, era de ajuns pentru ea.

— O, Ryder, spuse ea în şoaptă.

După care, cu ziarele mototolite în mână, fugi în jos la râu şi spre mină.

Primul om pe care-l văzu fu Tesfaye, testând hamurile pe catârul care avea să tragă pietrele la moară.

— Doamnă Saffron, sunteți bine?

— Da, da, unde i Ryder, Tesfaye? Am nevoie de el acum. Şi unde i domnul Dan?

Tesfaye era derutat. Văzuse tragedie şi dezastru la mină, dar n-o mai văzuse niciodată pe Saffron să arate atât de zăpăcită.

— Sunt împreună! acolo, spuse făcând cu mâna spre cealaltă parte a pantei. Domnul Dan l-a luat pe bărbatul dumneavoastră să îi arate un loc unde crede că mai e minereu.

Saffron îşi ridică fustele şi o luă la fugă.

*

Cărarea care mergea în sus pe partea îndepărtată a versantului era plină de stânci şi spini, îi stricau lui Saffron părul şi hainele, dar ea se opinti şi îşi făcu drum în sus, apoi aproape căzu epuizată şi plină de vânătăi când poteca o luă din nou brusc în jos. Privi în jurul ei. Dan şi Ryder erau cam la o duzină de yarzi depărtare, unde cărarea se deschidea într-un alt platou îngust, ca un pas imens tăiat din marginea muntelui. Ryder se ghemui lângă costişă, examinând o grămadă de pietre, apoi privi în sus ca să vadă locul de unde căzuseră. Chiar şi de aici, Saffron vedea că roca avea o culoare diferită, nuanța gri-albastră a minereului de argint, în locul nuanței ruginii a gresiilor

care-o înconjurau, dar nu piatra fu cea care-i atrase atenția și-i strânse inima. Dan stătea la aproximativ zece picioare de spatele expus al lui Ryder și își scosese deja revolverul din centură.

Saffron urlă, apoi sări în picioare și fugi. Ryder se întoarse imediat ce o auzi strigând. O vedea pe soția lui încercând din răsputeri să ajungă la ei și apoi pe Dan, cu revolverul ridicat și armat, îndreptat direct către pieptul său.

Dan își păstră ținta și își schimbă poziția în așa fel încât partea înălțată a stâncii să-i ajungă în spate. Strigă peste umăr către Saffron.

— Rămâi unde ești! Și privește în altă parte, doamnă Courtney. Nu poți să ajungi la mine la timp. Știi asta. Și mi-ar părea rău dacă ți-ai vedea bărbatul murind. Dar trebuie să moară.

Saffron fugi dincolo de el, în brațele bărbatului ei. Ryder înjură.

— Saffy, dă-te din cale! Să nu îndrăznești să te pui între mine și un pistol, spuse el.

— Nu mă mișc. Dacă vrea să te ucidă, trebuie să mă ucidă mai întâi pe mine, gâfâi ea.

Dan ținea încă pistolul îndreptat către ei. Părea mâhnit, dar hotărât.

— Nu vreau să te împușc, doamnă C. Dar o s-o fac.

— Dan! S-a terminat! urlă Saffron. Sunt morți și uciderea lui Ryder nu-i poate salva.

Dan se dădu în spate de parcă ea îl lovise.

— Te rog, Dan, dacă ți-a păsat vreodată de noi, ascultă-mă.

Saffron abia putea să vorbească, să gândească. Cuvintele păreau să-i rupă plămânii în bucăți. Nu putea să vadă decât arma aceea. Simți mâinile lui Ryder pe umeri. Știa că ar fi împins-o în lateral imediat ce ar fi văzut degetul de pe trăgaci al lui Dan strângându-se, că plumbul din puternica

armă avea să intre în pieptul lui şi să-l sfâşie, dacă Dan nu asculta de ea acum.

— Ce spui tu? spuse Dan, continuând să-l privească fix pe Ryder peste umărul ei.

— Gloria Martin şi fiul ei, James. Au fost găsiți omorâți în San Francisco. Cine sunt?

— Sora mea şi copilul ei, spuse Dan cu o voce stinsă.

— O, Danny! exclamă Saffron şi îşi acoperi gura.

Dan ridică din nou revolverul, dar mâna lui tremura.

— Minți! încerci să mă fentezi! Nu pot fi morți! Mi-au promis! Au venit la mine în Massawa, după ce s-a scufundat vaporul. Au spus că o au pe Gloria, dar că, dacă fac ce-mi spun...

Îndreptă pistolul direct spre Saffron:

— Cumva ai aflat, doamnă C., spuse. Şi acum încerci să mă fentezi ca să-ți salvezi bărbatul. N-o să meargă.

— Amber a trimis un curier înaintea ei, Dan, cu ziarele astea. Ea a spus că doamna Martin era iubita ta. Nu ştiu de unde a ştiut, dar uite!

Ținu bucata de hârtie în fața ei de parcă ar fi oprit glonțul.

— Fotografia, spuse Dan încet. Aveam fotografia lor, una dintre fete mi-a dat-o înapoi... trebuie că domnişoara Amber a văzut-o...

Arma tremură uşor.

— Ce naiba se întâmplă? Explică-mi, Saffy, spuse Ryder grăbit. Îşi puse brațul în jurul ei şi ea se ținu de el, simțind muşchii groşi ai antebrațului.

— Cineva i-a luat, Ryder! spuse ea, agățându-se încă de el şi privind gura pistolului care şovăia. Cred că de asta i-a făcut ce i-a făcut Dan lui Rusty. Ca să-i salveze. Dar sunt morți, Dan. Scrie în ziar. I-au ucis oricum.

— Dan l-a ucis pe Rusty? şuieră Ryder. Pietrele sparte, prăbuşirea de luna trecută – ne-ai sabotat în tot timpul ăsta?

— Citeşte-mi, spuse Dan.

Saffron întinse cu degetele tremurânde hârtia, dar nu putea s-o vadă. Pufni şi îşi şterse lacrimile care o orbeau cu dosul mâinii şi reuşi să bâlbâie paragrafele: gâturile tăiate, lipseau de ceva vreme, omucidere brutală, suspiciune de răpire şi şantaj. Pe măsură ce citea, îl văzu pe Dan cum se sprijini de zidul din spatele său şi cum îşi lăsă revolverul în jos pe lângă corp.

— Cine i-a luat, Dan? spuse Ryder.

Vocea îi era plină de o furie întunecată, iar Saffron o putea simți, durerea în fața trădării, suferința şi şocul vibrând prin muşchii săi.

Dan îşi lăsase capul pe spate, prăbuşit pe jumătate pe stâncă de parcă nu mai avea putere să se țină drept.

— Nu ştiu. Dar dacă voiam ca Gloria şi James să trăiască, această mină nu trebuia să producă argint. Asta a fost înțelegerea.

— Ceva a mers prost, a spus Saffron. I-au omorât ca să-i oprească să meargă la poliție.

— Când? spuse Dan.

Cuvântul fu o şoaptă. Saffron, asurzită de bătaia sângelui în urechi, abia putea să-l audă.

— Ce ai spus, Dan?

Acum el urlă.

— Erau morți când l-am omorât pe Rusty?

Saffron suspină.

— Nu ştiu, Dan.

— Când a fost tipărit ziarul ăla? strigă Dan. Erau deja morți când mi-am ucis prietenul?

Saffron încercă să se uite la hârtie. Briza i-o Întoarse, de parcă încerca jucăuş să i-o tragă dintre degete. Mâinile ei

tremurau încă atât de tare încât abia putea citi ziarul. Se înjură pe sine şi-l îndreptă. Se concentră asupra datei – 29 aprilie 1888 – apoi verifică cuvintele din articol.

— Da. Da, o, Dan. Au fost ucişi în ziua de dinainte.

Dan păru să se prăbuşească în interior. Gemu şi căzu la pământ, cu braţele moi pe lângă corp, şi capul plecat.

Saffron începu să tremure necontrolat. Dacă Ryder n-ar fi ţinut-o, ar fi căzut în praf. Îi luă o clipă să realizeze că Dan vorbea.

— Abia îi ştiam. Pe sora mea şi pe băiatul ei. Dar când am auzit că fuseseră luaţi. Dumnezeule, ce-i asta? Nevoia aia din sânge care înseamnă că faci orice pentru ai tăi? Mi-au dat o scrisoare de la ea, când eram în Massawa, şi o fotografie a ei şi a băiatului. Apoi l-au pus chiar şi pe băiat să-mi scrie un bilet. Spunea că i s-a spus că sunt un om grozav şi că o să-i salvez. Şi am încercat, Doamne, am încercat. De ce? La ce-a ajutat să-i omoare? Am făcut ce... Doamne, Rusty... Mi-am vândut sufletul ca să-i salvez şi n-a ajutat la nimic.

— Oamenii care i-au luat făceau curăţenie după altceva. Cine ţi-a adus scrisorile? Cine a făcut înţelegerea cu tine? spuse Ryder.

— Un om pe nume Carruthers. A venit cu următoarea cursă din Cairo şi spunea că lucra pentru un englez care era interesat de descoperirea asta. Voia să te oprească pe tine ca să poată prelua el când ar fi venit vremea. Dumnezeule, ştiau totul.

Saffron privi în sus la soţul ei.

— Ryder, a fost ducele de Kendal. E scandal mare. Era corupt şi a fost cumva expus. Se spune că s-a împuşcat. Scrie totul în ziar.

Ryder o ţinea cu o mână de fier.

Dan îşi ridică încet arma încărcată la tâmplă şi începu să-şi introducă degetul în trăgaci. Ryder dădu drumul soţiei

sale şi se lansă înainte. Prinse încheietura lui Dan şi i-o întoarse pe spate, astfel că pistolul se descărcă în sus, spre cer. Dan urlă şi lăsă pistolul să cadă. Saffron ţâşni înainte în praf să-l prindă şi desfăcu camera cartuşului, iar gloanţele nefolosite răsunară pe stânci, în cădere.

Dan se întoarse să-l privească pe Ryder.

— Lasă-mă să mor.

— Nu, spuse Ryder.

Îşi ridică pumnul şi-l lovi în falcă pe Dan cu o forţă care trânti omul la pământ. Se aruncă peste el, cu pumnii încleştaţi.

— Ryder, nu... spuse Saffron.

El o ignoră, holbându-se la Dan cu o asemenea intensitate a urii încât Dan se strânse, îndepărtându-se de el. Ryder îi vorbi numai lui.

— Nu înainte să te explici oamenilor de aici. Merită mai mult decât un adevăr de mâna a doua, venit de la mine.

Saffron îi dădu lui Ryder eşarfa ei, iar el o folosi ca să-i lege mâinile lui Dan la spate, înainte să-l facă să meargă în faţa lor spre tabără. Amber şi Patch ajunseseră cât lipsiseră ei, iar Saffron se aruncă în braţele surorii sale, în timp ce Ryder îl forţă pe Dan în genunchi în faţa bisericii.

— O, Dumnezeule, Amber! îţi mulţumesc! Abia am ajuns la timp.

Amber îşi simţi respiraţia dându-şi drumul într-un oftat tremurător în timp ce ţinea corpul cutremurat al lui Saffron lângă al ei.

— Sunt aici, *Filfil,* sunt aici. Şi avem argint viu. O să ajungă în câteva zile.

*

În după-masa aceea se ţinu procesul lui Dan, dacă se putea numi aşa. Preotul prezida. Muncitorii şi familiile lor erau cu toţii adunaţi în spaţiul liber din faţa bisericii. Dan era încă legat pentru a l opri de la o altă încercare de a-şi

lua viața. Era aşezat lângă preot. În fața lor, era un morman de pietre, unele albe, unele negre. Fuseseră adunate din râu de copiii care considerau toată afacerea un joc grozav.

Ryder nu crezu că-şi putea controla emoțiile, aşa că-i dădu lui Tadesse rolul de traducător. Amber şi Saffron şezură cu femeile, în timp ce unele dintre fetele mai mari îi luară pe copiii mai mici să se joace puțin mai departe, unde întrebările şi cererile lor nu i-ar fi deranjat pe cei mai în vârstă. Preotul, care părea puțin nesigur, îşi oferi mai întâi binecuvântarea sa asupra mulțimii, apoi îl întrebă pe Dan dacă dorea să mărturisească în fața oamenilor. El încuviință. Amber ascultă atât cuvintele lui Dan, cât şi traducerea lui Tadesse. Povestea suna mai bine în amhară, cumva mai simplă şi mai tragică, ca un poem epic antic spus lângă foc. Dan nu avu nicio tentativă să-şi nege vina, nicio tentativă să se scuze, alta decât să spună că nu intenționase niciodată să-l ucidă pe Rusty. Dorise doar să încetinească amalgamarea minereului scurgând argintul viu, dar când Rusty intrase peste el, simțise că nu avea de ales. Amber se bucura că el mărturisise, deşi nici acum nu-i venea să creadă. Crezuse că Dan era prietenul lor. Crezuse că era ca un unchi pentru ea şi Saffron. O ajutase cu grădina, cu barajele şi cu canalele. Nu înțelegea cum putuse face asta cu tot sângele acela pe conştiință.

Preotul îl întrebă pe Dan despre sora lui şi fiul ei. El îi spuse că scrisorile lor, pe care i le adusese şantajistul din Massawa, erau ascunse sub patul său. Unul dintre oamenii din echipa lui Dan merse să le aducă, iar Tadesse le traduse pentru mulțime, în timp ce fotografia femeii şi a băiatului era trecută din mână în mână. Printre femei se auzi un murmur de simpatie, dar bărbații îşi păstrară fețele împietrite. Amber fu rugată să povestească ce aflase în Massawa despre duce şi cum realizase importanța numelor femeii şi copilului ucişi din cel de-al doilea articol. Apoi

Saffron le spuse despre scena de pe platou. Ryder nu vorbi decât ca să confirme ce spusese ea. Preotul întrebă dacă cineva voia să vorbească pentru Dan. Alem şi Silas, care învăţaseră amândoi despre consolidarea tunelurilor sub îndrumarea lui Dan, se ridicară şi spuseră că fusese un şef cinstit, un profesor bun şi că ţinea la siguranţa oamenilor săi, evitând să-i rănească chiar şi atunci când sabotase abatajul. Spuseră asta privind către pământ, îndemnaţi poate de un simţ al justiţiei, dar era clar că nu le plăcea să-l apere. Preotul întrebă apoi dacă dorea cineva să vorbească împotriva lui, iar Patch *se* ridică în picioare.

— Suntem întristaţi pentru sora acestui om şi pentru băiatul ei, spuse el în engleză, iar Tadesse traduse încet. Cu toţii avem familie. Cu toţii am pierdut în vieţile noastre oameni pe care-i iubim. Ştim că răul mai mare a fost făcut de omul care i-a luat pe Gloria şi pe băiatul ei, l-a forţat pe Dan să facă ce-a făcut şi apoi le-a luat oricum viaţa.

Acum se uitau la el cu o privire tăcută şi serioasă.

— Dar Rusty Tompkins a fost şi prietenul meu. A fost un om bun şi a murit cu plămânii plini de argint viu, nu în mâinile unui agent din Massawa, ci de acele mâini – arătă spre Dan mâinile unui om pentru care ar fi trecut şi prin foc. Un om în care avea încredere şi pe care-l iubea ca pe un frate. Dan spune că n-a ştiut ce să facă. Eu ştiu ce-ar fi trebuit să facă.

Patch se întoarse direct spre Dan.

— Ar fi trebuit să ne spui, Dan. Ar fi trebuit să-i spui lui Ryder, ar fi trebuit să-mi spui mie, ar fi trebuit să-i spui lui Rusty. Omul ăsta, ducele ăsta, avea putere. Bine. Dar şi Ryder avea bani atunci. Şi aveam printre noi o sută de prieteni în San Francisco. Am fi putut să-i salvăm. Am fi putut veni cu ceva minciună ca să-l facem pe duce să creadă că ai făcut cum a poruncit. Cu toţii ne-am pus sufletul în mina asta, în tabăra asta. Ne-a transformat într-o

familie şi am fi făcut orice să te salvăm, dar tu ai încercat de la început să ne distrugi toată munca.

Dan îşi plecă capul şi privi fix la praful de sub ghetele lui.

— N-am putut să risc, Patch. N-am putut să risc sângele lor pe mâinile mele.

Fața lui Patch se făcu roşie, făcându-i cicatricile de pe piele vizibile. Îşi strânse pumnii.

— Nu le-ai putut risca viețile? Nu le-ai putut risca viețile *lor, aşa* că l-ai omorât pe Rusty? Ca să eviți să rişti să moară sora ta, l-ai omorât pe el şi l-ai fi omorât şi pe Ryder, Pentru că n-ai vrut să rişti moartea a două persoane deja moarte.

Se întoarse de la Dan şi se adresă mulțimii.

— O să-mi fie milă de femeie şi de fiu) ei. Dar n-o să-mi fie milă de acest om. N-o să-mi fie. Şi pentru crima lui se potriveşte o singură pedeapsă. Spânzurați-l. Spânzurați-l ca un Iuda ce este peste mormântul lui Rusty.

Se duse înapoi la locul său din mulțime şi se aşeză. Bărbatul cel mai aproape de el îl strânse de umăr şi o aprobare şoptită trecu ca o adiere prin mulțime. Amber se cutremură.

Preotul arăta solemn.

— Ce spuneți, domnule Ryder?

Ryder nu se ridică.

— În astfel de probleme nu sunt decât o altă voce, spuse eL Dar sunt de acord cu Patch. Spun c-ar trebui spânzurat.

— O să votăm, spuse preotul. Şi-a mărturisit vina. Dacă votați pentru clemență, o să fie alungat. Îşi poate lua mâncare şi apă – cât să-i ajungă o zi – şi un cuțit, dar nimic mai mult. Dacă este văzut de oricare dintre noi la o distanță de o zi de mers de aici după răsăritul celei de a doua zile, poate fi omorât ca un lup care se apropie prea mult de vaci. Votați împotriva clemenței şi o să fie spânzurat mâine dimineață în zori deasupra locului unde l-am îngropat pe domnul Rusty.

Îşi ridică mâinile:

— Fie ca fiecare muncitor şi femeie căsătorită să-şi dea votul după cum le spune inima că trebuie să facă. Pietrele albe sunt pentru clemenţă, pietrele negre pentru moarte.

Oamenii se ridicară în picioare, îşi aleseră pietrele din grămadă şi le aruncară în şalul împăturit al preotului. Singurul sunet era ţăcănitul pietrelor.

Odată colectate, voturile fură numărate în linişte. Puteau auzi din partea de jos a taberei copiii râzând şi stropind cu apa din râu. Într-un final, Tadesse îi şopti preotului. Acesta se ridică încă o dată în picioare.

— Dan Matthews va fi spânzurat în zori.

Întreaga mulţime oftă deodată.

— O să-l închid în biserică la noapte ca să fie aproape de Dumnezeu şi să ceară iertare pentru păcatele lui cumplite şi numeroase.

Amber privi fix la praful de pe jos. Preotul se uită prin mulţime, apoi vorbi din nou.

— Această zi este dificilă. Să postim în seara aceasta. Să nu aprindem focuri. Faceţi copiii să tacă şi staţi în casele voastre. Oferiţi-vă foamea lui Dumnezeu şi rugaţi-vă pentru morţi.

Îşi ridică crucea de argint, însemnul funcţiei sale, şi majoritatea muncitorilor zăboviră să o sărute şi să primească binecuvântarea preotului. Nimeni nu protestă în legătură cu postul decretat. Părea că toţi erau cumva recunoscători să ia pe umerii lor o parte din durere.

Dan fu condus în biserică, iar uşa zăvorâtă după el. Bărbaţii şi femeile începură s-o ia către casele lor fără să se uite unii la alţii. Amber o luă pe Saffron de braţ.

— Saffy, asta nu se poate întâmpla, şopti ea.

— Ce? De ce nu? se holbă inexpresiv Saffron la ea. Votul a avut loc. L-a ucis pe Rusty şi l-ar fi ucis pe Ryder. Dacă

vor pe cineva care să lege nodul frânghiei, o s-o fac eu pentru ei.

— Dar, Saffy! Aşa vrem să înceapă tabăra noastră? Cu o spânzurare? Cum putem să fim fericiți dacă, de fiecare dată când privim acolo sus, vedem locul unde l-am spânzurat pe Dan? Vreau ca peste noi să vegheze spiritul lui Rusty, nu fantoma lui Dan.

Saffron îşi trase brațul.

— Ăsta nu-i un basm, Amber. Nu ajungi să trăieşti fericit până la adânci bătrâneți.

— Fiecare bănuț făcut de mina asta va fi pătat cu sânge.

Saffron nu-i răspunse, se întoarse doar şi plecă. Amber stătea, tremurând şi singură, în fața bisericii. Asta cu o clipă înainte să-şi dea seama că Tadesse aştepta încă în umbra acoperişului roşu şi suspendat al bisericii.

— Care a fost numărătoarea, Tadesse?

— Ar trebui să fie un secret, domnişoară Amber.

— Tu spune-mi numai.

— Şaptezeci şi cinci de voturi pentru exil şi clemență. Pentru spânzurare, şaptezeci şi şase, spuse Tadesse.

Desena modele imaginare pe zidul văruit al bisericii, neuitându-se la ea.

— Tu cum ai votat, Tadesse?

El ridică din umeri.

— N-am şaisprezece ani şi nici nu-s însurat, deci n-am drept de vot.

— Dar dacă ai fi putut vota...

— Pentru clemență...

Se opri din desenat, îşi puse palma pe zidul bisericii şi privi în sus către locul de îngropăciune al lui Rusty.

— Dar nu este atât clemență, domnişoară Amber, cât credință. Dan merită să fie pedepsit şi domnul Patch a avut dreptate. Domnul Dan ar fi putut cere ajutor şi ar fi primit ajutor. Dar tot cred că domnul Dan nu e rău. Am credința

că, dacă ar fi alungat, şi-ar deplânge faptele. Ar suferi mai mult pentru ce-a făcut şi s-ar căi sau ar înnebuni. Este o formă ciudată de demență, dar este credință.

Amber i se alătură şi îşi lipi spatele de zidul bisericii. Seara creştea în jurul lor, dar era ciudat de tăcut. Niciun trosnet de flăcări, nicio sporovăială, niciun miros de mâncare condimentată de fasole sau mirosul acrişor iscat de *injera.* Curând, lumina avea să pălească.

Amber vorbi din nou.

— Eu nu sunt căsătorită. Nici eu n-am putut să votez, Tadesse. Iar noi doi merităm un vot.

*

Biserica nu era încuiată. De-a lungul uşii fusese pus un singur drug ca să-l oprească pe Dan să scape, iar Amber era suficient de puternică încât să-l ridice singură. Intră şi îşi aprinse felinarul de vânt. Dan era îngenuncheat în fața altarului, dar deschiderea uşii îi deranjase rugăciunile şi era întors, cu mâna streaşină la ochi, încercând să vadă cine intrase. Ea mută lumina mai aproape de față ca s-o poată vedea.

— Domnişoară Amber?

— Linişte, Dan.

— Am crezut că unii dintre oameni n-au mai putut aştepta până dimineață şi-au venit să mă spânzure acum.

Biserica era mică, cam neîncăpătoare pentru tabăra în creştere, dar era deja iubită. Zidurile şi tavanul jos erau pictate cu scene din Biblie şi cu sfinții tradiționali din Tigray, madone şi cristoşi cu fețe măslinii, un sfânt Gheorghe reprezentat în armura unui luptător al împăratului Yohannes, omorând un dragon surprins, cu solzii clipocind în nuanțe smarald. Lumina din felinarul lui Amber îi făcu să prindă viață şi să se mişte. Sfântul Cristofor se profila şi dispărea deasupra lor, cu copilul Isus ținut cu simplitate pe umărul său.

— Nu, Dan, spuse ea. Am hotărât că ar trebui să fii liber.

Ridică o boccea pe care o căra pe umăr şi i-o întinse. Stătea cu picioarele încrucişate pe podea, iar ea îl privea în timp ce el îi examina conținutul. Bocancii şi haina lui, o sticlă cu apă şi un cuțit, un pachet cu pâine *injera* învelit în pânză şi unul dintre ultimii taleri Maria Tereza ai familiei Courtney.

— Ar trebui să plătesc pentru ce-am făcut, domnişoară Amber.

— Da. Ar trebui.

Îşi trase genunchii la piept şi îşi aşeză şalul peste umeri.

— Dar e o datorie mare, Dan. Va lua mai mult de o noapte să plăteşti pentru ea.

El începu să plângă, acoperindu-şi ochii. Erau oftăturile înfundate ale unui om care nu era obişnuit cu plânsul. Amber privi în sus la sfinții care o vegheau de pe ziduri şi îşi dori ca ei să-i dea puțină inspirație. Arătau doar curioşi într-un fel tăcut.

— Cred că spânzurarea ta ar ucide tabăra, Dan, spuse ea într-un final. Chiar cred asta. Ar putea fi un loc frumos, dar nu are nevoie de sânge pe fundație. Cred că clemența e un sacrificiu mai bun. Ştiu că ai prefera să mori. Dar ne-ai blestema. Vreau să pleci. Nu vreau sângele tău pe mâinile lui Ryder. Sau ale lui Saffron.

Încă nu se uita la ea, dar ea ştia că o asculta.

— Dacă vrei să îndrepți ceva din ce ne-ai făcut, o să pleci. Asta-i tot.

Se ridică în picioare din nou şi luă felinarul.

— Şi nu prea cred că lui Rusty i-ar plăcea. Spânzurarea ta, vreau să spun. Ryder e un taur, e un leu. El dă vina pe orice este în fața lui şi, acum, tu eşti acela. Rusty gândea cu trei paşi înainte. Întotdeauna. Cred c-ar fi de acord cu mine. Dar e alegerea ta, Dan. Ia-o pe umerii tăi şi fă-ne o favoare

sau stai să fii spânzurat şi lasă vina ta să otrăvească locul ăsta.

Îşi ridică felinarul şi plecă, lăsând uşa neblocată în urma ei, apoi se întoarse în patul ei şi se culcă.

*

Strigătele o treziră pe Amber în zori. Se dădu jos din pat şi ieşi afară în lumina dimineții. Câțiva oameni, printre care şi Ryder, erau adunați la uşa bisericii. Ryder striga, iar preotul încerca să-l calmeze.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Amber pe una dintre femeile de lângă ea, Selam, soția unuia dintre oamenii din echipa lui Dan.

— Un miracol, spuse Selam cu o voce uşor uimită, ascunzându-şi fața pe jumătate sub şalul ei alb. Sau asta spune preotul. Azi dimineață biserica era încuiată, aşa cum ar trebui să fie, dar domnul Dan a dispărut.

Amber se întoarse în casă şi se îmbrăcă aşa cum se cuvenea, apoi urcă panta dinspre est ca să vadă de grădina ei, luând cu ea o bucată de pâine pentru micul dejun. Când o găsi Ryder, era singură de o oră, rărind cele mai puternice tufe de alune pe care reuşise cât de cât să le facă să crească.

— Amber!

Ea se ridică încet în picioare. Pământul era prăfos, disperat după ploaie, şi se agăța de rochiile ei.

— Ryder. Cu ce pot să te ajut?

O prinse de umeri şi o împinse lipind-o de trunchiul ienupărului care-i umbrea grădina.

— Ce-ai făcut? Cum îndrăzneşti? Cu ce drept?

Viteza şi violența o şocară, iar scoarța copacului o apăsa pe spate. Îşi ridică fruntea şi-l privi calm. Fața lui frumoasă şi prietenoasă era distorsionată de furie.

— Am profitat de ocazie să votez. S-a dovedit că era votul decisiv, îi spuse ea.

El îşi ridică pumnul şi, pentru o secundă, ea crezu că avea s-o lovească şi se pregăti, dar Ryder îşi redirecționă lovitura şi, în schimb, trase un pumn în copac, apoi o împinse departe de el.

— Ai făcut asta pentru că eşti furioasă că n-ai drept de vot, Amber?

Vorbea mai încet acum. Îi privi încheieturile degetelor. Sângerau.

— Nu. Nu întru totul. Ştii de ce-am făcut-o. Acest loc are şansa de a fi ceva bun. Nu începi ceva bun cu o execuție.

O speriase, dar nu voia ca el să vadă asta. Se ghemui din nou pe pământ şi îşi continuă lucrul, punând răsadul în noua lui casă. Puțin soare, puțină umbră, puțină apă de la unul dintre bazinele ei şi planta avea să prindă rădăcini şi să crească de data asta. Trebuia doar ca lucrul să fie făcut corect.

Umbra lui Ryder stătea încă peste ea.

— Trebuie să se facă dreptate, spuse el cu vocea groasă.

— Asta este dreptate, Ryder, şi ştii lucrul ăsta.

El nu mai spuse nimic, ci începu să se îndepărteze de ea în jos, pe pantă. Ea aşeză pământul la locul lui.

— Şi ştiu că şi el gândeşte aşa, i se adresă ea răsadului. Altfel, ar fi pus un paznic la uşa bisericii.

*

Două zile mai târziu, Ato Bru ajunse cu noua provizie de argint viu şi cu pachetul de cărți al lui Amber. Dacă Ato Bru observă atmosfera tensionată din tabără, o ignoră, dar rămase cu ei o singură noapte înainte să-şi înceapă călătoria de întoarcere.

Amber se puse să lucreze cu o sârguință constantă la traducerea cărților pe care le adusese, cu gramatica ei şi dicționarul alături. Învățase puțină italiană ca elevă. În familia ei, apăruse un zvon că tatăl ei avea să fie numit pe o funcție în Roma, dar apoi guvernul îl rugase să ia funcția

fatală din Khartoum, şi astfel începuse educaţia ei în arabă. După ce scăpase din haremul lui Osman Atalan, aflase că Penrod vorbea italiană fluent, plăcându-i ţara aceea, aşa că încercase să înveţe puţin pe cont propriu în timpul petrecut în Europa. Acum, când se scufunda din nou în limbă, nu se putea abţine să nu se gândească din nou la el. Cu toate astea, cărţile despre minerit şi amalgamare îi dădeau dureri de cap. În fiecare după-amiază îşi scria traducerile şi i le dădea lui Ryder, încă nu vorbea cu ea cum se cuvenea, dar reuşi să-i mulţumească, iar într-o seară uită că era furios pe ea suficient încât să-i spună că, fără munca ei, ar fi irosit jumătate din argintul viu.

Serile, studia romanul primit cadou şi, pe măsură ce italiana i se îmbunătăţea, începu să citească capitole cu voce tare oricui voia să asculte traducând în amhari în timp ce citea. În scurtă vreme, întreaga tabără fu fermecată de aventurile iubiţilor predestinaţi şi de forţele mişeleşti aliniate împotriva lor. Pe Amber o durea inima în timp ce citea, iar un observator atent ar fi putut remarca că, în traducerea ei, eroul ajunse să arate mai degrabă ca Penrod decât ca originalul italian, dar povestea îi uni, iar copiii putură fi auziţi repetând împreună scenele favorite în timp ce păzeau caprele de pe coastele dealurilor. Amber şoptea pentru sine rânduri din carte când termina de plantat în grădina ei de deasupra, bucurându-se de muzica acelor cuvinte pe buzele ei, când simţi o picătură de apă rece şi grea pe gât. Se aşeză pe spate şi privi peste vale. O grămadă bruscă de nori se ridica precum un val peste cerul vast. Veneau ploile. Se rugă ca ei să fie pregătiţi.

*

Lucio Angelo Carlo Zola nu era primul bărbat care venise în Cairo să-l caute pe Penrod Ballantyne în lunile ce urmară căderii ducelui de Kendal. Zvonurile care-l legau de duce pe misteriosul ofiţer de informaţii britanic ajunseseră foarte

repede la curțile Europei. Familiile regale europene reacționaseră pline de jenă şi uşurare când le fuseseră returnate imaginile: apoi, când realizaseră că nu mai aveau să fie şantajate, deveniseră toate curioase în legătură cu cine era salvatorul lor anonim. Curând, numele lui Penrod Ballantyne fusese şoptit pe coridoarele de putere din Roma, Berlin şi Londra, dar, la început, tot ce avuseseră era numele. După câteva investigări discrete, capilor de stat din Europa li se prezentaseră transcrieri clare ale descoperirilor agenților lor. Acestea acopereau studiile şi familia fostului maior şi relatări complete, uneori înfrumusețate, ale vitejiei sale altruiste de pe câmpul de luptă din El Obeid şi ale eroismului său de a fi dus informații înăuntru şi afara în timpul asediului Khartoum-ului din 1884. Toate includeau un sumar al evenimentelor cunoscute din Cairo: logodna cu tânăra scriitoare Amber Benbrook, încheierea acesteia şi aventura lui Penrod cu nefericita Lady Agatha. Dar, odată cu momentul morții Agathei, orice informație certă încetă. Un agent din Londra descoperise că fusese golit contul lui Penrod Ballantyne de la banca Coutts. Capii statelor europene priviseră înspre Cairo, punându-şi întrebări. Guvernele francez şi german îşi trimiseseră cei mai buni ofițeri de informații în oraş, dar aceştia se întoarseră derutați şi cu mâinile goale. Oraşul zvonurilor îi primise cu tăcere.

Pe de altă parte, Lucio avea un avantaj mare în fața omologilor săi francezi şi germani. Îl cunoştea personal pe Penrod Ballantyne. Lucio petrecuse câtva timp în şcoală în Anglia şi asistase la un curs împreună cu tânărul cel elegant. Descoperiseră o dragoste comună pentru scrimă şi îşi petrecuseră multe ore în antrenamente în timp ce colegii lor se duceau la femei în cel mai apropiat oraş. Când Penrod hotărâse să nu meargă mai departe la Oxford, îl vizitase pe Lucio în Italia şi îşi petrecuseră vara într-o competiție

acerbă vânând pe dealurile de deasupra Florenței şi ascuțindu-şi îndemânarea cu sabia. Lucio observase abilitatea aproape magică a prietenului său de a absorbi o altă limbă din prima încercare. Penrod abia ştia o duzină de cuvinte în italiană când ajunsese, însă când plecase, patru luni mai târziu, putea vrăji în limba lor maternă un paznic de vânătoare sau o ducesă ca să le afle secretele şi putea să discute despre cai sau politică internațională cu o fluență care ar fi făcut pe oricine să-l creadă nativ get-beget, dacă n-ar fi fost părul său blond şi ochii săi albaştri. Mai multe dintre verişoarele lui Lucio se scufundaseră în studiul latinei după o seară în compania lui, repetând cuvintele papei Grigore I cel Mare la întâlnirea cu sclavii englezi blonzi în piața din Roma: *non Angli, sed angels* – nu sunt englezi, ci îngeri.

Cu toate astea, cei doi bărbați nu se văzuseră şi nu vorbiseră de cel puțin zece ani. În timpul în care Penrod îşi câştiga medaliile, Lucio se dedicase nevoilor țării şi regelui său. Munca sa îi adusese mai puțin renume public, dar era uneori la fel de periculoasă ca cea a lui Penrod. Fusese unul dintre primii care aflase că materialul pe care-l deținea ducele de Kendal despre fratele regelui fusese returnat. Citi documentul referitor la cariera lui Penrod înainte de a-i fi înmânat regelui şi era în camera regală în timp ce regele însuşi îl citea.

— Nu vrea nimic?

— Se pare că nu, Înălțimea Voastră, răspunse Lucio.

— Îi suntem datori. Nu vreau să ne creadă nerecunoscători. Încearcă.

— Maiestate, răspunse Lucio cu o încuviințare, şi se retrase din camera de audiențe, apoi plecă spre Cairo chiar în seara aceea.

Lucio nu vorbea arabă, dar, pe lângă legătura personală cu Penrod, mai avea un avantaj față de ceilalți agenți care

veniseră în oraş să-l caute. Italienii şi înaintaşii lor fuseseră în Egipt de un mileniu. Erau o comunitate de comercianți şi artizani şi, cu toate că cei mai mulți dintre ei trăiau în cartierul venețian al oraşului şi îşi păstrau credința creştină, mulți adoptaseră costumația şi obiceiurile egiptenilor. Ştiau oraşul la fel de intim ca orice cairot şi-i înțelegeau limbile nevorbite şi ritmurile străzii.

Totuşi, lui Lucio îi luă o lună să-l găsească pe Penrod. Prima oară află de Yakub, apoi de Adnan. Apoi începu să supravegheze. Superiorii săi s-ar fi aşteptat poate de la Lucio ca, descoperindu-l pe Penrod, să se ducă direct la el. Dar el nu făcu asta. În schimb, Lucio se duse la hotelul lui şi rămase toată seara pe gânduri, luând în calcul cum anume putea fi cel mai bine exprimată gratitudinea regelui său în aceste circumstanțe. Până în zori, se decisese. Aranjamentele îi luară apoi încă o săptămână.

*

Penrod Ballantyne nu mai vorbi niciodată în viața sa despre evenimentele din seara zilei de 15 august 1888. Mai târziu, avea să susțină că abia îşi amintea de ele. De fapt, şi le amintea prea bine. Doborârea ducelui îl costase averea sa. Îşi luase o cameră în cea mai săracă pensiune a vechiului său prieten Yakub, aşteptând să-l ucidă opiul. Ştia că putea dura ani de zile, dar, tulburat şi împrejmuit de fum, timpul avea prea puțin sens pentru el. Distrugerea ducelui îi adusese satisfacție, dar nu pace. Mâhnirea şi frustrarea lui Yakub şi Adnan nu-l atingeau. Slabi, se gândi la Amber şi aşteptă doar să i se prăbuşească corpul.

În acea seară, alunecă în derivă între visare şi trezie, adâncit în drogul său. Încet, deveni conştient de o prezență necunoscută în cameră. Un egiptean îmbrăcat în haine occidentale, îşi ridică puțin capul de pe perna pe care stătea întins.

— Te cunosc, spuse el.

Din lipsă de exercițiu, vocea îi sună spart.

— Ne-am întâlnit odată în casa ducelui de Kendal, spuse egipteanul. Numele meu este Farouk al-Rahmi şi am fost trimis să te scot din iad.

— M-am obişnuit cu el. Lasă-mă aici.

— Nu, spuse egipteanul cu simplitate şi zâmbi.

Atacul veni din spate. O cârpă fu aruncată peste fața lui Penrod, iar el mirosi aroma puternică de cloroform.

— Iartă-mă, *effendi,* îl auzi pe Yakub spunând. Dar treaba asta trebuie făcută de dragul sufletului meu.

*

Penrod se trezi într-o cameră goală, văruită în alb. Părea insuportabil de luminos. Încercă să-şi acopere ochii, dar descoperi că încheieturile îi erau legate. Îşi aminti patul pe care murise Agatha şi cum fusese legată de el. Mâinile şi picioarele i se torsionau deja pline de crampe, prevestind agonia renunțării la opiu. Îşi mişcă puțin capul. Un tânăr într-un costum gri de culoarea porumbelului stătea într-un fotoliu lângă patul său. Citea. Văzând că Penrod deschisese ochii, îşi închise cartea şi o puse deoparte.

— O, amice. Te-ai trezit.

— Lucio? Ce Dumnezeu cauți aici?

Italianul zâmbi.

— Am venit să-ți spun că ți s-a decernat Ordinul Gărzii Regale Romane. Este foarte prestigios. O dovadă mică de mulțumire din partea unui monarh recunoscător. După care mi-am dat seama că ți-am putea mulțumi într-un mod mai... concret.

— Dă-mi drumul imediat.

Lucio se aşeză în scaunul său şi îşi luă cartea înapoi în mâini.

— Ştii că n-o să fac asta. Doctorul nostru mult-stimat se ocupă în acest moment de ceilalți pacienți ai săi. Vrei să-ți citesc cât timp aştepți? Nu? Ei bine, o s-o fac oricum. M-am

gândit că, având în vedere ziua pe care urmează s-o petrecem împreună, Dante ar fi adecvat.

— Când o să fiu liber, o să te ucid.

— O să iau asta ca pe un semn că eşti nemulţumit de mine mai degrabă decât de alegerea mea privind materialul de lectură. Acum, să începem cu începutul.

Îşi drese vocea şi începu să citească. Versurile medievale italiene se rostogoleau prin aer, strălucind ca uleiul pe apă.

— „Pe când e omu-n miezul vieţii lui / M-aflam într-o pădure-ntunecată / Căci dreapta mea cărare mi-o pierdui...”[35]

Un val de greaţă îl lovi pe Penrod şi, în acelaşi timp, crampele din picioare i se intensificară. Durerea fu bruscă şi incandescentă. Îşi simţi corpul încătuşat şi se smuci în legături.

Lucio continuă să citească.

— „Amar mi-e să vorbesc cât de-nfundată...”

Penrod simţi cum dispărea în agonie şi începu să ţipe.

*

Penrod nu era sigur cât timp fusese inconştient. Pe scaunul unde stătuse Lucio şedea un băiat. Imediat ce Penrod deschise ochii, băiatul o şterse de la locul său şi se repezi afară. Penrod avu impresia trecătoare că era ceva în neregulă cu faţa băiatului, de parcă trăsăturile i se topiseră cumva şi că se bălăngăni ciudat când fugi din cameră. Penrod presupuse că era într-un fel de spital. Probabil copilul fusese victima unei arsuri. În cameră era răcoare. Pe Penrod îl dureau mâinile şi picioarele, dar era mai degrabă un disconfort adânc decât agonia arzătoare a crampelor pe care o simţise mai devreme. Ştia că avea temperatură, iar

---

[35] Primele versuri din *Infernul,* de Dante Alighieri, trad. George Coşbuc, ed. Polirom Iaşi, 2000.

percepția îi era întunecată. Timpul era cumva împăturit. Îşi aminti de doctorul egiptean care venise la el, la pensiune, şi de atac chiar în clipa în care acelaşi bărbat îşi făcu apariția în fața lui, de parcă i s-ar fi materializat din memorie.

— Farouk al-Rahmi, spuse Penrod, iar omul încuviință.

Acum nu purta haine europene, ci o simplă *jellabiya* albastru-deschis, aşa cum purtau vânzătorii de apă.

— Ți-ai amintit bine, Penrod, spuse el.

Penrod era atât de obişnuit ca oamenii să i se adreseze cu *effendi* sau cu titlurile onorifice care-i fuseseră date de către prietenii săi arabi, încât folosirea numelui său creştin îl făcu să se încrunte. Doctorul observă şi păru amuzat. Penrod încercă să se mişte, dar descoperi că era încă imobilizat.

— Cum te simți? Ți-am tratat dependența de opiu, dar sunt sigur că ți-ai dat seama de asta şi singur. Nu-ți dau drogul, dar avem câteva fierturi care sunt cunoscute pentru faptul că reduc durerile.

— De cât timp sunt aici? spuse Penrod.

Vocea i se simțea slabă şi spartă.

— De patru zile, spuse Farouk.

Făcu un ocol şi veni la capul patului, aşezându-se pe scaunul pe care-l ocupaseră înaintea lui Lucio şi, după el, băiatul.

— Insist să mă laşi să plec imediat.

— Încă nu, Penrod. Lucio va veni aici curând să-ți citească. Poți să-i spui lui că vrei să pleci. Nici el n-o să te lase să pleci, dar probabil o să te simți mai bine după ce mai urli puțin la el.

Gândul păru să-l amuze.

— Ştii, când a început să-ți citească Dante, m-am întrebat dacă nu cumva cuțitul era prea aproape de os, dar acum, când îl urmează pe Dante în Paradis, chiar îmi place simetria.

Penrod îi ascultă vocea, cuvintele pe care şi le alegea.

— Ai fost educat în Anglia.

— Oxford, dar nu numai acolo. Am studiat filosofie în Teheran şi medicină cu maeştrii locali aici, în Cairo.

— Atunci, suntem încă în Cairo?

Farouk se ridică în picioare şi umplu un pahar dintr-un urcior care stătea pe o măsuţă de lângă patul lui Penrod. Penrod îşi întoarse capul pe pernă ca să-l vadă. Pe măsuţă era o carte, un exemplar din *Divina comedie* a lui Dante, cu un semn de carte care marca cu grijă locul de la jumătatea drumului din călătoria poetului. Farouk puse paharul la gura lui Penrod, iar acesta bău. Lichidul avea un gust amar, complex, dar părea să-i răcorească gâtul pe măsură ce-l înghiţea.

— Destul. Ţi-e foame?

Farouk îndepărtă paharul şi-l aşeză din nou pe măsuţă. Penrod presupuse că avea aproape patruzeci de ani, puţin mai mult decât el. Obrajii înalţi, ochii mari şi genele lungi îi împrumutau un aspect aproape feminin.

— Da, mi-e foame. Asta înseamnă că sunt vindecat?

Penrod nu-şi putu reţine insinuarea din voce.

— Trebuie să am grijă de ceilalţi pacienţi. Nu, nu eşti încă vindecat. Trebuie să mai petreci puţin timp în purgatoriu, spuse el şi bătu cu palma peste exemplarul din Dante. Acest moment, Penrod, este ca momentul când un om care se îneacă ajunge la suprafaţa apei pentru o clipă şi gustă aerul şi lumina. După care se scufundă iar. Dar în final o să te scoatem din adâncuri. Oricum, o să mai ai dureri până să te scoatem la mal.

— Nu mi-e frică, spuse cu amărăciune Penrod.

Era dificil să-şi articuleze cuvintele. Ieşeau puţin neclare. Descoperi că nu vedea bine faţa doctorului.

— Ar trebui să-ţi fie, spuse cu tristeţe Farouk, iar lumea dispăru.

*

Zilele şi nopțile deveniră confuze şi fragmentate. În unele dăți, Penrod era conştient de o agonie care-i spulbera sufletul, de parcă era agățat de un cuier diavolesc. Era conştient uneori de prezența lui Lucio care şedea lângă el şi auzea poezia lui Dante, din secolul al paisprezecelea, vorbind despre îngeri şi diavoli. În alte dăți, siluete semi-umane se aplecau peste ei, cu mâinile topite de flăcările iadului. Căni cu un lichid care mirosea ciudat îi erau împinse cu forța între buze. Uneori le accepta, alteori le scuipa înspre demoni. Farouk apărea şi dispărea. Apoi, încet, timpul păru să se repare, iar noaptea urmă ziua aşa cum trebuia. Putea auzi şi înțelege ce spunea Lucio pentru perioade mai lungi de timp. Demonii care se îngrijeau de el, spălându-i carnea şi mişcându-i corpul, începură să arate mai uman.

Într-o după-masă, în timp ce Lucio citea, Penrod îşi linse buzele şi îşi încercă vocea.

— Asta-i un lazaret.

Lucio închise imediat cartea şi o puse deoparte.

— Da. Odată vindecați, puțini dintre pacienții lui Farouk îndrăznesc să se întoarcă în satele lor; stigmatele sunt prea mari, aşa că mulți rămân aici. Ştii, avem o fermă. O moară. Este extrem de bine organizat. Ziduri înalte de jur-împrejur, dar nu-s sigur că alea sunt ca să țină leproşii închişi înăuntru sau ca să-i țină în siguranță.

— Întreabă-l pe Farouk.

— Nici el nu cred că ştie. Şi e surit, unul destul de bine văzut, aşa că probabil mi-ar spune o poveste enigmatică despre un măgar, care ar sugera că-i acelaşi lucru.

Lucio aşteptă, dar Penrod tăcu atât de mult timp încât îşi luă cartea din nou şi îşi drese vocea.

— Din autoritatea cui sunt ținut aici, Lucio?

Lucio privi în sus spre tavan, cântărind.

— A mea. A regelui Italiei. Undeva între noi doi. Penrod, ştiu de ce l-ai distrus pe ducele de Kendal şi a fost un gest foarte elegant să eliberezi jumătate din familiile regale din Europa din strânsoarea lui şi să nu ceri nimic în schimb. Am şi o idee destul de bună despre cum ai făcut asta. Dar de ce, când ai realizat aşa ceva, nu te-ai îmbrăcat în cele mai bune haine să te duci să desfaci o sticlă de şampanie la Clubul Gheziera? Probabil ți-ai fi putut câştiga înapoi averea la cărți în aceeaşi seară şi ți-ai fi reluat postul în ziua următoare. De ce, în loc de asta – şi nu intenționez să-l ofensez în niciun fel pe bunul tău prieten, Yakub – te-ai închis într-un bordei şi ai încercat să te omori fumând? Se aplecă în față cu mâinile pe genunchi, cu capul întors într-o parte, şi clipi la Penrod, curios ca o bufniță.

— Nu ştiu, spuse Penrod, şi se întoarse.

Lucio se aşeză înapoi în scaun şi îşi încrucişă picioarele.

— Un comportament foarte ciudat, prietene. Atâta tot.

— Pot să fac ce vreau.

— Asta-i adevărat. Şi eu la fel. Şi mi-a plăcut să te țin legat aici. Poate că şi Farouk are o altă poveste despre un măgar, ca să-ți explice. Ai avut jumătate din Europa într-un puzzle.

Îşi ridică mâinile:

— Desigur, n-o să recunoşti niciodată ce i-ai făcut ducelui, înțeleg asta, dar o să fii răsplătit, vrând-nevrând.

— Şi e o răsplată să fiu înlănțuit printre leproşi, nu-i aşa?

Penrod încercă să se smulgă din legături. Muşchii îl dureau, iar el se simțea slab ca un copil. Frustrarea îi înțepă ochii şi pielea.

Lucio se scărpină pe ceafă.

— Sunt nişte leproşi foarte buni, Penrod. Şi foarte atenți cu tine, am observat. Ştii la fel de bine ca mine că boala nu este atât de contagioasă pe cât se credea cândva, iar de tine se ocupă doar cei vindecați, spuse el adulmecând în aer. Şi,

având în vedere în ce circumstanțe te-am găsit, nu încerca să mă convingi că ești îngrijorat de sănătatea ta.

Luă din nou cartea:

— Am vorbit destul? Hai să vedem dacă poezia îți poate ridica puțin moralul.

Se opri:

— M am căsătorit, știi? O fată minunată. A murit la naşterea fiului meu. Am fost îngrozitor de furios. Am urlat la preoți.

Mi-am blestemat propriul fiu ca pe un ucigaş. Lectura din Dante mi-a băgat mințile înapoi în cap. Acum băiatul meu creşte, alături de bunicii săi grijulii, şi învață să vâneze şi să călărească pe aceleaşi moşii pe care am petrecut noi acea vară împreună.

— Deci planul tău e să-mi bagi mințile-n cap, citindu-mi?

— Cred că merită încercat.

— La un moment dat, va trebui să-mi dai drumul. Ce mă va opri atunci să mă întorc la bordeiul meu şi la pipă?

Lucio îşi încreți frumosul său nas roman.

— Pentru o vreme, o să fii prea slăbit ca să poți să mergi. Să sperăm că o să te răzgândeşti înainte să-ți recâştigi forțele. Acum, unde eram?

Penrod oftă. Camera era răcoroasă şi curată şi, în ciuda slăbiciunii sale şi a durerii din oase şi cap, gândurile îi erau mai clare decât îi fuseseră de multe săptămâni.

— Cum l-ai găsit pe Farouk?

Lucio pufni.

— Strămoşii mei au fost în Egipt de foarte multă vreme, Penrod. Cleopatra şi-a adus țara ca zestre Romei pe când voi englezii vă pictați încă în albastru, sacrificându-vă unii pe alții pentru stejari. Aici, noi cam ştim pe unde s-o luăm. Acum, da, aici eram...

*

Aproximativ o săptămână mai târziu, Lucio anunță că părăsea oraşul Cairo. Penrod fu surprins să descopere că idea îi crea neplăceri. Îl înjurase pe Lucio de fiecare dată când acesta îl vizitase şi jurase că, imediat ce putea să scape, avea să se întoarcă la vechile obiceiuri din oraş, dar când Lucio îi spuse că această vizită avea să fie ultima, Penrod simți că frânghia care-l ancora în siguranță la mal fusese tăiată. Nu crezu că afişase vreun semn, dar Lucio remarcase ceva.

— Până la urmă, Penrod, am terminat de citit *Paradisul.* Iar eu trebuie să mă întorc în Italia. Pe cât a fost de plăcut, şefii mei vor să mă întorc şi am îndatoriri de la care nu m-aş eschiva.

— Deci mă laşi aici, legat de pat.

Lucio se întinse şi îşi puse mâna pe umărul lui Penrod. Era prima oară când îl atingea.

— Nu. Farouk mi-a spus că poți fi dezlegat. Drogul ți-a părăsit corpul, Penrod. Trebuie să simți asta. Acum sufletul tău trebuie reparat, iar eu las asta în grija lui Farouk.

— Sufletul meu?

— Sufletul tău, spuse Lucio plin de seriozitate. Dar înainte de asta, trebuie să am parte de răsplata *mea.*

Se ridică şi, fără altă ceremonie, descuie şi desfăcu cătuşele căptuşite cu piele din jurul încheieturilor lui Penrod de la mâini şi de la picioare.

— Acum, dacă te ajut, poți să te ridici?

Nu aşteptă un răspuns, ci îşi puse un braț în jurul umărului lui Penrod şi-l ridică. Penrod îşi pierdu vederea şi o amețeală teribilă îl făcu să se agațe de saltea. Niciodată în viața lui nu se simțise atât de neajutorat. Tremură din tot corpul.

— Foarte bine, spuse Lucio încet.

Stătea lângă el pe pat, susținându-i cu umărul statura fragilă.

— Acum, Penrod Charles Augustus Ballantyne, îți adresez mulțumirile pline de recunoştință ale regelui meu. În semn de recunoaştere a valorii tale, a onoarei tale şi a caracterului tău bun...

Penrod aproape râse, dar Lucio continuă cu o emfază atentă.

— Te învestesc cavaler al Ordinului Gărzii Regale Romane şi-ți acord toate privilegiile şi onorurile sacre aferente acestui ordin. Aşa stă scris. Poți să te întinzi din nou, dragul meu.

Îl ajută pe Penrod să se lase înapoi pe pat şi aranjă cearşaful peste el ca o infirmieră atentă. Penrod se simți de parcă s-ar fi luat la trântă cu uriaşi, aşa de mare era durerea din capul lui şi epuizarea din membre. *Dumnezeule, se gândi el, o să mai fiu vreodată bine*?

Lucio ridică puțin cartea, apoi o lăsă din nou jos.

— O să ți-o las ție – ca amintire a timpului petrecut împreună. Sper s-o reciteşti până te pui pe picioare. Poezia asta a rezistat mai mult decât imperiile dintr-un motiv anume.

— Lucio...

Penrod vru să-i mulțumească, dar mândria părea să-i umple gura cu pietre. Până la urmă, nu putea spune încă dacă era bucuros sau supărat că Lucio îi salvase viața.

— Da, Penrod?

— E şi ceva tentant printre drepturile şi privilegiile alea?

Lucio îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Ah, prietenul meu Penrod e ascuns undeva acolo! Ştiam eu şi sunt bucuros. Stai să mă gândesc. A, da, sunt aproape sigur că ai dreptul să vinzi brânză din lapte de capră în piață în prima duminică a fiecărei luni.

— Brânză?

— Da, dar numai din lapte de capră. La revedere, Penrod. Sper să ne mai întâlnim.

Îşi atinse degetele de frunte în semn de salut şi părăsi camera.

*

Penrod începu să-şi revină. În fiecare dimineaţă când se trezea, se forţa să se ridice şi apoi să stea în picioare. Îngrijitorii săi aflară despre asta numai când observară vânătăile care-i înfloreau pe braţe şi coapse de la căzăturile frecvente. Nu spuseră nimic, dar mâncarea care i se dădea deveni mai hrănitoare şi, înainte să treacă o săptămână, reuşise să meargă în lungul camerei şi înapoi la pat fără ca picioarele să-i cedeze sub el. Îşi aduse aminte cum fusese în mâinile lui Osman Atalan. Şi atunci fusese înfometat şi bătut aproape până la moarte, dar îşi revenise. La fel avea să facă şi acum, încă nu avea nicio idee despre cum ar putea arăta viaţa lui în afara zidurilor, dar se concentra doar pe muşchii săi. Dincolo de asta, avea să aştepte şi să vadă.

Într-o dimineaţă când intră la Penrod, Farouk îl întrebă direct cât de mult putea merge acum.

— De zece ori în lungul camerei, spuse Penrod, cu vocea neutră şi egală.

Farouk păru uşor impresionat.

— Ţi-am adus un cadou, Penrod.

Îşi ridică mâinile, iar Penrod observă că ducea o pereche de sandale ieftine din piele de cămilă.

— Ridică-te, te rog.

Penrod făcu întocmai, iar Farouk se ghemui şi puse sandalele în picioarele lui Penrod, apoi îl ajută să stea în picioare. Penrod purta schimbul său obişnuit de haine albe. Farouk îi dădu o *jellabiya* albastră, la fel ca a lui, şi-l ajută s-o îmbrace.

— Permite-mi să-ţi arăt lazaretul, spuse Farouk şi îi oferi lui Penrod braţul său.

Penrod îşi duse mâna la faţă şi îşi simţi barba crescută mult – Trebuie că arăt ca Ioan Botezătorul, spuse, iar Farouk râse. — Da, aşa arăţi! N-am spus nimănui de aici cine eşti. Poate că am să te prezint sub numele de John.

Farouk îl conduse pe Penrod afară din camera care fusese lumea lui pentru atât de multe săptămâni. Dădea într-un coridor larg, văruit cu câteva uşi laterale. Penrod privi prin ele în timp ce se îndreptau către uşa deschisă din capăt. Văzu că majoritatea aveau aceeaşi mărime ca a lui, dar fiecare avea cel puţin o duzină de paturi în ea. În unele, pacienţii stăteau nemişcaţi pe paturi, dar în altele pacienţii povesteau şi râdeau între ei, adunaţi în grupuri mici. Penrod auzi zăngănitul unei cutii de zaruri, sunetele de plăcere şi supărare când aterizau zarurile. Farouk îl urmări cum se uita împrejur.

— Prietenul tău Lucio a aranjat să ai puţină intimitate, iar noi am fost foarte bucuroşi că am putut să ţi-o oferim. Generozitatea lui ne-a permis să îmbunătăţim lazaretul în diverse moduri. Începând de astăzi, o să ai o cameră mai mică, dar va fi numai a ta, şi o să-ţi faci exerciţiile afară. Acum acoperă-ţi ochii. O să-ţi ia o clipă să te obişnuieşti cu lumina zilei.

În timp ce vorbea, păşiră prin uşa de la capătul coridorului pe o cărare de afară, acoperită cu pietriş. La început, Penrod fu orbit, iar Farouk aşteptă răbdător până când vederea i se ajusta, iar el putu să distingă ce se afla în faţa lui. La câteva sute de yarzi depărtare, la capătul unei cărări cu pietriş flancată de palmieri tineri, văzu ceea ce trebuia să fie porţile lazaretului. Erau înalte, făcute din cherestea sănătoasă. Pe partea interioară se afla un clopoţel, iar în grosimea lemnului fusese decupată o ferestruică. Chiar în interior, se afla o casă simplă pentru paznic. Poarta se continua în fiecare parte cu un zid de piatră, înalt cam de douăsprezece picioare, de asemenea văruit. Cum privea

Penrod, clopoțelul sună, iar din casa paznicului ieşi un om bătrân şi deschise ferestruica. Erau prea departe ca să audă ce se spunea. Dar, odată ce ferestruica fu închisă, bătrânul descuie un panou fixat în zid şi trase afară un sertar mare. Din el luă un sac pe care îl dădu unuia dintre copiii aciuați pe acolo, care fugi cu el în jos pe o altă cărare.

— Ofrande, spuse Farouk. În țara mea, prejudecata împotriva leproşilor este adâncă şi puternică, dar mulți localnici ne plătesc un fel de dijmă. Cea mai mare parte din mâncarea noastră ajunge la noi în acest fel. Ne plimbăm puțin?

Penrod se lăsă condus, iar Farouk îi vorbi despre lazaret cu o mândrie tăcută. Complexul împrejmuit de ziduri se întindea pe mai mult de cinci acri şi conținea clădirea spitalului unde stătuse Penrod, un amestec de barăci şi case mai mici pentru leproşii care se vindecaseră, dar care nu doreau să părăsească siguranța locului respectiv, şi un mic birou de piatră pentru Farouk şi adjuncții săi cei mai de încredere. În plus, Farouk scoase în evidență cafeneaua şi moara lazaretului, micul magazin de unde membrii lazaretului îşi cumpărau provizii şi lucruri necesare, ca şi sala cea mare de mese unde mâncau majoritatea rezidenților.

— Munca mea ca medic în Cairo mă ajută să aloc bani acestui aşezământ. Am ajutat mulți europeni care vin aici cu speranța ca clima să le vindece boala şi sunt bucuros să spun că nu există patron mai generos decât un bărbat sau o femeie care simte că s-a însănătoşit într-un mod miraculos.

— Eu nu mai am bani. Aşa că leproşii tăi vor fi nevoiți să se descurce fără ajutorul meu, spuse Penrod.

Începea să se simtă obosit, iar mândria lui Farouk îl irita. Cu toate astea, era evident că leproşii îl iubeau. Toți care-i văzuseră îi binecuvântaseră, iar unii dintre copii veniseră în fugă către el cu saluturi trunchiate sau noutăți despre

certuri dintre prietenii lor. Unii dintre copii păreau sănătoşi. Altora le lipseau nasurile, urechile sau degetele. Printre oamenii care se mişcau dintr-o parte într-alta, unii aveau diformităţi similare, în vreme ce alţii aveau încheieturi, mâini sau picioare bandajate. Penrod simţi o repulsie viscerală pentru locul respectiv, un dezgust animalic şi instinctiv pentru boală şi pentru suferinzii ei.

— Ţi-am spus deja că am fost bine recompensaţi pentru îngrijirea ta, spuse Farouk. Cu toate astea, acum eşti destul de bine, e rândul tău să lucrezi aici.

— Nu doresc să devin un rezident. O să plec imediat ce mă înzdrăvenesc.

Farouk nu păru mânios sau dezamăgit. Spuse calm:

— Şi poţi să faci asta. Dar pentru moment nu eşti în stare să ajungi la poartă fără ajutor, cu atât mai puţin să mergi cele zece mile pe jos înapoi în Cairo şi te asigur că localnicii sunt foarte reticenţi în a lua pe oricine văd că vine din direcţia lazaretului. Permite-mi să-ţi arăt noua ta cameră. Începând de mâine, o să lucrezi în infirmerie şi, dacă vrei să mănânci, o să faci asta în sala de mese, Penrod.

Penrod pufni.

— Şi asta o să-mi vindece sufletul, nu-i aşa?

— Probabil.

Farouk nu mai spuse nimic până când îl conduse pe Penrod într-o cameră îngustă, ca o celulă, într-una dintre barăci. Avea un pat, un scaun şi o masă mică, iar lumina se scurgea înăuntru printr-o fereastră mărişoară, aflată în partea de sus a zidului. Cineva pusese deja pe birou exemplarul din Dante al lui Lucio. Lângă acesta, se afla o altă carte, pe care Penrod nu o recunoscu. Farouk observă că o privea.

— Un dar de la mine. Ai citit operele lui Rumi?

— Nu.

— A, ei bine, sunt foarte frumoase. Desigur, sună mai bine în persană, dar traducerea în arabă pe care ți-am lăsat-o este o tentativă bună. Cred că ai realizat lucruri mari, Penrod, dar furia ta aproape te-a ucis. Aceasta este o carte despre compasiune.

Penrod nu mai mersese atât de mult de când spărsese casa ducelui de Kendal. Se simțea slab şi tremura, dar îşi luă brațul din brațul lui Farouk şi nu răspunse. Farouk aşteptă un moment, apoi plecă fără alte comentarii. Imediat ce uşa se închise, Penrod se aşeză greoi pe pat.

Foarte bine. Va lucra până va fi suficient de puternic încât să meargă pe jos până în Cairo. Leproşii păreau bine hrăniți, iar cu mâncare bună şi exercițiu avea să fie suficient de sănătos ca să plece cam într-o săptămână. Se putea ca sufletul să-i fie zdrențuit şi întunecat, dar era al lui şi nu-şi dorea pe nimeni care să se amestece în asta.

*

Unul dintre tinerii care-l îngrijiseră pe Penrod în timpul bolii veni să-l preia în zorii zilei următoare. Era o creatură cu un aspect bizar, boala îi luase nasul şi trei degete de la mâna dreaptă, dar el nu făcea niciun efort să-şi ascundă diformitățile. Pălăvrăgi în araba unui derbedeu de pe stradă, descriindu-şi vesel îndatoririle, ca şi calitățile celorlalți muncitori din infirmerie. Penrod află că, după câte se părea, o femeie pe nume Cleopatra conducea infirmeria cu o mână de fier. Acest tânăr, Hamon, şi alți doi lucrau sub îndrumarea ei, ocupându-se de rebandajarea regulată şi curățarea plăgilor şi a rănilor infectate ale colegilor lor. Penrod ignoră majoritatea lucrurilor pe care le auzi, dar, după ce se spălă cu apa caldă pe care i-o aduse Hamon, se târî în infirmeria din spatele său. O coadă ordonată de bolnavi şi mutilați aştepta deja în fața uşilor.

Intrară. Infirmeria era formată din două camere: una unde erau tratate femeile şi una pentru bărbați. Cleopatra

era o femeie acră şi corpolentă, cu trăsături dure, ochi mici, un picior fals de lemn şi piele, şi care nu vorbea fără rost. Şedea într-un fotoliu mare de răchită, de unde vedea în ambele camere şi în zona de aşteptare. Din această poziție, trimitea pacienții la un post de îngrijire sau la celălalt. Hamon îi arătă lui Penrod locul său, format dintr-o pereche de scaune şi un dulăpior care conținea o duzină de oale cu un unguent cu miros astringent. O găleată şi un bol aşteptau spălarea rănilor, iar o grămadă de bandaje era aşezată pe partea de sus a dulăpiorului. Bandajele erau în mod evident folosite, dar fuseseră fierte şi călcate. Hamon îi explică, astăzi avea să stea cu el să-i supravegheze munca. De mâine, Penrod avea să fie pe cont propriu.

Uşile se deschiseră şi Cleopatra primi pe fiecare om care venea spunându-i numele, întrebându-l despre sănătate şi numind apoi persoana care avea să-i panseze rănile. Primul bărbat care fu trimis la Penrod păru şocat să vadă un european aşteptând să se ocupe de el şi avu cu Cleopatra un schimb feroce de replici şuierate. Rezultatul fu destul de evident. Omul se îndreptă stresat spre Penrod şi luă loc. Hamon reuşi să facă puțină conversație cu pacientul, instruindu-l în acelaşi timp pe Penrod cum să-i desfacă ulcerația de pe fluierul piciorului şi cum să spele carnea. Mirosul nu era atât de rău pe cât anticipase Penrod, dar tot îi întorcea stomacul pe dos. Îşi spălă, unse şi rebandajă pacientul şi, imediat după ce se târî la chiuveta de piatră din fundul camerei să-şi golească ligheanul, îi fu trimis un alt pacient. Hamon se dovedi un instructor abil şi dimineața trecu destul de repede. După-amiaza, unul dintre pacienți spuse că Penrod îi amintea de o poveste pe care o auzise pe străzile mărginaşe din Cairo şi o împărtăşi. Pacientul, un bătrân care fusese negustor de mătăsuri înainte să prezinte semne ale bolii, tăcu prima oară şocat când îl auzi pe străin vorbind arabă atât de fluent, dar în cele din urmă îndrăzni

să-i pună lui Penrod câteva întrebări despre locurile unde fusese în Egipt. Penrod îi spuse câteva, şi asta duse la o discuţie aprigă despre care erau cele mai bune cafenele din Alexandria şi unde s-ar fi putut aştepta un călător să găsească un jucător bun de şah. Discuţia le luă mai mult decât bandajarea. Când observă, Cleopatra îl scoase pe negustor, iar scaunul său fu curând luat de un alt pacient.

În acea seară, Penrod mâncă în sala de mese. Hamon îi arătă de unde să-şi ia mâncarea şi unde să se aşeze, apoi, considerându-şi datoria încheiată, se duse să stea lângă alţii de vârsta lui. Penrod nu se supără; nu avea nevoie de companie. Totuşi, tocmai când îşi termina mâncarea, negustorul de mătăsuri apăru lângă el, cu o tablă sub braţ şi o cutie cu piese de şah în mâna sănătoasă.

— Să jucăm, spuse cu simplitate şi pregăti jocul.

Erau la fel de puternici, dar Penrod era epuizat şi, în momentul fatal, ratà capcana negustorului de mătăsuri şi fu învins.

— Trebuie să dormi, John, spuse negustorul în arabă. Dar sunt bucuros să găsesc aici aşa un oponent Joc cu învăţătorul Farouk, dar el este deseori ocupat.

Penrod îl ajută să pună piesele înapoi în cutia lor. Erau încrustate frumos, turnurile acoperite cu viţe de vie, regina reprezentată de un trandafir în plină floare.

— Învăţătorul Farouk? Da, mi s-a spus că e un maestru sufit.

Negustorul de mătăsuri suspină.

— Un om plin de daruri. Aş da din nou ce mi-a luat boala asta numai ca să am jumătate dintre ele. Dar îi mulţumesc lui Allah pentru numeroasele sale binecuvântări. Am fost furios când am descoperit boala. M-a costat afacerea şi familia mea. Dar acum îi mulţumesc lui Allah pentru că m-a ghidat, prin mila sa, la Farouk. Sunt un om mai bun, mai în stare să iubesc lumea, chiar dacă mă respinge. Am învăţat

că a trebuit să renunț la tot ce am de bunăvoie pentru ca harul cel adevărat să intre în mine. Acum sunt mult mai bogat decât am fost vreodată.

Penrod râse.

— Ei bine, eu n-am nimic. Asta înseamnă că sunt binecuvântat?

— Eşti mândru, John. Să presupunem că ți s-ar spune că Farouk a sugerat să joc cu tine. Că încerc să-ți ofer un dram de vindecare. Nu-ți şuieră mândria ca o pisică? Eu cred că da. Cred că te-ai aşteptat să te ajute Farouk însuşi. Fireşte că ai avut de gând să respingi acel ajutor, dar te-ai aşteptat să-ți fie oferit de Farouk. În ultimă instanță, eşti un englez important.

Penrod realiză că negustorul de mătăsuri avea dreptate. Chiar şi bolnav şi sărac cum era, se aştepta să fie tratat cu o oarecare deferență. Observarea acestui lucru îl surprinse şi-l derută. Nu era un om introspectiv, dar ştia că acceptase pentru sine nimic mai puțin decât ce era mai bun. Simți o mâncărime deranjantă în inimă, întrebându-se de ce crezuse că i se cuvenise s-o aibă pe Amber. Nu se întrebase niciodată dacă o merita. Când îşi îndreptase arma spre el spunându-i că n-o merita, el se înfuriase. Furia aceea îl dusese la Agatha, apoi se preschimbase în amărăciune, vină şi opiu. Distrugerea ducelui de Kendal îl făcuse să se ruineze, să se ruineze bucuros.

Îşi drese vocea.

— Deci Farouk îşi doreşte să-mi îngenuncheze mândria, nu-i aşa?

— O, prietene, nu eşti un cal. Nu, John. Dorim să-ți dăm un mare dar care să-ți tempereze mândria: compasiunea.

Penrod pufni, iar negustorul zâmbi.

— Te va face mai puternic, nu mai slab, şi vei învăța cum să-ți controlezi mândria şi furia în viitor. Astea sunt uneltele

pe care le vom pune în mâinile tale. Cum le vei folosi va fi alegerea ta.

Prin vorbele sale, păru că săpase o groapă mică în vălul întunecat ce acoperea sufletul lui Penrod. Acesta nu văzu însă dincolo de ea lumina orbitoare a revelației sfinte, ci numai deruta şi, undeva în acea derută, cea mai slabă urmă de speranță.

Penrod se ridică de la masă şi privi împrejur la bărbații şi femeile lazaretului.

— Jucăm din nou mâine?

Negustorul de mătăsuri îşi ridică mâna.

— *Inshallah.*

*

Ploile din munții Etiopiei fuseseră nestatornice şi violente în acel an. Averse bruşte dezlănțuite care amenințau să copleşească Tabăra şi Mina Courtney erau urmate de zile de o căldură sufocantă aşa că, atunci când ploua din nou, pământul era mai degrabă luat de ape decât împrospătat. Amber îşi petrecea timpul reparând barajele din apropierea grădinilor ei – o muncă urgentă, care-i rupea spatele lăsând-o pe jumătate înnebunită de epuizare. Îşi alesese ca ajutor pe soția unuia dintre cei mai buni bărbați de la turnătoria lui Patch, dar chiar şi cu Belito alături era o luptă disperată. Semințele erau cărate de apă şi replantate în timp ce deasupra, pe cer, fulgera. Râul era când leneş, când torențial. Foarte puțini călători treceau prin vale, iar rezervele lor de piper şi sare se diminuau alarmant.

De două ori, mina fii inundată, cea de a doua oară umplându-se atât de repede încât un bărbat se înecă înainte să poată ajunge la suprafață. Era o pierdere dureroasă. Ryder învăță repede, citind şi recitind paginile pe care i le pregătise Amber, dar procesul de tratare a minereului era delicat. Uneori, reacțiile de pe platou erau prea rapide sau prea fierbinți, alteori praful era atât de diluat de ploi încât se

opreau de tot. În septembrie, îşi pierdură jumătate din argintul viu care le mai rămăsese când torentele de apă ce coborau pe panta muntelui atacaseră fundația magaziei.

Apoi ploile încetară, iar pământul începu să înflorească. Patch merse din nou în Massawa şi cumpără, după instrucțiunile lui Saffron, mai mult argint viu cu ultimele fonduri din contul ei de bancă din Londra. O întrebă pe Amber dacă voia să meargă din nou cu el, dar ea refuză. Munca ei în grădină o legase de pământ, iar cele câteva minute pe care le petrecuse şezând în vaporul cu aburi cu destinația Cairo îi păreau acum ca un vis. Avea nevoie să vadă fructele muncii ei înainte să plece din Tigray.

Patch se întoarse mai repede decât s-ar fi aşteptat. Între împăratul Yohannes al Etiopiei şi italienii de pe coastă rezista un armistițiu incomod, care uşura însă achiziționarea mercurului, iar acum Patch ştia să se descurce prin oraş şi cu oamenii.

Ploile se opriră de sărbătoarea Sfântului Ioan, iar de Crăciun, containerele folosite pentru stocare se umplură încet cu grâne. Alune şi mazăre. Copiii se bucurară de primele fructe prețioase din pomii lui Amber.

Amber lucră în grădini sau în colibele care le serveau de bucătării împreună cu celelalte femei şi se implică în viețile şi visele lor. Patch o privise de multă vreme cu o admirație timidă pe fiica cea mare a unuia dintre cei mai buni oameni ai săi. Fata, Marta, ştia şi se simțea flatată. Îi plăcea Patch. Dar îi era totuşi teamă să se arunce în brațele unui bărbat cu fața distrusă şi care nu avea nicio vacă. Amber deveni confidenta amândurora. O învăță pe Marta engleză în timp ce măcinau împreună grâu, iar Patch făcu efortul să învețe puțin mai multă amhară decât cuvintele de comandă şi laudă care-i fuseseră necesare la mină. Apoi, într-o seară înainte de cină. Amber îl găsi învățându-i poker pe Marta şi

pe fratele ei şi realiză că nu mai avea nimic de lucru în acea direcție.

*

Înaintau greu cu extragerea argintului din minereu, dar apoi, imediat după Anul Nou, avură parte de primul lor succes.

În ziua în care fu turnat primul lingou de argint, toată tabăra se duse să vadă cum ieşea din cazan şi cum curgea. Tesfaye şi Alem îl scoaseră din matriță, iar lingoul căzu cu o bufnitură puternică pe pământul roşu de lângă cazan. Mulțimea suspină. Arăta murdar şi negru, o bucată de cărbune. Dar Ryder, în ciuda icnetului uşor de frică al lui Saffron, îl ridică imediat ce fu suficient de rece încât să poată fi manevrat şi începu să-l lustruiască cu colțul ultimei sale cămăşi bune. Mulțimea privi, apoi râse când el îl ridică sus să fie văzut. Sub stratul de cenuşă, strălucirea argintului pur era evidentă pentru toți.

Bucata fu dată prin mulțime, fiecare bărbat şi femeie frecând-o puțin, unii pentru că voiau să vadă mai mult din lucirea aceea bogată, alții pentru că-l considerau o formă de noroc. După ce trecuse prin mâinile fiecărui bărbat, femeie şi copil din tabără, bucata strălucea. Amber fu una dintre ultimii care ajunse s-o țină în mână. Greutatea ei o ului. O frecă cu marginea rochiei, apoi i-o dădu înapoi cumnatului ei.

— Felicitări, Ryder, spuse ea.

El încuviință din cap.

Se întrebă dacă auzise şi el aceleaşi zvonuri ca şi ea, despre un bărbat alb care se călugărise, trăind într-una din mănăstirile din munți. Spera că zvonurile erau adevărate, că era vorba de Dan şi că-i pomenea în rugăciunile lui.

*

Ploile scurte veniră şi trecură. Un lingou deveni două, apoi cinci. Ryder calculă cât îl costase fiecare şi se cutremură.

Trebuia să găsească un mod de a creşte randamentul fără să folosească atât de mult argint viu.

Patch se căsători cu Marta şi celebrarea evenimentului fu generoasă, deşi Saffron se îngrijoră că veselia soțului său era forțată. Copiii puseră în scenă *Logodnicii,* iar de data asta eroul purtă un plasture pe ochi.

La o săptămână după nuntă, Amber lucra lângă sora ei, ajutând la făcut *injera* sub supravegherea atentă a bătrânelor din tabără, Selma şi Tena. În timp ce întindeau aluatul în tigaie şi se uitau cum face bule, Saffron şuieră dintr-o dată, tulburată brusc, şi se ridică în picioare. Amber scutură uşor pâinea şi o împături, aşezând-o în coş, după care se ridică şi ea. Selma adulmecă pâinea făcută de Amber şi îi luă locul lângă foc.

— Saffy? Ce este, draga mea?

Amber îşi privi sora geamănă adânc în ochi. Buclele părului ei păreau diferite şi ceva din curbura obrazului se schimbase.

— Eşti însărcinată.

Saffron îşi încreți nasul.

— Da, cred că sunt.

Amber râse de plăcere, iar Selma şi Tena se întoarseră să vadă ce se întâmpla.

— Domnul Ryder a minat după comori şi a adus bogății printre noi, spuse Amber în amhară, privind viclean spre pântecele lui Saffron.

Femeile prinseră ambele sensuri dintr-o dată şi le copleşiră cu felicitări: pentru copilul lui Saffron şi pentru cuvintele iuți şi inteligente ale lui Amber.

*

Versul lui Amber călători prin tabără, purtând ştirea că Ryder avea să fie din nou tată. Într-un sfert de oră, Ryder năvăli în tabără şi-şi luă soția pe sus, învârtind-o în aplauzele femeilor. Când o aşeză, o chemă pe Amber şi rânji.

— Am minat după comori, nu-i aşa, Amber? De când te-am cunoscut şi până acum, ai devenit o vrăjitoare isteață.

Ea îi făcu o reverență elaborată şi, când se ridică din nou, o prinse de încheietură, o trase înspre el şi o sărută pe creştetul capului.

— Presupun că acum trebuie să nu mai fiu furios pe tine, *al-Zahra.*

Privi în sus şi simți o explozie de afecțiune pentru el, o înflorire bruscă după o ploaie mult aşteptată. Apoi văzu ceva peste umărul lui şi se încruntă. Ryder îi observă schimbarea expresiei de pe față şi îi urmări privirea. Sus pe platou deasupra lor, vedeau silueta unui bărbat. Îşi ținea drept în sus sulița lungă de războinic, iar conturul scutului rotund tradițional din mâna stângă era clar. Apoi, în timp ce priveau, bărbatul căzu grămadă la pământ.

— Ryder? spuse Saffron.

— Tadesse, vino cu mine. Saffron, adu-i pe Geriel şi Maki. Spune-le să pregătească o targă şi să vină după noi.

Înainte de a-şi fi terminat de dat ordinele, Ryder urca în fugă pe cărarea care ducea la locul unde căzuse războinicul.

Când ajunseră la cinci yarzi distanță de el, Ryder îl recunoscu pe tânăr. Tadesse, cățărându-se ca o capră în spatele lui pe cărare, îl recunoscu şi el.

— Este Iyasu! Fiul lui Asfaw.

Ryder nu răspunse, ci îngenunche pe pământul uscat, susținând capul războinicului căzut, apoi încercă să-i dea apă din tolba de piele pe care o purta întotdeauna la brâu. Ochii omului se deschiseră uşor pentru o clipă, apoi se închiseră din nou. Era un miracol că putuse să stea în picioare. Hainele îi erau rupte şi pline de sânge; lui Ryder îi

păru că tăietura mare de-a lungul pieptului său musculos era făcută de sabia unui derviş. Cineva o bandajase grosolan, dar legăturile slăbiseră. O altă rană adâncă era vizibilă în exteriorul coapsei lui Iyasu. Ryder puse deoparte scutul de piele al bărbatului şi şuieră. Mâna stângă a lui Iyasu fusese tăiată. Ciotul fusese învelit într-un mod rudimentar şi puțea a carne putredă. Bandajele erau negre şi întărite de puroi uscat.

Tadesse îşi făcuse propriul inventar al rănilor omului. Trase aer printre dinți.

— Nu pot să fac nimic aici. Putem să-l cărăm în tabără fără să i se deschidă iar rănile. Apoi o să putem să-l spălăm şi să-l tratăm în tabără. De ce a venit singur? Ce s-a întâmplat ca un războinic să rătăcească de unul singur atât de departe?

Iyasu gemu şi se agită. Ryder auzi cum se apropiau pe panta abruptă Geriel şi Maki. Încercă să-şi amintească, oare câți ani avea băiatul ăsta – poate douăzeci? Era un atlet şi mândria satului său, plecat să culeagă glorie în armata împăratului.

— Iyasu, eşti în Tabăra Courtney. O să avem grijă de tine şi o să trimitem după tatăl tău. Ai cuvântul meu. Ce s-a întâmplat? întrebă Ryder.

Ochii i se deschiseră din nou, imenşi şi negri. Ryder ştia privirea aceea: erau ochii unui bărbat care vedea mai degrabă în mintea sa ororile trăite decât ce avea în față.

— Domnule Ryder, este mort. Împăratul Yohannes, Regele regilor, este mort.

Îl cărară pe Iyasu cu grijă în sat, în coliba lui Ryder, şi-l aşezară pe un pat de lemn, lângă foc. Imediat după ce trimise pe cel mai bun alergător în sat să ducă veştile întoarcerii lui Iyasu tatălui lui. Ryder i se alătură lui Tadesse la capul rănitului.

Întunericul căzuse brusc. Ryder ținea un felinar de vânt deasupra lui Iyasu în timp ce Tadesse lucra, examinând rănile şi cosându-le cu grijă pe cele de pe piept şi coapsă. Iyasu nu-şi recăpătase cunoştința.

— Cât timp crezi că-i va lua lui Ato Asfaw să ajungă la noi? întrebă Tadesse.

Ryder calculă rapid. Satul lui Asfaw se afla la trei mile distanță – nu foarte departe pentru un războinic bătrân cum era el dar drumul era greu. Asta dacă era acasă. Ca şef al obştii sale, avea multe îndatoriri, care-l duceau deseori în cătunurile şi piețele periferice.

— Câteva ore, Tadesse.

Băiatul se aşeză pe vine.

— Trebuie să faceți o alegere, încheietura e infectată, domnule Ryder. Dacă nu fac nimic şi încerc numai să-i alin durerile, o să trăiască până în zori. Dacă facem celălalt lucru – să-i tăiem brațul suficient de sus unde să nu fi ajuns infecția – trebuie să-l facem acum, imediat S-ar putea ca şocul să-l omoare, dar dacă-i supraviețuieşte ar putea trăi să ajungă bătrân.

Ryder privi în jos spre Iyasu, atât de puternic, atât de aproape de moarte.

— Ce şanse are? întrebă el.

— Cum e lucrul acela pe care v-am văzut că-l faceți? spuse Tadesse, uitându-se chiorâş în sus către el. Când aruncați o monedă în aer. Aşa-i şi acum.

Ryder încerca să-şi imagineze pe copilul său mic crescut bărbat, un bărbat rănit şi suferind în acest fel. Ce şi-ar fi dorit Ryder dacă la capul său ar sta nişte străini? Pentru o clipă, ca printr-un vis, îl văzu pe Leon bărbat, soldat de vârsta lui Iyasu, întins pe o podea de pământ, în grija altora. Răspunsul era clar.

— Trebuie să aibă şansa să trăiască.

Tadesse încuviință.

— O vom face aici. Infecția a atacat restul.

Arătă spre un loc chiar deasupra cotului de pe brațul stâng al lui Iyasu.

— Domnule Ryder, eu n-am puterea. Dacă o puteți face dintr-o singură tăietură, l-ați putea salva.

— Pregăteşte totul, Tadesse. O s-o fac.

Tadesse se ridică în picioare, dar Ryder îl opri.

— Doamna Saffy e însărcinată. Dacă avem nevoie de mai mult ajutor, roag-o pe domnişoara Amber.

Tadesse se gândi o clipă.

— O să avem nevoie de mai mult ajutor. O să-i spun.

*

Tadesse se consultă cu oamenii din sat, iar aceştia îşi aduseră armele din casele lor; examinară ascuțişul şi greutatea sliotel-urilor[36] curbate, în vreme ce un bărbat, Hadash, plin de cicatrici din bătălie, aduse un topor pe care-l folosise să cioplească grinzile de lemn folosite pentru susținere în mină. Fură de acord că acesta era cel mai bun instrument. Lama trebuia să taie prin lemn fără să-l spargă – nu se puteau încrede decât într-o lamă având greutatea acestui topor. Hadash ceru jumătate de oră să ascută lama până la o precizie perfectă. Tadesse ezită, apoi le spuse să o facă, dar să nu le ia mai mult.

Amber privi cum lucrau bărbații la piatra circulară de ascuțit, trecând lama pe suprafața ei într-un arc delicat. Nu scotea scântei, metalul părea numai să ofteze în timp ce-şi găsea ascuțişul. Amber îl urmă pe Ryder în colibă.

Iyasu era încă inconştient, iar pielea sa căpătase o nuanță gălbuie la lumina lămpii. Amber purta pe un umăr fâşii de piele, pe celălalt pânză, iar în mâini ducea un bol cu apă.

---

[36] Sabie etiopian**ă** tradi**ţ**ional**ă** de dimensiuni mici sau medii, cu lama curbat**ă**.

Ryder o văzu cum se opri în uşă, împinsă înapoi de mirosul de carne putredă, dar, fără să scoată niciun sunet, intră şi pregăti ce adusese cu ea.

— Ei sunt aproape gata. Tu eşti pregătit? spuse ea.

— Da. Unde e Saffy?

— Cu Leon la biserică. Preotul spune rugăciuni.

— Mă bucur că ai venit cu noi, *al-Zahra,* spuse Ryder.

Ea se întoarse să-l privească, iar el simţi că o vedea pentru prima oară cu adevărat. Şi-o aminti ca pe o copilă sub protecţia tatălui ei în Khartoum, cerându-i bunătăţi şi arătându-i rochiile ei de petrecere. Cuvintele lui o făcuseră fericită, iar el realiză că n-o mai văzuse să arate aşa de bine din ziua de dinainte să rupă logodna cu Penrod. Ea roşi, apoi luă una dintre benzile de piele de pe umăr şi o legă strâns în partea de sus a braţului lui Iyasu.

Iyasu gemu şi, ca un răspuns, auziră un strigăt de avertizare de afară. Tadesse intră primul, urmat de Hadash. Hadash îi dădu toporul lui Ryder, apoi se duse la capul patului ca să-l poată ţine pe Iyasu de umeri. Tadesse prinse bine de braţul bolnav al lui Iyasu şi-l îndepărtă de corpul lui la un unghi potrivit. Amber se aplecă şi puse un strat gros de piei curate sub braţ, unde trebuia să cadă lovitura, apoi prinse bine la rândul ei de picioarele lui Iyasu. Războinicul începu să se lupte şi să urle. Ryder simţi greutatea toporului, apoi îl ridică deasupra capului. Când o luă înainte, marginea sa lucitoare formă un model în semiîntuneric, apoi Ryder lovi cu toporul cu toată greutatea şi puterea sa. Lama trecu prin carne şi os, şi se înfipse în piei. Ochii lui Iyasu se deschiseră, iar el scăpă un geamăt teribil înainte ca ochii să i se dea peste cap şi ca falca să i se înmoaie.

Tadesse prinse arterele sângerânde ale rănii şi le cusu strâns, apoi începu să panseze rana. Ryder se dădu înapoi.

Amber îl asistă pe Tadesse, privind cu atenție şi dându-i ce-i cerea. Ryder se îndepărtă şi se aşeză cu spatele sprijinit de zidul casei sale, cu muşchii din umeri înțepându-l, şi îi privi cum se ocupau de rană. Câtă vreme lucrau, ştia că Iyasu nu era încă mort.

*

Probabil Ryder adormise. Simți pe cineva scuturându-i umărul şi se trezi cu o tresărire. Era Amber. Îi oferea o cană, iar el simți aroma binevenită de cafea tare. Lampa fusese stinsă, iar coliba era umplută de lumina unei zile noi. Privi împrejur în timp ce Amber se instală pe podea lângă el. Brațul tăiat şi toporul dispăruseră. Tadesse stătea ghemuit lângă Iyasu, blocându-i vederea lui Ryder.

— E încă viu, spuse Amber, ca un răspuns la gândurile sale.

— Mulțumesc pentru cafea.

Îşi dădu părul de pe față, iar Ryder observă că era palidă de oboseală.

— Saffron cu Leon te aşteaptă afară. Te rog, nu-i spune că te-am trezit.

El râse.

— Nu-i spun. Dar ar trebui să te odihneşti şi tu.

Ea bău adânc din propria cană.

— Nu încă. Vreau ca Tadesse să doarmă puțin. O să dorm după ce se odihneşte el, nu înainte.

Ryder se ridică în picioare şi o bătu pe umăr, apoi merse afară, cu cana încă în mâinile sale, încălzindu-le în răcoarea dimineții. Soția lui sări ca o pisică de la locul ei de lângă cărarea care ducea la apă, cărându-l pe Leon pe şold, şi se aruncă la pieptul său. El o prinse şi-i ridică fața, sărutând-o puternic. Leon se luptă între ei. Saffron îl puse jos, iar el porni curajos în urmărirea unui pui de găină.

— Ryder, am primit veşti de la oamenii lui Aso Asfaw. A plecat să cumpere vaci la piața din Adrigat. I-au trimis vorbă

şi ne-au trimis trei oi şi un butoi mare cu miere. Cred că-i opera fiului său, Fassil.

— Un dar generos.

— Un dar adecvat, spuse Saffron, desprinzându-se şi aranjându-şi fustele. I-ai salvat viața lui Iyasu.

El îşi termină cafeaua, iar ea îi luă cana.

— Saffy, nu ştim încă dacă o să trăiască şi, dacă cineva l-a salvat, acela a fost Tadesse.

— Ei! spuse ea.

Saffron n-ar fi crezut niciodată că soțul ei era altceva decât eroul şi salvatorul oricărei situații în care se găsea.

— Ei bine, l-ai salvat pe Tadesse, aşa că-i acelaşi lucru. Oamenii n-au ştiut ce să facă cu brațul, aşa că l-au pus într-o cutie şi l-au dat preotului. El s-a rugat lângă el, ceea ce toată lumea a simțit că a fost potrivit, şi apoi l-a dus undeva.

Şedeau împreună pe băncile de buşteni din fața bisericii. Ryder voia să meargă la mină să vadă cum stăteau cu lucrul. Trebuia să vorbească despre cherestea cu Patch şi cu muncitorii experimentați şi să discute ce reparații erau necesare la jgheaburile care conduceau apa cea prețioasă prin abataje. Voia şi să se asigure că avea să fie în sat la sosirea lui Ato Asfaw.

— Ryder, Iyasu chiar a spus că împăratul Yohannes este mort? şopti Saffron.

— Da.

— Şi atunci cine va conduce? Singurul său fiu este deja mort! împăratul Yohannes a fost omorât luptând împotriva italienilor? Va fi mult mai greu să aducem lucruri din Massawa dacă a izbucnit războiul.

Ryder privi peste valea curgătoare, pe panta dealului în sus până la platoul unde-l văzuseră pentru prima oară pe Iyasu în ziua precedentă, şi dincolo, spre vârfurile violet ce se întindeau până la Adrigat şi Axum. Putea simți succesul,

cât să întindă mâna şi să-l apuce, ca pe o mâncărime în vene. Dacă ar fi putut îmbunătăți procesul extragerii argintului din minereu, pârâiaşul chinuit al comorii ar fi devenit un flux constant. Avea nevoie doar de mai mult timp, de un alt inginer minier care să-l înlocuiască pe Dan. Se întrebă dacă Iyasu era vestitorul unui pericol mai mare care se apropia, ceva care avea să-i mături împreună cu toată munca lor.

Saffron îl bătu pe umăr şi arătă cu degetul peste râu.

— Uite, vine Ato Asfaw.

*

Timp de două zile, vegheară şi aşteptară să vadă dacă Iyasu avea să trăiască sau să moară, apoi, în a treia dimineață, el deschise ochii şi-şi recunoscu tatăl. Tadesse le ordonă femeilor să pregătească o fiertură de *teff,* în care să adauge un amestec de plante şi flori ştiut de el, şi-l hrăni pe Iyasu folosindu-se de o lingură de corn, aşa cum şi-ar fi hrănit o pasăre puii.

După ce muncitorii se întoarseră de la mină şi familiile îşi luară cina, Ryder fu invitat la patul lui Iyasu ca să-i audă povestea.

Iyasu era susținut de perne umplute cu paie. Pielea îi era prăfuită şi gri, dar îl recunoscu pe Ryder şi îi zâmbi. Ato Asfaw se mută la picioare, în vreme ce Ryder se apropie şi-l îmbrățişă.

— Un scaun pentru domnul Ryder, Tadesse, băiatul meu. Uite, aici, chiar lângă al meu, spuse Asfaw, apoi ochii i se măriră, iar el îşi acoperi gura cu mâna: iartă-mă! Te invit să te aşezi în propria ta casă!

Ryder râse.

— Câtă vreme Iyasu este aici, prietene, asta e casa ta.

Tadesse aduse scaunul şi cei doi oameni se aşezară, în timp ce Tadesse se ghemui în cealaltă parte a patului lui Iyasu, privind cu ochi de vultur.

— Bună seara, domnule Ryder, spuse Iyasu. Sunteți bine?

— Mulțumesc lui Dumnezeu, sunt bine. Şi tu?

— Mulțumesc lui Dumnezeu, sunt bine, suspină Iyasu şi se mişcă puțin, apoi se strâmbă în timp ce ciotul i se freca de pernele pe care stătea. Tadesse sări amenințător şi mută pernele şi păturile ca să-l facă să stea mai comod.

— Este prea devreme să vorbească, spuse Tadesse ursuz. Ar trebui să-ți deschizi gura numai pentru mâncare şi apă.

Ryder se gândi că Tadesse avea dreptate, dar era disperat să afle veştile.

— Pace, frățioare, spuse slăbit Iyasu. Ştii că lucrurile astea trebuie spuse.

Tadesse încuviință uşor, apoi se lăsă înapoi în cuibul din care veghea. Iyasu îşi mută privirea de la tatăl său la Ryder.

— Am fost cu Împăratul Yohannes timp de doi ani, spuse el, sub steagul lui Ras Alula din Tigray. Anul trecut ne-a dus aproape de italieni, dar Yohannes şi Alula sunt oameni înțelepți. Au văzut că italienii erau înfipți bine în locurile lor din Saahati, iar noi nu aveam nici oameni, nici arme ca să-i împingem înapoi în mare. Yohannes a auzit zvonuri că Menelik din Shoa se oferea să facă război pe flancul nostru.

Se opri, iar Ryder privi cum îi turnă Tadesse *tej* dintr-un urcior de pământ într-o cană, ridicând-o apoi la buzele lui Iyasu. În timp ce bău, vorbi Asfaw.

— Ştii despre regele Menelik, domnule Ryder?

Ryder dădu din cap.

— Şi-a transformat regatul din Etiopia într-o mare putere, dar pare un om atent.

Pentru o clipă, Iyasu închise ochii, apoi începu să vorbească din nou.

— Împăratul Yohannes a fost foarte nemulțumit. N-a mai fost el însuşi de când i-a murit fiul. Am auzit că a vorbit să renunțe el însuşi la tron, dar sfătuitorii lui, printre care şi

Ras Alula, i-au spus că nu-şi putea abandona datoria sa sfântă. A părut că se face iar puternic şi a umblat printre noi cu capul sus. S-a ridicat drept şi a declarat război împotriva dervişilor. „Atacurile lor la granița de nord a țării nu mai pot fi acceptate,” a spus el. „Trebuie scoşi afară de pe pământul nostru ca nişte câini ce sunt.”

Iyasu zâmbi:

— Cuvintele lui ne-au încălzit inimile şi ne-au înălțat. Am mărşăluit până la Metemma şi am atacat cu o mânie mare. Ras Alula ne-a condus pe câmpul de luptă şi, cu toate că i-am avertizat de venirea noastră, nu ne-au putut face față.

— Sunt luptători curajoşi, spuse Ryder. I-am văzut pe dervişi atacând şi sunt ca un potop sau ca o furtună de foc. Puțini oameni le pot face față.

Ochii lui Iyasu scânteiară.

— Sunt cei mai buni când atacă; nu le place să apere o poziție. Şi nu i-ați văzut pe etiopieni luptând, domnule Ryder. Cu prinții şi împăratul printre noi, îi putem face pe dervişi să schelălăie şi să plângă ca nişte copii.

Ryder îşi imagină bătălia, sfâşierea cărnii, Sulițele abisinienilor şi săgețile dervişilor, puştile pe care le câştigaseră şi unii şi ceilalți de la armatele europene prin negoț sau prădare, un război antic şi modern desfăşurându-se într-un singur loc între două armate care nu aveau nicio frică de moarte, devotate Liderilor lor. Trebuia să fi fost un măcel teribil.

— I-am prins în plasă. I-am tăiat ca pe nişte paie. Apoi... Apoi a fost ca şi când un blestem teribil a căzut asupra noastră. Din mijlocul bătăliei, a ieşit un derviş cu un turban verde care călărea un armăsar negru, un animal care trebuie să fi fost procreat de dracul însuşi. Galopa printre noi şi niciuna dintre loviturile sau sulițele noastre nu putea să-l atingă. Ținea o sabie în mâna dreaptă, înroşită cu sânge

de la vârf până la mâner, iar în cealaltă mână, ținut sus ca să-l putem vedea cu toții, era capul împăratului Yohannes.

Ryder bănui că ştia cine anume era acel derviş. Osman Atalan. Războinicul care-i ținuse captivi pe Penrod şi Amber şi care o ținea încă de concubină pe cumnata lui, Rebecca Benbrook.

Tadesse mai băgă *tej* cu lingura printre buzele lui Iyasu.

— Ajunge.

Iyasu îl îndepărtă cu blândețe şi îşi întoarse capul înapoi către Asfaw şi Ryder.

— Ne a frânt curajul. Să-l vezi pe diavolul acela ținând de păr capul bunului împărat. Luptătorii noştri au cedat. Dervişii s-au inflamat şi atunci bătălia şi-a schimbat cursul, iar noi am fost împrăştiați.

Îşi atinse rana de pe piept.

— Am fost rănit aici în momentele de după ce am văzut asta, iar aici – îşi atinse coapsa – după un minut. Dacă doar cu un minut mai devreme luptam alături de frații mei, acum mă poticneam printre cadavrele lor. Un om s a grăbit înspre mine, iar eu am reuşit să-mi ridic scutul ca să-i parez lovitura, după care altul a venit prin stânga şi mi-a tăiat încheietura. Am crezut că sunt ultimele mele clipe pe pământ. Dar după asta m-am gândit la casa mea şi la tata, şi mi-am înfăşurat rana cu o haină de la unul dintre camarazii mei. Am încercat să ajung la Ras Alula, dar a venit noaptea. Am căzut pe pământ şi, când m-am trezit, singura mea companie erau cei morți. Armata fugise.

Focul din spatele lor trosni.

— Cum ai venit aici? întrebă într-un final Ryder.

— Am mers o zi, după care încă una. N-am ştiut unde a mers armata şi nu m-am gândit decât la casa mea. M-am întâlnit cu un oier care mi-a spălat rănile şi care m-ar fi primit să stau cu el, dar după o zi de odihnă, m-am simțit mai puternic şi am plecat mai departe. Apoi a început să-mi

crească durerea în încheietură şi am ştiut că se înrăutăţea rana. Dar tot am crezut că pot să-mi depăşesc durerea.

— Ras Alula mai trăieşte? întrebă Ryder. Cine e împărat?

Ochii lui Iyasu se închiseră clipind.

— Nu ştiu, şopti el.

— Ajunge, spuse Tadesse. Trebuie să doarmă, domnule Ryder.

Ryder îşi puse mâna pe pieptul tânărului.

— Acum odihneşte-te, Iyasu. Şi îţi mulţumesc pentru veşti şi pentru durerea la care te-ai supus ca să mi le spui. Ato Asfaw, o să discuţi cu mine despre lucrurile astea? Cred că trebuie să-l văd pe Ras Alula în Axum. Dacă trăieşte, acolo o să fie.

Bătrânul se ridică.

— Mă bucur că mergi şi, da, să vorbim. Ştiu că Tadesse o să aibă grijă de fiul meu cât timp discutăm noi.

Ieşiră în mijlocul nopţii.

*

Ryder ajunse în Axum trei zile mai târziu şi ştirea venirii sale călători, fireşte, înaintea sa. Când ajunse pe ultimul vârf şi privi în jos la câmpia unde se cuibărise oraşul, pe un platou auriu acoperit de terenuri cultivate, printre piscuri enorme roşii şi violet, albite pe vârfuri, un grup de războinici îi venea deja în întâmpinare. Erau dintr-o castă superioară, Ryder îşi dădu seama chiar şi de la distanţa aceea, din cauza lucirii argintului care le decora scuturile de piele şi a pieilor – leopard şi leu – pe care le purtau peste umeri. Ryder observă că unii dintre ei aveau puşti şi purtau centuri cu cartuşe. Alţii aveau încă suliţele lungi, cu lama plată, care fuseseră arma luptătorilor abisinieni de pe vremea Reginei din Saba.

Ryder făcu semn să se oprească. Călătorea doar cu doi catâri de povară şi, pentru protecţia împotriva bandiţilor, îi adusese cu el pe Geriel şi Maki. Ryder nu voia să facă

gesturi mari şi fiecare mişcare pe care o făcea, inclusiv aşteptatul aici, cu mult deasupra oraşului, avea ca scop doar să transmită respect şi prietenie. Aduseseră ca dar prima duzină de lingouri de argint din mină şi patru oi grase, ataşate la mica lor caravană. Ryder calculase darul cu atenție. Ar fi fost jignitor să aducă prea puțin – Alula era guvernator peste întreaga regiune şi autoritatea lui trebuia recunoscută –, dar prea mult ar fi arătat a aroganță. Ryder îl aduse şi pe Tadesse, care-şi oferise ca voluntar serviciile pentru răniții dintre partizanii lui Ras Alula. Fireşte că Saffron dorise să vină, dar noua ei sarcină o făcea să aibă grețuri şi în ultimă instanță chiar şi ea fusese de acord că o călătorie până în Axum ar fi fost prea mult.

Războinicii ajunseră la ei în căldura începutului de după-amiază şi Ryder îi salută formal, întrebând de noutățile legate de Ras Alula şi oferindu-le darurile. Desigur, războinicii nu-i spuseră noutăți, dar acceptară darurile cu demnitate şi îi informară că un complex din Axum care aparținea lui Ras însuşi era pregătit pentru ei. Prințul le cerea să-l viziteze în decursul serii.

Ryder vizitase Axum-ul de multe ori pentru afaceri, dar acesta îl uimise de fiecare dată. Casele aveau forma rotundă obişnuită, făcute din lemn sau piatră, cu acoperişul de paie, aranjate în complexe, iar o zonă largă şi deschisă din centrul oraşului, umbrită de salcâmi şi smochini, servea ca piață în majoritatea dimineților. Dar Axum era mai mult decât un oraş provincial. Fusese capitala unuia dintre cele mai mari imperii africane, iar regii axumiți care ținuseră echilibrul aici timp de cinci sute de ani îşi lăsaseră monumentele în urmă. Mormintele le erau marcate de coloane imense de granit sculptat, ridicându-se până la o înălțime de optzeci de picioare, ca obeliscurile cele mari din Egiptul antic. La vest de oraş se găseau ruinele unui palat măreț, albit şi mâncat de uzură, despre care localnicii

spuneau ca ar fi fost locul unde ar fi locuit cândva însăşi Regina din Saba.

Până să ajungă la complexul pe care Alula îl selectase pentru ei, Ryder numără duzini întregi de răniți care priveau din dreptul uşilor sau zăceau fără simțire în umbră. Văzu expresia strânsă şi îngrijorată de pe fața lui Tadesse şi îşi puse o mână pe umărul băiatului.

— Trebuie să faci ce poți, Tadesse, dar nu încerca să-i salvezi pe toți. Începe cu cei care pot fi salvați, nu cu cei care sunt cel mai răniți. Mă înțelegi? Vom spune că Geriel şi Maki sunt frații tăi. Vor merge cu tine şi se vor asigura că deciziile tale sunt respectate.

— Mulțumesc, spuse băiatul încet. Dar nu e nevoie, am prieteni aici.

Se strecură înainte ca Ryder sa aibă timp să-l contrazică, aşa că Geriel şi Maki duseră animalele la complexul care le fusese alocat.

*

Noaptea se apropia şi în fața câtorva uşi se aprinseră focuri pentru gătit. Atmosfera era întunecată: un amestec incomod de derută şi înfrângere în timp ce Ryder se duse să-l întâlnească pe Ras Alula. Camera de primire se afla într-un hol spațios de piatră şi, atunci când intră, Ryder văzu un grup de oameni, sfătuitorii lui Ras Alula, adunați în cealaltă parte a încăperii. Erau oameni înaintați în vârstă şi, cu toate că erau îmbrăcați cu aceleaşi haine simple şi albe, cu caftanele şi pantalonii pe care-i purtau toți oamenii din regiune, detaliile mici de pe hainele lor, ornamentele de pe umeri şi accesoriile de argint de la brâu erau însemnele unui grup de elită. Când intră Ryder, tăcură şi se despărțiră, dezvăluindu-l pe Ras Alula, aşezat pe o platformă înălțată lângă zidul opus intrării. Era un om de aproape şaizeci de ani, scurt şi bine făcut, cu un nas lung şi drept şi cu pielea de un arămiu închis. Barba îi era mai

degrabă albă decât neagră şi faţa ridată puternic, dar nimeni n-ar fi ratat senzaţia de putere fizică pe care o emana. Purta un caftan brodat cu violet şi verde, tivit în jurul gâtului şi al încheieturilor cu fir de aur. Scaunul pe care stătea era tapiţat cu violet şi decorat cu garnituri de argint, inclusiv o cascadă de clopoţei de argint. Scutul său, decorat de asemenea cu argint, era sprijinit de tron în partea stângă, iar puşca îi era aşezată la îndemână în partea dreaptă.

Imediat ce-l văzu pe Ryder se ridică, păşi jos de pe platformă şi veni spre el cu braţele larg deschise. Când ajunse la Ryder, îşi puse braţele pe umerii săi şi amândoi făcură o plecăciune până când li se atinseră frunţile.

— Îţi mulţumesc, prietene, pentru frumoasele bucăţi de argint.

— Sunt bucuros că-ţi sunt pe plac, răspunse Ryder.

Şi vorbea adevărul. Părerea bună a lui Alula nu era doar folositoare pentru el, ci şi importantă. Alula era probabil singurul militar pentru care Ryder avea o admiraţie veritabilă. Fusese sărac în tinereţe, iar elita Tigray-ului îi respinsese poziţia de mână dreaptă a împăratului Yohannes şi guvernator al regiunii. Îşi câştigase poziţia prin loialitate şi vitejie. Se menţinuse acolo folosindu-şi atât inteligenţa, cât şi muşchii, şi ştia şi iubea fiecare palmă din pământul său.

Acum îşi puse braţele în jurul umerilor lui Ryder şi-l conduse spre una dintre băncile lungi de lut de la capătul holului, concediindu-şi sfătuitorii cu un gest al mâinii. Aceştia plecară şi, în câteva momente, Ryder se trezi şezând singur cu Alula în tăcerea camerei goale.

— Durerea noastră la moartea împăratului Yohannes este profundă, spuse într-un final Ryder. Şi cu atât mai mare cu cât ştim pierderea pe care ai suferit o.

Alula se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi.

— Ştiu asta şi îţi mulţumesc. Cum ai aflat atât de repede de necazurile noastre?

Ryder descrise sosirea lui Iyasu în sat şi povestea acestuia despre moartea împăratului Yohannes.

— În noaptea dinaintea bătăliei, Regele regilor a avut o premoniţie, spuse Alula după ce termină Ryder. Şi-a adunat consiliul şi ne-a spus că, dacă va muri, fiul lui natural, de la soţia fratelui său, va deveni împărat.

— Ras Mengesha? spuse Ryder încruntându-se. Este tânăr. Alula se încordă puţin, dar ignoră remarca lui Ryder.

— I-am jurat credinţă, desigur, cine l-ar refuza pe Regele regilor? Dar n-am crezut niciodată că dervişul ne-ar putea învinge. Când victoria noastră părea completă, împăratul Yohannes mi-a trimis un mesaj spunându-mi că am avut dreptate să nu mă încred în visul lui şi că bătălia era câştigată. Curierul încă îşi spunea cuvintele când diavolul acela din iad a călărit printre oamenii noştri ţinând sus capul tăiat al împăratului, adăugă Ras, apoi îşi trase şalul peste umeri. Oamenii noştri au fost îndureraţi, dervişii au preluat avantajul în bătălie şi am fost împrăştiaţi. Ai văzut cât de puţini s-au întors cu noi. Sperăm că alţii s-au întors la casele lor. Mulţi alţii hrănesc devoratorii de stârvuri în Metemma.

Ryder nu spuse nimic, dar ştirile îl neliniştiră profund. Ras Mengesha era un băiat şi, din câte-şi putea aminti Ryder, nu unul foarte impresionant. Era răsfăţat şi nepregătit, nu un bărbat care să conducă atunci când Etiopia era atacată de italieni dintr-o parte şi de dervişi din cealaltă.

— Menelik, regele din Shoa, s-a autointitulat Regele regilor, continuă Alula. Chiar acum se află în Wuchale şi negociază un tratat cu italienii.

Ştirile erau mai rele decât crezuse Ryder. Tronul fusese contestat. Ryder ştia că Menelik era un conducător puternic

care crease rute comerciale în sud, chiar şi în timpul în care îl atacase pe împăratul Yohannes. Ryder auzise zvonuri că italienii i-ar fi vândut un număr mare de puşti sperând să-i câştige susținerea şi să fie de acord cu extinderea prezenței italiene în jurul oraşului Massawa. Ryder îşi simți inima îngreunându-i-se de spaimă. Tabăra lui din vale, soția lui însărcinată şi fiul lor, muncitorii care aveau încredere în el erau atât de aproape de aceşti regi care se înfruntau şi de armata italiană. Şi toate astea când părea că erau aproape să stoarcă din pământ o recompensă pentru munca şi sacrificiul lor.

Alula păru să-i citească gândurile.

— Ar fi trebuit să cumperi vite, nu să sapi în pământ, spuse el cu asprime. Când îşi pune banii în vaci şi vântul se schimbă, omul poate să-şi vândă animalele sau să le ducă în altă parte. Eşti legat de mina ta.

— Şi tu?

— Şi eu sunt legat, de pământul meu şi de prințul meu.

— Atunci nu i te vei supune lui Menelik? întrebă Ryder.

Era o întrebare periculoasă. Alula şezu drept şi îşi netezi mânecile brodate ale caftanului. Arăta serios. Ryder îi examina profilul în lumina tremurătoare a torței. Arăta ca portretele de pe monedele axumite care fuseseră descoperite zăcând risipite pe lângă monumentele vechi ale oraşului.

Răspunse încet cu un mormăit.

— Ți-am spus. Chiar şi acum, Menelik negociază cu italienii. Cu aceiaşi italieni care au trimis din nou trupe în țara mea. S-au înfipt în Asmara în timp ce eu mă luptam cu dervişii împreună cu împăratul meu.

Ryder primi ştirile în tăcere. Alula nu avea armele necesare să alunge o armată europeană modernă dintr-o poziție bine fortificată, oricare ar fi fost vitejia războinicilor săi. Dacă Menelik era dispus să-i lase pe italieni să păstreze acel teritoriu în schimbul susținerii revendicării sale de a fi

conducătorul întregii Etiopii, asta l-ar slăbi pe Alula. Ryder îşi dădu seama că Alula îl privea cu înțelepciune.

— Ryder, italienii sunt duşmanii mei. Au fost duşmanii Împăratului Yohannes. Sunt duşmanii fiului şi moştenitorului lui Yohannes, stăpânul meu, Ras Mengesha, aşa că nu, n-o să mă predau lui Menelik.

Alula scuipă cuvintele, vocea sa joasă şi puternică părând să umple camera goală:

— Mina ta se prăbuşeşte, Ryder. Crezi că nu ştiu cât te-au costat acele lingouri? Crezi că sunt un bătrân orb? Chiar şi cu sângele cald al dervişilor pe sabie ți-am urmărit fiecare strădanie. Oamenii care n-au vrut să lucreze pentru tine, inginerul tău ucigaş, pierderea şi irosirea argintului viu.

Ryder îşi miji ochii. Ştia că negustorii care treceau prin vale îi duceau veşti lui Ras Alula, dar cum putea să ştie atât de multe de la ei? Ras Alula îl privi şi râse cu un chicotit aspru şi gutural, apoi bătu din palme. Unul dintre războinici intră în cort, împingându-l înaintea lui pe Tadesse.

— Tadesse? şuieră Ryder. M-ai spionat în propria mea casă?

Băiatul doar privea țintă pământul din fața lui.

— Ce? spuse Alula şi fața i se contorsionă. Ai crezut că te aş lăsa să iei pământul şi să faci ce vrei fără să-mi țin ochii pe tine, Ryder? I-am ordonat lui Ato Bru să trimită un servitor cu tine, iar el l-a ales pe Tadesse după ce a văzut că băiatul îți câştigase deja încrederea. Nu suntem nebuni. Aşa că, da, îți ştiu necazurile. Du-te acasă, Ryder. Du-te înapoi în Cairo. Nu mai scurma în pământ. Prezența ta aici e o complicație care nu-mi place.

— Asta-i casa mea! Ryder îşi ridică vocea. Te numeşti un servitor loial al împăratului Yohannes – el mi-a dat pământul şi dreptul să-l exploatez şi-ți cer în numele lui să onorezi acea înțelegere.

— Înțelegerea ta! spuse tăios Alula. Ce înseamnă astfel de cuvinte în gura unui alb?

Îşi ridică degetul şi fața i se întunecă.

— Ştii că britanicii i-au promis împăratului Yohannes oraşul Massawa dacă el ajuta să vă salveze soldații din mâinile dervişilor? Au promis. Apoi, când toți soldații lor sunt în siguranță, zic „A, scuze, am dat-o în schimb italienilor.” De ce? Crezi că italienii cer mai politicos?

Durerea, furia şi pasiunea care trebuia să se fi acumulat în Alula de la moartea lui Yohannes explodau acum într-un torent.

— Apoi italienii spun „Nu, noi vrem numai să stăm aici, lângă mare, n-o să vă deranjăm.” Apoi dau de ei trimițându-şi soldații sus în munți, iar ei spun „Nu, nu, nu te îngrijora, ne protejăm doar caravanele de bandiții voştri meschini şi sălbatici. De *shifia*[37] ai voştri.” Toate nişte minciuni!

Ryder aşteptă şi nu încercă deocamdată să-l întrerupă pe bătrân. Trebuia să lase să se mistuie acest foc rapid, nu să-i mai adauge paie.

— Şi o să-l înşele şi pe Menelik!

Alula strânse marginea scaunului său până i se albiră încheieturile mâinii.

— Crede că poate să se înțeleagă cu ei. Dar nu! Sunteți toți nişte *mincinoşi!*

— Domnule! spuse Ryder ferm.

Războinicul care-l adusese pe Tadesse se zbârli tot, iar bătrânul întâlni nestingherit privirea lui Ryder. Apoi se uită în altă parte şi ridică mâna. Războinicul îşi relaxă poziția.

— Mare Prinț... spuse Tadesse încetişor. Pot să vorbesc?

Mâna ridicată a lui Ras Alula se transformă într-un gest de aprobare.

---

[37] „Bandit”, „nelegiuit”, în limba arab**ă** în original.

— Domnul Ryder nu se poate opri din propria lui voință, stăpâne. Va continua întotdeauna, numai dacă nu este bătut până să nu mai ştie de el şi cărat departe. Va lupta pentru argintul lui până când el şi soția lui şi domnişoara Amber vor fi faliți sau până când i se va opri inima şi chiar şi atunci îi va lua probabil puțin timp să observe. Leul nu se poate decide să se oprească din vânat; ploaia nu se poate decide să se oprească din căzut. Nu se poate *decide* să-şi abandoneze mina.

Prințul încuviință.

— Continuă, băiete.

— Domnul Ryder îşi tratează muncitorii bine şi se înțelege cu ei onorabil. Deşi cred că munca de acest fel cu metalul este... pătată, dacă vreun om o va putea folosi ca să aducă bogăție nației noastre, el o va face. Dragostea lui pentru țara noastră nu este prefăcută. Respectul lui pentru obiceiurile noastre este sincer.

Ras Alula îl privi din nou pe Ryder şi ridică din sprâncene.

— Chiar aşa, Ryder?

— Am luptat alături de tine, domnule. Ştii că e adevărat. Acum că pasiunea i se domolise, Ras Alula părea obosit. — Foarte bine, Ryder. N-o să-ți împiedic munca. Am o singură condiție. Trebuie să-l iei pe băiatul ăsta înapoi cu tine şi să ştii că sunt cu ochii pe tine.

Tadesse oftă.

— Tratează-l bine. Cât priveşte restul, eşti oaspetele nostru în seara asta.

Se ridică în picioare şi bătu de două ori din palme. Imediat, uşile cele grele ale holului se deschiseră, iar oaspeții şi servitorii lui începură să intre. Femeile în rochii luminoase şi şaluri viu colorate cărau platouri mari cu mâncare. Alula îşi ținu mâna pe umărul lui Ryder.

— În seara asta o să mâncăm ca prieteni şi vecini ce suntem. Mâine am să te conduc o parte din drumul tău spre casă, apoi Dumnezeu să ne păzească pe amândoi, prietene.

*

Când Ryder se trezi dimineața şi începu să pregătească de drum catârii împreună cu Geriel şi Maki, observă că fața lui Tadesse era palidă de oboseală. Băiatul încercă să-i vorbească, dar Ryder îi întoarse spatele, spunându-i scurt să meargă să şadă lângă foc.

În timp ce luau micul dejun, doi dintre sfătuitorii lui Alula veniră cu daruri şi urări de bine din partea gazdei lor. Le trimitea țesături viu colorate pentru Saffron şi Amber şi varietatea locală de brandy pentru Ryder. Erau cadouri atente, iar Ryder îi fu recunoscător.

Odată micul dejun încheiat, Alula însuşi sosi, însoțit de o jumătate de duzină din oamenii săi. Văzând că Ryder nu avea cal, şi-l trimise pe al lui înapoi în grajd. Alula nu călărea niciodată câtă vreme oaspeții săi mergeau şi, astfel, părăsiră Axumul unul lângă altul, trecând pe lângă monumentele din alte vremuri şi pe lângă bătrânul smochin sălbatic din apropierea catedralei unde, aşa spunea tradiția, stătea Chivotul Legământului, ascuns de ochii oamenilor şi protejat de preoții din Axum.

Ryder şi Alula evitară orice altă discuție de politică şi, în schimb, îşi împărtăşiră poveşti de vânătoare urcând şi coborând primul munte de pe traseu.

Ambii bărbați erau puternici şi, chiar şi la această altitudine, cățărându-se pe asemenea cărări, nu avură nevoie să facă pauze din fluxul vorbirii. Cu toate astea, când ajunseră în partea de jos a unei trecători înguste, lăsară catârii de povară să bea din râul rece ca gheața şi se bucurară timp de o oră de răcoarea umbrei oferite de un grup de ienuperi cu mirosul dulce ce creşteau lângă apă, după care porniră din nou.

Cărarea îi ducea spre sud de-a lungul trecătorii umbrite pentru aproximativ două sau trei mile, apoi urca brusc din nou, ducându-i mai departe, în est. Ryder privi peste umăr şi-l observă pe Maki, care trăgea unul dintre catârii de povară, încordându-se şi încruntându-se spre înălțimile din față. Chiar când surprinse privirea plină de mirare a lui Maki, văzu ceva pe peretele estic al trecătorii din spatele lor. Un nor mic de praf şi nişte pietricele desprinse prelingându-se uşor dintr-o margine înaltă, pe care nu le-ar fi remarcat niciodată dacă nu s-ar fi uitat direct spre acel loc. Simți în vintre o zvâcnire animalică de nelinişte. Se scuză calm față de Alula şi îşi încetini pasul. Restul grupului începu să treacă pe lângă el, iar el ajunse curând să meargă lângă Maki.

— Ce ai văzut? îl întrebă el.

— Nu sunt sigur, domnule Ryder. A fost acolo şi a dispărut din nou aproape imediat, ca o mişcare uşoară în tufele cu spini. La cincizeci de yarzi în față, la trei sferturi în sus pe pantă, spuse el încet şi nu arătă înspre loc.

Ryder privi ca din întâmplare în sus şi în jos peste valea întortocheată. Laturile abrupte ale trecătorii erau acoperite cu pâlcuri de tufe joase care-şi găsiseră pe marginile înguste de gresie un punct de sprijin. Cărarea de lângă râu era suficient de lată încât doi oameni să poată merge alături, iar râul era cam de douăzeci de picioare de lat, fără să fie adânc. În timpul sezonului ploios, era un torent periculos şi violent, dar în această perioadă a anului abia dacă astâmpăra setea călătorilor care alegeau această rută. Numai un minut mai devreme, trecătoarea păruse un loc calm şi liniştit; acum Ryder se uita la ea cu alți ochi. Era locația perfectă pentru o ambuscadă. O forță de atac mică, care ar ocupa pozițiile la nord şi sud de ei, ar putea trage în grupul lor, prinzându-i în capcană la baza pantelor abrupte şi anulându-le orice posibilitate de scăpare. Ryder ezită. Se

putea să nu fi observat decât mişcările animalelor pe lateralele trecătorii – caprele sălbatice de munte puteau paşte pe un versant stâncos iar faptul că se aflau într-un loc perfect pentru banditii care ar fi plănuit un atac să nu fie decât o simplă coincidentă. Dar instinctul îi spunea lui Ryder altceva. Aveau nevoie de acoperire şi erau nevoiți să ajungă la ea înainte ca oamenii care-i urmăreau de-a lungul marginilor văii să-şi dea seama că fuseseră văzuți şi să deschidă focul.

La trei sute de picioare în fața lor, râul şi cărarea o luau brusc spre vest. Atacul trebuia să vină înainte ca ei să ajungă în acel punct. Ryder gândi cu repeziciune. Cam la douăzeci de yarzi în fața celui care conducea coloana se afla un morman de pietre căzute recent. La baza acestuia creşteau o pereche de smochini tineri, iar în jurul lor un tufăriş jos de *delonix*[38]. *Delonix-ul* era dens, cu frunze verzi deschis, în formă de pene, şi pătat cu flori purpurii. Trebuia să fie de-ajuns.

— Vezi mormanul de pietre căzute? îi spuse Ryder încet lui Maki, iar tânărul încuviință. Când ajungi la cinci yarzi de el, taie funia de la încărcătura catârului. Apoi strigă despre treaba asta, tânguieşte-te. Spune-mi că este vina mea că am lăsat animalele să bea şi să dezechilibreze încărcătura. Nu-ți atinge puşca până nu se trage asupra noastră.

— Câți sunt, domnule Ryder?

Ochii lui Maki se măriră, dar îşi păstră vocea calmă.

— Cred că mai văd unul în față.

— Nu ştiu. Acum râzi de parcă tocmai am spus o glumă excelentă.

Maki făcu întocmai. Ryder rânji şi-l lovi peste umăr, apoi îşi grăbi pasul uşor până ajunse din nou lângă Alula.

---

[38] *Delonix regia,* specie de arbust de talie mare, tropical, cu frunze bogate şi flori ample roşii.

— Domnule, cred că suntem pe cale să fim prinşi într-o ambuscadă, spuse Ryder cu vocea tensionată şi grăbită. Maki a văzut doi în fața noastră; eu am văzut doi în spate. Trebuie să ne adăpostim imediat. Dacă ne prind în câmp deschis, ne omoară pe toți.

Alula se uită la el de parcă era nebun.

— Nimeni n-ar îndrăzni să mă atace pe mine sau pe cei care călătoresc cu mine atât de aproape de casa mea, prietene, îți joacă ochii feste.

Înainte ca Ryder să-şi poată deschide gura să-i răspundă, auziră cum se prăvăli ceva în spatele lor, iar Maki începu să înjure catârul şi pe stăpânul lui. Probabil că era un şiretlic ieftin, dar Maki era un actor impresionant. Urlă după Ryder să meargă să vadă singur dezastrul, aruncând pachetele de pe măgar spre marginea prăpastiei. Alula şi Ryder se întoarseră spre partea din spate a coloanei.

— Haideți, le spuse Alula oamenilor săi.

Trei dintre ei îl urmară suficient de repede, în timp ce alții, considerând probabil că lucrul cu animalele de povară era sub demnitatea lor, fură mai înceți. Ryder fugi înapoi pe cărare şi, imediat ce ajunse suficient de aproape, le ordonă lui Geriel şi lui Tadesse să se adăpostească între mormanul de pietre căzute şi smochini. Tadesse arăta amuzat, dar Geriel recunoscu tonul din vocea lui Ryder şi se mişcă rapid, prinzându-l pe băiat şi pachetul căzut de pe spatele animalului şi împingându-i pe amândoi în tufa de *delonix* tocmai când se auzi primul foc de armă. Sunetul pocni şi îşi găsi ecoul în pereții văii în vreme ce unul dintre oamenii lui Alula căzu. Glonțul îi străpunse spatele, făcându-l să se rostogolească pe cărare şi să scuipe sânge. Restul grupului se adăposti între pietre şi smochini. Ceilalți oameni ai lui Alula se îngrămădiră să-şi încarce puştile în spatele frunzelor tremurătoare de *delonix* care-i protejau insuficient şi al pachetelor groase căzute de pe catâr. Ryder se lipi de

peretele văii. La început, păru că focurile de armă veneau din toate direcțiile deodată, bubuind pe suprafața soiului şi iscând nori mici de praf pe măsură ce puşcaşii de pe marginile văii verificau distanța şi îşi alegeau țintele. Ryder se strădui să le descopere pozițiile. Doi erau în față, pe marginile de est şi vest ale trecătorii, şi doi în spate, câte unul pe fiecare parte.

Ryder auzi încă un glonț bubuind în trunchiul smochinului din spatele său. Pomul se cutremură. Omul lui Alula doborât pe cărare se lupta să respire, sufocându-se încet în propriul sânge. Mâinile îi rătăceau prin praf în timp ce el se răsucea şi gemea, cu ochii măriți de frică. Nu puteau să facă nimic pentru el; orice încercare de a ajunge la el ar fi însemnat sinucidere. În schimb, trebuia să-l privească murind, cu gloanțele spintecând aerul, şi să asculte horcăitul umed cu care-şi dădea suflarea.

Un alt om de-al lui Alula încerca să se târască mai aproape de mormanul de pietre când îl lovi în ceafă un glonț venit de la atacatorii din spatele lor. O împroşcătură din sângele său se prelinse pe frunzele verzi deschis ale delonix-ului, iar omul nu se mai mişcă.

Ryder avea puşca drept în fața lui. Dar nu avea loc să ţintească şi să tragă.

Cei doi catâri, speriați de zgomot şi de mirosul de sânge, răgeau şi se ridicau pe picioarele din spate, dar puşcaşii de pe pantele dealului nu ținteau către ei. Erau prea valoroşi. În schimb, voiau morți oamenii. Ryder simți cum îl trecu un val de mânie. Se concentra pe pozițiile din față, întorcându-şi capul în aşa fel încât fața îi apăsa gresia roşie, ca să încerce să identifice exact locația din partea de est a văii unde era ascuns banditul. Apoi, brusc, îl văzu. O mişcare nenaturală a unei crengi dintr-o tufă de alun de pe margine ieşi în evidență pe coasta văii. Îşi coborî încet puşca până când ținta îi intră în vizor. Aşteptă următoarea mişcare a

inamicului. Văzu capătul unei țevi de puşcă împungând cu grijă frunzele de la baza tufei de alun. Îşi ajustă puțin ținta şi apăsă pe trăgaci. Tufa de alun explodă într-o mişcare violentă şi o formă umană se rostogoli la vedere şi începu să alunece pe panta dealului. Aproape imediat se blocă în altă tufă joasă şi se zvârcoli acolo, încercând să se elibereze. Dar îşi strângea fața cu amândouă mâinile şi sângele i se învolbura printre degete. Ryder îşi puse încă un rând de gloanțe în camera puştii şi trase din nou. Rănitul se smuci şi apoi rămase mort.

Ryder îşi întoarse fața către Alula, care stătea întins în apropiere, lângă pietrele căzute, şi privea fix către vale.

— Au plănuit să ne prindă în ambuscadă aici, spuse Ryder arătând în sus pe cărare. Unde-i gol drumul. Acolo ne aşteaptă atacul lor de bază.

— Porci perfizi, spuse încet Alula. De-ar putrezi pentru totdeauna, completă el şi scuipă pe pământ. Laşii.

Un alt glonț atinse pietrele la câțiva inci de capul lui Alula, trimițând pe şalul lui alb o mulțime de sfărâmături. El le îndepărtă cu mâna.

— Silas, Amlak, luați poziție în spate. Îi omorâți pe cei doi bărbați din spatele nostru. Silas, vânează-l pe cel din est, Amlak, pe cel din vest. Tamrat, când sunt pregătiți, stai de momeală.

Niciun bărbat nu-i chestiona ordinele. Silas şi Amlak alunecară în tăcere pe burtă până la adăpostul de frunze, târându-se înainte pe coate. Urmă un minut de tăcere, apoi fiecare bărbat îşi atinse uşor cerul gurii cu limba. Un alt glonț pătrunse în trunchiul pomului, iar Ryder îi simți forța prin lemn. Dacă ambii trăgători inamici din spate ar fi tras spre Tamrat, oamenii lui Alula ar fi putut să le descopere pozițiile şi să deschidă focul. Ryder speră că Amlak şi Silas erau țintaşi excepționali. Erau nevoiți să fie, dacă era să supraviețuiască vreunul din grupul lor.

Tamrat se ridică pe jumătate ghemuit la marginea din spate a adăpostului. Două focuri sunară de la o distanță mică din urmă. Tamrat se coborî brusc, iar puştile lui Amlak şi Silas ripostară. Un trup se rostogoli pe panta vestică din spate, de pe una dintre marginile pardosite cu tufe, şi căzu cu zgomote oribile pe cărarea din spatele lor. Amlak îşi găsise ținta. Silas nu. Ryder auzi ticăitul şi frecuşul armei care era reîncărcată şi inelul de alamă al unui cartuş descărcat care lovi pietrele. Apoi Silas trase din nou şi auziră un strigăt în spatele lor, dinspre est. Prins în spini, corpul nu căzu, iar ei îl vedeau acum pe jumătate, încă agățat de crengile cenuşii.

Ryder ajunse la Tamrat, dar el se târâse deja înapoi la adăpost, ținându-şi puşca la piept, aparent nevătămat. Trebuia să fi avut un noroc chior.

Chiar şi cu puşcaşii din spate morți, nu se puteau retrage spre nord de-a lungul trecătorii. Cei doi țintaşi din față i-ar fi avut suficient timp în raza de acțiune încât să-i împuşte pe toți în spate înainte să-şi găsească alt adăpost.

Ryder îi atinse umărul lui Alula şi îi arătă cu degetul spre partea de sus a prăpastiei, unde căderea pietrelor decupase un triunghi îngust în peretele abrupt.

— Atrage-le atenția, spuse el.

Alula încuviință şi începu să şuiere ordine. Oamenii îşi schimbară poziția. Cei doi țintaşi din față îşi întețiră focurile de armă, încordați acum că le fuseseră ucişi camarazii. Focurile de armă nu erau atât de precise, dar ei erau atât de băgați unii într-alții în peticul de adăpost, încât acum puşcaşii nu aveau nevoie decât de puțin noroc.

Ryder trebuia să se mişte rapid. Trebuia să se cațăre pe marginea canionului şi să doboare țintaşii din față şi din est. Atacatorul din partea de vest l-ar fi văzut, iar spatele lat al lui Ryder ar fi fost o țintă excelentă dacă focurile de armă de la oamenii din vale nu l-ar fi distras.

Ryder sări în sus pe pantă ca un leopard. Pământul era afânat şi uscat şi îi aluneca perfid de sub cizme. Îşi băgă mâinile printre pietre, trăgându-se în sus cu vârfurile degetelor. Muşchii începură să-l ardă şi simţi cum i se adunau şiraguri de sudoare pe piele. Îşi forţă cizma într-o crevasă şi, când se lăsă din puterea mâinilor, simţi cum îl trăgea gravitaţia în jos cu putere, apoi îşi ridică mâinile cu pieptul lipit de piatră şi se trase mai sus.

La trei sferturi din înălţimea pantei, unde se termina protecţia superficială a trecătorii, o luă în laterală, prinzându-se de o tufă joasă cu spini şi rugându-se ca rădăcinile să fi intrat suficient de adânc în pământ încât să-i susţină greutatea. Îşi simţi pielea palmelor tăiată de spini şi îşi ridică piciorul drept, privind în faţă, aproape orbit de soare şi transpiraţie.

Puştile oamenilor lui Alula ţăcăniră din nou în râpa de dedesubt, dar acum îl vedea pe ţintaş în faţa lui, la trei yarzi, şi unghiul pantei de aici îi permitea să alerge acei trei yarzi. Se lăsă pe vine tocmai când un glonţ se îngropa în pământ lângă el. Ţintaşul de pe flancul opus îl văzuse, însă prea târziu. Se aruncă în cuibul ţintaşului cu un cuţit în mână.

Puşcaşul inamic îl auzi pe Ryder venind în ultimul moment, se întoarse şi-l privi. Ryder se mişcă însă prea repede pentru el. Îl lovi cu umărul în piept. Puşca îi zbură din mână şi căzu pe o margine de mai jos. Ryder simţi cum îşi trecu lama printre coastele omului. Era întins peste el, într-o parte, iar mânerul îi rănea propriul umăr. Simţi sângele omului ţâşnind peste amândoi. Feţele lor erau la un inci distanţă una de alta. Ryder văzu surpriza şi şocul în ochii adversarului său, iar apoi viaţa se scurse din ei.

Forţa căzăturii sale îi aruncase pe amândoi afară din ascunzătoare. Un alt glonţ lovi în praf aproape de capul lui Ryder. Se rostogoli în aşa fel încât cadavrul omului pe care

tocmai îl ucisese să ajungă peste eL. Simți un alt glonț lovind cadavrul şi o arsură bruscă pe laterală. Apoi aruncă corpul de pe el, scoțându-şi cuțitul din mort şi se trase înapoi în adăpostul superficial din cuib. Respira greu.

Geriel riscase: în timp ce țintaşul de pe versantul vestic trăgea după Ryder, el trecu în fugă prin râul cu apă puțină şi se agăță pe panta aproape verticală trăgându-se în sus terasă după terasă, cu muşchii reliefându-i-se pe umeri.

Ryder îşi luă puşca de pe umăr şi o încărcă repede, cu mişcările alerte şi antrenate de ani de vânătoare. Nu aşteptă să țintească precis. Trebuia să-l țină pe țintaş atent ca să-l distragă de la pericolul apropierii lui Geriel. Trase din instinct şi auzi riposta lovind stâncile din stânga sa. Ryder îl privi pe Geriel aruncându-se în sus, de parcă avea aripi, scoțându-şi cuțitul din curea. Chiar când auzi urletul banditului, Ryder se întoarse şi privi în sus pe vale. Din noul său punct de observație, putea vedea mult mai departe. Dincolo de curba râului, aşteptau oameni. Ryder numără cincisprezece, gata să sfredelească pe oricine ar fi scăpat din calea țintaşilor din trecătoare. Se întoarse spre grupul său şi le transmise acest număr, lovind cu pumnul strâns în sus de trei ori.

Cât trecuse din momentul în care Maki tăiase funia catârului? Poate cinci minute. Ryder nu putea înțelege de ce aceşti oameni nu atacaseră mai devreme. Arătau de parcă se certau. Ryder îşi încărcă din nou arma, îşi alese o țintă din mijlocul grupului, expiră constant şi apăsă uşor trăgaciul. Omul pe care şi-l alesese țintă căzu ca o marionetă cu sforile tăiate. Unul dintre camarazii săi se aplecă deasupra lui de parcă nu putea pricepe ce se întâmpla. Ryder încărcă iarăşi şi trase din nou. Fu o lovitură curată. Cel de-al doilea om căzu peste cadavrul prietenului său.

Unul dintre ceilalți ținti în direcția lui Ryder cu ceva ce semăna a muschetă şi trase. La această distanță, arma nu avu un efect mai mare decât praştia unui copil. Ryder realiză că bandiții de pe fundul văii nu mai aveau puşti moderne. Astea trebuia să fi fost la cei de pe deal.

Ținti din nou. Bandiții care mai rămăseseră începură să fugă pe fundul văii într-un ultim efort de a-i copleşi pe Alula şi oamenii săi. Se aruncară înainte cu strigăte de luptă disperate, dar, când ajunseră la curba râului, se treziră în bătaia puştilor lui Geriel şi ale oamenilor lui Alula din spatele mormanului de pietre. Puştile deschiseră focul, iar ambuscada deveni un abator. Ryder mai luă în vizor un om înainte ca aceştia să se apropie de locul unde se afla Alula. Judecând după unghi, părea că Geriel doborâse încă doi. Oamenii lui Alula avură timp să tragă, să încarce şi să tragă din nou înainte ca bărbații să ajungă la ei, şi nu irosiră nicio împuşcătură. Cum fugeau înainte, inamicii căzură unul după altul, prinşi în focul bine țintit al oamenilor lui Alula. Trei dintre ei reuşiră să treacă prin grindina de gloanțe. Maki îl luă în primire cu cuțitul pe cel din partea dreaptă, iar Ryder privi cum se ridică Alula ca o fantomă şi cum îşi înfipse prin aceeaşi mişcare sabia curbată în burta unui alt bărbat. Sângele stropi hainele bătrânului, iar măruntaiele i se scurseră din burtă ca din găleata de gunoi a unui măcelar. Alula se întoarse şi, cu grația unui dansator, trecu aceeaşi lamă drept prin partea de sus a gâtului ultimului atacator rămas în viață. Corpul se prăbuşi într-o parte pe panta pietroasă.

Peste vale se lăsă liniştea. Ryder auzea numai susurul râului. Se întinse după puşca țintaşului pe care-l omorâse şi şi-o puse pe umăr, îşi şterse cuțitul şi-l băgă înapoi în teacă, după care lovi cadavrul care se rostogoli şi săltă în jos pe panta înclinată din fața sa. Începu să coboare după el. Geriel făcu la fel pe cealaltă parte a trecătorii.

Când Ryder ajunse pe cărare, Alula se înclină în fața lui de parcă se vedeau pentru întâia oară în această zi.

— Eşti rănit, prietene?

Doar atunci îşi aminti Ryder arsura împuşcăturii de când folosise cadavrul ca scut. Observă o pată umedă în partea de jos a cămăşii şi pe coapsă. Mirosi alcool şi înjură ridicându-şi cămaşa. Glonțul îi lovise tolba de la brâu. Ryder o scoase de pe curea şi o scutură. Glonțul zornăi înăuntru şi bărbații râseră.

— Nu râdeți de mine, domnilor, spuse el. Era un whisky al naibii de bun. Oamenii mei sunt bine?

Alula se dădu înapoi pentru ca Ryder să-l poată vedea pe Tadesse îngrijind o rană îngustă şi curată de pe umărul lui Maki, julitura unuia dintre gloanțele trase de țintaşi.

— E o nimica toată, spuse Maki. Băiețelul meu cel mic m-a rănit mai tare de atât.

Alula privi cu dezgust sângele care fusese împroşcat pe haina sa albă.

— O să-i îngropăm pe oamenii ăştia aici şi pe oamenii mei împreună cu ei, spuse el. Nu vreau cărările de pe pământurile mele mânjite cu cadavrele lor.

— O să va ajutăm, răspunse Ryder, dar Alula dădu din cap.

— Nu, nu mai întârzia. Dacă intenționezi să ajungi acasă înainte de finalul zilei de mâine, trebuie să pleci. Pe lângă asta, acum mi-a pierit cheful. Să atace nemernicii ăştia de *shifta* atât de aproape de Axum – sunt iritat. Lasă-mă în necazul meu de om bătrân şi transmite-i salutările mele doamnei Saffron când ajungi acasă.

Geriel încărca deja la loc lucrurile pe catârul de povară.

— Dacă asta e dorința ta, bine.

Ryder privi la corpurile oamenilor măcelăriți. Păreau slabi. Se întrebă de ce fuseseră ei aleşi pentru ambuscadă. Cei mai mulți *shifta* aşteptau până când le trecea prin cale o

caravană slab păzită. De ce-ar fi atacat un grup atât de înarmat ca al lor? Chiar şi cu numărul lor mai mare şi cu elementul surpriză, fusese un joc periculos. Mirosea a disperare.

Alula îi urmări privirea.

— Erau slabi şi ştiau. Au fost conduşi prost.

— De asta au îndrăznit să atace, domnule? întrebă Ryder.

Alula dădu din umeri. Cu tot calmul şi stăpânirea de sine din timpul atacului, ambuscada îl tulburase într-un mod evident.

— Aşa se pare. Mergi, acum. Trebuie să te întorci la soția ta. Aud că e însărcinată?

— Calitatea informațiilor pe care le deții este întotdeauna impresionantă, domnule, răspunse Ryder aruncând o privire amară către Tadesse.

Alula îşi închise ochii şi îşi ridică capul în sus, în semn de rugăciune, apoi privi din nou spre Ryder. Umerii i se relaxară şi o parte din furie îi părăsi ochii mari şi negri, fiind înlocuită de o lipsă de speranță obosită.

— Nu uita că băiatul a vorbit pentru tine, Ryder, spuse el. Acum îmbrățişează-mă.

Alula îşi deschise brațele, iar Ryder se aplecă în față astfel încât bătrânul războinic să-i poată cuprinde umerii, dar se întrebă pentru o clipă dacă avea să simtă cuțitul lui Alula printre coaste. Alula îşi puse mâna pe ceafa lui Ryder. Era un gest plin de afecțiune, patern şi resemnat.

— Nu, Ryder. Ai luptat lângă mine. Mi-ai adus argint din mina ta, când puteai să-l păstrezi. Ai fost cinstit cu mine şi un oaspete respectuos pe pământurile noastre.

Îşi strânse mâinile pe fața lui Ryder, apoi îşi trecu degetele sale muiate în sânge prin părul gros şi negru al lui Ryder. Ryder rămase nemişcat. Gestul se simțea ca binecuvântarea unui bătrân pentru un copil atunci când amândoi ştiu că drumurile lor se despart.

— Mergi, acum, prietene, mergi în pace, spuse Alula dându-i drumul. Dar păzeşte-ţi bine oamenii. Acesta este începutul necazurilor noastre, nu sfârşitul lor. Fie ca întotdeauna să luptăm unul lângă altul atunci când vor începe luptele.

— Sper că aşa va fi, domnule.

Ryder întoarse arma pe care o luase de la bandit, oferindu-i-o lui Alula cu o plecăciune uşoară.

Bătrânul războinic o luă şi o examină cu atenţie.

— Cred că e italiană, ca a ta, Ryder. Acum la revedere.

Odată cu asta, se întoarse şi plecă. Tadesse, Geriel şi Maki erau pregătiţi, iar catârii încărcaţi. Ryder îi conduse în tăcere peste câmpul de luptă înspre casă.

*

Amber încerca s-o supravegheze pe Saffron fără ca sora ei să observe. Sarcina lui Saffron cu Leon fusese fără complicaţii, dar se speriase când o ajunseseră durerile facerii, iar Amber nu-şi mai văzuse niciodată sora înfricoşată înainte de ziua aceea. Naşterea fusese rapidă şi, imediat după aceea, Saffron uitase durerile pe care le îndurase. Dar asta se întâmplase în Cairo. Dacă ar fi mers ceva rău în oraş, Ryder şi Amber ar fi putut convoca o armată de specialişti, europeni şi egipteni, ca s-o ajute. În Tigray, aveau doar ajutorul celorlalte femei din tabără şi jumătate dintre ele ţineau s-o distreze pe Saffron cu poveşti despre mame care mureau dând naştere şi despre monştri născuţi morţi. Amber le spuse să nu-i sperie sora, dar ele o priviră de parcă era idioată şi îi ziseră că Saffron trebuia să fie pregătită. Tadesse le spusese ferm că moşitul nu era de nicio culoare domeniul lui, deşi Amber credea că nu i-ar abandona sora dacă ceva ar fi mers rău.

— Nu că va merge ceva rău, spuse ea cu voce tare.

Măcina piper pentru cină şi se întreba ce pui să bage în oală. Era o risipă să mai omoare o pasăre, dar Amber avea

credința unei englezoaice în carnea de pui folosită ca leac universal. Trebuia să fie eficientă şi împotriva grețurilor de dimineață, credea ea. Avea s-o ucidă şi s-o pună în oală câtă vreme Saffron se odihnea. Sora ei n-ar fi refuzat să mănânce dacă pasărea era deja moartă.

În sfârşit, începuseră să producă argint, dar procesul era dureros de încet, iar Ryder luase ce produseseră, pentru Ras Alula. Chiar şi puținul pe care-l făcuseră de atunci nu valora mai mult decât pietrele din râu până nu putea fi transportat şi vândut, şi, având în vedere ce auziseră de la Iyasu, Amber n-avea nicio idee când s-ar fi putut întâmpla asta.

Presără cu atenție piperul măcinat în oală şi părăsi coliba în căutarea unei găini ghinioniste. Puii se plimbau prin tabără în perfectă libertate. Erau responsabilitatea copiilor – aceia prea mari ca să stea tot timpul cu mamele lor, dar prea mici să facă pe oierii sau să lucreze la câmp. Păzeau grânarele şi căutau ouă în locurile unde le plăcea găinilor să le facă. Amber întrebă o fetiță care păsări făceau mai multe ouă, ca să le evite, şi, pline de solemnitate, aleseră împreună să moară o pasăre grasă, dar apucată, care nu făcuse nimic de o săptămână.

Amber era ataşată de animale, fără să fie sentimentală când mureau. Pasărea fu prinsă şi omorâtă fără tam-tam. Îşi puse micuța conspiratoare s-o jumulească şi s-o pregătească, iar ea îşi văzu de treabă, căutându-şi următoarea treabă casnică pe care o avea de făcut. Privirea îi fu atrasă de o mişcare de pe creasta de deasupra câmpului şi se uită în sus, cu mâna streaşină la ochi. Văzu silueta unui bărbat, iar inima începu să-i bată mai repede. Nu-l aştepta pe Ryder decât cel mai devreme a doua zi, dar poate se întorcea mai curând. O altă figură apăru pe creastă lângă prima, şi apoi o alta. Nu era Ryder, şi nici Maki, Geriel sau Tadesse.

— Saffy! strigă ea scurt, apoi îl prinse pe unul dintre băieții din tabără. Adu-l pe Patch. Şi pe ceilalți.

Băiatul o zbughi, iar Saffron ieşi din coliba ei. Purta o fustă şi o bluză după moda englezească, dar ambele femei mergeau acum desculțe prin tabără şi purtau peste păr un văl *netela*[39] subțire şi transparent. I se alătură lui Amber şi privi chiorâş în sus. Cam douăzeci de bărbați stăteau acum aliniați sus pe coastă. Amber putea distinge formele scuturilor şi puştilor lor, fie sprijinite lângă ei, fie agățate la spate. Simți mâna lui Saffron strecurându-se în a sa. Curând, toată coasta fu plină de războinici tăcuți şi vigilenți. Apoi cei din centru se traseră pe laterală şi o nouă umbră apăru la orizont. Era un bărbat călare.

— Saffy, ce-o să facem? şuieră Amber.

În loc să-i răspundă surorii ei, Saffron îşi ridică capul, îşi puse mâinile la gură şi strigă tare în amhară. Strigă cu o voce înaltă şi cântată pe care oierii din munți şi călătorii o foloseau ca să schimbe veşti şi mesaje la mile depărtare. Avea un ritm scandat, care era şi frumos, şi uşor nepământean. Vălul îi alunecă jos de pe cap.

— Mărite doamne, strigă ea, vino jos să fii oaspetele nostru, onorează-ne cu prezența ta. Permite-ne să-ți oferim găzduire în casa noastră şi cea mai bună carne şi băutură.

Îşi lăsă mâinile jos şi aşteptă.

În tabără şi pe creastă, nimeni nu mişcă şi nu vorbi. Chiar şi animalele părură să simtă tensiunea mare a momentului şi rămaseră nemişcate. Bărbatul călare se înclină înainte în şa. Apoi purtătorul lui de cuvânt păşi în față până la marginea crestei şi îşi puse mâinile la gură.

---

[39] Batic de damă, de obicei alb, din bumbac, purtat în comunitățile tradiționale din Etiopia, Eritreea şi Djibouti.

— Vine. Menelik din Shoa, Regele regilor, împăratul Etiopiei, se apropie, strigă el, apoi, când acesta descălecă, vorbitorul îşi ridică braţele şi scoase un strigăt prelung.

Lui Amber, urletul îi aminti de hăuitul femeilor din timpul ceremoniilor religioase. Şi acesta era devotat, dar ostăşesc şi puternic. Ceilalţi oameni de-a lungul crestei îşi ridicară braţele şi preluară strigătul, apoi bătură cu pumnii în scuturi ca în nişte tobe. Sunetul avu ecoul unui tunet în susul şi-n josul coastei. Un grup se separa deja de restul, începând să coboare poteca abruptă care ducea la ele.

Saffron îşi linse buzele.

— Amber, s-ar putea să mai ai nevoie de un pui, spuse ea.

*

Ryder se apropie de tabără dimineaţa târziu, în ziua următoare. Înaintaseră mult de când se despărţiseră de Ras Alula. Când gândea, Ryder se mişca întotdeauna rapid, aşa că abia văzu sau simţi cărările întinse pe mile întregi, urcuşurile abrupte şi coborâşurile fără niciun reper, priveliştile munţilor imposibili, pâlniile aurii ale pajiştilor înalte sau grupurile de Oieri şi ţărani deplasându-se prin peisaj.

Se simţi înălţat când ajunse la peisajul familiar de la zece mile de casă şi începu să caute cu privirea indicii de sălbăticiuni bune de vânat, urmele de ibex de munte şi *nyala,* amprentele leoparzilor, marcându-şi-le în minte pentru data viitoare când avea să vină cu puşca după bunătăţi în plus pentru ospeţe. Poate că problemele politice ale Etiopiei aveau să-i ocolească în ultimă instanţă.

Apoi, când poteca spre casă se intersecta cu cărarea ce ducea de la Mekelle din sud, la Adrigat în nord, se opri brusc şi strigă după Maki.

Maki fluieră printre dinţi, examinând pământul nisipos şi bătătorit.

— Mulți oameni, domnule Ryder, care s-au îndreptat către tabăra noastră.

Arătă cu toiagul său spre o urmă, iar lemnul străluci în lumina soarelui. Ryder privi în direcția spre care arăta Maki. Urma unei copite, acoperită de mulți oameni desculți, dar era cu siguranță o copită, şi o copită de cal, mai degrabă decât una de catâr sau măgar. Foarte puțini oameni îşi permiteau să călărească cai prin munți. Catârii şi asinii erau mult mai siguri pe ei pe cărările pline de povârnişuri şi pante. Doar prinții şi regii mergeau călare. Ryder simți cum i se ridică părul pe ceafă şi cum i se usucă gura.

— Nu sunt tâlhari. Un om important. Un om foarte important, spuse Maki cu vocea joasă şi serioasă.

— De cât timp? întrebă Ryder.

— O zi, şi urmele merg numai spre tabără. Niciuna nu se întoarce. Oricine ar fi, e încă acolo.

Maki se întoarse din nou înspre el, iar cuvintele îi erau rapide şi urgente. Şi el avea soție şi copii în tabără.

— Lăsați-mă să alerg înainte, domnule Ryder. Jur pe Maica Domnului şi pe Sfântul Gheorghe că mă uit numai şi mă întorc. Orice-ar fi să văd.

Ryder nu răspunse, ci începu doar să meargă mai repede pe cărare în sus. Maki decise că tăcerea însemna aprobare. Îi aruncă toiagul lui Geriel, care-l prinse din aer, şi alergă în fața lor cu salturile grațioase şi fluide ale unui alergător înnăscut. Curând, nu mai fu în raza vederii lor.

Ryder şi ceilalți îl urmară în tăcere. Văzură focurile când ajunseră pe vârful următoarei pante care înainta treptat pe o distanță mare. Imaginația lui Ryder se umplu de orori când remarcă fumul: Saffron moartă, tabăra distrusă. Îi văzu în minte pe Leon cu fața în jos în râu şi pe Amber spintecată ca tâlharul din trecătoare. Era pe cale s-o ia şi el la fugă, când auziră pe cineva care se apropia. Era Maki. Alerga pe deal înspre ei şi, pe măsură ce se apropia, Ryder

încerca să-i citească expresia feței. Își încleștă dinții ca să se oprească să întrebe imediat care erau veștile.

Maki ajunse la ei, gâfâind de la urcuș, aplecându-se în față și respirând adânc. Se întinse și își puse mâna pe umărul lui Ryder.

— Este în regulă, domnule Ryder, Toate sunt bune! Sunt focuri pentru gătit. Dar a venit însuși Menelik, noul împărat. Are cincizeci de războinici încartiruiți pe escarpă, și alți servitori cu ei. El e în sat cu gărzile lui. Dar de ce a venit?

Ryder expiră încet, de parcă și el ar fi alergat pe cărările înguste și pietroase, și își aminti de momentul când șezuse întrebându-se care ar fi putut fi pierderile succesului.

— Cred că a aflat de argintul nostru.

*

Înainte să meargă mai departe, Ryder își schimbă hainele. Nu că ar fi avut haine deosebit de curate, dar consideră că era înțelept să nu apară în tabără cu cămașa pătată încă de sânge. Tadesse, Maki și Geriel se spălară și ei într-un pârâiaș cu apă curată care se prelingea de-a lungul văii. În timp ce-și spăla sângele de pe arme, colorând în roșu apa mică, încercă să-și aducă aminte tot ce auzise despre Menelik. Conducea Shoa de mulți ani și își deschisese teritoriul negustorilor înaintea oricărui alt conducător regional din Abisinia. Italienii din Massawa vorbiseră despre el ca despre un politician, dar o făcuseră în modul acela lejer și zâmbitor în care o face un părinte care vorbește despre copilul său precoce. Ajunsese la o înțelegere cu francezii din Djibouti, iar câțiva ruși călătoriseră din inima propriului lor imperiu vast ca să-și prezinte omagiile.

Ryder lăsă soarele să-i usuce pielea și privi spre cerul turcoaz. Dacă oamenii din Etiopia ar avea de ales între fiul tânăr și neantrenat al împăratului Yohannes, Ras Mengesha, și acest bărbat mai în vârstă, un conducător care-și dovedise meritele, l-ar fi ales în mod natural pe

Menelik, orice ar fi spus Ras Alula. Şi se putea ca Ryder să fie de acord cu ei.

Tadesse îi aduse o cămaşă din bagajul său. Era uzată puţin de spălări repetate, dar nu era pătată cu sânge.

„Deci cam asta e tot ce ştiu despre Menelik” se gândi Ryder. „Dar ce ştie Menelik despre mine?” Alula spusese că negocia cu italienii din Wuchale. Îi spuseseră italienii de Mina Courtney? Poate că venise numai de curiozitate, dar era un drum lung de făcut numai de dragul unui capriciu nefolositor, iar Ryder nu credea că Menelik era un om care să facă ceva nefolositor.

*

Curând, fură remarcaţi de oamenii încartiruiţi pe coastă, iar Ryder se trezi salutându-se cu unul dintre locotenenţii lui Menelik. Venind spre Ryder, locotenentul aduse cu el un arab, dar îl concedie pe om cu o mişcare din mână imediat ce înţelese că nu era nevoie de un traducător. Atât Ryder, cât şi locotenentul se adresară formal unul altuia.

Ryder observă că oamenii lui Menelik se purtau cu multă demnitate şi că fiecare purta podoabe – brăţări de piele şi argint, gulere de blană şi mantii scurte de lână – ca să-şi arate statutul, dar nu văzu la ei niciun semn de paradă inutilă. Aveau o încredere tăcută, pe care Ryder o remarcă şi o respectă.

Odată făcute schimburile de prezentări iniţiale, locotenentul se oferi cu o înclinare uşoară să-l însoţească pe Ryder în tabără. Oferta fu făcută cu curtoazie, dar era evident că nu era o ofertă care putea fi refuzată, aşa că Ryder se trezi fiind condus, de parcă era un oaspete, în propria sa casă.

Urmând cărarea care ducea spre fundul văii, Ryder observă întreaga scenă. În mijlocul pieţei centrale a taberei, între biserică şi vatra de foc, fuseseră instalate un scaun şi un umbrar. Pe scaun – scaunul tradiţional de lemn al unui

conducător, dar mai mare şi mai bogat ornamentat – stătea un bărbat într-un caftan tradițional şi pantaloni albi lejeri, purtând peste umeri o pelerină roşie şi lungă. Purta şi un turban alb – însemnul preoților şi al nobililor. Atunci Ryder înțelese că era Menelik însuşi. Umbrarul de deasupra lui era făcut din materiale verzi şi aurii, de care atârnau ciucuri lungi argintii, în jurul său erau doi sau trei bărbați, toți îmbrăcați similar, deşi nu aveau turbane, iar în jurul lor, o jumătate de duzină de războinici cu scuturi decorate şi puşti moderne formau un semicerc. În fața tronului şi la dreapta lui Menelik, băncile de buşteni fuseseră rearanjate. Pe una dintre ele şedeau ca nişte şcolari Saffron, Amber şi Patch. Pe cealaltă şedeau şefii de la mină. Ryder îşi dădu seama că nu auzea din vale niciun sunet de activități în desfăşurare. Absența huruitului obişnuit al pietrei care era pisată şi învârtită împrumuta scenei întregi un aer nefamiliar. Ryder îi văzu pe restul bărbaților şi femeilor din tabără adunați pe La casele lor. Femeile îşi vedeau încă de treburile obişnuite. Bărbații şedeau pur şi simplu la umbră şi priveau. Se uită în sus. Copiilor li se däduse voie să scoată animalele la păscut, observă el.

Când ajunse pe fundul văii şi îşi urmă calea de-a lungul digului şi din nou în sus, spre tabără, văzu altceva. Era un rând de grămezi ordonate de puşti aşezate lângă biserică. Ryder fu aproape sigur că erau puştile folosite în mod obişnuit de oamenii săi. Speră că Menelik nu-i ceruse lui Amber să adauge în acea grămadă şi revolverul tatălui ei.

Când Ryder intră în tabără, Menelik se ridică în picioare. Privindu-l din depărtare, Ryder îşi dădu seama că Regele din Shoa era mult mai înalt decât crezuse el. Umerii săi lați îl făceau să arate îndesat când şedea, dar când se ridică şi îşi deschise mâinile, Ryder realiză că avea un corp foarte asemănător cu al lui: avea umerii lați şi musculoşi, şi mai mult de şase picioare înălțime. Pielea îi era mai întunecată

decât cea a locuitorilor din Tigray, dar avea nasul îngust şi buzele celor de la munte.

Ryder simți privirea insistentă a soției sale, dar nu Îndrăzni încă s-o privească.

Menelik zâmbi.

— Domnule Ryder, de la Mina şi Tabăra Courtney. Te salut în numele Domnului nostru, al Mariei, Maica Domnului, şi al Sfântului Gheorghe.

Ryder se opri pe poteca de pământ dintre Menelik şi vatră şi se înclină.

— Vă salut, domnule, răspunse el.

— Mi s-a spus că vorbeşti bine amhară. Nu ai nevoie de un traducător ca să mă înțelegi?

— Nu am nevoie.

Menelik aşteptă o clipă înainte să vorbească din nou.

— Asta este incomod, nu-i aşa, domnule Ryder? Te salut de parcă tu eşti musafirul meu, dar, după cum o vezi tu, toată valea este a ta. Ar fi o insultă grosolană să mă inviți pe mine, un rege, să mă aşez. Dacă îți spun ție să te aşezi şi tu o faci, atunci îți uzurp autoritatea, iar tu te supui. Într-adevăr, un puzzle.

Părea amuzat şi îşi prinse bărbia în mână. Apoi expresia i se schimbă. Deveni mai serios, iar vocea i se făcu mai joasă:

— Ai un drept asupra acestui loc. Nu neg asta, domnule Ryder. Dar eu sunt Regele regilor. Autoritatea ta fie vine de la mine, fie nu e deloc.

Ryder îşi scoase arma de pe umăr. Menelik nu clinti; un torent brusc de mişcări veni din partea gărzilor sale, o serie de clicuri şi pocnete cum îşi încercau armele şi le ridicau la umeri, îndreptând țevile către Ryder. Ryder o auzi pe Saffron țipând, dar ea reuşi apoi să se controleze şi să nu mai scoată alt sunet. Ryder şi-o imagină cum îşi muşca până la sânge interiorul buzei. Aproape că putea gusta în gura lui sângele ei, metalic şi cald.

Îşi îndepărtă braţele de corp, ţinându-şi puşca uşor în mâna dreaptă. Apoi, fără să spună nimic, îşi duse puşca la grămada de arme din faţa bisericii. Gărzile lui Menelik îi urmară mişcările cu gurile puştilor lor. Cu ambele braţe încă îndepărtate de corp, Ryder aşeză cu grijă puşca peste celelalte. Îl auzi pe Menelik care dădu un ordin, iar oamenii lui îşi coborâră puştile.

Ryder dădu din cap către Maki şi Geriel. Aceştia îi urmară exemplul, iar Ryder îl observă pe Tadesse cum se strecură pe locul liber de lângă Amber. Ea îşi puse braţul în jurul umerilor săi înguşti. Ryder se întoarse la locul său de lângă Menelik. Regele din Shoa îl privea, cu capul într-o parte şi un zâmbet care-i zvâcnea în colţul gurii.

— Sper, domnule, că te-ai bucurat de ospitalitatea familiei mele.

Menelik păşi de sub umbrar şi-i întinse mâna lui Ryder. Acesta i-o strânse. Palma era caldă şi uscată, iar strângerea era fermă.

— M-am bucurat, domnule Ryder, spuse el şi arătă spre Amber. Domnişoara Amber face o supă de pui aproape la fel de bună ca o abisiniană. Iar domnul Patch mi-a arătat mina.

— Sunt surprins, domnule, că oamenii nu lucrează astăzi, spuse Ryder.

Menelik ridică din umeri.

— Le e ruşine. Bărbaţii ar trebui să lucreze în câmp sau să-şi ia armele şi să-şi servească stăpânul în bătălie. Nu vor face această muncă atâta vreme cât Împăratul e în mijlocul lor. L-ai găsit pe Ras Alula sănătos?

Ryder fu atent să nu arate niciun semn de surpriză.

— Este sănătos. Jeleşte după împăratul Yohannes.

Menelik îl ţinea încă de mână pe Ryder.

— Nu are de ce să jelească. Împăratul Yohannes a murit în luptă apărându-şi țara. Este cea mai bună moarte pe care şi-o poate dori un bărbat.

Ryder nu răspunse. Menelik îi studie fața încă o clipă, după care îi dădu drumul la mână.

— Vrei să-ți saluți familia. Fă-o. O să vorbim mai multe în seara asta. O să stai lângă mine când mâncăm. Deocamdată, am alte îndatoriri. S-au răspândit veştile despre vizita mea şi, vezi tu, mulți dintre oamenii mei vor să mă vadă.

Ryder se întoarse. Unul dintre bărbații de pe escarpă aducea pe cărare în jos o procesiune de bărbați şi femei – după câte păreau, țărani. Trebuia să fi venit de la mile depărtare. Fiecare căra câte un coş pe spate sau pe cap. Daruri pentru noul lor stăpân. Aceşti vecini nu vizitaseră niciodată tabăra înainte, convinşi că minerii erau, ca alți oameni care lucrau cu metale, atinşi de un deochi. Probabil credeau că prezența lui Menelik îi făcea imuni.

Ryder realiză că regele îl privea încă.

— Aştept cu nerăbdare dialogul nostru, domnule, spuse el, apoi se îndreptă rapid spre coliba pe care o împărțea cu Saffron.

Îşi simți familia şi prietenii ridicându-se şi urmându-l. Nu privi înapoi dar, imediat ce ajunseră în intimitatea relativă a interiorului, se întoarse şi o prinse pe Saffron în brațe.

— Ryder, am crezut c-o să te împuşte!

Îşi scufundă fața în gâtul ei, absorbindu-i parfumul, moliciunea pielii, căldura din locul unde mâinile ei îl prinseră de umeri.

— Unde e Leon? întrebă el.

— Unul dintre servitorii lui Menelik se joacă şi cu el şi cu ceilalți copii mici. Are atât de mulți servitori! Totul se face cu foarte multă politețe, dar el mă înspăimântă. La fel a fost cu puştile. A făcut să pară totul rațional şi rezonabil, dar a fost

înfricoşător. A ajuns pur şi simplu, iar noi n-am ştiut ce să facem. I-am oferit găzduire, dar are un cort imens pe escarpă. Uneori pare foarte bun, iar apoi, o clipă mai târziu, are privirea asta în ochi şi mi-e teamă c-o să-mi taie gâtul. Pur şi simplu nu pot să-mi dau seama ce e cu el. Ah, am fost atât de speriată şi sunt atât de bucuroasă că eşti acasă!

Toate astea fură spuse într-o grabă înăbuşită şi şoptită. El îi îndepărtă părul de pe faţă, legănând-o uşor de parcă ar fi liniştit un copil. Îşi întinse mâna după Amber, care o strânse scurt, cu ochii ei albaştri îmbătrâniţi de îngrijorare, apoi i-o întinse lui Patch, care i-o strânse ferm.

— Este un om inteligent, Ryder, spuse Patch. Nu-i niciun dubiu. A vrut să ştie tot despre mină, şi avea un ajutor după el tot timpul, care scria.

— Unde-i Tadesse? întrebă Ryder.

— L-am trimis la coliba noastră, Ryder, spuse Amber. Ce s-a întâmplat?

Ryder îi dădu drumul soţiei sale şi se aşeză cu greutate pe una din băncile aflate în mijlocul camerei.

— Ce a spus Ras Alula? Cum îi poate face faţă lui Menelik? întrebă Amber şi arătă spre uşă. Vezi cum e. Mengesha şi Alula nu-l pot provoca *pe el* şi pe cei care arată ca el, adăugă ea şi-şi încrucişă braţele pe piept. Cu siguranţă se poartă ca Regele regilor, Ryder.

— Alula ştie asta, răspunse Ryder. Totuşi n-ar recunoaşte-o. A promis să ne lase în pace. Aşa că acum totul depinde de Menelik. Dacă încearcă să-mi ia mina, jur că trebuie să mă omoare înainte.

Privi împrejur la feţele prietenilor săi.

— Şi încă un lucru: de când am ajuns, Tadesse a fost printre noi ochii şi urechile lui Ras Alula.

Saffron oftă, iar Amber îşi muşcă buza şi se întoarse în timp ce Ryder le spuse ce se întâmplase în Axum şi despre cum insistase Alula ca Tadesse să rămână cu ei. Când

termină, îl văzu pe băiat în cadrul uşii. Ținea în mâini un pachet mic învelit în pânză. Ryder nu-l privi. Tadesse se uită împrejur, remarcând privirile dezamăgite ale celor două femei şi umerii căzuți ai lui Patch.

— Domnule Ryder? spuse el încet, ridicând pachetul.

Ryder nu-l luă şi nu-i vorbi.

— Când a fost omorât domnul Rusty şi i-am pregătit trupul pentru mormânt, am văzut că-i dispăruse carnetul de notițe.

— L-am întrebat pe Dan după proces, spuse Patch derutat A zis că La distrus.

Tadesse dădu din cap.

— A încercat. L-a ascuns sub pietre într-unul dintre canalele de apă. L-am găsit înainte să se umple canalul.

Ochii lui Ryder se măriră, iar el smulse pachetul din mâinile lui Tadesse. Îndepărtă învelitoarea de pânză şi răsfoi paginile carnetului gros. Era plin de schițe şi note atente, întregul geniu pierdut al lui Rusty prins pe suprafețele paginilor. Ryder simți un impuls plin de speranță. Asta putea să fie. Bucata lipsă care avea să transforme firicelul de argint pe care reuşise să-l extragă din munte într-un şuvoi constant. Putea dura săptămâni să descifreze notele, dar merita. Privi în sus la fețele celor care-l înconjurau şi înapoi spre Tadesse.

— Ai ascuns ăsta de mine?

Tadesse se făcu mic îndepărtându-se de el.

— Am crezut că mina o să vă ucidă pe toți, domnule Ryder Am crezut că trebuie să plecați să vă salvați familia. Am crezut că munca asta este blestemată.

Ryder abia îşi putu controla furia, dar Saffron îşi puse mâna pe coapsa lui şi se aplecă înainte.

— Şi nu mai crezi asta, Tadesse?

Băiatul dădu din cap.

— De ce nu?

Începu să plângă. Ryder nu-l mai văzuse niciodată înainte pe băiat să manifeste orice formă de emoție adâncă şi simți cum i se calma furia, suficient, oricum, încât să-i permită să-i asculte cuvintele.

— În Axum, am încercat să salvez un om care nu mai putea fi salvat. Când şi-a dat ultima suflare, familia lui m-a blestemat numindu-mă vrăjitor. Le-am spus lui Geriel şi Maki, iar ei mi-au spus: „Nu le da atenție, frățioare. Sunt oameni ignoranți? Şi m-am gândit: ei sunt oameni buni, chiar dacă lucrează în mina dumneavoastră. Ato Gebre, care a făcut ştampila pentru lingourile dumneavoastră, este bun, deşi a lucrat toată viața lui cu metal. M-am gândit că poate am fost o persoană ignorantă. N-o să vă mai trădez a doua oară, domnule Ryder.

Saffron privi la băiat şi la soțul ei.

— Tadesse, du-te acum, spuse ea. Astfel de lucruri nu se uită într-o clipă, dar te-am auzit şi nu uit binele pe care l-ai făcut aici.

Băiatul încuviință şi se strecură afară. După ce plecă, Patch întinse mâna, iar Ryder îi dădu carnetul. Răsfoi paginile şi fluieră.

— Asta ar putea să schimbe tot. Dacă Menelik ne dă şansa să ne folosim de el.

Ryder simți o atingere pe umăr. Saffron îi oferea o cană din corn cu *tella*[40]*. O* bău toată, iar ea se aşeză lângă el.

— Ryder, încearcă să-l ierți pe Tadesse, spuse ea. Pentru mine.

— Pentru tine, Saffy, o să încerc.

Acum Amber şi Patch se aşezaseră în jurul vetrei din centrul camerei. Ryder simți cum îi încălzea *telia* sângele, simți brațul subțire al lui Saffron, care i se strecura peste

---

[40] Bere tradi**ţ**ional**ă** din Etiopia.

umăr, şi atingerea degetelor ei pe gât. Pentru o clipă, închise ochii ca să se bucure de promisiunea confortului ei. Patch se încrunta şi îşi scărpina cicatricea de pe faţă. Ryder ştia deja că acesta era un semn că voia să întrebe ceva, dar că nu credea că avea să-i placă răspunsul.

— Ce este, Patch? întrebă el.

— Cam cât argint va vrea Menelik? Tocmai i-am dat tot ce-am avut lui Ras Alula, răspunse Patch.

Ryder uita de fiecare dată că majoritatea europenilor nu aveau idee cum se făceau afacerile în Africa. Se aşteptau să plătească taxe oficiale, să cumpere permise şi permisiuni. Nu realizau că, pe un pământ cu regi şi prinţi, într-o lume a războinicilor şi a distanţelor mari, era o problemă de prietenii şi patronaje, un sistem infinit de complex de influenţe şi favoruri. Ryder ştiuse întotdeauna că o parte din argintul său avea să fie cheltuit ca să cumpere favoruri şi să-şi câştige acel statut. Dar era un sistem fragil. Rivalităţile dintre prinţi şi regi, aflate în pericol de a exploda în noi violenţe, puteau distruge întreaga reţea şi îi puteau lăsa fără nimic.

— Şi cu el ne-am câştigat prietenia lui Alula, spuse Ryder. Dar, dacă e să supravieţuim aici, acum că împăratul Yohannes e mort, va trebui să ajungem la o înţelegere şi cu Menelik.

Patch păru să se împotrivească pentru un moment, apoi încuviinţă scurt din cap şi căzu în tăcere. Probabil că, la urma urmei, învăţa ceva nou de la noua lui soţie abisiniană.

Văzând că Patch terminase, Amber vorbi şi ea.

— Ryder, nu cred că o să mai fie o problemă acum să găseşti muncitori pentru mină. Cred că o să avem suficienţi recruţi noi în lunile următoare, spuse ea.

Ryder se încruntă.

— De ce? Cred că o să avem nevoie tot timpul de oameni buni, în special de cei care sunt dornici şi suficient de

deştepţi încât să facă munca din atelierele de procesare, dar ştii la fel de bine ca şi mine cât de dificil este să tentezi un abisinian să vină de pe pământul şi de la vacile lui.

Observă cum se uita Amber la soţia lui şi din colţul ochiului o văzu pe Saffron care-l răspundea cu un mic semn aprobator.

— Am mers cu Ato Asfaw înapoi în satul său ca să-l conduc pe Iyasu acasă la el. Îşi revine bine şi le povesteşte tuturor cum i-aţi salvat viaţa tu şi Tadesse, spuse Amber. Ryder, s-a răspândit boala printre vaci. Pesta bovină. Chiar şi dacă ploile de anul ăsta sunt bune, nu sunt sigură dacă jumătate dintre fermieri vor mai avea boi să-şi are pământurile cum trebuie. O să flămânzească, şi unii o să vină la noi. Poate mulţi.

Ryder se gândi la staturile fragile ale bandiţilor care îi atacaseră, la licărirea din ochii lui Ato Asfaw când Ryder îl întrebase ca de obicei despre vite şi câmp. Îşi îndreptă spatele.

— Foarte bine. Amber, vezi cum vom face faţă dacă încep să se refugieze oameni în tabără. Sunt şanse să vină abia după ploi, dar ar trebui să ne pregătim. Dar vezi mai întâi dacă nu poţi afla mai multe veşti de la oamenii lui Menelik. Vreau să ştiu ce s-a înţeles cu italienii înainte să încep să negociez cu el, nu să aştept săptămâni în şir până la proclamaţia oficială.

Patch, vezi de carnetul lui Rusty, spuse el şi simţi degetele lui Saffron sub gulerul cămăşii, atingându-i pielea moale din apropierea claviculei. Asigură-te că Menelik şi oamenii săi au tot ce-şi doresc.

Patch şi Amber încuviinţară şi părăsiră coliba fără să mai spună altceva.

*

O oră mai târziu, Ryder se ridică din pat şi se întinse după cămaşa, Saffron îşi lăsă mâna pe coapsa lui.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea încet şi se curbă ca să poată săruta vânătaia din partea de sus a şoldului.

— Merg să văd dacă Patch a făcut ceva progrese cu carnetul lui Rusty. Vreau să am o idee despre ce înseamnă înainte să vorbesc cu Menelik.

— Trebuie?

El făcu greşeala să se uite în jos la ea, la zâmbetul ei senzual, la părul ei de culoarea mierii căzându-i pe umerii goi. Ea îi întâlni privirea, uitându-se în sus prin genele ei negre şi îşi linse buza de jos. El gemu şi o împinse înapoi în pat, întinzându-se lipit de ea, simțind cum se întărea. Ea îşi arcui spatele, ridicându-şi sânii către el. Erau deja plini. Îl luă pe unul în mână, cântărindu-l, iar ea suspină foarte încet, apoi, în timp ce el se apleca să-l sărute, îşi lăsă cealaltă mână să urce pe interiorul coapsei ei până întâlni moliciunea colinei sale. Ea suspină adânc, iar el îşi ridică gura de pe sfârcul ei. Probabil că Patch ar mai putea profita de puțin timp singur cu carnetul.

— În linişte, draga mea. Să nu-l deranjăm pe împărat.

Ea chicoti şi îşi întoarse capul într-o parte ca să poată atenua sunetul excitării sale muşcându-şi carnea brațului. O aduse aproape la punctul maxim al excitației înainte de a se urca pe ea. Ea îşi prinse mâinile de umerii lui şi îşi muşcă buza în timp ce el aluneca în ea.

*

Amber se duse în căutarea unuia dintre servitorii lui Menelik, despre care i se spusese că era scrib. Dacă era cineva care să ştie şi să-i spună detaliile tratatului cu italienii, acela avea să fie. Se decise să-l întrebe cum îşi făcea cerneala. Rezervele ei erau pe terminate, iar încercările de a-şi face un substitut se dovediseră nesatisfăcătoare. Păta orice în afară de hârtie.

Omul fu primitor şi respectuos, şi îşi împărtăşi cu bucurie secretele meseriei. Era în mod evident mulțumit să discute

despre munca lui cu o tânără atât de frumoasă, şi încă una care vorbea aşa o amhară excelentă. O forță să accepte o parte din propria sa cerneală, iar Amber întrebă dacă putea vedea ceva din munca lui. Probabil tratatul? El ezită, dar Amber zâmbi şi îi reaminti că peste câteva zile tratatul avea să fie citit atât în parlamentul Italiei, cât şi prinților din Addis[41], loiali lui Menelik. Păru liniştit şi derulă cu atenție tratatul pe care Menelik îl semnase recent cu italienii în Wuchale.

Amber urmări literele cu degetele. Pentru ea, alfabetul amhar era foarte frumos, o serie de forme ciudate care arătau ca nişte monumente, cruci şi pătrate aranjate în linii curate de-a lungul pergamentului ca o hartă a unui pământ străvechi presărat cu ruine fantastice. În fața laudelor ei, scribul roşi şi ridică din umeri, apoi scoase din cufărul său varianta italiană a aceluiaşi tratat. Nu ştia deloc italiană, dar scrisul cursiv, atât de diferit de al său, îl fascina. Îşi aplecară capetele peste carnetul lui Amber, iar ea îi arătă cum să-şi scrie numele în caractere latine şi comparară, râzând, încercările lui cu curgerea arămie a caligrafiei italiene. Cum lucrau, Amber observa cu atenție pământurile care le fuseseră date italienilor ca parte din colonia lor din Eritreea. Mina Courtney rămânea în mod clar în teritoriul controlat de Menelik.

Apoi Amber se încruntă. Clipi, apoi ceru, încercând să-şi păstreze o voce senină, să vadă din nou fraza corespondentă din versiunea amhară. Le citi pe amândouă de mai multe ori, memorând frazele în ambele limbi, apoi, înainte ca scribul să observe ceva în neregulă, începu din nou să vorbească despre instrumente de scris, hârtii şi cerneală. Când plecă, îi dărui scribului al doilea cel mai bun stilou al

---

[41] Este vorba de aşezările care aveau să fie puțin mai târziu asociate cu capitala Etiopiei de azi, Addis Abeba, din provincia istorică Shoa.

ei, un cadou care aduse lacrimi în ochii lui, şi porni, cu un sentiment sumbru, să-l caute pe Ryder.

*

Gărzile se arătară surprinse să-i vadă pe Ryder şi Amber apărând pe escarpă la finalul după-amiezii, dar se comportară civilizat şi nu dură mult până ce aceştia fură introduşi în cortul imens din centrul taberei, în fața regelui. Ca un arab, Menelik stătea întins pe o grămadă de perne din mijlocul încăperii. Îi invită să şadă împreună cu el. Unul dintre servitorii săi prăjea cafea pe un mangal mic aflat printre covoarele bogate şi perdelele de pe pereți, parfumând spațiul închis cu acele arome întunecate şi astringente. Vorbiră politicos despre drumuri şi vreme până li se servi cafeaua, neagră şi concentrată, în ceşcuțe de porțelan, după care Menelik îl conced ie pe servitor.

— Acum puteți vorbi liber, prieteni, spuse el, sorbind din cafea. Am crezut că am fost de acord să negociem în seara asta, domnule Ryder. Sper c-o să mă convingi că este în interesul meu să vă permit să vă continuați lucrările.

— Aştept cu nerăbdare discuția noastră, maiestate. Am venit pentru că cumnata mea doreşte să aducă ceva în atenția dumneavoastră, spuse Ryder, iar Menelik îşi întoarse privirea sa gânditoare spre Amber.

Câtă vreme fusese în Europa, Amber se întâlnise şi vorbise cu mulți oameni importanți, dar în fața lui Menelik se simți stresată şi înfricoşată. Îşi petrecuse ultima oră gândindu-se la implicațiile lucrurilor pe care le aflase şi acestea o înspăimântau. Se gândi la părinții şi surorile ei şi îşi spuse să fie curajoasă.

— În după-amiaza aceasta am vorbit cu scribul dumneavoastră, maiestate, spuse ea cu vocea ei joasă şi clară. Mi-a făcut marea onoare de a-mi arăta o parte din munca lui – tratatul pe care tocmai l-ați semnat cu guvernul italian.

Menelik mai luă o gură de cafea şi continuă să o privească.

— Ştiu puţină italiană şi am observat ceva ce mă nelinişteşte. Gura i se uscă.

— Continuă, spuse Menelik.

Vocea lui era delicată, dar nimeni n-ar fi putut omite tonul poruncitor cu care vorbea.

Amber îşi mută privirea pe bogatul covor ţesut de la picioarele sale. Roşu şi galben viu, modele care puteau fi abstracte, dar care se clarificau cumva în formele unor păsări ale paradisului, în munţi şi păşuni.

— Domnule, spuse ea neîndrăznind să privească în sus, clauza a şaptesprezecea din tratatul în amhară spune că dumneavoastră, Regele regilor, puteţi, *dacă doriţi,* să vă folosiţi de guvernul italian şi de diplomaţii acestuia ca să menţineţi legătura cu alte mari puteri ale lumii din Europa şi de peste tot.

Menelik îşi studie cafeaua care-i rămăsese în ceaşcă, clătinând-o în faţă şi-n spate, dar fără să lase vreun pic din ea să se verse.

— Până să am propriii mei oameni pe care să-i trimit ca ambasadori în lume, domnişoară Amber, este şi practic, şi inteligent să mă folosesc de prietenii noştri italieni în acest fel. Nu eşti de acord?

Ea îl privi cu repeziciune, după care îşi întoarse atenţia spre covor.

— Da, maiestate, desigur. Dar m-am uitat şi la versiunea italiană, în aceea, scrie că *trebuie* să vă folosiţi de guvernul italian în acel mod.

Simţi cum i se îmbujora faţa. Ea şi Ryder vorbiseră în şoaptă când fuseseră în tabără despre această clauză. Clauza italiană era ca o declaraţie în faţa întregii Europe şi a întregii lumi dincolo de Etiopia, că tot teritoriul vast aflat acum sub autoritatea lui Menelik, era, de fapt, un

protectorat al Italiei, lipsit de abilitatea de a-şi lua propriile decizii suverane în relație cu puterile străine. În versiunea amhară, Abisinia rămânea o națiune independentă.

Menelik tăcu multă vreme. Amber se aşteptase să-şi dezlănțuie furia, o furie rapidă şi teribilă, dar cumva această tăcere grea era mai înspăimântătoare decât ar fi fost o explozie de ură.

— Nu ştiu mai mult decât câteva cuvinte în italiană, spuse el într-un târziu. Dar am citit cu mare atenție tratatul scris în limba mea maternă. Sunteți de acord, domnişoară Amber, că în limba mea scrie că *pot* să consult.

— Fără niciun dubiu, maiestate.

— Dar eşti sigură că în italiană scrie „trebuie”?

— Ar putea să fie o neglijență, o simplă eroare de transcriere, maiestate, dar sunt sigură că versiunea oficială care poartă semnătura şi sigiliul dumneavoastră spune „trebuie”

Amber ar fi putut jura că simțise miros de ars. Îşi strânse mâinile pe lângă corp în pumni şi nu îndrăzni să privească în sus. Simți degetele puternice ale lui Ryder aproape de ale ei şi le strânse scurt. În acel moment, avu un asemenea sentiment profund de gratitudine pentru el încât îşi jură să nu-l mai şicaneze sau supere vreodată.

Menelik se ridică în picioare, iar Ryder şi Amber făcură la fel.

— O greşeală la transcriere, spuse el încet. Aproape sigur, acesta este cazul. M-ar nelinişti să cred că prietenii mei italieni au încercat ceva atât de... clandestin.

— Da, maiestate, spuse Amber privind din nou fix la covor.

— Îți mulțumesc ca ai adus asta în atenția mea, după cum ai spus. Se întoarse spre Ryder. Domnule Ryder, sunt foarte bucuros că am decis să te vizitez aici. Mi se pare că tu şi oamenii tăi sunteți nişte diplomați excelenți.

Ryder îi mulțumi, cu vocea lui egală şi clară.

— Pot să consider, mă gândesc, că despre această greşeală nu se va vorbi în afara familiei tale?

Ryder încuviință din cap.

— Bine, continuă Menelik. Acum, domnule Ryder, prietenilor mei italieni le-ar plăcea foarte mult să-l înlătur de la putere, din regiunea asta, pe Ras Alula şi să elimin rapid pretențiile lui Ras Mengesha la tronul meu. Însă mi se pare, totuşi, că am fost departe de capitala şi de regina mea pentru prea mult timp deja. După ce mă voi fi bucurat de încă o noapte în Tabăra Courtney şi ne vom fi încheiat negocierile, o să mă îndrept cu oamenii mei spre sud.

Ryder asculta cu foarte mare atenție, atât la cuvinte, cât şi la straturile de sens aflate sub acestea. Nu dorea să piardă aurul de sub ceară. Pentru o clipă, Menelik se întoarse de la amândoi, alegându-şi cuvintele şi greutatea lor cu aceeaşi grijă cu care o făceau poeții şi cântăreții etiopieni.

— Am cel mai mare respect pentru Ras Alula, spuse Menelik, privindu-i din nou. Doreşte să-l servească pe împărat, care e mort. Este o greşeală, dar o greşeală făcută din rațiuni onorabile. Acum le-am dat italienilor dreptul să se apere în regiunea din jurul oraşului Massawa, la această decizie trebuie să se supună. Dar poți, domnule Ryder, să le spui lui Alula şi Mengesha că îi iubesc încă aşa cum îşi iubeşte un tată până şi pe cei mai rătăciți dintre copiii săi. Şi poți să-i mai spui că, cel puțin pentru moment, n-o să mai fac nicio mişcare împotriva lui. Dacă îi provoacă pe aliații mei italieni, consecințele trebuie să cadă pe capul lui. Dar dacă nu face mişcări împotriva mea, nu are de ce să se teamă de un atac din partea luptătorilor din Shoa.

— Înțeleg, domnule, spuse Ryder.

Menelik bătu scurt din mâini. Trei dintre servitorii săi intrară în cort, iar Amber apucă să vadă în spatele lor amurgul de afară.

— În scurt timp, o să ne alăturăm vouă în tabără, spuse Menelik, apoi se adresă servitorilor săi, arătând înspre covorul de sub picioarele sale. Acesta trebuie dus jos în Tabăra Courtney. Un cadou de la mine pentru domnişoara Amber.

Amber lăsă să-i scape un suspin.

— Vă mulțumesc, maiestate, este frumos.

Menelik zâmbi şi totul se simți din nou răcoros şi primitor. Îşi puse mâna pe umărul ei.

— Surioară, cât am vorbit, arăta ca şi cum covorul ți se părea fascinant. Trebuie să fie al tău.

*

Ospățul din acea seară fu un triumf. Covoare de paie proaspăt țesute fură aşezate pe jos în piața centrală şi torțe şi lămpi de ulei fură aprinse în jurul bisericii şi de a lungul gardurilor care țineau departe animalele domestice, de parcă ar fi avut tot atât combustibil cât nisip. Mirosul cărnii prăjite umplu tabăra, iar Menelik îi chemă pe muzicanții de pe escarpă să distreze tabăra. Femeile se îmbrăcară cu ce aveau mai bun, îşi împletiră şi uleiară părul şi îşi puseră pe umeri şaluri transparente colorate în turcoaz şi auriu. Fetele mai tinere scoaseră măsuțele împletite *mossob*[42], pe care erau aşezate pâinile *injera,* acrişoare şi pufoase, iar în mijlocul lor se aflau grămezi de bucăți de tocană condimentată de pui şi miel, şi sosuri aromate, cu piper şi mazăre. Copiii mai mari se perindau printre invitați, cărând urcioare grele cu *tella,* umplând cupele.

---

[42] **Măsuță** de înălțime medie, împletită din răchită şi ornamentală, având deseori un capac din acelaşi material, folosită tradițional în spațiul Etiopiei de azi la servirea mesei.

Menelik îşi trimise umbrarul şi scaunul înapoi pe deal şi se aşeză lângă Ryder pe una dintre băncile făcute din buşteni. Ryder îi oferi măsuța, iar Menelik rupse o bucată de *injera* şi o folosi ca pe o lingură ca să ia puțină tocană din movila centrală, şi-o băgă în gură şi o mestecă ținând ochii parțial închişi, apoi rânji şi bătu din palme în timp ce înghițea.

— Excelent, excelent! spuse el şi dădu din cap spre Saffron.

Era semnalul pentru toți ceilalți să înceapă şi, curând după aceea, toată lumea rupea bucăți de *injera* de pe platourile comune mâncând sau întinzând bucățele către copiii care aşteptau. Conversația deveni generală şi sonoră, iar muzicienii începură o piesă nouă cu un ritm discordant şi viguros care făcu să danseze flăcările focului de tabără. Tensiunea după-amiezii păru să se fi topit în lumina focului, iar când Ryder privi prin mulțime, văzu doar râs şi bună dispoziție.

Menelik mai luă o îmbucătură şi se aplecă uşor înspre Ryder.

— Câte lingouri ai acum?

— Foarte puține, domnule, răspunse Ryder pe un ton egal, iar Menelik se încruntă.

— I-am dus mica noastră rezervă de argint rafinat ca tribut lui Ras Alula.

— Poate c-ar trebui să-ți iau acest pământ şi să-l dau pe mâini mai pricepute, spuse Menelik. La curtea mea vin acum mulți străini, dintre care unii sunt ingineri şi mineri.

Ryder respiră încet.

— Mi-am scufundat averea în acest pământ şi-l ştiu mai bine decât îmi ştiu propria față. În sfârşit, văd clar cărarea din fața mea, iar bogăția pe care o promite pământul este la îndemână. Poate că acum umblu în zdrențe, dar dați-mi timp, domnule, şi o să vă umplu trezoreria cu argint.

— Şi buzunarele tale.

Ryder încuviință din cap.

— Da. Însă cu dumneavoastră şi cu oamenii dumneavoastră *eu* o să mă port onest.

Era periculos să se refere în acest fel la diferențele din tratatul italian şi Ryder ştia asta, dar era nevoie ca Menelik să-i dea timp. Urmări lumina focului jucându-se pe fața Regelui regilor. Lui Ryder i se păru că arăta furios, dar nu putea spune dacă furia era îndreptată spre el sau spre italieni.

— Cât timp? întrebă Menelik.

Ryder calculă rapid în cap.

— Pentru producție la capacitate maximă? Cinci ani.

Menelik pufni şi dădu din mână.

— Cinci ani? Arta doamnei Saffron şi cartea domnişoarei Amber le-au făcut bogate. Du-te acasă şi las-o pe soția ta să cumpere bluze de mătase pentru toată familia.

Ryder fu surprins şi trebuia să i se fi citit asta pe față. Menelik îl privi, cu un licăr de satisfacție în ochi.

— Primim vizitatori din Franța, Rusia şi chiar şi din Marea Britanie, domnule Ryder, continuă Menelik. N-am venit aici fără să ştiu ceva despre familia şi istoria ta. Intenționez să cumpăr o tiparniță şi s-o instalez în Entoto. O să traduc cartea domnişoarei Amber.

Ryder îşi controla mânia. Nu avea să-şi toarne sângele şi averea în pământ şi să nu aibă nimic de arătat decât o copie din cartea cumnatei sale în amhară.

— Mare rege, nu pot fi redus la rangul unui sclav al tinerei mele soții. Nu puteți să-mi cereți asta, maiestate. Spuneți că mă cunoaşteți; atunci trebuie să ştiți că vorbesc serios. O să mă lupt să scot argintul din dealurile astea şi o să vă dau tributul cuvenit. Da, cinci ani sună mult, dar ce sunt cinci ani în istoria regilor şi a imperiilor?

Menelik îşi ridică cupa la gură, înghiți sănătos, privind spre cerul presărat cu stele.

— Deci acum sunt marele tău rege? Bine. Prea bine. Deocamdată poți să continui să lucrezi. Încoronarea mea se va ține după ploi. Prezintă-te atunci la mine şi adu-mi o sută de lingouri de argint. Fă asta de patru ori pe an timp de cinci ani şi o să-ți confirm pentru totdeauna dreptul tău asupra acestui pământ şi a bogățiilor sale.

Ryder simți cum îi îngheață inima. Durase luni de zile să producă douăsprezece lingouri. Chiar dacă în cele din urmă carnetul lui Rusty le permitea să-şi crească producția de cinci ori, tot ar fi aproape imposibil. Apoi să fie nevoit să-i dea lui Menelik fiecare lingou lucitor pentru cinci ani?

Capul i se umplu cu imagini ale pierderii şi sacrificiului, ale vaporului cu aburi şi ale lui Rusty. Se gândi la zilele şi săptămânile pe care le petrecuse luptându-se cu pietrele şi minereul alături de oamenii săi şi îşi strânse palmele. Dacă Menelik avea să se țină de cererea asta nebunească, Ryder avea să-şi dinamiteze abatajele cu mâna lui, să-şi ia puşca şi să se ducă să lupte alături de Ras Alula până când l-ar fi spintecat tâlharii sau trupele lui Menelik.

Menelik rupse mai multă *injera* şi o folosi ca să ia tocană.

— Adu-l la mine, domnule Ryder, şi o să-l vând pentru tine prin Djibouti. O să păstrez pentru mine douăzeci din fiecare sută de lingouri. Probabil o să le vând, probabil o să-mi construiesc pur şi simplu din ele un tron de argint pentru încoronare.

Menelik fu mulțumit de trucul pe care i-l jucase şi privi cu voioşie cum se fugăreau emoțiile una pe alta pe fața lui Ryder.

— Este un test, domnule Ryder. Dovedeşte-mi că poți scoate bogăție din dealurile astea şi o să lucrăm împreună. Din acest moment, îți garantez trecerea sigură a argintului tău şi că n-o să plăteşti nici o altă zeciuială nici unui alt

conducător sau persoană oficială din imperiul meu. În schimb, îmi promiți să-ți vinzi argintul doar prin intermediul meu. Acesta nu este un raid, prietene; acesta este, sper, începutul unui parteneriat. Acum, ne-am înțeles?

Ryder făcu în cap o serie de calcule rapide. Era o taxă piperată şi nu-i oferea bonificații pentru pierderile suferite deja, dar ştia că orice cale ar fi ales să-şi pună în vânzare argintul ar fi implicat mite, amenzi şi o grămadă de taxe prin orice provincie ar fi trecut. Calea spre Massawa însemna să treacă printre oamenii lui Ras Alula şi italieni; ruta spre Entoto era mai lungă, dar, cu protecția lui Menelik, ar fi fost mai sigură. Dacă putea să producă acea cantitate pe care o cerea Menelik: patru sute de lingouri pe an, timp de cinci ani. Era imposibil, dar trebuia făcut.

— O să fiu la încoronarea dumneavoastră, maiestate. Cu o Sută de lingouri.

Menelik păru satisfăcut, dar Ryder văzu amenințarea pâlpâind în ochii lui.

— Asigură-te că o să fii, domnule Ryder. Sau o să dau pământul unor oameni care pot să ofere ceea ce spun.

*

Caravana lui Menelik plecă la sfârşitul dimineții următoare. Corturile cele mari fură dezasamblate şi încărcate în nenumărate căruțe uşoare.

Ryder stătea pe escarpă, ținând-o pe Saffron de mână într-o parte şi pe Leon în partea cealaltă. Patch, soția lui, Marta, şi Amber stăteau cu ei şi priveau împreună cum îşi începea caravana regală înaintarea ei grandioasă spre sud, către capitala lui Menelik. Saffron îşi puse mâna liberă pe abdomenul ei uşor bombat.

— Ce se va întâmpla? Putem să avem încredere în el, Ryder? întrebă ea.

Ryder privi praful iscat de caii şi catârii, de căruțele, războinicii şi servitorii din suita lui Menelik.

— Sper, Saffy, spuse el într-un final, apoi se întoarse şi îi conduse înapoi spre tabăra lor.

Imediat ce fu înapoi în propria ei casă, Amber se aplecă peste carnetul ei luând în calcul problema refugiaților care puteau sosi în tabără după ploi şi scriind o serie de liste clare.

Tadesse avea s-o ajute; şi preotul. Folosi cerneala cea nouă pe care o primise de la scribul lui Menelik ca să schițeze încă o livadă şi o grădină de fructe în valea alăturată. Dacă aveau să fie plantate în următoarele săptămâni şi dacă aveau să poată controla cursul câtorva pâraie de pe versantul acela, ar fi putut oferi o recoltă abundentă. Din vreme în vreme, amintirile mulțimilor care mureau de foame în Khartoum îi umpleau mintea. Bărbați şi femei înnebuniți de foame şi frică. Fusese martoră când complexul lui Ryder fusese copleşit de o mulțime sălbăticită de ideea că depozita mâncare şi văzuse măcelul care urmase în ciuda tuturor încercărilor lui Ryder de a-l preveni.

Se lăsă noaptea. Îşi aprinse lampa şi îşi continuă munca.

*

Ryder şi Patch îşi petrecură următoarele trei zile aplecați peste carnetul lui Rusty, cu teancul de hârtii traduse de Amber, împrăştiate pe masa nefinisată din coliba pe care o numeau biroul lor, aflată lângă abatajele noi. Procesul, măsurătorile şi o mie de detalii tehnice erau toate înregistrate cu scrisul greoi şi clar al lui Rusty. Era ca şi când s-ar fi cățărat afară din mormânt şi le-ar fi vorbit.

Ryder răsfoi paginile. Cea mai mare parte erau lucruri seci, tehnice, dar Rusty scrisese din loc în loc, pe margine, câte ceva mai personal. Câteva cuvinte în amhară şi traducerile lor, o schiță mică cu Ryder însuşi spărgând şi îndepărtând piatra pe versantul muntelui. Ryder simți o explozie proaspătă de durere pentru prietenul său şi-l văzu

din nou întins pe pământ cu mercurul scurgându-i-se din nări. Închise carnetul.

Patch şedea în fața lui şi îşi refăcea calculele pe spatele paginilor lui Amber, în funcție de ce descifraseră până atunci. Privi în sus.

— Doare mai tare, nu-i aşa? spuse el. Să-i avem din nou vocea în mâini.

Ryder nu spuse nimic şi Patch mai lucră o vreme până să-şi dreagă vocea şi să încerce din nou.

— Trei zile, şi apoi putem face schimbările la moara cu tracțiune animală şi să construim noua groapă de amalgamare. Altceva?

— I-ai văzut designul pentru un cuptor reverberator? întrebă Ryder.

Patch dădu din cap. Ryder găsi pagina şi o întoarse ca să fie cu fața către prietenul său. Patch se încruntă citind notele de sub diagramă, apoi fluieră.

— Dacă are dreptate, asta ar putea să ne rezolve. O să economisim argint viu şi combustibil. Crezi că o să meargă cu cărbune?

Ryder simți o căldură în vene.

— Rusty credea că da şi am încredere în el. Să-l chemăm aici pe Ato Gebre. Vreau să construim şi să testăm astea înainte de sfârşitul lunii.

Patch ridică carnetul şi-l sărută cu un plescăit zgomotos şi, pentru prima oară în ultimele săptămâni, Ryder râse.

*

Era imposibil de spus, privind înapoi, momentul când Penrod începuse să-şi revină. Pe parcursul a multe săptămâni, deveni încet conştient că, din vreme în vreme, uitase să mai fie furios. Se mişca mecanic prin ordinea zilelor, îngrijind bolnavii, mâncând mâncarea simplă din sala de mese şi discutând, ca o diversiune intelectuală,

sufism cu negustorul de mătăsuri tot aşa cum se mişca prin jocurile nenumărate de şah, testându-şi puterile mentale.

Apoi, într-o zi, se întoarse de la infirmerie şi se trezi râzând de ceva ce spusese unul dintre pacienţii săi. Într-o altă zi descoperi plăcerile de a o tachina cu delicateţe pe formidabila Cleopatra. Apoi veni un moment, în timp ce curăţa rana deschisă a unui copil, când uita de sine. Având grijă de băieţelul înfricoşat, nu mai fu Penrod Ballantyne, posesor al Crucii Victoria, eroul care a distrus un monstru corupt şi care a salvat casele regale ale Europei de la un scandal adânc şi dăunător, era pur şi simplul mâna care ajuta un copil. Simţi o senzaţie trecând fulgerător prin el, dar nu reuşi s-o identifice de la început. Era ca o lumină instantanee de o intensitate uimitoare, dar fără căldură sau durere. Cum stătea aplecat printre bandaje, murmurându-i băiatului cuvinte de liniştire fără sens în timp ce lucra, îl lovi cu o asemenea forţă încât simţi că inima îi exploda în piept.

Puţin zguduit, îşi termină lucrul şi se duse cu capul plecat să golească apa murdară şi să aducă alta, proaspătă. Cleopatra îi trimise următorul pacient, iar el îl primi, un cerşetor din alte timpuri care avea reputaţia unui limbaj murdar, dacă nu colorat. Când Penrod se aplecă şi începu să desfacă bandajele vechi şi decolorate, îi dădu un nume sentimentului pe care tocmai îl trăise; pace – dar o pace mai profundă decât orice simţise vreodată. Asta îl derută.

În seara aceea, în timp ce jucau un meci de şah, încercă să i-l explice negustorului de mătăsuri. Negustorul îi luă pionul din faţa calului.

— Eliberarea de inima ta furioasă, Penrod. Asta ai descoperit. O să facem totuşi un sufit din tine.

Penrod îi luă tura.

— Nu sunt sigur că cred în Dumnezeu.

Negustorul de mătăsuri îşi ridică sprâncenele.

— Asta este puţin nepoliticos, prietene, având în vedere că se pare că tocmai L-ai întâlnit, spuse el şi apoi studie tabla. Acum uite aici ce problemă drăguţă mi-ai oferit. Lasă-mă să mă concentrez.

Pe măsură ce trecură săptămânile următoare, Penrod începu să descopere o uşurinţă pe care n-o mai cunoscuse. Nu mai avu parte de alte tresăriri orbitoare, dar acea pace începu să-l cuprindă. Nu se gândea la nimic altceva decât la munca pe care o făcea. Când avea timp liber, citea volumul de Rumi pe care i-l lăsase Farouk şi îşi privea camarazii plimbându-se prin lazaret. Într-o după-amiază când îl găsi Farouk, şedea cu volumul în poală. Văzând cine era, Penrod dădu să se ridice, dar Farouk îi făcu semn să n-o facă şi se aşeză lângă el pe pământul nisipos. Stăteau la umbra unui palmier tânăr, iar adierile ocazionale de vânt erau îngreunate de parfumul iasomiei. Era prima oară când Farouk îl căutase de când ieşise Penrod din clădirea spitalului.

Timp de câteva minute, şezură în tăcere. Câţiva copii jucau crichet, atâta cât le permiteau dizabilităţile. O dată sau de două ori, apelară la Penrod pentru un sfat sau o decizie. Le dădu pe amândouă cu simplitate, iar ei îi mulţumiră strigându-l „unchiule” şi se întoarseră la jocul lor. Farouk observă ce citea şi pentru o vreme discutară câteva învăţături din carte, apoi Farouk se ridică şi se uită la băieţii care-şi jucau jocurile lor.

— Totuşi, ele nu conţin toată înţelepciunea, Penrod.

Vorbi în engleză, iar Penrod îi răspunse în aceeaşi limbă. Cuvintele i se simţiră ciudat pe limbă; trecuse atâta timp de când nu vorbise altceva decât arabă.

— Ce vrei să spui?

— Cred că ştii parabola talanţilor. Eşti încă tânăr. Va veni iarăşi timpul când o să pleci din acest loc şi o să-ţi foloseşti din nou talentele în lumea largă?

Lui Penrod, ideea îi păru ciudată.
— Poate, dar n-am nicio dorință să plec.
Farouk îl bătu consolator pe genunchi.
— Eşti binevenit să rămâi la noi până o să mori de bătrânețe, prietene, dar cred că ar trebui să iei în considerare acea parabolă.
— Probabil că talanții mei stau cel mai bine îngropați, spuse Penrod. Se pare ca abilitățile mele sunt potrivite pentru moarte.
Farouk păru să se gândească.
— Cred că ai mai mult de atât în tine, Penrod. Eşti un conducător de oameni şi un om foarte inteligent. Regii şi prim miniştrii care controlează soarta oamenilor ca mine, ca aceşti copii, au nevoie de oameni ca tine care să-i ghideze şi să-i sfătuiască şi, da, uneori să lupte pentru ei. Sunt un om al păcii, dar asta nu înseamnă că-i disprețuiesc pe cei care sunt gata să lupte pentru poporul lor. Dar destul cu astea, am să-ți cer o mare favoare. Am tratat în Cairo o doamnă americană. Acum şi-a revenit destul de mult şi a oferit o contribuție generoasă pentru lazaret. Cred că mai putem construi două sau trei case familiale şi o baracă pentru unii dintre copiii care ajung aici de capul lor. Aş vrea să supervizezi construirea. O să faci asta pentru mine?
— O să fac orice îmi ceri, Farouk.
— Foarte bine, spuse Farouk şi se ridică din nou în picioare. Vino dimineață să mă vezi în biroul meu şi o să discutăm despre asta.
Îşi puse mâinile în buzunare şi grăbi pasul înapoi la clădirea cu birouri, lăsându-l pe Penrod cu privirea fixă la paginile din fața lui, fără însă să vadă nimic.

*

Munca de construcție dură o lună. În fiecare zi, Penrod le spunea membrilor echipei ce să facă şi, cu bustul gol, muncea alături de ei amestecând ciment cu var, mutând la

locul lor blocurile mari de piatră ale barăcii şi supraveghind muncitorii. Simți cum se întărea de la munca fizică şi observă, după cum sugerase Farouk, că abilitatea sa de a conduce oameni era nealterată.

Cum terminau aşezatul țiglelor pe acoperişul barăcii, cu soarele aprig bătându-le pe spate, Penrod îşi şterse transpirația de la colțul ochiului, absorbit de natura repetitivă a muncii şi simți iarăşi acel şoc de uşurință, o bucurie mai adâncă decât plăcerea. De data asta, dură mai mult timp. O simți umplându-l, încălzindu-i membrele. Îşi închise ochii pentru o clipă şi realiză că spunea o rugăciune de mulțumire şi, deşi nu ştia cui i se ruga, simțea că vorbele îi erau auzite.

Construcția nu era fără provocări. Angajaseră oameni din oraş şi, cu toate că cei mai mulți erau dornici să lucreze şi îşi ştiau treaba, Penrod era suspicios în privința unuia şi nu-l scăpa din ochi.

Când clădirile fură construite, în lazaret se ținu o petrecere. Focurile fură aprinse, se cântară cântece, iar copiii puseră în scenă o piesă tachinând membrii mai în vârstă ai lazaretului. O fetiță îmbrăcată în Cleopatra îi certa pe ceilalți în legătură cu bandajele şi unguentele, un băiat îşi albi fața cu făină şi şchiopătă pe scenă cărând cu un aer degajat cutii de carton goale care reprezentau blocuri de piatră, în vreme ce prietenii săi şi le trăgeau pe ale lor foarte încet şi gemeau. Penrod râse şi aplaudă împreună cu ceilalți şi părăsi grupul târziu, făcându-şi drum prin curte spre camera lui.

Auzi ceva. Un strigăt întrerupt. Venea din spatele birourilor. Fugi după colț şi unul dintre copiii care jucase în piesă năvăli peste el. Penrod îl prinse.

— Ce este, fiule?

— Bărbați – încearcă să intre în biroul lui Papa Farouk.

Un nor se îndepărtă de pe suprafața Lunii, iar Penrod apucă să vadă fața băiatului, cu ochii mari şi plini de lacrimi.

— Du-te şi adu-i pe ceilalți, spuse Penrod, iar băiatul o luă la fugă spre sala de mese.

Penrod se apropie în tăcere de marginea clădirii. O cârjă veche era sprijinită de colț, un baston simplu, cu un mâner perpendicular vătuit, suficient de solid însă încât să susțină greutatea unui om. O ridică, rupse mânerul vătuit aruncându-l jos şi, cântărind bastonul în mâini, dădu colțul clădirii.

Erau trei oameni, iar despre unul dintre ei putea spune după formă şi volum că era muncitorul în care nu avusese încredere. Deci profitaseră de petrecere să spargă şi să încerce să dea iama prin cutia cu bani. Deja se strecurau din nou pe fereastră, afară din birou. Penrod aruncă o privire spre zidul complexului. Era la numai douăzeci de picioare în spatele lor şi o funie atârna agățată peste el. Fără niciun dubiu, un conspirator pe drumul de dincolo de zid. Penrod se gândi la ce spusese Farouk despre cum, uneori, în lume era necesar un om cu aptitudini ca ale sale.

Nu avu timp să aştepte ajutor din partea celorlalți. Penrod îşi țugui buzele şi începu să fluiere – era un cântec din tinerețea lui, ceva despre lacuri şi domnițe. Păşi spre mijlocul spațiului dintre birou şi zid, în lumina lunii.

*

Trei minute mai târziu, când Farouk, vânzătorul de mătăsuri, şi mulți alți membri sosiră în grabă să-l ajute, Penrod fluiera încă acelaşi cântec de demult. La picioarele sale erau întinşi trei bărbați. Unul era inconştient. Al doilea, ținând încă strâns un cuțit în mână, era mort. Al treilea stătea întins pe spate, gemând spre cerul nepăsător.

PARTEA A III-A
Noiembrie 1889

Ploile se sfârşiră tocmai când ultimul lingou din prima sută fu ştampilat la Mina Courtney. Ryder, Saffron şi Amber plecară imediat la Addis şi, în dimineaţa în care ajunseră în capitală, Ryder îi prezentă comoara administratorului imperial. Simţi satisfacţie până în măduva oaselor când lingourile fură numărate şi renumărate înainte de a fi puse în cufere de tec şi închise cu benzi de metal. Sigiliul împăratului fu aplicat în ceară peste încuietori.

Administratorul lui Menelik îi dădu lui Ryder un cufăr mic cu taleri Maria Tereza şi îi explică: stăpânul îl instruise că, dacă Ryder putea să producă argintul conform înţelegerii, el avea să fie plătit imediat la preţul pieţei, mai puţin taxa pe care o negociaseră. Administratorul îi oferi şi un teanc de hârtii, îngreunate de sigilii, garantând trecere sigură pentru argintul său pentru următorii cinci ani.

Saffron şi Amber îl aşteptau când li se alătură în complexul care le fusese alocat, dar el le arătă hârtiile şi talerii încruntat.

— Nu eşti mulţumit, Ryder? spuse Saffron, aranjându-şi de jur-împrejur pliurile rochiei pe care o făcuse pentru ceremonia de încoronare. Refuzase să rămână la mină în ciuda sarcinii sale avansate şi, privind-o acum, strălucind de mândrie şi nerăbdare, Ryder era fericit că venise.

— Ba da. Dar trebuie să începem să minăm al doilea filon şi să-l facem profitabil dacă e să continuăm.

Fără carnetul lui Rusty, saltul brusc în producţie n-ar fi fost posibil şi aveau nevoie de încă un salt ca să ajungă la ţinta pe care o hotărâse Menelik. Deschiderea noului filon pe care îl descoperise Dan era cheia problemei, dar aveau

nevoie de mai mulți oameni şi de un inginer minier care să-i conducă.

Saffron îşi băgă brațul pe după cel al surorii sale.

— Dar astăzi ne putem bucura de încoronare, nu-i aşa, iubitule? Nu vezi în fiecare zi încoronarea unui împărat, nu?

Ryder se înclină în fața celor două surori cu o reverență care le făcu să chicotească.

— Da, Saffy, astăzi sărbătorim.

*

Încoronarea lui Menelik se dovedi o procesiune spectaculoasă, o demonstrație de putere şi autoritate nemaiîntâlnită în Africa, iar Amber înregistra fiecare detaliu în carnetul ei. Congregația care aştepta în noua catedrală strălucea în mătăsuri şi aur. Femeile îşi purtau părul coafat în sus şi întrețesut cu şuvițe de argint. Nobilii etiopieni purtau cape violet scurte, prinse cu cleme complicate de argint, şi gulere şi pălării realizate din coamele leilor.

În mulțime erau vizibili încă vreo câțiva europeni, unii în uniformele serviciului diplomatic italian sau rus; alții, ca Ryder, purtau haine civile. Amber aruncă o privire pe furiş înspre cumnatul ei. Având în vedere că-şi petrecuse mare parte din viață în haine de lucru grosolane, arăta remarcabil de relaxat în tunica sa. Saffron o ajustase, fireşte, aşa că se potrivea perfect peste umerii săi lați.

În afara zidurilor catedralei, o masă imensă de bărbați, femei şi copii priveau sosirea invitaților, aşteptându-i pe Menelik şi pe împărăteasa sa, Taitu. Peste mulțime treceau şi se repetau versuri de laudă la adresa lui Menelik, strigăte şi răspunsuri care-i făceau pe oameni să izbucnească în crize de râs şi aplauze care-şi găseau ecoul în zidurile catedralei, scurgându-se încet într-un cor vesel pe pantele muntelui Entoto.

Procesiunea împăratului începu cu o duzină de preoți îmbrăcați în alb pur, invocând binecuvântări pentru noul

Rege al regilor. În spatele lor, venea o menajerie de cămile, cai şi elefanți, lei şi leoparzi înlănțuiți, urşi cu botnițe care mergeau pe două picioare lângă îngrijitorii lor, apoi o duzină de bărbați călare, prinții regiunilor din Etiopia, în toată pompa şi splendoarea lor.

Menelik purta haine de un alb orbitor şi era dus printre oamenii săi într-o lectică deschisă, căptuşită cu mătase, împărăteasa sa îl urma în propria ei lectică, susținută de femeile din suita ei. Grupurile compacte ce formau garda personală a lui Menelik, cei mai buni războinici ai națiunii, încheiau alaiul. Fiecare bărbat purta un scut bogat ornamentat, gravat în argint şi aramă cu modele complexe repetitive, iar lumina soarelui strălucea pe vârfurile în formă de frunză ale săbiilor lor şi pe mânerele decorate ale *shotel*-urilor curbate ce le atârnau la brâu. Fiecare dintre ei purta pe umăr o puşcă italiană nouă şi strălucitoare.

Vocile preoților ajunseră în interiorul catedralei şi arhiepiscopul Bisericii Etiopiene ieşi la uşă să primească participanții la încoronare. Servitorii fugiră înainte să prindă de căpăstru caii în timp ce prinții descălecară, după care animalele fură duse de acolo. Cântecele oamenilor de afară ajunseră la crescendo-uri extatice, iar congregația se puse în genunchi pentru a-i primi pe Menelik şi pe soția lui.

Amber consumă toată scena, copleşită de întreaga ei splendoare. Putu să jure că, atunci când trecu pe lângă ea, Menelik îi prinse privirea şi îi făcu cu ochiul.

*

După ceremonie, noul oraş Addis Abeba[43] explodă într-o petrecere gigantică. Menelik ordonă să fie fripți întregi o duzină de boi în vreme ce butoaie mari pline cu *tella* fură

---

[43] „Noua floare” în limba amhar**ă**. Numele capitalei de azi a Etiopiei începând cu sfâr**ş**itul secolului al XIX-lea.

oferite mulțimilor. Pâinea care-i fu adusă ca dar tradițional fu dată înapoi mulțimilor şi, pe măsură ce cerul se întuneca, se aprinseră focuri de tabără şi muzica se înteți. Totul mirosea a carne prăjită, praf de puşcă şi fum când armele şi puştile erau descărcate în aer, salvă după salvă, în onoarea noilor conducători. Oamenii dansară şi sărbătoriră, iar copiii alergau sălbatici, aşteptând să primească bunătăți de la cei mai mari, care râdeau.

Amber se plimbă prin tot acest spectacol, bucuroasă că se găsea din nou într-o asemenea mulțime. Ultimele câteva luni fuseseră grele. Fiecare zi fusese plină de o muncă epuizantă la extinderea grădinilor sale şi lupta împotriva ploilor care amenințau să distrugă sistemul ei de baraje şi canale conceput cu atenție. Se certase constant cu Ryder şi Patch, petrecându-şi zilele luptându-se pentru lemnul şi munca necesare să-şi construiască o bucătărie mare şi o duzină de adăposturi în vreme ce ei se străduiau încă să construiască noile cuptoare şi să producă cele o sută de lingouri de argint necesare pentru Menelik. Pentru Saffron această sarcină se dovedise mai dificilă decât cea precedentă, aşa că nu era în dispoziția de a face pe împăciuitoarea. Până la urmă, Amber reuşise, măgulind, mituind şi, ocazional, bătând din picior până când primise ce avea nevoie. Îşi construise până şi un al doilea nivel la coliba pe care o împărțea cu Tadesse, la care se ajungea printr-o scară exterioară, iar podeaua acestuia era acoperită cu covorul magnific pe care i-l dăduse Menelik. Pentru ea, era un sanctuar, dar era umed şi afumat. Când încercă să scrie, nu se putu abține să nu se gândească la Penrod, la cum transformaseră ajutorul şi încurajarea lui lucrul ei la *Sclavii lui Mahdi* într-o încântare şi la cum tânjea încă după el.

Continuând să se plimbe, Amber spera că în cele din urmă cumnatul ei reuşise să uite puțin în timpul ceremoniei

îngrijorările pe care şi le făcea pentru mină. Acum îşi dădu seama dintr-o dată că nu-i văzuse pe Saffron sau Ryder de ceva vreme. Se plimbă printre focuri, printre cântăreți şi mulțimi care râdeau, căutând printre fețele luminate de flăcări, într-un final, îl văzu pe Ryder, dar Saffron nu era cu el. Părea să ignore dansul şi cântecele din jurul său, absorbit într-o conversație cu un european. Amber se duse la ei şi îşi puse o mână pe brațul lui Ryder.

— Unde e Saffron?

— Am crezut că e cu tine, spuse Ryder, încruntându-şi sprâncenele de îngrijorare.

Amber îşi strânse buzele într-un zâmbet rapid.

*

— Nu te îngrijora. N-ar vrea să te deranjeze. O s-o găsesc.

Omul cu care vorbea Ryder întinse mâna, iar Amber i-o strânse, privind deja peste umărul său căutându-şi sora din ochi în mijlocul gloatei.

— Amber, acesta este Bill Peters. Este inginer minier.

Amber îl privi cum se cuvenea şi zâmbi.

— O, ce minunat! oftă ea.

Părea mai bătrân decât Ryder – într-adevăr, părul său gros de pe cap şi barba îi erau aproape albe, dar avea doar nişte riduri imperceptibile în jurul ochilor. Îi strânse mâna ferm şi rece, deşi probabil i-o ținu în continuare puțin prea mult.

— Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, adăugă ea, după care se aruncă înapoi în mulțime.

*

Lui Amber nu-i plăcea când spuneau oamenii că gemenii au o legătură specială, dar, brusc, se duse direct la mica lor casă de piatră de parcă ştia ce avea să găsească. Totul era în întuneric. Ridică lampa lângă uşă şi o ținu sus.

— Saffron?

Auzi un geamăt. Saffron era întinsă pe jos în mijlocul camerei purtând încă rochia de la încoronare, iar în jurul ei erau întinse pe podeaua nisipoasă fâşii lungi de material verde şi albastru ca apele unei oaze.

— Saffy? Saffy, vorbeşte cu mine!

— Am strigat, şuieră Saffron, încercând să se ridice în picioare, dar cu cântatul – nimeni nu m-a auzit. O să nasc, Amber.

Amber nu pierdu timp. Alergă înapoi la marginea mulţimii şi-l prinse de guler pe un băieţel care privea festivităţile de la o distanţă sigură. La început, băiatul fu prea şocat să vadă o femeie albă vorbind amhară ca să înţeleagă ce spunea, însă imediat ce pricepu sensul cuvintelor, dispăru în întuneric în căutarea lui Ryder.

Amber se întoarse la sora ei. Se sprijinea cu palmele întinse pe masa nefinisată din mijlocul camerei şi respira greu.

— Vine repede, Amber.

— Trebuie să tai rochia să te scot afară din ea.

— Nu, nu face asta! spuse Saffron şi îşi smuci în sus capul. O să strici... încercă să explice, apoi se îndoi brusc în faţă şi se lăsă în genunchi pe podeaua de pământ, sprijinindu-şi fruntea de lemn.

— Bine, taie-o, taie-o!

Amber se mişcă rapid, îşi luă cuţitul din geanta ei de călătorie şi se lăsă apoi pe vine în spatele surorii ei, folosindu-l ca să taie şireturile de dantelă, iar rochia se deschise cu un oftat.

— Grăbeşte-te, abia respir, spuse Saffy gâfâind. Unde-i Ryder?

— Vine, draga mea, spuse ferm Amber.

Eliberă braţele lui Saffron din strânsoarea mânecilor rochiei de parcă ar fi fost o păpuşă şi o ridică pe jumătate afară din ea, dând-o la o parte înainte s-o lase pe Saffron să

se pună din nou în genunchi îmbrăcată încă în combinezonul ei alb şi lung. Amber îşi luă şalul de pe umeri şi-l puse în jurul umerilor lui Saffron. Ea gemu din nou.

— Amber, simt că nu e cum trebuie.

Amber îşi luă sora de după umeri.

— Trebuie să stai în picioare?

— Da.

Se lăsă pe Amber, iar aceasta încercă să o ridice, apoi strigă din nou.

— Nu, nu... lasă-mă jos. Amber, ceva nu e în regulă!

Fața îi era trasă şi părul îi era ud de transpirație. Un val de durere violentă o făcu să urle, iar Amber îşi înghiți un scâncet simțind cum degetele surorii ei îi strângeau oasele încheieturii. Timp de încă cinci minute agonizante, nu putu să facă altceva decât să murmure cuvinte de liniştire. Saffron era îngrozitor de palidă şi respira cu greutate.

— Rezistă, draga mea! O să vină Ryder... Apoi o să aduc un doctor.

Imediat ce o spuse, realiză că n-avea nicio idee unde anume ar fi putut găsi unul. Probabil ar ajuta-o împărăteasa? Se întâlniseră pentru foarte puțin timp chiar în ziua precedentă, şi se purtase mai degrabă rece cu ele. Cineva la curte ar şti pe cine să cheme. Cât timp i-ar lua să găsească pe cineva?

Saffron strigă din nou, tocmai când Ryder ajunse în fugă. Imediat ce o luă pe Saffron în brațe, Amber sări în picioare.

— Trebuie să găsesc un doctor!

Ryder încuviință doar din cap în timp ce o legăna la piept pe Saffron. În cadrul uşii, aproape că se izbi de Bill Peters, inginerul cu care vorbise Ryder mai devreme.

— Scuză-mă, trebuie să găsesc un...

— Doctor? spuse Bill. Când am auzit care e problema, mi-am luat libertatea...

Păşi într-o parte şi abia atunci văzu Amber că omul nu era singur. Lângă el stătea un bărbat alb de statură mică, cu ochelari şi costum european, ținând o geantă medicală mare.

— Acesta este doctorul Yuri Alexandrovici Mişkin. Este aici din partea misiunii ruse.

— O, mulțumesc, exclamă Amber. Pe aici, domnule doctor.

Îl împinse înăuntru, unde Saffron şi Ryder stăteau ghemuiți lângă masă.

— Ryder, Saffy, acesta este doctorul Yuri Alexandrovici Mişkin.

Ryder încuviință doar. Saffron privi în sus, iar Amber simți cum îi îngheța inima văzând frica din ochii surorii ei. Şi doctorul trebuia s-o fi văzut.

— Doamnă Courtney, spuse Mişkin, zâmbind larg în timp ce-şi aşeza geanta şi îşi dădea jos jacheta, am moşit o sută de copii sănătoşi prin colibe de țărani şi, pe jumătate dintre ei. Pe timp de viscol. Prin comparație, locul ăsta-i un palat. Eşti în siguranță cu mine. Acum, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să te aşezăm confortabil.

Îşi dădu ordinele cu precizie şi siguranță. Amber fugi dintr-o parte într-alta, aducând pânze curate şi apă fierbinte.

În vreme ce Ryder rămase cu soția lui, ținându-i mâna în palma sa mare când trecea prin agoniile contracțiilor.

Odată ce pânza şi apa fură aduse, Amber îngenunche alături de sora ei, repetând cuvintele blânde de încurajare ale doctorului. Aproape se convinse că sentimentul ei de teamă fusese doar semnul unei imaginații prosteşti, când Saffron oftă şi scânci mişcându-şi coapsele în lateral. Amber se întoarse, îl privi pe Yuri Alexandrovici Mişkin şi-l auzi murmurând în barbă ceva scurt şi tăios în rusă.

— Domnule doctor?

— Un moment, trebuie să verific poziția copilului. Iartă-mă, draga mea.

Tonul său era ferm şi clar. Se aplecă peste Saffron. Ea urlă şi se zbătu încercând să se îndepărteze de el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă? spuse Ryder.

— Umărul copilului este blocat sub osul pelvian, spuse doctorul. Copilul nu primeşte aerul de care are nevoie. Calmeaz-o pe doamna Courtney. Trebuie să nu împingă.

Ochii lui Saffron erau sălbatici şi tremurători.

— Trebuie să împing, trebuie, Amber.

Amber luă fața surorii sale între mâini şi o întoarse spre ea, privind-o în ochi, văzând cum se reflecta în ei lumina focurilor de tabără de afară.

— Saffy! Saffy, uită-te la mine! îți aduci aminte când am fost bolnavă în Khartoum?

Un dram de luciditate reveni în privirea sticloasă a surorii sale.

— Holeră, mureai.

— Muream, dar te-am avut pe tine, iar Ryder m-a salvat pentru că am făcut ce mi s-a spus.

— Dar, Amber...

— Saffron Benbrook! Fără scuze! Nu împinge!

Saffron îşi împinse capul şi urlă, cu muşchii şi venele de pe gât ieşindu-i în afară în vreme ce se lupta împotriva impulsului de a împinge.

— Nu mai durează mult, Saffy, îți jur, spuse Ryder. Domnule doctor?

Fața lui Mişkin era roz, iar ochii îi păreau imenşi, înotând în spatele ochelarilor.

— O clipă, doar o clipă. Aproape am reuşit.

Saffron gemu, iar Amber privi în sus şi văzu fața lui Ryder. Agonia tensiunii de pe fața lui Saffron se reflecta în a lui.

— Saffy! Gândeşte-te la Ryder! Gândeşte-te la Leon! spuse Amber.

Simţi degetele lui Saffron strângându-i-le din nou pe ale ei. Doctorul o întoarse într-o parte, iar Saffron urlă din nou.

— Acum! strigă Mişkin, iar când îşi aşeză ochelarii înapoi pe nas, degetele lui lăsară o pată de sânge pe obraz. Împinge, doamnă Courtney!

Saffron îşi ridică şoldurile şi se lăsă din nou pe păturile dure, arcuindu-şi coloana cu efort în timp ce împingea. Ţipătul pe care îl scoase se încheie într-un geamăt, iar ea se prăbuşi într-o parte pe pieptul lui Ryder.

— Da, doamnă Courtney! strigă Mişkin. Încă o dată.

Urletul lui Saffron era animalic, stors din ea prin dinţii strânşi. Ryder o prinse de umeri de parcă îi aluneca din braţe drept în iad.

— Bine! Excelent! oftă Mişkin.

Amber simţi mirosul de sânge şi auzi alunecarea grăbită de carne şi lichid. Se întoarse şi văzu că doctorul legăna ceva în braţe, ceva plin de sânge şi nemişcat. Saffron oftă, iar capul îi căzu din nou pe Ryder.

— Haide, sufleţel, şopti Mişkin în liniştea bruscă şi teribilă, deranjată numai de respiraţiile neregulate ale lui Saffron.

Ştergea faţa bebeluşului cu batista lui:

— Vino, comoară mică, hai împreună cu noi în lume.

O tuse şi apoi o tânguire uşoară. Amber îl văzu pe bebeluş ridicându-şi pumnul, întinzându-se în aer pentru prima oară. Mişkin îl prinse de mâna lui minusculă, verificând mâinile şi picioarele bebeluşului, apoi încuviinţă pentru sine.

— *Ocin haraşo*[44]. Foarte bine!

---

[44] În limba rusă în original.

— Este totul în regulă, domnule doctor? întrebă Amber cu un tremur strecurându-i-se în voce.

El îi zâmbi călduros.

— Domnule şi doamnă Courtney, spuse Mişkin cu delicateţe, în timp ce Saffron îşi deschise ochii. Aveţi o fetiţă sănătoasă.

Dădu bebeluşul mamei sale, apoi tăie cordonul, iar Amber lăsă să-i scape un oftat prelung. Ryder nu încercă să vorbească, ci privi fix în jos la copilaşul care se cuibărea la pieptul soţiei sale. Amber ridică lampa ca toţi să-i poată vedea faţa. Când lumina îi căzu pe pleoape, fetiţa şi le deschise uşor şi sughiţă adânc. Ryder simţi o schimbare bruscă prin care lumea lui se desfăcu în bucăţi, apoi se formă din nou în jurul iubirii pentru fetiţă.

Mişkin aranjă combinezonul lui Saffron şi puse o pătură peste ea, după care se ridică în picioare, sprijinindu-se greoi de masa şubredă.

— Cum o s-o numim, Saffy? întrebă Ryder.

Saffron nu putea vorbi mai tare decât în şoaptă.

— Domnule doctor, cum o chema pe mama dumneavoastră? întrebă ea.

Amber puse la gura surorii sale o cupă cu brandy şi apă, iar Saffron sorbi aşteptând răspunsul la întrebarea ei. Mişkin îşi spăla şi îşi ambala deja instrumentele.

— Mama a fost englezoaică, doamnă. O pictoriţă care a venit la curtea Rusiei şi care l-a întâlnit pe tata în timpul şederii ei. O chema Penelope.

Saffron se uită la soţul ei, iar el încuviinţă.

— Atunci Penelope Courtney. Vă mulţumim din toată inima, domnule doctor.

— *Nicevo,* care în rusă înseamnă, „pentru nimic”. A fost o plăcere să aduc pe lume aşa un copil drăguţ.

Amber îl conduse afară, dar nu se întoarse imediat în casă. Ryder şi Saffron îşi doreau probabil să fie puțin singuri cu Penelope.

Ceva se mişcă în umbre, iar Amber sări.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii, spuse Bill Peters. Sper că totul este în ordine.

Amber îşi întinse amândouă mâinile către el.

— Da, este, într-adevăr. Îți mulțumim din inimă. Unde l-ai găsit pe acel om minunat?

El râse.

— Am venit aici cu delegația rusă. Aşa că atunci când am auzit că doamna Courtney trebuie să nască m-am gândit la Yuri.

Amber strâmbă mirată din nas.

— Dar am crezut după accent că eşti englez.

— Sunt. M-am născut în Anglia, dar am început să călătoresc imediat ce mi-am încheiat studiile. Mine de argint în Boemia, apoi am început să lucrez în Urali, dar climatul este neiertător în acea regiune. Când am auzit că nişte oameni din Sankt Petersburg veneau să-l vadă pe Menelik, m-am înscris să-i însoțesc ca să-mi încerc norocul aici.

El zâmbi, iar Amber simți în burtă o fărâmă de frică, dar nu reuşi nici în ruptul capului să-şi dea seama de ce. Probabil din cauza că zâmbetul nu reuşea nicicum să ajungă până la ochii lui Bill, care rămaseră reci şi goi. Cel mai apropiat foc de tabără trosni şi scăpa flăcări, proiectând în aer o coloană de scântei. Mulțimea se adună în jurul focului, strigă şi râse, apoi muzica începu din nou – melodii viguroase şi vesele, un cor plin de încântare şi de noi începuturi.

Cu o înclinare uşoară, Bill îi oferi brațul lui Amber.

— Se poate să te plictisesc cu povestea vieții mele în timp ce ne plimbăm prin mulțimi, domnişoară Benbrook?

Reținerea ei era ridicolă. Fuseseră doar un truc al nopții, fumul şi emoțiile zilei.

Îşi puse uşor mâna pe brațul său.

— Spune-mi Amber. Ar fi minunat, Bill.

*

În dimineața următoare, când Ryder le spuse că-l rugase pe Bill să-i însoțească la Tabăra şi Mina Courtney, Amber fu hotărâtă să fie mulțumită. Erau disperați după un inginer la mină, iar acum le căzuse unul în poală ca un dar din rai. Reuşi să ignore reacția sa ciudată la zâmbetul lui Bill şi să-şi aducă aminte de datoria pe care o aveau toți față de el pentru că-l găsise pe acel minunat doctor Yuri. Compania sa fusese foarte plăcută. Bill îi spusese totul despre călătoriile lui şi pusese întrebări inteligente despre Khartoum şi despre salvarea din harem a lui Amber. Însă simțea fără îndoială o nelinişte care o rodea, pe care nu reuşea să şi-o formuleze. Probabil fusese fluența lejeră cu care-i povestise Bill despre viața lui. Era ea însăşi scriitoare şi percepu o notă în povestirea lui care nu părea tocmai în regulă, ca şi când o coardă a unui instrument nu este acordată, iar tonul acela fals continuă să se insereze, oricare ar fi priceperea muzicianului. Îşi spuse că era fantezistă şi se puse pe gătit ceva pentru Saffron, împărăteasa Taitu fu suficient de plină de delicatețe încât să fie naşa lui Penelope, iar Ryder cheltui mult prea mult din banii pe care-i primise de la administratorul lui Menelik ca să distreze fiecare bărbat, femeie şi copil care venise să-i felicite. Menelik trimise cadouri pentru întreaga familie, inclusiv culori de ulei şi pânză, care o încântară pe Saffron, şi o maşină de scris pentru Amber. Surorile se aruncară pe aceste comori cu țipete de încântare şi Saffron îi trimise neîntârziat o notă împărătesei cerându-i s-o lase să-i facă portretul imediat ce avea să-şi revină după naştere. Cererea fu acceptată grațios şi, când portretul fu gata, atât Saffron, cât şi Amber

ajunseră s-o iubească pe micuța împărăteasă feroce, iar ea, în schimb, anunță că surorile beneficiau de protecția ei specială.

Pe Menelik îl văzură puțin şi nu auziră nicio discuție despre tratat câtă vreme stătură în Addis. Trimisul italian părea să se simtă la curte ca la el acasă. Într-o seară, în timp ce stăteau cu toții în fața casei lor temporare, Amber îl întrebă pe Ryder ce credea. Printre darurile împăratului fusese şi un set de scaune de camping foarte confortabile, trimise, pare-se, direct de la Harrods[45].

— Lui Menelik nu-i pasă? Sau crezi că intenționează să accepte ca Etiopia să fie protectorat italian?

Ryder îşi desfăcu nasturele de sus al gulerului şi îşi întinse picioarele. Saffron îi dădu paharul de whisky şi o aşeză pe Penelope pe umărul ei, bătând-o uşor pe spatele ei mic.

— Îi pasă. Şi n-o să accepte niciodată „protecția” Italiei, spuse Ryder. Joacă un joc cu bătaie lungă. Iar italienii sunt atât de dornici să nu-l facă să se plângă de tratat şi de noua lor colonie, Eritreea, încât îi vând orice armă pe care vrea s-o cumpere.

— Împărăteasa ne-a spus că-şi cheltuieşte pe arme partea lui de argint de la tine, spuse Amber şi sorbi din ceai, pentru că nu-i plăcea whisky-ul şi, oricum, Saffron n-ar fi lăsat pe nimeni în afară de Ryder să-şi toarne din tărie.

— Din câte am văzut la Menelik, spuse Ryder, când o să aibă destule arme o să le folosească împotriva oricui îi va chestiona autoritatea în Etiopia. Inclusiv împotriva italienilor.

Ryder se opri din vorbit, iar fața i se desfăcu într-un zâmbet larg. O femeie acoperită de văluri se apropia de ei

---

[45] Celebru magazin de lux din Londra.

prin mulțime, iar lângă ea se afla un bărbat alb, îmbrăcat respectabil, dar care dădea impresia că se simțea incomod în hainele sale elegante. Părul cărunt i se ițea din cap în toate direcțiile, făcându-l să arate ca un câine de stână în alertă. Amber îl recunoscu instantaneu. Lucrase cândva pentru Ryder, ca inginer pe vaporul său cu zbaturi, *Sacred Ibis,* şi trecuse împreună cu ei prin ororile Khartoum-ului.

— Hei, Jock! strigă ea, şi sări în sus către el, prinzându-l de umeri şi sărutându-l ferm pe fața lui roz şi curată.

El se roşi tare.

— Asta-i micuța domnişoară Amber? Ei, ce frumos ai crescut! Tocmai veneam s-o vizităm pe sora ta. Am auzit că *a* născut şi dorim să vă felicităm.

Saffron scoase un strigăt de încântare.

— O, ce minunat!

Îi dădu copilul lui Amber şi se ridică puțin strâmb ca să poată să-l îmbrățişeze şi să-l sărute şi ea pe Jock.

Ryder îl bătu pe umeri şi îi strânse mâna cu fermitate.

— Jock. Mă bucur să te văd. În ce stare e *Sacred Ibis?* Tu cum eşti?

Jock păru şi mulțumit, şi jenat de căldura cu care fusese primit, şi răspunse cu un accent scoțian pronunțat, netemperat de anii de aventuri din Africa.

— O, sunt destul de bine. Iar *Sacred Ibis* este în continuare cel mai bun vapor cu zbaturi de pe Nilul Albastru[46], deşi, ştii, acum îi spune *Durkhan Sama.* Doamna plăteşte bine.

Ryder se întoarse spre femeia cu văluri, care privea prietenoasă această reuniune, şi făcu o plecăciune adâncă.

---

[46] Unul dintre afluenţii principali ai Nilului, cu o lungime de aproximativ 1500 de km, care izvorăşte din Lacul Tana, Etiopia, şi *se* varsă în fluviu la întâlnirea cu Nilul Alb în Khartoum, Sudan.

— Bakhita, am auzit veşti c-ai fi fost bolnavă. Mă bucur să văd că eşti din nou bine, spuse ea.

Ea îşi înclină capul.

— Mulţumesc lui Allah, cel milostiv, am fost binecuvântată. Boala mi-a luat toată frumuseţea şi cu ea s-a dus şi mândria mea.

Amber clipi rapid. Deci aceasta era faimoasa Bakhita, negustoreasa de antichităţi care reuşise să adune averi mari şi multă influenţă într-o lume plină de bărbaţi violenţi şi periculoşi. Fusese cândva iubita lui Penrod şi ajutase la salvarea amândurora din mâinile lui Osman Atalan. Pe de-o parte, Amber simţea recunoştinţă şi părere de rău pentru că pierduse atât de mult, dar pe de altă parte era bucuroasă că Bakhita nu mai era frumoasă, pentru că era o femeie care ştia cum era să fie cu Penrod, să-şi treacă mâinile peste corpul lui, să-l tragă în ea. Până şi numai ideea îi umplea lui Amber ochii cu lacrimi fierbinţi de gelozie.

Reuşi să facă o reverenţă şi vorbi cu o voce mai degrabă înecată.

— Sunt atât de bucuroasă să te întâlnesc. Ai ajutat să fiu salvată. Mulţumesc.

Bakhita îi luă mâna, iar Amber îşi ridică privirea ca să se uite în ochii ei adânci şi negri. Orice i-ar fi făcut vărsatul de vânt pe faţa ei remarcabil de frumoasă, ochii aceştia erau încă frumoşi.

— Şi eu sunt bucuroasă să te întâlnesc, *al-Zahra.* Ai primit un nume pe măsură, iar eu aş face orice ca să-l ajut pe un prieten de-al lui Penrod Ballantyne.

— Ai.. Spuse Amber foarte încet. Ai ceva veşti despre el?

*

O oră şi ceva mai târziu, Bill Peters apăru în curtea familiei Courtney, căutându-l pe Ryder. O găsi pe Saffron care şedea afară cu copilul în braţe. Vorbea încet cu câteva femei din anturajul lui Bakhita, încântată să vorbească din

nou araba, împărtăşind poveşti despre bebeluşi şi îngrijirea acestora. Şi ele aveau câteva idei excelente despre cum să-ți revii după o naştere dificilă.

Bill aşteptă deoparte până când ea îl remarcă şi privi spre el cu un zâmbet primitor.

— Am venit să-l caut pe soțul tău, doamnă Courtney, iartă-mă, nu am vrut să te deranjez.

— O, niciun deranj, răspunse Saffron plină de veselie.

Penelope strănută în brațele ei, apoi oftă fericită şi îşi închise ochii din nou.

— Ryder s-a întâlnit cu un prieten vechi şi au ieşit să-şi spună poveşti de demult. N-o să se întoarcă azi. Iar prietena noastră Bakhita îi spune lui Amber poveşti despre Penrod Ballantyne, ceea ce le face pe amândouă să plângă, aşa că fac asta înăuntru, iar noi ne bucurăm aici afară de o seară confortabilă.

Bill se încruntă.

— Ballantyne. Ştiu numele ăsta.

Saffron ridică bebeluşul pe umăr şi-l bătu pe spate.

— Da, a fost erou de război şi o mulțime de alte lucruri. El şi Amber au fost logodiți pentru o perioadă scurtă de timp înainte să venim la mină.

— Credeam că intenționa să se însoare cu fiica unui aristocrat? spuse Bill uşor.

— Cu cine, cu Lady Agatha? Nu, n-a iubit-o niciodată. Penrod a ținut şi la Bakhita, dar cred că Amber a fost singura femeie pe care a iubit-o.

Copilul începu să se agite, iar Saffron îşi întoarse atenția spre el, minunându-se de acea perfecțiune mică, de genele ei dese şi de puful moale de pe capul ei. Când se uită din nou în sus, Bill nu mai era.

Bakhita ieşi după puțină vreme şi îşi luă cu ea anturajul. Saffron fu mirată că Amber nu ieşise s-o conducă, aşa că

intră în casă în căutarea ei. Îşi găsi sora ghemuită lângă zidul colibei, încercând să-şi înăbuşe suspinele în eşarfă.

— Amber! Ce s-a întâmplat? Eşti bolnavă?

Amber îşi înghiți un nod din gât și privi spre sora ei cu ochii umflați.

— O, Saffy! Bakhita spune că Penrod a murit!

Saffron simți cum i se înmoaie picioarele şi se aşeză greoi pe pământ lângă sora ei, ținând cu o mână greutatea fragilă a lui Penelope, în vreme ce cu cealaltă căută degetele surorii ei.

— După ce l-a ruinat pe duce, a dispărut în Cairo, iar câțiva oameni în care Bakhita are încredere i-au spus că a murit fumând opiu într-o fundătură! Amber strigă. Dacă m-aş fi întors când am avut ocazia... L-aş fi putut salva.

— Să te întorci? spuse întrebător Saffron. Ce vrei să spui?

Puse povestea cap la cap din explicațiile muiate în lacrimi ale lui Amber: cum îşi cumpărase un bilet, cum se îmbarcase și cum fugise însă înapoi când înțelesese că Dan era un trădător.

— M-am gândit că o să mă întorc imediat ce mina avea să fie sigură. Dar acum e prea târziu!

— O, Amber. Îmi pare atât de rău, spuse Saffron, şi îşi lăsă lacrimile să cadă pe podeaua de pământ bătut, lângă cele ale surorii ei. Dar ne-ai salvat – pe mine, pe Ryder şi mina. Îmi pare atât de rău că n-ai putut să-l salvezi şi pe Penrod.

Amber înghiți cu greutate.

— Mă tot gândesc la rândul acela din romanul italian *Logodnicii: Questo matrimonio non s'ha da fare, ne domani, ni mai*[47] mă bântuie.

---

[47] În limba Italiană în original.

— Ce înseamnă? întrebă Saffron aplecându-se până li se atinseră frunțile.

— Această căsătorie nu se va face nici mâine, nici oricând altcândva, traduse Amber, apoi se trase şi îşi acoperi fața cu mâinile.

— O, Saffy, nu era mult, dar am avut puțină speranță şi acum n-o mai am.

Rămaseră câteva săptămâni în Addis, timp în care Saffron îşi reveni după naştere, pictă portretul împărătesei şi cheltui o parte din talerii lor prețioşi. Oraşul se umplea cu tot felul de obiecte interesante, expediate în localitate de comercianți întreprinzători şi, în vreme ce Amber rămânea tăcută în complexul lor, Saffron vâna prin rezervele lor oale de gătit ieftine şi felinare de vânt, plus o ladă de whisky la un preț rezonabil. Restul banilor lor avea să fie cheltuit pe argint viu.

Saffron îşi recăpătă constant puterea, dar Amber părea bolnavă şi palidă, iar Saffron o prinse de câteva ori plângând atunci când credea că nu o vedea nimeni. Saffron le spuse lui Ryder şi Bill că Penrod era mort şi le ceru să se întoarcă la mină fără grabă. Amber avea nevoie de timp ca să-şi revină în urma ştirilor, iar Saffron spera că liniştea călătoriei şi vederea câmpiilor înflorite şi udate de ploaie aveau să-i ofere surorii ei puțină mângâiere. Bill se oferi să meargă înainte ca să se apuce imediat de lucru, iar Ryder îl trimise, cu mulțumiri.

La o zi călare de mină, îi auziră pe băieții de la oi strigându-se unii pe alții cu vocile acelea înalte şi cântate pe care le foloseau să comunice la distanțe mari. Răspândeau veştile referitoare la sosirea lor şi la faptul că doamna Saffron născuse o fetiță.

Patch le ieşi în întâmpinare. Se agită pe lângă bebeluş şi păru încântat de povestirea lui Saffron legată de încoronare, dar primul gând al lui Ryder fu pentru mină. Patch raportă

că Bill se instalase deja şi se dovedise că valora greutatea lui în argint pur. Cel de-al doilea filon fusese deschis şi producea un minereu de o calitate excelentă. Când Ryder îi spuse că aveau banii pentru mai mult argint viu, Patch bătu din palme.

— Ne-am putea descurca, domnule Courtney! Pot să plec mâine în Massawa, exclamă el. Trei zile din cinci mi-am tot spus că a fost o nebunie să încercăm, dar în sfârşit se dovedeşte că ai avut dreptate, adăugă el, apoi ezită. Cu siguranță, acum avem suficienți bărbați dornici să mânuiască un târnăcop, dacă au puterea pentru el.

— Ce vrei să spui, Patch? întrebă Ryder.

— M am tot întrebat cum să-ți spun, domnule Courtney, spuse el şi îşi scărpina bărbia, dar o să vezi singur într-un minut. Pesta bovină s-a răspândit de la Asmara până la Adowa, iar recolta a fost slabă. N-au mai rămas suficiente animale să are pământul ca lumea. Oamenii flămânzesc.

Amber îşi puse mâna pe brațul lui Patch.

— Au venit vreunii la noi?

Dacă observase că acesta era primul lucru pe care-l spusese ea de când se întâlniseră sau dacă văzuse umbrele de sub ochii ei, Patch nu făcu totuşi nicio remarcă în acea direcție.

— Vezi cu ochii tăi, domnişoară Amber.

În timp ce vorbeau, urcau panta care-i ducea la platoul de deasupra minei şi a taberei.

— O, Doamne, spuse Amber.

În fața lor, împrejurul clădirii bucătăriei şi al adăposturilor pe care o construise Amber în timpul sezonului ploios, dar şi pe versantul larg din spate al dealului, stăteau grupuri mici de bărbați, femei şi copii, împrăştiați prin ierburile mişcătoare. Când Amber şi ceilalți apărură la orizont, aceştia priviră în sus. Păreau cu toții amețiți, sfrijiți şi epuizați. Unii copii aveau abdomenele

bombate. Alții stăteau întinşi fără să se mişte, de parcă nu mai aveau putere nici măcar ca să-şi ridice capul. Ea presupuse că erau peste o sută.

Amber o auzi pe Saffron icnind şi propriii ei ochi se împăienjeniră de lacrimi. Se gândi la luxul din Addis, la acei boi fripți, la bogăția pieței şi simți un flux fierbinte de furie şi ruşine. Tigray suferea şi flămânzea, chiar când florile înfloreau în jurul lor cu o asemenea frumusețe; părea teribil de crud.

Amber le recunoscu pe soția lui Patch, Marta, şi pe alte femei din tabără mişcându-se printre ei, oferindu-le bucăți de pâine din coşurile lor şi umplând cupe cu apă din ploştile pe care le cărau pe umeri.

— Au început să ajungă acum o săptămână, domnişoară Amber, de peste tot din Tigray, şi este aceeaşi poveste de fiecare dată: bandiți sau soldați care le iau orice au de mâncare şi vitele care mor, spuse Patch scărpinându-şi barba ițită sub bărbie. Tânărul Tadesse şi cu doamna mea au organizat ajutorul până la venirea voastră. Şi-ți spun acum, îmi pare rău pentru fiecare cuvânt de împotrivire pe care ți l-am spus în timp ce-mi furai proptele de lemn pentru adăposturile alea şi pentru că am fost atât de strict cu rezervele de materiale pentru tine. Femeile au copt pâine în schimburi toată noaptea, iar preotul se roagă aici cu ei în fiecare zi. Pare să le ofere puțină mângâiere.

Amber nu-i răspunse, ci o luă la pas prin iarba joasă ca să i se alăture Martei. Câtă vreme Menelik şi Alula se confruntau, de la Addis nu avea să vină niciun ajutor. Depindea de ei.

Saffron privi cum o luă sora ei în jos. Nu se gândi nicio clipă că îngrijirea acestor oameni o va face pe sora ei să nu mai sufere pentru Penrod, dar cel puțin avea s-o țină ocupată cu lucrul şi s-o împiedice să dispară total în acea

durere. Pentru un moment, fu recunoscătoare pentru pestă, apoi îşi veni în fire şi îşi scutură capul. Bebeluşul gunguri.

— Câteodată, Penelope, mama ta nu-i deloc o persoană bună, îi şopti ea copilului.

Apoi, împreună cu Ryder şi Patch, o luă pe urma lui Amber înspre tabără.

*

Penrod părăsi în tăcere lazaretul în ziua de după ce-i înfrânsese pe cei trei bărbaţi care încercau să-i jefuiască. Îşi luă la revedere numai de la Farouk, care-i spuse să păstreze traducerea din Romi, şi de la negustorul de mătăsuri, care-i dădu regina de fildeş din setul său de şah. Bărbaţii împărţiră puţine cuvinte de rămas bun, dar o făcură cu căldură de ambele părţi.

Penrod merse pe jos cele zece mile până în Cairo gândindu-se la violenţa zilei precedente. Abilităţile sale de luptător nu păreau să fi suferit de pe urma lipsei de antrenament, iar mintea îi era mai clară şi simţurile mai ascuţite decât îi fuseseră vreodată. Nu simţise nicio mânie în timpul luptei, iar pe omul care-i ameninţase viaţa îl omorâse fără plăcere sau vină. Acţionase aşa cum fusese necesar ca să-i apere pe oamenii la care ţinea, iar asta îl făcea mai puternic. Furia mocnită, care-i fusese ca un camarad pentru atât de mult timp, îl părăsise, mândria îi era temperată de compasiune, iar el vedea lumea din jurul lui cu o claritate nouă. Dar când ajunse în oraş şi auzi bolboroseala vocilor în jurul său, cu simţurile asaltate de zgomot şi culoare, simţi din nou acea bucurie pe care o trăise în infirmerie şi pe acoperişul însorit. Îl făcu să zâmbească. Îşi aruncă bocceaua pe umăr şi merse să-l caute pe Yakub.

Penrod îl îmbrăţişă şi fu surprins să-l vadă pe vechiul său prieten izbucnind în lacrimi. Apăru Adnan, care se întreba ce era zgomotul acela, iar Penrod fu şocat să vadă că băiatul

pe care-l urmărise peste acoperişuri era acum un tânăr înalt şi subţire, cu părul negru ca tăciunele tăiat destul de lung.

Odată ce fură siguri că nu era o fantomă, se ocupară să-l facă pe Penrod să arate iar ca un european. Yakub păstrase un cufăr cu lucrurile lui vechi, care-l aştepta, inclusiv câteva obiecte de valoare. Ace de cravată, butoni de aur şi ceasul de buzunar cu afişaj direct, din aur de 18 carate, pe care i-l dăduse Amber. Penrod păstră ceasul. Îl rugă pe Adnan să vândă restul. Apoi folosi banii să cumpere echipament de crichet şi o cutie drăguţă cu bomboane de trandafiri pentru Cleopatra şi le trimise la lazaret ca prietenii săi să ştie că se gândea încă la ei.

Yakub insistă să-l bărbierească el însuşi pe Penrod şi, când îi puse în faţă o oglindă de mână din lemn de mahon, acesta se privi surprins. Se uita la un străin cunoscut.

Yakub îi scutură firele de păr tăiate de pe guler.

— Deci, *effendi,* încotro?

*

În acea seară, colonelul Sam Adams se afla la club, ca de obicei. Îşi petrecuse ziua adâncit în telegrame şi informări din Londra, încercând să-şi dea seama în ce parte băteau vânturile politice din Europa, iar acum era dornic să lase în urmă astfel de griji. Totuşi, acestea continuau să-i pâlpâie în minte în timp ce-şi bea primul cocktail la bar. Unul dintre ofiţerii tineri încerca să-l impresioneze cu propriile sale păreri despre climatul actual din Africa, ultimele conferinţe din Berlin, ambiţiile francezilor şi situaţia curentă din Sudan. Sam încercă să menţină un şir de mormăieli politicoase în vreme ce-l ignora, când simţi o prezenţă lângă el.

Era un alt ofiţer tânăr, proaspăt sosit pe vapor, dar care părea ciudat de stresat. Sam simţi că neliniştea tânărului era din cauza a ceva mai important decât că se găsea în

prezența atâtor ofițeri superiori. Sam ridică mâna ca să oprească debitul celuilalt ofițer.

— Ce este, Patterson?

— Domnule, vă aşteaptă un domn. Nu vrea să intre. Spune că nu mai este membru, explică Patterson, îşi trecu mâna tremurânda prin păr, iar vocea îi scăzu până la intensitatea unei şoapte. Domnule, spune că se numeşte *Penrod Ballantyne.*

Sam îşi puse paharul pe marmura barului şi-l urmă imediat pe Patterson prin sală, pe lângă fântâni şi ferigi, pe lângă femeile împodobite cu bijuterii şi bărbații în uniforme sau haine de seară, prin explozia dopurilor de şampanie şi vacarmul conversațiilor autosuficiente, în hol şi de acolo afară, în stradă.

În umbra din partea îndepărtată a drumului stătea un om. Sam se grăbi spre el, prima oară sceptic, apoi, când văzu din nou fața şi statura aceea familiară, aproape că începu să alerge. Se opri la un yard distanță de bărbat. Era el, deşi lui Sam i se păru că vedea ceva diferit în alură. Părea mai bătrân şi era slab, dar părul şi mustața îi erau tunse îngrijit, iar îmbrăcămintea lui – un costum european bine croit, dar modest – era nou-nouță.

— Penrod! spuse Sam. Am crezut c-ai murit!

Penrod râse.

— Am fost aproape, Sam.

Întinse mâna, iar ochii îi deveniră serioşi.

— Am venit să te rog să mă ierți, Sam. Ai încercat să mă ajuți, iar eu m-am purtat foarte urât cu tine.

Nu spuse mai mult şi nu oferi nicio justificare. Nu avea nicio insinuare arogantă în voce care să-i facă scuza lipsită de sens, doar tonul acela sincer şi mâna întinsă.

Sam i-o luă şi-l îmbrățişă cu putere, apoi îl ținu de umeri cu mâinile întinse. Atunci când răspunse, fu surprins să simtă că i se punea un nod în gât şi vocea îi suna spart.

— Mă bucur că eşti viu, Penrod.
— Asta e mult mai mult decât merit, prietene. Acum nu prea-mi găsesc rostul. Crezi că tu sau Maiestatea Sa vă mai puteți folosi de mine?
Torțele care erau aşezate de-a lungul drumului tremurară în briza uşoară a serii, aruncând umbre peste fețele lor. Sam se gândi la grămezile de hârtii de pe biroul său, la curenții ciudați care se fugăreau între ei prin Europa şi Africa şi la rapoartele pe care le citise despre relația dintre guvernul de la Roma şi noul împărat al Etiopiei, un rege luptător interesant, pe nume Menelik.
— Deci te-ai întors? spuse Sam. Şi vrei să porți din nou uniforma? Să fii ofițerul meu de informații?
— M-am întors şi vreau, dacă mă primeşti.
Îl bătu pe Penrod pe umăr.
— Te primesc, băiete drag. Fireşte că te primesc.

*

Colonelul Sam Adams atinse pentru prima oară în discuție cu Penrod subiectul prăbuşirii ducelui de Kendal la câteva zile după reîntâlnirea lor. Penrod refuză să confirme că fusese implicat în orice fel. Sam îl îmboldi, îl tentă cu zvonuri nebuneşti, îl flata şi comandă cea mai bună şampanie din pivnițe, dar Penrod rămase impasibil. Într-un final, Sam se declară învins şi îşi ridică mâinile în sus.
— Atunci păstrează-ți secretele! Doamne Dumnezeule, tu ai putea învăța până şi o scoică să-şi țină gura închisă.
Erau aşezați într-un colț retras al verandei Hotelului Shepheard, cu o sticlă de Krug perfect răcit, înfăşată ca un copilaş în pânză apretată şi aşezată în frapiera de argint dintre ei. Afară, dincolo de fotoliile de răchită şi de fețele de masă de in, dramele obişnuite ale oraşului Cairo se rostogoleau prin dreptul lor în explozii de culoare şi într-o babilonie de limbi aflate în competiție.

— Cu siguranță, discreția nu este o caracteristică proastă pentru un ofițer de informații, spuse Penrod cu o voce moderată.
— Destul de adevărat, mormăi Sam, dar presupun că, deşi nu ai nicio legătură personală cu cazul, ai putea fi interesat de un raport de la fața locului despre corpul ducelui.
— Presupun că da, răspunse Penrod, ridicând paharul ca să examineze cu un ochi de expert explozia bulelor.
Rumi numea bogăția peste poate o boală subtilă, dar acelaşi poet recomanda trăirea vieții cu entuziasm, iar vinul vechi, din 1881, era superb.
Sam îi spuse tot ce văzuse: distrugerea casei, biroul încuiat, seiful gol şi cadavrul îngrozitor de desfigurat. De-a lungul prezentării, Penrod îşi menținu o expresie de interes politicos.
— Şi l-ai găsit pe secretar, pe Carruthers?
— Nici urmă de el, spuse Sam întinzându-şi picioarele şi încrucişându-şi-le pe glezne. L-am căutat şi n-am fost singurii. Nu avea rude în viață şi, deşi am ținut sub observație câteva dintre vizuinile sale şi asociații din Paris şi Londra, nu a ieşit la iveală.
— Ciudat, spuse Penrod încet. Şi spui că seiful era complet gol?
— Era. De ce întrebi?
Penrod îşi bău şampania, savurând cu atenția cuvenită aromele complexe de cremene şi fructe.
— Simplă curiozitate, Sam. Atâta tot.

*

După o lună în Cairo, Penrod călători în Anglia să-i întâlnească pe fratele său, baronetul, şi pe cumnata sa, Jane. Fură copleşiți de fericire să-l vadă viu şi îi iertară dispariția cu o promptitudine plină de bună-dispoziție, care-l făcu să se simtă smerit. Timp de câteva săptămâni, Penrod

fu reținut la Londra în discuții cu Ministerul de Război despre situația din Sudan şi dineuri cu ofițeri superiori şi politicieni. Într-un final, reuşiră să se retragă pe moşiile din Scoția pentru câteva partide de vânătoare, iar Jane se folosi de ocazie ca să întrebe de Amber.

— Am devenit foarte ataşată de domnişoara Benbrook, spuse ea în timp ce el îşi ridica puşca. Ai ştiri despre ea?

— Nu am, spuse el şi trase.

Fusese singura țintă pe care o ratase toată ziua, iar Jane nu încercase să-l preseze mai tare.

La întoarcerea în Cairo, câteva luni mai târziu, fu convocat la birourile comandantului şef, generalul Kitchener. Când ajunse, îl găsi pe Sam Adams în biroul sirdarului[48] şi le dădu celor doi atât raportul său cu privire la condițiile curente ale corpului de cavalerie pe cămile, cât şi sugestiile sale pentru antrenamente viitoare. Kitchener îi aprobă sugestiile fără comentarii.

— Foarte bine. Pe loc repaus, maior.

Penrod îşi prinse mâinile la spate.

— Maior Ballantyne, ai făcut treabă bună cu oamenii ăştia, dar comportamentul tău n-a fost întotdeauna cum mă aştept de la un om cu rangul şi experiența ta. Colonelul Adams îmi spune că pot să am încredere în tine, iar eu am o treabă pentru care numai tu eşti potrivit. E nevoie de un om pe care să mă pot baza, care să acționeze independent, dar nu ca un dezertor afurisit. Eşti acel om?

— Sunt, domnule.

Simți privirea pătrunzătoare a generalului îndreptată către el. Kitchener era un comandant îndrăzneț şi decis pe câmpul de luptă şi un lider superb. Era exigent, însă era şi

---

48 Rang militar echivalent cu cel de general-colonel, dat comandantului **ş**ef al armatei britanice din Egipt între anii 1883-1937.

loial, şi avea încredere în instinctele sale. Penrod ştia că decizia pe care o lua acum acest bărbat musculos ca un gladiator avea să fie factorul decisiv în viitoarea sa carieră militară. Spre surprinderea lui, descoperi că-şi dorea să fie din nou în centrul evenimentelor. Farouk avusese dreptate.

— Foarte bine, spuse într-un final Kitchener. Am nevoie de tine în Massawa. Vreau să ştiu ce fac italienii în Eritreea şi ce plănuiesc. Am nevoie de o estimare a puterii şi conducerii mahdiste din sudul Sudanului şi vreau să ştiu dacă prietenii noştri din Aden[49] şi Somaliland[50] trebuie să-şi facă griji cu acest nou împărat Menelik. Vreau rapoarte regulate şi mă aştept de la tine să pui mâna pe cele mai bune informații de la ofițerii superiori italieni. Înțelegi?

— Da, domnule.

— Vei fi pe cont propriu. Înțelegerea noastră cu prietenii noştri italieni este că îi vei sfătui în bătăliile lor cu dervişii şi că vei face schimburi de informații despre recrutarea şi antrenarea trupelor native. Sunt al dracului de mândri de *askari-i*[51]-lor. Vezi dacă putem afla ceva folositor pentru forțele noastre. Şi trimite-mi şi informația aia.

— Da, domnule.

---

[49] Oraş-port important în sudul Peninsulei Arabice, în Yemen-ul de azi, aflat sub stăpânire britanică între anii 1839-1967.

[50] Aici este vorba de Somalia Italiană (1889-1936), una din cele trei colonii importante din Cornul Africii, celelalte două fiind Somalia Franceză (1896-1967, Djibouti de azi) şi Somalia Britanică (1884-1940 şi. Respectiv, 1941-1960, regiunea autonomă Somaliland de azi).

[51] Soldaţi băştinaşi care au activat în diverse armate coloniale europene, în special din Africa de nord, centrală şi de est.

— Înțeleg că ai prieteni în cercuri regale. Italienii n-ar fi aşa de primitori cu nici un alt ofițer, adăugă Kitchener.

Aruncă o privire spre o notă informativă de pe biroul lustruit din fața lui, acoperită cu scrisul drept şi greoi al lui Sam Adams.

— Ce dracu' e Ordinul Gărzii Regale Romane?

— Am înțeles că pot să vând brânză de capră în piață, domnule, spuse Penrod. Dar numai în anumite sâmbete.

Gura lui Kitchener zvâcni într-un zâmbet rar.

— Excelent. O să pleci în Massawa vineri.

*

Penrod făcu aranjamente pentru plecarea sa. Yakub şi Adnan acordară o mare atenție bagajului său, iar încăperile răsunară de ordinele şi blestemele lor când găseau un obiect de îmbrăcăminte într-o stare mai puțin decât perfectă.

Noul rol al lui Penrod era undeva între ofițer de informații şi diplomat. Trebuia să-i observe şi să-i sfătuiască pe italieni, dar, mai mult decât atât, trebuia să-i trimită lui Kitchener părerile sale în legătură cu schimbările din Eritreea. Araba sa fluentă, ca de altfel şi italiana sa fluentă, aveau să-i dea posibilitatea de a studia pământul şi oamenii, şi fu sigur că claritatea şi chibzuința pe care le descoperise în lazaret aveau să se dovedească la fel de avantajoase.

Şi avea să fie mai aproape de Amber. Nu fusese niciodată departe de gândurile lui, iar vechea convingere că ea era pe drept a lui îl durea încă. Nu avea să mai iubească vreodată o femeie aşa cum o iubise pe ea şi spera că, dacă li s-ar fi intersectat din nou cărările, ea avea să observe că el se schimbase. Între timp, îi dorea sincer fericire şi îşi pregătea misiunea cu o minuțiozitate tăcută.

*

Numărul refugiaților disperați după ajutor care ajunseră în Tabăra Courtney în următoarele luni scăzu şi crescu.

Imediat ce oamenii îşi recăpătau puterile, fie încercau să se întoarcă la terenurile lor agricole, fie o luau spre sud, înspre zone neafectate încă de pestă bovină sau secetă. Unii se aciuaseră acolo. Bărbaţii cerură de lucru la mină, iar familiile lor construi ra alte case permanente lângă biserică. Populaţia Taberei Courtney crescu rapid, dar bogăţia celui de al doilea filon era aşa de mare încât se găsea muncă disponibilă pentru oricine dorea.

Nu fiecare familie ajungea la ei în timp util. De mai multe ori, câte o mamă, emaciată sau epuizată, îşi puse copilul în braţele lui Amber, se aşeză pe pământ şi nu se mai ridică niciodată. Micul cimitir se umplu.

Refugiaţii erau hrăniţi cu pâine, lapte de capră, alune şi fructe. Era o dietă destul de săracă, dar le oferea puţin timp şi o şansă să-şi recupereze puterile. Dar Ryder spuse clar că muncitorii erau hrăniţi întâi. Foamea ducea la neatenţie şi, în lumea neiertătoare a minei, asta ducea la accidente şi la moarte. Erau încă obligaţi să-şi forţeze fiecare muşchi ca să atingă ţintele puse de Menelik. Şi familiile muncitorilor aveau nevoie să fie bine hrănite. Dacă sufereau de foame copiii unui muncitor, acesta avea să-şi împartă raţia cu ei, aşa că era esenţial ca toţi să aibă rezerve suficiente, oricare ar fi fost nevoile refugiaţilor. Cu toate astea, Ryder observă că unii dintre muncitorii lui păreau să piardă în greutate şi descoperi, spre furia sa, că unele dintre femei duceau încă raţii de mâncare refugiaţilor. Atunci decise să dea câte o puşcă fiecărui bărbat sau băiat, cu muniţie din arsenalul taberei. Când nu lucrau în mină, erau trimişi la vânătoare. Căprioarele micuţe şi păsările pe care le împuşcau erau duse în bucătăria refugiaţilor pentru a fi transformate în fierturi şi supe hrănitoare. Moralul crescu dramatic, iar bărbaţii începură să se mândrească mereu cu dibăcia lor în mânuirea puştii.

Lunile deveniră un an, apoi doi. Călătorii şi negustorii se opreau din când în când în tabără, aducându-le veşti din lumea de afară. Menelik emise un protest oficial către regele italian Umberto în legătură cu clauza disputată din tratat, în vreme ce Ras Alula şi Mengesha făcuseră o pace incomodă cu Italia. La un moment dat, primiră o scrisoare de la Bakhita. Le spunea că o văzuse pe sora lor Rebecca, că era soția favorită a lui Osman Atalan şi că avea acum doi copii: un băiat şi o fată, la fel de curajoşi şi frumoşi cum fusese ea odinioară, însă sănătatea lui Bakhita se diminua, iar ei nu mai aveau de ce să aştepte să mai primească veşti de la ea.

Amber se duse şi ea la vânătoare în trecătorile şi văile din apropierea taberei. O apăsau responsabilitățile pe care şi le luase, dar descoperi că putea uita de ele pentru o vreme dacă mergea pe cărări adânc în munți. În mod normal, însoțitorul pe care-l lua cu ea era Tadesse. Nu încerca s-o distingă cu vorbărie şi nu manifesta niciun interes pentru trasul cu puşca. Venea în căutare de plante şi ierburi de leac. Se păstra încă la distanță de Ryder şi lucra cel mai mult cu Amber, printre refugiați.

Într-o după-amiază, spre sfârşitul sezonului uscat, se îndepărtaseră de tabără mai mult decât de obicei, urmând un arc larg într-o parte a munților pe care n-o ştiau. Când ajunseră pe o culme, Amber observă un *tuku*[52] izolat, la jumătate de milă distanță, pe următorul versant. I-l arătă lui Tadesse.

— Dacă nu e fum, nu sunt oameni, domnişoară Amber. Ar trebui să păstrăm distanța. Pot să miros moartea de aici.

Amber ezită, apoi dădu din cap.

---

52 Colibă tradițională etiopiană, rotundă, realizată de obicei din chirpici pe structură de Împletituri, cu un acoperiş de paie.

— Vii sau nu, cum vrei, dar eu o să merg. Poate că înăuntru este încă cineva în viață, prea slab să plece.

Tadesse îşi dădu ochii peste cap.

— Nu sunt animale, iar câmpul nu este arat. Sunt morți şi au murit de ceva vreme. Nu vreau să fiu martor. Ajunge destulă moarte în tabără în fiecare zi.

Amber se înflăcăra.

— Atunci stai aici, spuse ea. N-o să pot să mă odihnesc dacă nu merg să văd.

Tadesse se aşeză, iar Amber o şterse fără să se uite înapoi la el. Trecu iritată prin şanțul nisipos şi urcă versantul către platoul îngust unde era aşezată coliba rotundă cu acoperiş de stuf. Imediat ce ajunse la nivelul ei, îi căzu inima în piept. Tadesse avusese dreptate. Putea simți suferința în aer. Gardurile cu spini, ridicate ca să protejeze animalele domestice, erau dărâmate şi stricate. Pe jos, în praf, erau câteva oase de animale, aruncate de animale de pradă sau alți prădători. Iar tăcerea avea o adâncime, o calitate datorită căreia Amber ştiu că se afla în prezența morții. Privi peste umăr. Tadesse stătea pe pământ, cu genunchii adunați la piept, trăgând de firele de iarbă ştearsă şi uscată de la picioare. Amber fu străfulgerată de mânie, dar nu împotriva lui Tadesse. Acesta era un loc teribil ca să-ți faci o casă. Pământul era sărac, iar vegetația rară. Se mira cum se aşteptaseră să supraviețuiască sezonului uscat chiar şi într-un an bun. Îşi făcu drum prin baricada de spini şi salută. Nu veni niciun răspuns. Chiar şi sunetele naturale ale vântului şi păsărilor păreau să se fi redus în totalitate. Când se opri în pragul uşii colibei, o lovi un miros dulce şi prăfos, iar ea îşi acoperi gura cu eşarfa. Pe mijlocul podelei de pământ zăceau trei cadavre, semi-mumificate de aerul uscat. Judecând după ce rămăsese din îmbrăcămintea lor, era o familie – un bărbat, o femeie şi un copil. Erau întinşi unul lângă altul, femeia ținea copilul în brațe şi bărbatul, cu

un braț peste amândoi, îi trăgea cu ultimele forțe aproape de el. Amber se întrebă dacă fuseseră morți deja când se întinsese lângă ei.

Animalele care se înfruptaseră din trupurile animalelor domestice nu se atinseseră de ei. Amber spuse câteva cuvinte din ceremonia funerară a Bisericii Copte – numai Dumnezeu ştia cât de des le auzise de când începuseră să sosească refugiații – apoi se strecură afară şi împinse la loc tufele cu spini. Erau probabil tineri, prea tineri ca să-şi permită un teren arabil de calitate, dar se căsătoriseră oricum. Şi-i imagină cum veniseră aici, plini de speranțe, cu unul sau doi boi, şi cum trebuia să li se fi preschimbat acele speranțe în disperare când animalele se îmbolnăviseră brusc şi muriseră.

Începu din nou să coboare pe cărare, pierdută în imaginile familiei decedate, dar abia când ajunse la jumătatea pantei privi în sus şi-l văzu pe Tadesse gesticulând către ea. Se întrebă de ce n-o strigase. Probabil că la baza şanțului se ascundea un *dik-dik* sau o capră sălbatică. Se opri, îşi luă arma de pe umăr, o încărcă şi apoi privi din nou în sus spre Tadesse, aşteptându-l să-i arate unde anume era prada. Se întrebă cum avea să-i mimeze el ce se ascundea în hățişuri. Probabil avea să-şi îndoaie mâinile dacă era vorba de o potârniche de munte sau să-şi facă coarne din mâini dacă era un *kudu,* deşi era puțin probabil ca o asemenea creatură să-i fi permis să se apropie atât de mult. Tadesse îşi desfăcu degetele şi mimă gheare care spintecau aerul.

Amber îngheță. Tadesse arătă în dreapta jos. Imediat, auzi un geamăt mârâit şi gros, şi se întoarse. Era o leoaică, la mai puțin de zece picioare depărtare de ea, cu urechile date pe spate, cu colții de trei inci expuşi, cu capul jos şi umerii ridicați, gata să sară în față. Timpul se opri în saltul fiarei uriaşe, ca umbra unei mişcări, în blana pârlită de

soare, în muşchi şi lumină, şi în străfulgerarea acelor ochi galbeni şi înspăimântători. Amber trase de la înălțimea şoldului, iar glonțul pătrunse prin spata leoaicei, dar aceasta fu aruncată mai departe în aer de forța săriturii. Amber se dădu înapoi, cât să n-o ajungă ghearele, şi leoaica se prăbuşi întinsă în fața ei. Labele ei imense răvăşeau praful în timp ce încerca să se ridice din nou în picioare. Amber reîncărcă şi trase a doua oară, țintind cu grijă între ochii scânteietori şi galbeni ai leoaicei. Creatura se ridică pe picioarele din spate şi se prăbuşi într-o parte.

Amber simți cum i se muiau picioarele şi se trezi aşezată pe potecă, tremurând de parcă i-ar fi turnat cineva o găleată de apă rece în cap. Tadesse alergă spre ea pe pantă în jos, dar, când ajunse, ea nu putu face altceva decât să se uite la el cu gura deschisă.

— Ce...? Tadesse rămase mut.

Îşi puse o mână pe umărul ei în timp ce ea continua să tremure.

— Domnişoară Amber?

— *Dehina nenyi*[53] – sunt bine, Tadesse.

Se întinse spre bidonul cu apă, dar degetele îi tremurau prea tare ca să poată să deşurubeze capacul. El i-l luă din mână, îl desfăcu şi i-l dădu, apoi se întoarse cu spatele până când ea îşi reveni.

Bău mult în vreme ce marginea bidonului îi zăngănea pe dinți.

Tadesse se aplecase şi mângâia cu mult respect coastele calde ale leoaicei. Amber se ridică în picioare. În Tigray, să ucizi un leu era un semn de mare onoare. Leii învățaseră atâta lucru şi se păstrau la o distanță decentă de oameni, în afara cazurilor când erau bolnavi sau înfometați, dar chiar

---

[53] În limba amhar**ă**, în original.

şi atunci prădau doar animale rătăcite de la marginea satelor. Amber nu putea înțelege de ce o atacase creatura. Avu din nou o viziune cu colți şi gheare şi, tremurând din tot corpul, îşi ridică puşca.

— Şşşt. Şuieră Tadesse şi arătă către tufăria care se mişca.

Amber se strădui să reîncarce arma, dar degetele îi erau acum neîndemânatice şi abia vedea. Lumea se scufundă în lumină şi îşi simți ochii învăluiți în ceață. Apoi îl văzu pe Tadesse cum se relaxează şi clipi din greu ca să-şi clarifice privirea. Un pui de leu, care nu avea mai mult de câteva săptămâni, apăru la marginea hățişului şi îi examina cu capul într-o parte, scuturându-şi urechile negre. Ei nu se clintiră, aşa că puiul înainta şi îşi împinse botul în coastele mamei sale moarte. Gâfâi şi mieună, apoi se aşeză într-un mod ciudat şi strănută.

— Omorâți-o, domnişoară Amber, spuse Tadesse. E mai blând din partea dumneavoastră să folosiți un glonț decât s-o lăsați aici să moară de foame.

Amber privi puiul de leu. Se ridicase înapoi pe cele patru picioare, ținându-şi coada neagră drept în spate. Mormăi şi scoase din nou un sunet lung de durere în timp ce-şi freca nasul de mama sa, fără să primească însă vreun răspuns de la hoitul care se răcea. Amber îşi trecu mâna prin părul ei blond privind-o, o fiară mică, singură în sălbăticie.

— Nu. Este a mea, o iau acasă.

Tadesse o privi dintr-o parte.

— Domnul Ryder nu va fi mulțumit. O să omoare puii şi o să le sperie pe femei.

Amber îşi ridică bărbia.

— O să-i spun Hagos[54] şi o s-o duc sus, dincolo de livadă. O s-o învăț să vâneze. Domnul Ryder nu este soțul meu – nu poate să-mi spună ce să fac.

— Hagos – vă numiți leul „fericire”? Sunteți nebună, domnişoară Amber, spuse Tadesse.

— Am nevoie de puțină bucurie, Tadesse, şi poate că-s nebună, dar acum sunt o femeie nebună cu o leoaică.

*

În acea după-amiază, Amber îşi mută lucrurile pe pământul de deasupra livezii, îşi instală un cort şi îşi făcu un rost împreună cu mica leoaică. În prima noapte, Hagos plânse, mici suspine mieunate care-i frângeau inima lui Amber, şi refuza să mănânce, dar, cu puțină vreme înainte de revărsatul zorilor, se băgă în patul de campanie al lui Amber, iar dimineața acceptă să bea lapte de capră.

Trecură două zile până îndrăzni Amber să coboare în tabără şi să facă față opoziției. O găsi pe Saffron cu copiii ei pe malul plin cu pietricele al râului. Când se întorseseră din Addis, Leon fusese mai degrabă gelos pe bebeluş. Credea că Penelope fusese un dar, ca maşina de scris a lui Amber şi culorile lui Saffron, şi tot repeta s-o dea înapoi. Dar în ultimele luni devenise chiar protector față de fetiță şi fu aproape la fel de mulțumit ca părinții ei când aceasta făcu primii paşi.

Evident, Penelope credea că fratele ei era un fel de zeu şi plângea când fugea cu prietenii lui mai repede decât putea ea să se mişte după el. Acum îl avea pentru ea, iar el îi explica secretele de pe malul râului, în vreme ce Saffron îi privea de la o distanță moderată. Amber veni şi se aşeză lângă sora ei.

---

[54] În limba tigrinyi în original.

— Ryder e foarte supărat pe mine, Saffy? spuse ea după o clipă.

Saffron nu se întoarse, dar Amber îi prinse zâmbetul.

— Da, este destul de supărat. Spune că asta-i încă o ispravă de-a ta. Nu te îngrijora, încearcă o nouă metodă mâine să folosească şi mai puțin argint viu în moară şi n-o să fie în stare să se gândească la nimic altceva pentru o săptămână sau două. Asigură-te numai c-o ții pe Hagos departe de el.

Amber întoarse între degete marginea care atârna din baticul ei subțire.

— Îmi pare rău.

Saffron dădu din umeri.

— Pe mine nu mă deranjează. Dar te tot cerți cu el, Amber. Şi cearta cu el e treaba *mea.*

Îşi mută corpul ca să se poată uita la sora ei. Amber îşi ridică puțin umărul încercând să se ascundă de acea privire iscoditoare.

— Nu vrei să te căsătoreşti cu Bill, nu-i aşa? Atunci te-ai putea certa cu el.

Amber dădu din cap, dar Saffron insistă.

— Eşti sigură? Este puțin mai în vârstă, dar se pricepe la cărți şi tu ai nevoie de cineva cu care să poți vorbi despre astfel de lucruri. Şi te place. L-am văzut privindu-te fix; toți l-am văzut.

Amber se întinse şi luă de jos o pietricică de râu gri şi netedă pe care o răsuci iarăşi şi iarăşi în palmă.

— Nu. Nu-mi place cum mă priveşte fix, Saffy. Când vine vorba de el, ceva nu-i chiar în regulă. Nu crezi? Spune lucrurile care se cuvin şi se poartă cum se cuvine, dar e ca şi când ar fi făcut din hârtie. Mă simt de parcă aş putea să trec cu degetul prin el. Lui Ryder îi place?

Saffron se foi.

— Nu chiar. A spus aproape acelaşi lucru, deşi nu într-un mod atât de scriitoricesc.

Tăcură o vreme. Leon îi dădu lui Penelope o piatră şi ea se uită fix la ea, paralizată de recunoştinţă, în timp ce el hoinări puţin mai departe. Amber lăsă să cadă înapoi pe mal piatra pe care o ţinea.

— Nu mă pot abţine, Saffy. Dacă nu întâlnesc un alt bărbat ca Penrod, cred că te-ai pricopsit cu mine. Şi nu cred c-aş fi o nevastă etiopiană foarte reuşită.

Saffy râse puţin.

— Nu, ai bate mai departe la maşina ta de scris în timp ce ţi s-ar arde tocana şi ţi-ai petrece atât de mult timp zgâindu-te la stele că nu te-ai mai scula suficient de devreme ca să pregăteşti micul dejun, spuse ea, apoi îşi puse mâna peste cea a surorii sale. Te gândeşti mereu la Penrod, aşa-i?

Amber privi fix în apă.

— Da.

— Dar ştii, nu-i aşa, că şi dacă te-ai fi întors în Cairo, nu l-ai fi putut salva de opiu?

— Ştiu, Saffy. Mă doare, dar ştiu că Penrod era genul de bărbat care trebuia să-şi găsească singur calea. Totuşi cred că am sperat întotdeauna că drumul îl va duce înapoi la mine. O parte din mine nu va accePta niciodată că nu mai e.

Saffy o strânse de mână, iar Amber îşi îndreptă spatele.

— Hagos şi cu mine o să stăm mai sus de livadă. O să mă îngrijesc în continuare de grădini şi de refugiaţi şi am început să scriu din nou, Saffy Să scriu cu adevărat.

Saffron suspină de bucurie.

— Asta-i bine, presupun. N-o să te simţi singură, nu-i aşa?

Amber râse.

— O să te văd în fiecare zi, draga mea. Aşa că nu, n-o să mă simt singură.

*

Când Penrod ajunse în Massawa, găsi portul noii colonii Eritreea plin de viață şi încredere. Coloniştii italieni începuseră să cultive pământul dimprejurul oraşului Asmara. Portul era plin de clădiri noi, iar străzile erau împresurate cu uniforme italiene. Prima oară se îndreptă către reşedința guvernatorului ca să-şi prezinte recomandările şi scrisorile de introducere. Una dintre scrisori era din partea lui Lucio şi, dacă Penrod avusese vreodată nevoie de o demonstrație de putere şi influență a prietenului său din şcoală, o găsi în reacția pe care o produseră semnătura şi sigiliul său. Penrod fu introdus la generalul Baratieri[55], guvernatorul militar şi civil al noii colonii.

Odată rezolvate formalitățile şederii sale, Penrod o luă pe străzi privind oamenii şi lăsându-se infuzat de starea din oraş, aşa cum gustă vinul un cunoscător. Soarele arunca o strălucire argintie peste întreaga scenă. Arabii se târguiau zgomotos cu negustorii tuciurii din interiorul continentului. Femei cu părul împletit în şuvițe strânse, cu încheieturile şi gleznele zornăind de podoabe şi brățări delicate de argint, hărțuiau comercianții şi se salutau în arabă, amhară şi italiană. Ofițerii se plimbau prin piață la braț cu localnice şi fiecare femeie care ținea de braț un ofițer avea în spatele ei un servitor care alerga cu o umbrelă de soare franjurată şi viu colorată. Una dintre ele, de o frumusețe ieşită din comun, îl văzu privind-o şi Îşi ridică întrebător sprâncenele delicate. El dădu din cap infim în semn de regret, iar ea-i răspunse cu o ridicare din umeri la fel de mică şi cu un zâmbet pierdut. Era o întreagă scenă de flirt în spațiul a zece yarzi. Aşa că, se gândi el, localnicii erau gata să profite

---

[55] Oreste Baratieri a fost un general italian, guvernatorul din Eritreea între anii 1892-1896.

de nou sosiți şi să trăiască împreună cu ei paşnic, cel puțin aici.

Penrod se auzi strigat şi văzu un grup de ofițeri italieni stând sub copertina unei cafenele din apropiere. Li se alătură şi descoperi că unul dintre ei, căpitanul Toselli, locuia în acelaşi loc cu el. Când se aşeză, chelnerul auzi că era englez, iar orchestra jalnică din interiorul cafenelei se lansă într-o încercare curajoasă să cânte imnul național britanic.

Ofițerii râseră şi, plini de umor, închinară un toast pentru regina şi țara lui Penrod, înainte de a-i spune că respectiva orchestră afişa această curtoazie pentru toți aceia care ajungeau aici pentru prima oară, cu toate că imnul național italian nu era specialitatea lor.

— Deci l-ai întâlnit pe Baratieri? întrebă Toselli.

Era mai degrabă scund decât înalt, cu un păr atât de des şi negru şi gene atât de lungi încât arăta aproape feminin, dar avea în el energia unui câine de vânătoare.

— L-am întâlnit, răspunse Penrod. Dar am schimbat numai câteva politețuri.

Toselli dădu din cap rapid.

— Este un om cu viziune. Țara asta are un potențial mare! O să îmbogățească Italia.

Ceilalți bărbați de la masă mormăiră, dar Toselli îi concedie cu o mişcare a mâinii şi vorbi şi mai tare.

— Are! Băieții ăştia sunt nişte idioți. Ignoră-i. Îți spun eu, pământul de aici e excelent. Îşi sărută vârfurile degetelor de parcă ar fi lăudat o cină de calitate. Solul Italiei este epuizat, l-am cultivat cinci mii de ani, dar ăsta e un loc unde țăranii noştri pot să vină să cultive hrană şi viță de vie atât de bune! Vinurile din Eritreea o să trezească invidia întregii lumi. Francezii o să se ducă să se înece în Canalul Mânecii de disperare!

Asta, cel puțin, le trezi puțin buna dispoziție camarazilor săi ofițeri.

— Şi bunurile care vin din interior! Zibete, mosc, cea mai bună cafea făcută vreodată, şi totul ajunge aici ieftin şi în abundență. Pentru prețul unei ceşti de cafea în Roma, poți să cumperi destule boabe verzi de cafea cât să încarci o cămilă.

Lui Penrod i se aduse un pahar, îl luă mulțumind din cap şi bău. Vinul era ieftin şi dur, dar avea ceva din simplitatea pământului.

— Toselli, spuse el, nu cumva eşti Pietro Toselli? Autorul lucrării *Pro Africa Italia.*

Ofițerii zâmbiră, iar Pietro îşi deschise larg brațele, de parcă ar fi adunat aplauze.

— Ai citit-o?

— Da. Mi-a dat-o prietenul meu, Lucio. Eşti un susținător pasionat.

— Sunt, spuse Pietro cu multă mândrie. Şi ai întrebări, domnule maior, după ce ai citit sugestiile mele umile?

— Una singură, spuse Penrod. Ce cred băştinaşii de planurile tale?

Pietro străluci tot.

— Sunt încântați că suntem aici! I-au obosit regii ăştia mici şi războinici lor care se tot luptă pentru fermele lor. Noi aducem stabilitate, civilizație.

Un ofițer de acelaşi rang cu Toselli, dar de două ori mai bătrân, se încruntă. Penrod îl privi dintr-o parte, întrebându-se dacă ceea ce-l făcuse să nu înainteze în rangurile militare fusese incompetența sau lipsa relațiilor. Era nebărbierit, iar pielea şi ochii aveau acea nuanță bolnăvicioasă a bețivului dezamăgit.

— Eşti un prost, Toselli. Te vezi doar cu recruți care vor de la tine lira jumătate pe zi, cu negustori sau femei care vor să te fure din buzunar, spuse el.

— Vorbesc cu foarte mulți oameni, Marco, răspunse Toselli cu o indignare comică, după care adăugă peste umăr, înspre Penrod: El este Marco Nazzari, negativistul nostru de serviciu.

Bărbatul mai bătrân îşi scutură capul mare şi îşi aşeză pe masă mâinile cărnoase.

— Am fost cu Baldesseri când s-a aventurat prin Tigray. Îți spun că puteai s-o simți. Ştii cum e când te aşezi pe un cal neîmblânzit, pe un animal frumos şi puternic, şi, chiar dacă stă liniştit pentru tine, poți s-o simți, să simți în oase că te urăşte, că tot ce face e să-şi aştepte şansa să dea cu tine pe jos dacă poate şi să-ți crape capul? Aşa se simțea în fiecare zi în care eram departe pe râul Mareb. Askuri-i tăi sunt băieți de treabă, dar sunt de aici, de lângă coastă, pe unde negustorii au trecut de mii de ani. Jumătate sunt musulmani şi jumătate vorbesc arabă. Dar sus în munți, dădu el din cap spre interior, nu vor nimic din ce vindem noi în afară de puşti, şi din alea au cumpărat deja suficiente.

Penrod ajunse la concluzia că tendința lui Nazzari de a spune ce credea fusese probabil cea care-i încetinise ascensiunea în rang. Dar asta însemna că era probabil o sursă excelentă de informații. Penrod îşi notă numele în minte.

Pietro ridică din umeri nehotărât.

— Singurul lucru de care trebuie să ne facem griji în Tigray e Alula, banditul ăla bătrân, şi l-am forțat să facă pace. Aş zice că ar trebui să ne îngrijorăm şi de dervişi, dar acum îl avem pe maiorul Ballantyne cu noi, iar el ne poate spune cum să-i înfrângem.

Se întoarse de la bătrân şi-l privi fix pe Penrod, cu ochii larg deschişi:

— Ai fost la bătălia de la Abu Klea, nu-i aşa? N-ai vrea să ne spui cum a fost?

Penrod fu fericit s-o facă. Masa deveni un plan al văii, iar cupele şi paharele se transformară în Coloana Deşertului, care formase o piață aflată sub focul dervişilor, până când căzuse în ambuscadă sub forța masivă a furcilor mahdiste.

Penrod descrise bine acțiunea, aruncând răspunsuri rapide la întrebările care veneau potop de la bărbații din jurul mesei. Când ajunse la povestirea ultimului atac, când dervişii pătrunseseră în piață înainte de a fi fost scoşi afară de trupele din spatele lor, majoritatea clienților cafenelei ascultau atenți şi se aplecau peste umerii bărbaților în uniformă să vadă fazele finale ale bătăliei.

Penrod oferi un final dramatic, măturând dervişii jos de pe masă, ofițerii şi observatorii se bucurară, iar orchestra de doi bani explodă într-un bis cu *Dumnezeu s-o salveze pe regină*[56].

*

În dimineața următoare, după o cină foarte plictisitoare la reşedința lui Baratieri, unde o femeie, soția generalului Albertone, scufundată în perle şi ignoranță, îi ținuse lecții extensive despre simplitatea frumoasă a sufletului african. Penrod se trezi devreme şi îşi luă micul dejun înainte să-l viziteze Marco Nazzari.

— Inspectez nişte recruți noi azi, îi spuse Nazzari, m-am gândit că ar fi interesant pentru tine să vezi cum anume îi gestionăm. Ți-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ai spune ce părere ai.

Penrod se bucură că băuse puțin cu Nazzari în seara precedentă.

Călăriră împreună până la un loc de antrenament plin de praf de la marginea oraşului Massawa. Aproximativ o sută

---

[56] *God Save the Queen,* în limba engleză în original, e imnul național al Marii Britanii.

de bărbaţi şi băieţi, desculţi şi îmbrăcaţi în tunicile uşoare şi pantalonii din regiune, stăteau în soare ca să fie primiţi într-unul din batalioanele băştinaşe. Penrod fu surprins să-i vadă atât de mulţi şi spuse asta.

— O, am avut parte de multe ploi, de unul sau doi ani încoace şi de o pestă bovină, spuse Nazzari. Mulţi fermieri au pierdut tot ce aveau şi speră să-şi recâştige averea familiei lucrând pentru noi. Îi lăsăm să trăiască împreună cu familiile lor, iar plata este îndeajuns încât, dacă sunt cumpătaţi şi nu se apucă de băutură, după un an sau doi îşi pot permite puţin pământ şi nişte animale.

Nazzari merse printre rândurile de recruţi, cu spatele drept şi privirea aspră, oprindu-se de fiecare dată când un recrut îi părea prea tânăr, prea bătrân sau prea uzat de boli şi necazuri ca să mai merite osteneala. Bărbaţii pe care-i concedia nu-şi arătau dezamăgirea sau dorinţa de a-l contrazice, ci se întorceau pur şi simplu şi plecau spre viitorurile lor incerte.

Odată ce Nazzari subţie rândurile până la aproximativ jumătate din numărul iniţial, încuviinţă către sergentul său *askari,* un bărbat cu ochi strălucitori, cam de vârsta lui Penrod, care purta eşarfa batalionului peste tunica şi pantalonii albi.

Sergentul salută, spuse câteva propoziţii scurte şi aspre bărbaţilor care rămăseseră şi ieşi din tabără într-un pas alergător constant. Bărbaţii îi urmară.

— Unde i duce? întrebă Penrod.

— Sergentul Ariam o să-i ducă pe pantele din nord şi apoi într-un zigzag larg înapoi aici. O să se ducă cât de departe va fi necesar ca să rămână cam douăzeci. Aceia vor fi recruţii noştri pe ziua de azi, spuse Marco.

Vorbea plin de satisfacţie. Oricât de sceptic ar fi fost cu privire la ambiţiile coloniale ale lui Pietro Toselli, era în mod evident mândru de soldaţii băştinaşi.

— Şi cât de departe e asta?

— Cam douăzeci de mile, în funcţie de căldura zilei.

Penrod urmări grupul de bărbaţi care se mişcau alert pe o cărare îngustă înspre munţii înveliţi în ceaţă. Simţi o împunsătură de invidie. Când fusese captiv la Osman Atalan, fusese forţat să alerge lângă calul asupritorului său. Ce începuse ca tortură devenise plăcere.

— Aproape că-i invidiez, spuse el.

Nazzari îl privi încruntat, dar nu spuse nimic.

Discutară probleme de antrenament şi disciplină până când sergentul Ariam îi aduse pe bărbaţii care rămăseseră înapoi pe terenul de paradă, trei ore mai târziu. Nazzari îi recrută oficial în armata italiană şi îi trimise la intendent pentru uniforme.

Penrod îşi petrecu restul zilei făcându-şi prieteni în piaţă. Vorbitorii arabi erau încântaţi să-şi audă limba vorbită atât de fluent de un alb, iar Penrod fu sigur că unul sau doi din ei se puteau dovedii surse folositoare de informaţii.

Doar mai târziu află Penrod că remarca sa despre faptul că-i invidia pe *askari* se răspândise ca vântul printre membrii albi ai coloniei. Soţia generalului Alber to ne declară public că i-ar da englezului faimoasele ei perle dacă acesta se putea ţine de recruţi şi îşi repetă declaraţia atât de des încât generalul fu forţat să-l caute pe Penrod în cafeneaua grecească. Ofiţerii ciuliră urechile. Albertone îi trimise cu un gest al mâinii înapoi la locurile lor şi se aplecă spre Penrod.

— Îmi cer scuze pentru provocarea soţiei mele, domnule maior Ballantyne. Sunt sigur că n-ai vorbit serios cu acel comentariu. O să fiu fericit să-i explic că remarca a fost făcută în glumă. Şi nouă, italienilor, ne place să ne dăm mari.

Masa deveni foarte tăcută. Penrod studie bărbatul cu un interes atent. Ştia deja că Albertone nu era popular printre

ofițeri şi credea că nici Baratieri nu-i prea aprecia atitudinea superioară. Penrod putea să-şi câştige câțiva prieteni noi dacă îl punea puțin la punct pe general, sub pretextul unui pariu sportiv prietenos, şi putea să-i încurajeze pe alții să-i spună mai deschis părerile lor. Era sigur că mulți ofițeri superiori italieni ar fi fost încântați să vadă zâmbetul acela satisfăcut măturat de pe fața generalului.

— Nicio problemă. Sunt încântat să accept pariul, spuse Penrod. Să spunem mâine dimineață?

Generalul nu mai zâmbi, dar fu de acord şi plecă în zâmbetele ironice ale celorlalți. Penrod rămase în cafenea până târziu, cheltuindu-şi banii fără griji.

*

Toată populația albă a oraşului era prezentă atunci când Penrod ajunse la terenul de paradă în dimineața următoare, şi o mare parte din băştinaşi şi negustori veniseră tot ca să ia parte la distracție. Când trecu prin mulțime, Penrod fu amuzat să audă din întâmplare cum se spunea în arabă că şansele erau împotriva lui. Pietro se autointitulase secundul lui Penrod şi alergă în fața lui, făcând loc într-un mod ostentativ pentru „englezul care vrea să moară alergând împreună cu *askan-ul* după cum spuse el. Nu era de mirare că pariurile erau contra lui. Îl remarcă în mulțime pe proprietarul cafenelei şi îi făcu semn.

— Prietene, plasează un pariu pe mine, îi spuse, scoțându-şi ceasul de aur cu afişaj direct pe care i-l dăduse Amber şi punându-l în mâna omului. Foloseşte ăsta ca miză, dar ai mare grijă de el.

— Vrei să pariez c-o să supraviețuieşti? spuse bărbatul, după care fluieră văzând calitatea ceasului.

— Că o să termin printre recruți, răspunse Penrod abrupt. Şi nu uita, nicio zgârietură pe el până când mă întorc.

Proprietarul cafenelei păru derutat, dar fu de acord, iar Penrod îi mulțumi înainte de a se retrage la cazarmă ca să se schimbe din uniformă în pantaloni scurți de împrumut, o haină cu mânecă scurtă şi tenişi oferiți de ofițerii cu care era cazat.

Se întoarse afară la timp să-l vadă pe Nazzari făcând prima triere atentă a recruților din ziua respectivă. Privi pentru un minut, după care se încruntă şi se apropie.

— Nazzari, ce faci?

Nazzari îşi încruntă sprâncenele şi pufni.

— Îmi fac datoria, domnule maior Ballantyne.

— Nu, nu-ți faci datoria, răspunse simplu Penrod. Bărbatul pe care tocmai l-ai concediat e în floarea vârstei, iar individul ăsta, spuse arătând din cap către unul dintre recruții pe care-i selectase Nazzari pentru cursă, trebuie să aibă cel puțin şaizeci de ani. Domnule căpitan Nazzari, acesta nu e un act de prietenie. Insist să-i selectezi pe bărbații care o să alerge exact aşa cum ai face-o în fiecare zi.

— O, foarte bine, spuse Nazzari întunecându-se. Dar dacă fac asta, la sfârşitul zilei o să fii fie mort, fie umilit.

Penrod se uită în spate la generalul Albertone şi la soția lui. În lumina dimineții, arătau eleganți şi încrezători, şi stăteau cu Baratieri, care părea mai îngrijorat. Fără îndoială, se îngrijora pentru soarta lui Penrod şi despre ce ar fi putut să spună Lucio despre asta. Arunca înspre Albertone priviri ocazionale iritate, iar Penrod fu sigur că presupunerile sale legate de relațiile dintre cei doi bărbați fuseseră corecte.

— Ai încredere în mine, Nazzari, spuse el.

*

Alergătorii porniră încurajați vocal şi uşor ironic, cu recruții şi sergentul Ariam alergând desculți, ca de obicei. Cei mai mulți dintre potențialii recruți păreau mai amuzați de compania lui Penrod decât de orice altceva; din

experiența lor, albii nu alergau. Un tânăr cu picioare musculoase şi groase, care alerga cu paşi nervoşi, încercă să intre peste el când se îngustă cărarea pe primul urcuş, Penrod îl evită, apoi, jumătate de milă mai târziu, îl prinse într-un colț şi-l făcu să se împiedice. Renunță imediat după aceea, iar ceilalți recruți îl lăsară pe Penrod în pace, concentrându-se pe propria lor rezistență.

În primele trei mile, care urcau constant din câmpia uscată din jurul portului sus pe dealuri, pe Penrod îl durură muşchii. Asta nu-l îngrijoră prea mult. Era obişnuit cu durerea şi avu încredere că avea să dispară în curând, pe măsură ce corpul său înțelegea ce voia de la el. Avu dreptate. După încă douăzeci de minute, crampele şi durerile dispărură, iar el începu să se bucure de alergare. Îşi îndreptă capul şi trase aer constant în plămâni, permițându-i pieptului său să se extindă. Încă doi sau trei dintre potențialii recruți renunțaseră deja, dar restul păreau să fie de-a dreptul relaxați. Sergentul Ariam privi înapoi şi ajunse în mod evident la aceeaşi concluzie, întrucât crescu ritmul. Penrod îşi aminti cum era să alerge aşa şi se relaxa şi mai mult pe măsură ce câştiga viteză. Bărbatul de lângă el începu să respire neregulat şi gâfâit. La o curbă, Penrod privi înapoi înspre terenul de paradă. Alergaseră probabil şase mile până acum, luând-o tot mai sus în curbe lente. Portul se întindea mult sub ei, câteva pietre împrăştiate alături de strălucirea de bijuterie a Mării Roşii. Sergentul apucă pe o cărare îngustă care o lua spre nord, iar Penrod trebui să se uite pentru o vreme la pământul din fața sa ca să nu calce strâmb.

— *Effendi, effendi...* îl strigă unul dintre ceilalți alergători. Vorbeşti limba Profetului, pacea fie cu el, nu-i aşa?

— Da, spuse Penrod.

— Cum ți se spune în limba noastră?

— Cel ce nu se întoarce niciodată.

Bărbatul râse bine şi traduse numele în amhară pentru ceilalţi alergători din apropiere. Grupul se subţiase. La câteva sute de yarzi în spatele lor, câţiva rătăciţi treceau de la fugă la un mers disperat Privind în dreapta şi stânga sa. Penrod se gândi că acesta era un mod excelent de a descoperi cine era potrivit pentru marşuri lungi. Bărbaţii care alergau acum împreună cu el aveau rezistenţa şi tăria constantă care erau atributele soldatului ideal. Se întrebă cum s-ar fi raportat războinicii săi din deşert la ideea de a alerga aşa. Nu foarte bine, se gândi. Erau călăreţi. Ar fi fost o umilire să alerge aşa. Penrod simţi un aflux brusc de plăcere. Greşeau. Simţi în exerciţiu o puritate şi un scop anume şi se bucură de ele.

*

La douăsprezece mile distanţă, drumul îi duse printr-o curbă uşoară înapoi spre port. Sergentul menţinuse un ritm neiertător, dar respiraţia lui Penrod era încă adâncă şi regulată. Îşi scutură mâinile şi îşi strânse umerii. Până acum, mai rămăseseră puţin peste treizeci de alergători şi câţiva dintre ei se zbăteau să înainteze. Penrod simţi un soi de calm de vis. Se gândi la Agatha şi la Amber, la Farouk şi la cărţile sale de poezie din Rumi şi Dante. Îşi lăsă versurile preferate să-i alunece prin minte, iar corpul său găsi ritmul versurilor.

Sergentul aruncă o privire peste umăr şi încuviinţă pentru sine. Penrod se trezi din visare şi văzu că deja câştigase pariul, pentru că rămăseseră numai douăzeci de recruţi. Acum că sergentul îşi făcuse datoria şi redusese grupul la numărul potrivit, nu avea de ce să-i împingă pe bărbaţii aceştia până la epuizare. Încetini puţin, iar Penrod se simţi puţin dezamăgit Se vedea terenul de paradă. Omul care vorbise cu el în arabă se afla încă alături de el. Arăta puţin obosit, dar înfrunta aceste ultime aproximativ două mile cu o determinare tenace.

— Tradu pentru mine, spuse Penrod. Vreau să vorbesc cu sergentul, dar nu ştiu tigrinya.

Fu mulţumit să vadă că mai avea suficient suflu cât să vorbească.

— Şi eu vorbesc arabă, domnule, răspunse sergentul Ariam, rămânând puţin în urmă ca să alerge lângă Penrod.

Prietenul lui Penrod păru să se bucure că-şi putea păstra respiraţia pentru alergat.

— Bărbaţii aceştia au reuşit cu toţii, da? spuse Penrod, smulgându-şi cuvintele pe măsură ce expira. Orice se întâmplă, o să-i primeşti în batalionul de băştinaşi?

— Da.

— Atunci pot să vă fac tuturor bărbaţilor de aici o ofertă? Vreau o cursă. O să plătesc zece lire oricui se ia la întrecere cu mine şi o sută de lire oricui mă învinge. Dacă sergentul este de acord.

Ochii sergentului străluciră.

— De acord.

Traduse în tigrinyă pentru restul grupului şi ei urlară bucuroşi. Mai aveau cam o milă de parcurs. Imediat, se porniră în faţă şi fiecare bărbat îşi găsi în picioare rezerve neştiute de energie.

Penrod îşi ridică capul şi începu să alerge cu paşi mai lungi şi mai rapizi. După o sută de yarzi, el, sergentul şi încă unul se separaseră de restul. Penrod îşi balansă braţele. Cărarea dintre acest loc şi terenul de paradă era netedă şi lată; picioarele lor iscară explozii de praf din pământ. Penrod simţi cum începeau să-l doară plămânii. Îi trecu o bănuială prin minte.

— Ariam, dacă dai mai puţin decât tot ce poţi, spuse el umplându-şi pieptul cu aer sărat şi fierbinte, o să te bat de-o să te umplu de sânge.

Sergentul îşi băgă capul între umeri şi începu să accelereze puternic.

Penrod putea acum să audă ovaţiile mulţimii, strigăte de mirare şi fluierături. Îşi ridică sus capul astfel încât plămânii să poată să tragă tot aerul de care erau în stare, iar inima începu să-i bată în piept un ritm imposibil. Durerea îi explodă în tot corpul cu o forţă reînnoită. Ştia că îi sângerau picioarele şi că întregul corp îi era privat de oxigen. Fiecare fibră din fiinţa lui îi striga să se oprească, dar el găsi o plăcere contrară să hotărască peste inima şi plămânii săi. Acum nu mai erau decât sergentul şi el. Avea să respire mai târziu.

Îi văzu în faţa lui pe Marco Nazzari şi Pietro Toselli. Odată ce înţeleseră ce se întâmplă, găsiră pe undeva o bucată de panglică şi o întinseră la intrarea în terenul de paradă. Mulţimea era în picioare, urlând într-o droaie de limbi. Sergentul începuse să se desprindă, dar Penrod avea un avantaj crucial. Forţat să alerge prin nisipul deşertului, legat de căpăstrul armăsarului lui Osman Atalan, cu încheieturile strânse şi pline de sânge, ştia exact cât putea îndura corpul său şi la ce putea supravieţui. Se aruncă în faţă, ignorând muşchii care-l ardeau şi inima care-i ieşea din piept, şi îşi aruncă pieptul în faţă ajungând la panglică cu o fracţiune de secundă înaintea sergentului. Încetini până la o alergare uşoară şi respiră lung şi omogen.

Mulţimea se adună să-l felicite. Îl simţi pe Pietro lovindu-l cu putere între omoplaţi şi îşi simţi mâna dreaptă Strânsă de nenumăraţi străini. Îşi şterse transpiraţia din ochi şi îi întinse mâna sergentului înainte să fie separaţi de mulţimea de admiratori. Penrod se lăsă ridicat pe umeri de câţiva ofiţeri şi cărat până în centrul terenului de paradă, unde Signora Albertone aştepta împreună cu soţul ei şi generalul Baratieri. Ţinea sub braţ o casetă de catifea şi arăta deplorabil. Baratieri rânjea cu gura până la urechi.

Odată ce ofiţerii îl aşezară pe Penrod în faţa lor, Baratieri îşi ridică mâinile ca să liniştească mulţimea.

— Concursul s-a încheiat şi, ca guvernator al Eritreii, îmi revine marea plăcere de a anunța că oaspetele nostru britanic, maiorul Ballantyne, a câştigat şi a câştigat convingător! Ca simbol al succesului său unic, am plăcerea de a-i acorda rangul de Maior de Onoare în Batalionul nostru Opt de Băştinaşi!

Terenul de paradă răsună de râsete şi aplauze, iar Penrod se înclină adânc în fața celor prezenți.

— Dar, spuse Baratieri cu voce tare, ridicându-şi din nou degetul ca să facă tăcere, cu toate că concursul s-a încheiat, pariul continuă! Signora Albertone, ați pariat, pariul a avut martori şi ați pierdut.

Doamna părea bolnavă, iar Penrod simți o licărire de compasiune. Deschise caseta, iar Penrod şi mulțimea se holbară la şiragul gros de perle. Valora cel puțin o mie de lire.

Generalul Albertone arăta aproape la fel de bolnav ca soția sa. Doamna aşeză caseta în mâinile lui Penrod, iar acesta o primi cu un mulțumesc tăcut, apoi se întoarse încet, ridicând-o deasupra capului în uralele şi felicitările celor prezenți, decizându-se în timp ce făcea gestul. Îşi mai putea face un avantaj aici. Se întoarse spre generalul Albertone şi soția sa şi îi returnă acesteia caseta.

— Nu am nicio dorință să iau un ornament atât de frumos de la o fiică a Italiei atât de frumoasă, spuse el tare şi clar.

Pentru un moment, ea nu-l înțelese şi privi derutată spre soțul ei. Apoi, cu ochii îndreptați în jos, luă caseta înapoi. Uralele deveniră extaziate.

— Îți sunt dator, îi spuse încet generalul Albertone.

— Îmi sunteți, răspunse Penrod la fel de încet, iar eu îmi încasez întotdeauna datoriile, domnule general.

Penrod fu din nou ridicat pe umerii celorlalți ofițeri şi cărat cu cântece şi râsete tot drumul până la cafeneaua

grecească. Degeaba protestă că voia să se spele. Nu-i era permis. Erau hotărâți să bea mai întâi pentru victoria lui.

Intonară *Dumnezeu s-o salveze pe regină* cu entuziasm şi cu acuratețe variabilă la dubiul volumului obişnuit, iar Penrod descoperi că magazinul de şampanie al proprietarului fusese răvăşit şi golit după cursa lui. Când dispăru primul val de sărbătoare, proprietarul se apropie şi îi dădu lui Penrod ceasul său, împreună cu o pungă de piele plină cu bani.

Penrod o deschise şi ridică din sprâncene.

— Este mult mai mult decât m-am aşteptat.

Grecul îşi atinse nasul cu degetul.

— Ah, când te-am văzut în ultima jumătate de milă, nu m-am putut abține: am pariat dublu sau nimic că o să câştigi.

Când Penrod îşi pusese ceasul gaj pe succesul său, fusese perfect încrezător – ştia că putea să țină pasul cu recruții dar ideea că l-ar fi putut pierde în acea cursă finală făcu să-i înghețe pentru o clipă sângele din vene. Nu conta cât timp trecuse de când o văzuse ultima oară pe Amber Benbrook, câtă vreme avea ceasul se simțea de parcă ar fi existat încă o legătură care-i ținea împreună, o legătură pe care nici timpul şi nici distanța n-o puteau distruge. Cumva, ceasul era un martor că el devenea un bărbat mai bun. Ideea că ar fi putut să-l piardă din cauza unei bravade pline de bune intenții a proprietarului cafenelei făcu ca lumea să se învârtă bolnăvicios pentru o secundă. Dar pe fața lui Penrod nu apăru niciun semn din toate astea. Privi fața lucitoare a grecului, îşi ridică paharul de şampanie şi toastă cu el din toată inima.

*

Amber îşi făcuse o rutină. Dimineața devreme vizita tabăra de refugiați şi, curând, locatarii se obişnuiră cu imaginea lui Amber şi Hagos coborând panta spre ei tocmai

când se aprindeau focurile pentru masa de dimineață. Amber furase o parte din pânza pe care o cumpăraseră în Addis ca să i facă hamuri lui Hagos – o structură atent gândită, cu benzi ajustabile pe măsură ce ea creştea repede. Leoaica ura hamul, dar ura şi mai mult s-o scape pe Amber din ochi, aşa că se supusese. Cam la o sută de yarzi de marginea taberei, Hagos se lăsa prinsă în hamuri peste umerii ei musculari, afişând un dispreț obosit pentru proces, şi legată de trunchiul unui copac din apropiere. Reuşea să dea impresia că oricum plănuise să se oprească acolo.

Apoi Amber li se alătura Martei şi lui Tadesse şi îşi petrecea o oră sau două vorbind cu refugiații despre casele lor, întremarea lor şi planurile lor de viitor. Verifica proviziile, făcea note şi dădea instrucțiuni, apoi se întorcea la Hagos şi o lua pe leoaică la vânătoare, la nord şi la vest de tabără, unde ştia că avea şanse bune să găsească vânat, însă fără riscul de a da peste oameni. Nu că Hagos i-ar fi rănit; era obişnuită cu compania oamenilor şi nu-i vedea ca pe o sursă de hrană. Din vreme în vreme, unii oameni proaspăt ajunşi în tabăra de refugiați protestau văzând o leoaică în toată firea simțindu-se în largul ei atât de aproape, dar atunci unul dintre locuitorii mai bătrâni le explica şi le scotea în evidență atât hamurile, cât şi faptul *că ferengi* cea excentrică care ținea bestia ca animal de companie era cea ocupată să le salveze viețile lor şi ale copiilor lor.

Pe măsură ce refugiații îşi găseau forța să meargă mai departe, în Tigray se răspândeau poveşti despre Amber. Devenea cu rapiditate noua şi exotica sfântă protectoare a celor flămânzi şi nevoiaşi. O numeau Doamna cu leoaica, îi construi lui Hagos un teren dejoacă făcut din funii şi leagăne de lemn în poiana de lângă cabană şi o privea cu orele cum vâna instinctiv umbrele care balansau, sărind

după ele pe picioarele dinapoi şi ascuţindu-şi ghearele pe scoarţa copacilor. Amber îi plătea pe fermierii locali să-i aducă mereu capre să hrănească leoaica în creştere, dar se asigura că erau tăiate şi pregătite în tabără, aşa că Hagos nu asocia animalele behăind în ţarcuri cu carnea excelentă care îi era oferită pentru cină. Amber voia să fie sigură că Hagos nu se gândea niciodată la capre şi vaci ca la o pradă. Leoaica trebuia să accepte că animalele erau de două categorii: oamenii şi animalele din tabără, printre care trăia în pace, şi apoi vânatul pe care ea şi Amber îl prindeau în timpul reprizelor lor de vânătoare. Într-un final, Amber îşi schimbă strategia: dacă Hagos nu reuşea să urmărească şi să omoare un animal la vânătoare, nu primea hrană seara, iar Amber, atentă să n-o provoace cu mirosurile mâncării gătite, nu mânca nici ea. Dacă vânătoarea avea succes, mâncau împreună. Dură ceva şi răbdări de foame în unele zile, timp în care Amber se ţinu la distanţă de tabără, dar în final funcţionă.

*

Într-o dimineaţă târziu, când Hagos ajunsese aproape adultă, Amber şi leoaica se odihneau în felul lor după o vânătoare care avusese succes. Hagos îşi scufundă faţa în burta sfârtecată a antilopei şi începu să mănânce torcând plină de satisfacţie.

— Ai nişte maniere respingătoare, spuse Amber privind cum rupea leoaica din pradă, cu botul deja roşu de sânge.

Hagos o ignoră.

Amber bău din bidonul ei, apoi îşi dezmorţi picioarele şi se întinse pe coate ca să se bucure de soare. Ceva îi atrase privirea. Era scânteierea unei lumini reflectate înspre vest. Se întrebă dacă era din nou Bill, căutând alte păsări exotice, şi simţi un tremur de neplăcere familiar. Bănuia că o urmărea în reprizele ei de vânătoare cu Hagos, dar când menţionase că-l văzuse, Saffron îi spuse că împărtăşea

împreună cu Ryder o pasiune pentru flora şi fauna locale şi acum, când munca la cel de-al doilea filon înainta fără impedimente, începuse să hălăduiască mai departe pe câmpuri în căutare de noi plante şi animale. Da, el era, într-o poiană cu tufe uscate cu țepi, ca nişte schelete palide prin iarba înaltă până la genunchi. Se întrebă din nou dacă venise în căutarea ei şi speră că n-o văzuse pe Hagos devorându-şi prada. Poate avea să plece mai departe înainte ca ea să fie nevoită să-l bage în seamă.

Se trase înapoi pe coate în aşa fel încât iarba înaltă şi palidă s-o acopere, privind în continuare în direcția lui şi dorindu-şi ca el să plece. Apoi îşi dădu seama că vorbea cu cineva. Era un bărbat cu el în dumbrava cu spini, un abisinian, dar un om pe care Amber nu-l recunoştea. Îşi miji ochii încercând să vadă mai clar în timp ce o adiere de vânt stârni iarba din jurul ei. Abisinianul purta o *shamma*[57] destul de murdară, cu margini verzi, şi o puşcă pe umeri. După câtevaminute de conversație, se înclină şi plecă. Pentru o vreme, Bill rămase unde era, apoi plecă şi el, mergând în direcția opusă cu paşi uşori şi încrezători.

*

Mai târziu în acea după-amiază, când se întoarseră în tabăra de la înălțime, Amber şi Hagos îl găsiră pe Tadesse aşteptându-le. Şedea cu picioarele încrucişate la umbră, dar, când le auzi că se apropiau, se ridică şi ieşi în lumină.

O vizita pe Amber de câteva ori pe săptămână ca să discute aranjamentele refugiaților şi să-i dea raportul cu privire la morți, supraviețuiri, veniri şi plecări. Hagos trecu înspre cort, îşi luă poziția obişnuită de la intrare lângă scaunul lui Amber şi începu să se curețe cu limba ei lungă

---

57 Îmbrăcăminte tradițională etiopiană, din bumbac, care acoperă şi corpul, şi capul.

şi răsucită. Amber şi Tadesse se salutară, iar Amber îl invită pe tânăr să şadă lângă ea. El făcu întocmai, cu prudenţă, stând cu ochii pe Hagos. Leoaica se opri ca să se uite la el cum se aşeza, apoi clipi din ochii ei galbeni şi îşi reluă curăţatul. În tabără erau în acel moment trei orfani, două fete şi un băiat pentru care trebuiau să găsească părinţi adoptivi. Orice familie din zonă îşi dorea un băiat în plus care să muncească pe câmp sau să aibă grijă de animale, dar cu fetele era mai greu. Trebuia găsită o familie care avea nevoie de o pereche de mâini în plus în casă, dar care să nu trateze copilele ca pe nişte sclave. Una dintre fete punea o problemă deosebit de dificilă. Avea strabism şi nu spusese nimic de când sosise în tabără. Amber înclina să creadă că era încă prea şocată de ororile călătoriei ca să vorbească, dar fata începea să fie considerată de către ceilalţi idioată.

— Cineva o va ajuta. Sunt sigură că îşi va reveni dacă va fi tratată cu bunătate.

— Poate, domnişoară Amber, spuse Tadesse şi-şi lăsă capul în palme, suspinând. Deocamdată nimeni n-are grijă de ea. Mă tem că, dacă nu-i găsim curând un loc sigur, o să fie luată de bandiţi.

— Bandiţi? spuse Amber.

Tonul vocii ei o deranjă pe Hagos, care-şi ridică capul şi scoase din gât un sunet lung de ameninţare. Tadesse nu spuse nimic, iar Amber se aplecă şi dezmierdă leoaica pe cap cu dosul palmei şi o scărpină pe bot. Hagos pufni aprobator.

— Am auzit poveşti în tabără, spuse Tadesse. *Shifta* care fură copii între locul ăsta şi Axam de la grupurile care vin aici după ajutor. Pe băieţi presupun că-i învaţă să lupte, iar pe fete le fac sclave.

— De ce n-am auzit de asta? spuse Amber, dar vorbi calm ca să n-o agite din nou pe Hagos.

— Oamenilor le este frică. Nu vor să fie învinuiți că n-au apărat copiii, răspunse el cu un zâmbet trist.

— Nu i-aş învinui. Abia au puterea să ajungă la noi. Cum ar putea înfrânge în luptă nişte bandiți? Dar crezi că sunt în pericol chiar şi în tabără?

— Bandiții vin tot mai aproape, iar tabăra creşte. Cred că ar trebui să ne mutăm proviziile sub escarpă. Niciun bandit n-ar îndrăzni să atace tocmai Tabăra Courtney şi am putea muta familiile cu copii în centrul celorlalte, explică el şi-şi lovi cerul gurii cu limba. Dar mă tem că n-o să se mute toți. Vor să aibă parte de intimitate, chiar şi aici.

— Fă ce poți, Tadesse, spuse Amber.

*

În dimineața următoare, Amber ajunse în tabără la ora obişnuită, îi puse hamurile lui Hagos şi coborâ să se alăture celorlalți. Intenționase să discute cu Tadesse despre orfana cu strabism, dar fu curând atrasă de cele mai recente tragedii şi victorii ale refugiaților. O nouă familie ajunsese chiar în zori. Cei doi copii mai mari păreau puternici, dar mama şi copilul mai mic abia mai respirau. Amber găsi pe cineva să se ocupe de copiii mai mari şi-l lăsă pe tată să-şi supravegheze soția şi bebeluşul. Privea cu o intensitate incredibilă, refuzând orice încercare de a-l trimite să se odihnească. Îşi hrăni soția cu mâna şi – i se păru lui Amber – îşi cheltui ultimele puteri încercând să-i facă să trăiască.

Imaginea aceasta o făcu să se simtă destul de goală pe dinăuntru şi singură şi nu-şi aminti de orfană până nu se reîntâlni cu Hagos, cam la jumătate de milă de tabără.

— La naiba, spuse ea cu voce tare şi se opri.

Hagos îşi întoarse capul frumos înspre stăpâna ei şi îşi smuci smocul negru din vârful cozii în timp ce Amber o luă înapoi.

— Te rog, Hagos! spuse ea.

Leoaica dădu din cap şi strănută, apoi o urmă. Când Amber o prinse iar în hamuri, se ghemui pe pământ, iar Hagos, aflată într-o dispoziție iertătoare, îşi puse labele ei mari pe umerii lui Amber şi îşi împinse capul în pieptul lui Amber. Amber îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate sub greutatea leoaicei. Râse scărpinând leoaica pe gât şi trăgând-o de bot. Ştiind că fusese iertată pentru că amânase vânătoarea, se ridică şi era pe punctul să plece în căutarea lui Tadesse când observă că nu erau singure. Fetița orfană însăşi stătea la o oarecare distanță, se muşca de degetul mare şi se legăna în stânga şi-n dreapta, uitându-se cum se jucau Amber şi Hagos.

— Nu atinge leoaica, îi spuse Amber.

Fata o privi de parcă o credea nebună, ceea ce, Amber trebuia să admită, era probabil adevărat. Se gândi dacă trebuia să spună mai mult când auzi sunetul unei puşti undeva jos. Privi înspre tabără. La marginea zonei drepte aflată la baza pantei de lângă ea avea loc o confruntare. Trei bărbați, toți străini şi înarmați. Doi dintre ei țineau de încheieturi copii refugiați şi îi trăgeau după ei. Al treilea îşi ținea încă puşca, iar Amber văzu un bărbat întins în iarbă. Unul dintre copii încerca să ajungă la el şi urla.

— Tata, tata!

— Stai aici, strigă Amber către fetiță şi fugi pe pantă în jos.

Unii dintre refugiați fugeau, adunându-şi copiii şi ferindu-se de bărbații înarmați, dar alții se grăbeau venind dinspre bucătării să ajute.

Bărbații nu se aşteptaseră la un atac din direcția asta.

Amber apucă unul dintre copii, o fetiță, şi o smulse din strânsoarea banditului, iar revolta ei şi surpriza lui îi dădură un avantaj brusc şi de mică durată.

— Cum îndrăzneşti? strigă ea.

Puşcaşul îi întoarse mâna şi lovi în sus cu patul puştii, nimerind-o în falcă şi aruncând-o în spate prin aer. Ateriză greu lângă tatăl ucis al băiatului. Îi văzu ochii, goi şi lipsiţi de viaţă, holbându-se în ai ei fără să vadă nimic. Celălalt bărbat Încercă din nou s-o prindă pe fată, dar ea fu prea rapidă pentru el şi fugi cât putu de repede la mama ei, care plângea.

Puşcaşul îşi reîncărcă puşca. Amber încercă să se ridice, dar lovitura o ameţise şi era prea înceată. Îi văzu faţa când îşi ridică arma; văzu marginea verde de pe *shamma* pe care o purta.

— Nu!

Era vocea lui Bill.

Banditul ezită, apoi ochii i se crispară, iar Amber văzu cum apăsa cu degetul pe trăgaci. Încercă să se târască înapoi, dar mâinile îi alunecară în sângele bărbatului ucis. Tot ce putea să audă erau plânsete, pe Tadesse strigând şi sunetele isterice ale băieţelului încă ţinut captiv.

Apoi o văzu pe Hagos. Leoaica alerga spre ei în salturi mari şi fluide. Bărbatul care ţinea băiatul strigă un avertisment, iar puşcaşul se întoarse. Hagos sări în aer când el trase, dar glonţul scăpă în laterală. Hagos îşi întoarse capul în aer şi-l atacă direct la beregată înfigându-şi colţii mari şi albi în gâtul lui. El urlă şi încercă s-o apuce de ochi, în timp ce ea mârâi şi-l scutură. Când îi dădu drumul, din rana din gât explodă o fântână de sânge. Apoi leoaica se dădu înapoi, mârâind adânc în piept, şi îi spintecă abdomenul cu o lovitură a labei.

Ceilalţi doi urmăritori se întoarseră şi o luară la fugă, lăsându-l pe băiat să cadă plângând lângă tatăl lui. Mama lui se repezi şi-l ridică. El lovi şi strigă, dar ea nu-i dădu drumul din nou, trăgându-l plină de hotărâre de lângă sânge şi leoaică.

Victima lui Hagos mai urlă încă, un strigăt gâlgâit şi înecat. Hagos mormăi, apoi îşi îndoi capul ei mare şi îi frânse gâtul. Corpul deveni inert, iar Hagos îl trase la o oarecare distanță.

Tadesse şi Bill ajunseră lângă Amber, dar când îşi întinseră mâinile către ea, Hagos privi peste cadavru şi scoase un răget. Tadesse îl prinse de mână pe Bill şi-l trase.

— Nu mă atinge, spuse el, scuturându-l, dar Bill încercă să se apropie din nou.

Hagos umbla în jurul cadavrului, zvâcnind din coadă şi trăgându-şi urechile în spate, cu un mârâit jos şi constant care părea să zguduie pământul.

Amber începu să-i vorbească, blând şi calm. Refugiații, Bill şi ceilalți o priveau încă de la o distanță prudentă.

— N-o priviți fix, spuse Amber suficient de tare încât s-o audă toți, dar păstrându-şi vocea liniştită şi caldă. Vă rog să vă îndepărtați, dar nu vă întoarceți cu spatele.

Mârâielile se domoliră, iar coada lui Hagos încetă să mai biciuiască aerul, păstrându-şi totuşi o zvâcnire regulată.

Amber aruncă o privire în dreapta ei. Orfana stătea încă sus pe pantă, nu departe de locul unde o lăsase, muşcându-şi în continuare degetul mare, dar în cealaltă mână ținea cu lejeritate hamurile lui Hagos. Amber înțelese că ea eliberase leoaica ca să poată ataca banditul şi să-i scape din mâinile lui.

Leoaica se opri din mersul ei rapid şi se îndreptă spre Amber. Se forță să nu-i tremure mâna când şi-o întinse spre ea. Era ca şi când pământul şi cerul îşi țineau respirația.

— Draga mea, spuse Amber. Bestie frumoasă ce eşti.

Felina uriaşă pufni şi îşi împinse fălcile pline de sânge în mâna lui Amber, apoi se aşeză greoi lângă ea, odihnindu-şi bărbia în poala lui Amber.

— Tadesse, spuse Amber. Cred că poți să vii acum să iei cadavrele.

*

În după-amiaza aceea, îi îngropară pe bandit şi pe omul pe care-l omorâse, iar orfana fu adoptată de văduvă. La început, Amber fu îngrijorată – părea o prostie din partea femeii să mai ia o gură de hrănit când tocmai îşi pierduse bărbatul – dar ea insistă. Fetița dovedise că era deşteaptă şi curajoasă, spuse văduva; îi salvase fiul şi îi răzbunase soțul ucis câtă vreme sângele îi mai era cald încă. Amber fu de acord fără tragere de inimă.

În timp ce preotul citea rugăciunile pentru morți, Amber rămase în partea din spate a mulțimii. Hagos era legată în hamurile ei la o distanță sigură, dar leoaica era încă neliniştită, iar Amber voia să fie sigură că se puteau vedea una pe cealaltă.

Bill îşi făcu drum până la Amber. La început, ea îl ignoră, dar când el se aplecă şoptindu-i cât de bucuros putea să fie că ea era bine, Amber se îndepărtă de el.

— Îl cunoşteai pe bandit, îi spuse ea.

El clipi şi dădu încet din cap.

— Te-am văzut vorbind cu el ieri în timp ce vânam cu Hagos, insistă ea.

Probabil că Ryder îi observă pentru că se apropie imediat de ea. Bill se îndepărtă de ei puțin, şi imediat Amber se simți în siguranță.

— Ce-i asta? spuse Ryder.

Amber se întoarse puțin mai aproape de el.

— Bill a vorbit ieri cu banditul, spuse ea simplu. L-am văzut. Bill mormăi uşor studiind cerul de deasupra capului lui Ryder.

— Ei bine? îi spuse Ryder lui Bill.

— M-am întâlnit într-adevăr ieri cu un tânăr în timp ce mă plimbam. Spunea că era într-un pelerinaj şi că încerca să găsească una dintre bisericile aflate la sud de aici. I-am

arătat direcția către drum. Același om a atacat tabăra? Cât de oribil! Din păcate nu pot să-i deosebesc.

— De ce ar avea un pelerin pușcă? întrebă Ryder tăios.

— Probabil ca să împuște vânat? răspunse Bill, clipind. Îmi pare rău. Firește că o să spun dacă se mai întâmplă ceva similar.

Amber îl privi pe Ryder. Părea vag dezgustat, însă nu suspicios.

— Sunt surprins că te-ai descurcat să-i arăți direcția, vorbești atât de rău amhară. Are nevoie de tine Geriel la filonul al doilea. Poți să-l recunoști, nu-i așa? spuse Ryder.

Bill zâmbi din nou sec și plecă. Ryder își puse mâna pe umărul lui Amber, iar aceasta suspină. Așteptară până când își termină preotul rugăciunile, apoi Ryder o însoți până la Hagos. Când se apropiară, leoaica se ridică în ședere și căscă tare. Ryder se aplecă și o scărpină pe bot. Hagos își ridică laba ei grea și și-o așeză pe încheietura lui, împingându-și capul în palmă. Ryder era singura persoană din tabără în afară de Amber pe care Hagos o lăsa s-o atingă, iar el se legase de ea, în cele din urmă, în ciuda reținerilor sale de la început.

— Lipicioaso, spuse Amber, iar leoaica strănută.

Apoi Amber îi desfăcu hamurile și cei trei se întoarseră încet la tabăra lui Amber. După ce merseseră puțin în tăcere, Amber vorbi încet.

— Nu l-a mâncat, Ryder.

El râse.

— Credeai c-o să zic că ar trebui s-o omorâm? Nu, te-a apărat – știm toți asta. Voiam să-ți spun că l-am rugat pe Ato Gebre să facă un clopot. O să-l folosim ca pe un semnal de alarmă dacă mai face cineva vreo încercare împotriva refugiaților, iar eu o să pun o jumătate de duzină de oameni să păzească tabăra, zi și noapte.

— Mulțumesc, răspunse ea încet.

— Deşi nu cred că banditii o să mai atace odată ce se răspândeşte povestea asta despre Hagos, adăugă el.

Când ajunseră la cortul lui Amber, ea şi Ryder se aşezară, în vreme ce Hagos se lăsă la picioarele lor, şuierând mulţumită. Ryder observă maşina de scris a lui Amber pe masa de campanie şi teancul gros de pagini bătute la maşină de lângă ea, ţintuite de o piatră care le ferea de brizele înşelătoare din munţi.

— Cum merge antrenamentul cu ea? întrebă Ryder.

— Foarte bine, spuse Amber zâmbind brusc şi luminos. Nu mai aleargă în joacă după vânat şi învaţă să aştepte până vine vânatul la ea. E fascinant să vezi asta. Tocmai scriam despre asta azi dimineaţă, înainte...

— Vine vremea când o să trebuiască să-i dai drumul, Amber.

Îşi atinse teancul de foi scrise la maşină şi îşi coborî puţin umerii.

— Îmi dau seama de asta. Dar n-o să-i dau drumul, Ryder, spuse ea.

Apoi îi văzu privirea plină de dezaprobare:

— Nu, nu vreau să spun nici că o s-o păstrez. Cred că o să aleagă ea când să plece. Presupun că nu peste multă vreme va decide că e vremea să-şi găsească o pereche. O să mă trezesc pur şi simplu într-o dimineaţă, iar ea n-o să mai fie aici.

— Şi când o să se întâmple asta, o să te întorci în tabără?

— Da, fireşte.

Vorbi vioi, dar Ryder ştia că nu avea să-i fie uşor. Devenise independentă aici sus; revenirea la viaţa domestică şi limitată avea să fie o provocare.

— Am venit să te întreb dacă vrei să-l concediez pe Bill înainte să te întorci. Ştiu că atenţiile lui te fac să te simţi incomod. Şi crezi sincer că are ceva de-a face cu atacul de azi dimineaţă?

— Este frumos din partea ta, spuse ea încet.

Se gândi la cum îi spusese Bill puşcaşului „Nu!” ca şi când ar fi fost un ordin. Dar ce-ar fi avut de câştigat dacă ar fi lucrat cu *shifta.* Era mult mai probabil că omul cerceta împrejurimile şi că se dăduse drept pelerin când se întâlnise cu Bill, exact cum spunea el. Îşi aruncă capul pe spate lăsând ultimele raze ale soarelui să cadă pe ea ca o binecuvântare.

— Nu ştiu ce să spun, Ryder. N-am încredere în Bill şi urăsc cum se uită câteodată la mine... Dar îți este folositor, nu-i aşa?

— Da, spuse simplu Ryder. Fără el n-aş fi reuşit să mă țin până acum de condițiile impuse de Menelik, dar nici mie nu-mi prea place de el, aşa că aş fi bucuros să-i dau ordinul să plece dacă asta te-ar face fericită, *al-Zahra.*

Amber îşi încrucişă brațele.

— E ciudat. Tu şi Patch, voi dați ordine, dar nu vă feriți niciodată să lucrați şi voi. V-am văzut de o mie de ori dând cu târnăcopul. Dar Bill nu face niciodată asta.

— Are cu siguranță mâinile slabe pentru un inginer, fu de acord Ryder. Dar îşi ştie treaba, iar ordinele pe care le dă sunt bune.

— Îți mulțumesc, Ryder, pentru ofertă, dar după ce pleacă Hagos o să mă întorc în tabără, iar Bill poate să se holbeze cât vrea. Te am pe tine să mă protejezi. N-o să pierzi mina din cauza mea.

Ryder zâmbi cu colțul gurii.

— N-am fi ajuns până aici fără tine.

— Mulțumesc, Ryder.

— Foarte bine, spuse el dregându-şi vocea. Şi încă ceva: te descurci pentru o săptămână sau două fără Tadesse? Vreau să-l trimit la Addis cu încărcătura de argint pentru acest trimestru.

— Da. Ryder, l-ai iertat că a fost spionul lui Ras Alula?

El îşi întinse picioarele şi suspină.

— Am acceptat asta. Şi de fiecare dată când ne folosim de carnetul lui Rusty îmi amintesc că e numai din cauza gândirii rapide a lui Tadesse să nu fie distrus, chiar dacă l-a ascuns de noi o vreme.

Îşi frecă bărbia. De când fusese expus Tadesse ca omul lui Ras Alula, cel puțin schimbul de informații cursese în ambele direcții.

— Îmi spune că Ras Alula s-a decis să se supună lui Menelik. N-am nicio îndoială c-o să fie primit în Addis ca un fiu rătăcitor. Totuşi, iertarea este un lucru dificil. Ai auzit că un pustnic şi-a făcut casă pe dealurile dintre aici şi Adowa?

Amber roşi.

— A, da. E vorba de Dan. O să mă ierți vreodată că i-am dat drumul Ryder?

— Pe el n-o să-l iert niciodată. Pe tine, *al-Zahra,* te-am iertat demult. Îți mulțumesc că nu mi-ai ordonat să-l trimit pe Bill Peters din tabără.

Îşi ridică mâna în semn de rămas bun şi o lăsă zâmbind. Ideea că oricine îi putea comanda lui Ryder să facă ceva era ridicolă. Se întinse şi o scărpină pe leoaică la ureche, făcând-o să toarcă uşor.

Hagos plecă trei luni mai târziu. Timp de o săptămână, lipsise tot mai mult pe parcursul zilei, întorcându-se seara şi mergând în cercuri în jurul taberei lui Amber, ca şi când nu se putea hotărî ce să facă. Apoi, într-o dimineață, când se trezi Amber, Hagos nu mai era, iar ea ştiu că de data asta plecase pentru totdeauna. În acea după-amiază se mută înapoi în tabără, împreună cu Saffron şi Ryder.

*

Ştirile că Ras Mengesha şi Ras Alula se duseseră în Addis să-şi prezinte omagiile lui Menelik ajunseră la Penrod şi la ofițerii din colonia italiană în noiembrie 1894. Generalul Arimondi, comandantul Corpului Operațional Doi, îşi dădu

ochii peste cap la aflarea ştirilor, spunând că era imposibil să se țină la zi cu alianțele care se tot schimbau între prinții etiopieni şi prezise că Mengesha se va întoarce cerând favoruri înainte de sfârşitul anului. Informatorii lui Penrod din rândul negustorilor şi al prietenilor săi *askari* vedeau lucrurile diferit. Apropiindu-se de împărat, Mengesha şi Alula căraseră pe umeri pietre grele. Era un gest formal şi sacru de supunere, care nu trebuia confundat cu alianțele mai informate din trecut.

Penrod trimise un raport la Cairo, în care detalie ce aflase, iar a doua zi călătorii la Asmara ca să facă un bilanț al situației. Petrecu câtva timp cu căpitanul Nazzari, observând antrenamentele batalionului de băştinaşi şi sugerând câteva îmbunătățiri pentru antrenamentul lor cu baioneta, pe care Nazzari le aprobă.

— Cu cât facem mai mult o treabă de felul ăsta, cu atât mai bine, spuse el cu asprime. Ofițerii superiori vor să adauge la colonie tot Tigray-ul. Sunt prea lacomi. N-avem destui oameni să-l păstrăm.

Penrod tocmai se întorcea de la terenul de antrenament când se trezi chemat la biroul maiorului Toselli. Pietro ținea în mână o telegramă.

— De la Baratieri, spuse el fluturând-o în aer într-un mod elegant. Liniile de telegraf de la Saganeiti au picat, iar bătrânul e nervos. Ai reuşit să-l convingi că o răscoală e iminentă.

— E o posibilitate, spuse Penrod. Deşi n-aş fi crezut că Batha Agos va fi cel care va face probleme.

Batha Agos era conducătorul abisinian al zonei din jurul oraşului Saganeiti, vândut italienilor şi duşman cu Alula şi Mengesha. Penrod examină harta Eritreii şi a Tigray-ului agățată pe zidul biroului lui Toselli. Era marcată cu pioneze care indicau pozițiile trupelor italiene şi ale aliaților lor,

forturile şi oraşele care puteau fi apărate. Era imposibil să nu remarci distanțele vaste dintre ele.

— Niciun semn de probleme de la omul tău din oraş? întrebă Penrod.

— Niciunul, spuse Pietro şi ridică tare din umeri. Cred că planificase să-l invite săptămâna asta la cină pe Batha. Totuşi, ar trebui să mergem să vedem cu ochii noştri, dar sub acoperirea unui marş obişnuit. Cât de repede crezi că reuşim să facem asta? Sunt cam cincizeci de mile.

— O să mă pregătesc, spuse Penrod.

*

Ajunseră la douăsprezece mile de oraş când aflară că Batha Agos îl luase ostatic pe rezidentul italian, locotenentul Sanguineti. Pietro începu imediat să negocieze eliberarea omului, dar planificând şi un atac în zori.

— Lasă-mă să merg până acolo şi să arunc o privire, spuse Penrod în timp ce stăteau pe un deal chiar din afara oraşului, scrutând clădirile scunde împrăştiate ca la voia întâmplării prin oraş.

Toselli se uită la el de parcă era nebun, dar când Penrod se afişă în fața lui o oră mai târziu deghizat în arab, îşi dădu consimțământul.

Penrod intră în oraş singur, în timpul serii, cu revolverul ascuns printre faldurile *jeliabiya-ei* şi cu un pachet cu mărfuri de împrumut în spate. Oraşul era foarte tăcut. În unele case se puteau vedea din vreme în vreme lumini de la focurile de gătit, dar nu văzu grupuri de bărbați înarmați. Penrod începu să creadă că Batha fugise deja. Nu avea nici priceperea, nici viclenia de a ascunde atât de eficient o armată. Când Penrod dădu peste casa locotenentului italian, singura clădire de piatră din piața părăsită, o găsi nepăzită, iar el intră pur şi simplu înăuntru. Se aştepta să-l găsească pe Sanguineti mort, dar tânărul se afla pur şi

simplu în sufrageria goală, legat de un scaun şi cu căluş în gură.

Penrod îi dădu drumul şi îi curmă mulţumirile care se revărsau în toate părţile ordonându-i scurt să tacă. Apoi îl conduse înapoi prin străzile întunecate şi tăcute şi ajunse la tabăra italiană tocmai când se revărsau zorile, iar Pietro îşi dădea ordinele ofiţerilor săi inferiori.

Pietro se holbă, după care izbucni în hohote de râs.

— Cine are nevoie de o mie cinci sute de oameni când îl avem pe Penrod Ballantyne? le spuse el celor din apropiere.

Ofiţerii din jurul mesei de campanie râseră şi ei, apoi tăcură în timp ce Pietro îşi ridică o cizmă lustruită pe scaunul de campanie şi ceru tăcere ca locotenentul să-i dea raportul. Penrod asculta şi el, sprijinindu-se de unul dintre stâlpii cortului cu braţele încrucişate.

— L-am întrebat pe Batha de ce s-a întors împotriva noastră având în vedere că Italia este o mare putere, se bâlbâi omul. Iar el a spus că Etiopia este mai mare şi că, deşi ne putem reveni de pe urma muşcăturii unui şarpe negru, muşcătura şarpelui alb este întotdeauna fatală.

— Asta parcă-i ghicitoarea unui copil! spuse cu voce tare unul dintre ofiţerii italieni, debarcat de curând direct din Napoli.

Pietro se uită la Penrod.

— Ce crezi, Ballantyne?

— Batha merge încotro bate vântul. Şi se pare că acum crede că bate în direcţia lui Menelik. Unde ar putea lovi? Unde ar putea să încerce să câştige o victorie uşoară împotriva forţelor italiene?

Pietro se întunecă.

— Dar avem control complet asupra regiunii.

Cu toate astea, se uită atent la hărţile întinse pe masă înaintea lui: Halai. E un fort mic din nord apărat de o

singură companie sub comanda căpitanului Castellazzi. E vulnerabil.

— Sigur Batha n-o să fugă pur şi simplu în munţi? spuse cu o voce destul de plângăcioasă un ofiţer inferior.

— N-o să risc un alt măcel acolo, spuse Pietro. Plecăm spre Halai într-o oră.

*

Când Penrod îşi scrise următorul său raport din Adrigat, ofiţerii erau ameţiţi de cele două succese împotriva oamenilor lui Batha în Halai, în decembrie, şi împotriva forţelor lui Mengesha în Coatit, în luna următoare, ignorând faptul că amândoi conducătorii reuşiseră să scape de italieni cu majoritatea forţelor intacte.

Baratieri se purta de parcă Tigray-ul fusese deja adăugat coloniei Eritreea şi trimise un document destul de pompos către guvernul de la Roma, cerând fondurile şi personalul necesar pentru a ocupa şi a locui pământul. Lucio îi scrise personal lui Penrod cerându-i opinia, iar Penrod îi răspunse că acea campanie semănase cu un om care străpunge apa cu sabia autodeclarându-se după aceea regele mării. Baratieri fu chemat în Italia pentru a fi consultat direct şi, după cele câteva ziare care ajungeau în Adrigat, fu tratat ca un erou cuceritor. Penrod primi laude strălucite din Londra şi Cairo pentru rapoartele sale şi i se spuse să-i sfătuiască şi să-i asiste pe italieni după cum considera necesar. Penrod era bucuros să-i ţină informaţi pe cei din guvernul său, fiind în acelaşi timp de folos prietenilor italieni, deşi avea impresia că succesele lor pe teren îi tentau să acţioneze cu o periculoasă lipsă de precauţie. În plus, înaintarea trupelor italiene îl apropiase de Mina Courtney. Putea simţi proximitatea lui Amber Benbrook ca pe o încărcare electrică din aer.

— Nu are rost, prietene. Fie mergi, fie înnebuneşti. Şi dacă înnebuneşti, prietenul tău Lucio mă va învinui pe

mine. Şi ştii cât de important e el zilele astea, tot timpul în preajma regelui, aşa ni se spune. Aşa că du-te.

Pietro şi Penrod jucau cărți împreună în sediul companiei, reținuți de ploile torențiale ale după-amiezii. Penrod adună cărțile şi începu să le amestece, bucurându-se de periplul de culori pe măsură ce întorcea, rupea şi reamesteca pachetul.

— Habar n-am la ce te referi.

Pietro se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele, privindu-l pe Penrod, care împărțea cărțile cu plăcere.

— Ba ai. Eşti prietenul meu, dar eşti şi ofițerul unei puteri străine. Chiar ai crezut că n-o să fac nicio încercare să aflu puțin mai multe despre tine înainte să devenim aşa buni prieteni? Ştii la fel de bine ca şi mine că fosta ta logodnică, mult aclamata domnişoară Amber Benbrook, trăieşte undeva pe dealurile de la vest de aici. Te văd privind în direcția aia de parcă ar putea să apară în fiecare clipă. Văd cum te uiți prin mulțimile din piață s-o descoperi în caz că vine în oraş să se aprovizioneze. Probabil ştii şi că a omorât o leoaică şi i-a crescut puiul înainte să-i dea drumul înapoi în sălbăticie şi că e considerată un fel de sfânt pentru ajutorul pe care l-a dat oamenilor care mureau de foame în regiune în timpul recoltelor sărace din ultimii ani. Şi că acum cumnatul ei e pe cale să devină bogat ca un rege de pe urma minei lui de argint, dar că trăieşte încă într-o colibă de lemn.

Penrod vorbi foarte încet.

— Relația mea cu domnişoara Benbrook este o poveste veche.

Începu să dea cărțile rapid, împărțindu-le pe masă cu o mişcare fermă. Pietro îşi ridică sprâncenele.

— Şi, cu toate astea, încă porți ceasul pe care ți l-a dat.

Penrod se opri din împărțit şi privi în sus.

— M-am uitat într-o zi la inscripția gravată pe el, în timp ce te antrenai cu compania, admise Pietro. Poate ar trebui să fiu ofițer de informații.

Penrod nu spuse nimic. Pietro avu bunul simț să nu împingă şi mai departe discuția şi descoperi în curând că avea nevoie de întreaga sa concentrare ca să nu-şi piardă tot salariul în fața prietenului său englez.

*

În dimineața următoare, Penrod se trezi cu o nevoie bruscă pentru pipă. Nevoia i se întoarse cu o asemenea forță încât părea să-i scoată aerul afară din corp. Pietro avea dreptate. Trebuia s-o vadă pe Amber. Voia să ştie dacă îl mai ura sau dacă timpul îi tocise furia. Dacă mai era frumoasă. Se întrebă dacă ar cădea la picioarele ei, implorând-o să-l ierte. Nu. Iertarea trebuia câştigată şi oferită de bunăvoie, nu smulsă de la cineva cu lacrimi. Ar recunoaşte categoric răul făcut, faptul că o sedusese pe sora ei ascunzând faptul, şi apoi ar pleca. Se îmbrăcă îngrijit şi apoi, după ce-i lăsă un mesaj lui Nazzari că pleca la vânătoare şi că probabil avea să-şi petreacă noaptea campând în munți, porni cu un servitor spre Tabăra Courtney.

Ploile transformaseră munții într-o serie de poienițe plăcute, pardosite cu flori violet şi albe, iar aerul rarefiat era plin de parfumul lor. Penrod vorbea suficient amhară încât să salute țăranii pe lângă care trecea, iar ei îl îndrumară înspre Tabăra Courtney, ceea ce-l făcu să nu se piardă.

Când se consideră la o distanță rezonabilă, îşi lăsă calul şi îi spuse servitorului să pregătească tabăra pentru noapte, apoi merse ultimele una sau două mile pe un teren care urca continuu până se trezi privind în jos spre o vale largă. Sunetele îndepărtate ale minei pluteau în sus până la el, dar de unde stătea nu putea vedea decât casele familiale grupate în jurul bisericii. Văzu grădini şi livezi înflorite, iar

pe dealurile de deasupra erau câmpuri arate pe care creşteau deja plantele.

Îşi ridică binoclul şi-l plimbă într-un arc lung, observând încă o tabără spre sud, deşi abia părea ocupată. Nicio îndoială că acolo avusese Amber grijă de cei mânați pe pământurile lor de foame şi boală.

Ochii îi fură atraşi de o lucire de aur şi privi jos în tabără. Era ea. Ştiu fără să aibă nevoie să se uite prin binoclu. Îi privi postura subțire cum trecea prin piața deschisă din fața bisericii, alăturându-se unei femei, o băştinaşă, care măcina semințe în fața uneia dintre colibe. Păreau să vorbească şi să râdă.

Amber se întoarse şi privi spre râu, iar Penrod îşi ridică binoclul, îi vedea din nou fața. I-o văzuse în fiecare zi de când se despărțiseră, dar în imaginea aceea ea nu crescuse deloc, rămăsese o copilă de şaisprezece ani. Se întrebase cum arăta acum, dar la asta nu se aşteptase niciodată. Era mult mai frumoasă decât îşi putuse el închipui. O tânără sigură pe sine şi plină de grație, râzând relaxată cu o prietenă. Spre ea venea un bărbat, un alb cu o pălărie de fetru cu boruri largi, dar cu siguranță nu era Ryder. Penrod i-ar fi recunoscut statura impunătoare de la orice distanță. Acesta era un bărbat a cărui constituție aducea mai degrabă cu a sa. Ea zâmbi către străin, iar Penrod îşi simți inima strângându-i-se ca un pumn. O străfulgerare bruscă de lumină fugi înspre ea. Un copil, o fată care avea părul bogat şi blond al lui Amber. Ea se aplecă şi ridică fetița în brațe, învârtind-o, şi Penrod crezu că putea auzi chiar de la această distanță râsul plin de încântare al fetiței.

Penrod îşi lăsă binoclul în jos şi coborî înapoi pe pantă până la umbra unui sicomor cu crengi joase. Avea un copil. Fireşte că se căsătorise, iar el se bucura că ea făcuse asta. Merita să fie fericită, iar el nu avea să-i tulbure fericirea cu prezența lui. Nu avea niciun drept asupra ei şi n-avea să-şi

revendice vreodată unul. Îi dorea numai bine. Îşi examină sentimentele şi decise. Dacă ar fi văzut un alt bărbat care s-o atingă, l-ar fi omorât pe loc. Nimic din ce făcuse de-a lungul anilor de când se despărţiseră n-ar fi schimbat asta, nici măcar dorinţa lui ca ea să fie fericită. Aşa că trebuia să se ţină la distanţă.

Auzi un sunet metalic şi încremeni, ascultând.

— Nu mişca şi spune ce treabă ai pe aici.

Îi recunoscu vocea. Îşi ridică mâinile la nivelul umerilor şi se întoarse.

— Courtney. O plăcere, ca întotdeauna.

Ryder ieşi din iarba înaltă, oprindu-se ca să se holbeze lung la Penrod, după care se apropie aruncându-şi puşca înapoi pe umăr. Penrod observă că nu se schimbase prea mult. Nu se îngrăşase; părea chiar mai puternic decât fusese în Cairo. Avea pielea arsă de un bronz permanent, iar părul său bogat şi ciufulit era încă negru ca smoala.

— Ballantyne. Ni s-a spus că ai murit.

— Ai fost prost informat.

Acum Ryder era la numai un yard distanţă de el, iar Penrod se simţi observat cu atenţie. Să se uite. Penrod avea câteva riduri în jurul ochilor, dar în afară de asta era sigur că avea să treacă inspecţia. Părul său blond şi mustaţa mare nu dădeau semne să albească. Cizmele sale de călărie erau aşa de lustruite încât sclipeau şi, în ciuda faptului că parcursese drumul călare, în ciuda prafului şi a căldurii, uniforma sa era la fel de elegantă ca întotdeauna. Ultima oară când cei doi bărbaţi se văzuseră fusese în holul Hotelului Shepheard, plini de sânge şi mânie, respirând greu printre cioburile candelabrului distrus.

Ryder îi întinse mâna, iar Penrod i-o strânse.

— Ni s-a mai spus şi că, înainte de presupusa ta moarte, l-ai distrus pe ducele de Kendal. Omul acela ne-a făcut

foarte mult rău, aşa că-ți mulțumesc pentru asta. Asta dacă n-am fost informați greşit şi despre acel aspect.

— Tocmai mă întorceam la servitorul meu. Bei o cafea şi fumezi un trabuc cu mine?

— Deci aşa este? spuse Ryder. Ei bine, pot să respect un bărbat care-şi ține astfel de treburi pentru el. Cafeaua şi trabucul sună bine.

Merseră de-a lungul platoului şi coborâră în următoarea vale, unde servitorul lui Penrod făcuse tabăra. Când îşi văzu stăpânul întorcându-se cu încă un alb, mai puse un scaun de campanie şi imediat, în timp ce afară se răcorea, Penrod şi Courtney se puseră să bea cafea şi să fumeze două trabucuri de foarte bună calitate.

— Ce te aduce aici, Ballantyne? spuse Ryder privindu-l. După echipament şi servitor, aş zice că veniți din Massawa. Lucrezi cu italienii?

Penrod îşi încrucişă picioarele, suflă un nor de fum şi explică, pe scurt, misiunea sa diplomatică în Eritreea.

— Am noutăți despre Rebecca, spuse Ryder când acesta termină. Te interesează?

— Da.

— E prima soție a lui Osman Atalan şi are doi copii. E tratată cu respect de poporul lui.

— Şi eu am auzit la fel, spuse Penrod. Sper că ea şi-a găsit liniştea, dar în cele din urmă britanicii o să ia înapoi Sudanul şi când o s-o facă, o să-l găsesc pe soțul ei şi o să-l omor.

— Înțeleg, spuse Ryder.

Studiară amândoi peisajul din fața lor în tăcere.

— Deci spune-mi ce crezi, Courtney, spuse în cele din urmă Penrod. Italienii sunt convinşi că va fi o treabă simplă să ia în stăpânire Tigray-ul şi să-l forțeze pe Menelik să accepte un protectorat peste Etiopia.

Ryder se încruntă.

— Singurii oameni care cred asta sunt cei care nu l-au întâlnit.

Penrod îşi ridică sprâncenele.

— Crezi că greşesc? Victoria de la Coatit a fost clară. Sunt de acord că sunt mulți luptători etiopieni, dar nu pot face față disciplinei trupelor europene sau trupelor de astea pe care le-au antrenat italienii.

Ryder îşi examină capătul incandescent al trabucului.

— Noi am avut neînțelegerile noastre în trecut, Penrod. Dar ştiu că nu eşti prost. Bătălia de la Koatit a fost o încăierare cu un conducător local. Dacă italienii mai încearcă să-şi revendice şi alte teritorii, o să aibă de-a face cu împăratul însuşi. *Askari-i* sunt buni, dar nu aveți destui. Trupele împăratului sunt la fel de rapide, de disciplinate şi de bine înarmate. Şi are mult mai multe.

Penrod păru sceptic.

— La fel de bine Înarmate? Jumătate din oamenii lui Mengesha din Koatit aveau doar sulițe şi săbii.

— Menelik nu avea de ce să-i ofere rivalului său cele mai bune arme. Ultima oară când am fost în Addis am văzut lăzi de puşti noi pe care nici nu se deranjaseră să le deschidă Încă. Când italienii decid că nu vor să-i ofere provizii lui Menelik, francezii şi ruşii sunt fericiți s-o facă. Agresiunea italiană o să unească țara. Şi atunci Menelik îşi va Împărți magazia cu Mengesha şi Alula.

— Informatorii italieni spun că Menelik nu poate duce un război mai mult de treizeci de mii de oameni.

Ryder râse.

— Italienii n-ar trebui să creadă nimic din ce nu văd cu ochii lor. Aici intriga este sport național şi sunt maeştri la treaba asta.

Apoi deveni mai serios:

— Şi singurul lucru cu care este de acord orice etiopian este că într-un alb nu poți să ai încredere. Au un cântec. De

la muşcătura şarpelui negru, îţi poţi reveni, dar muşcătura şarpelui alb e mortală? Îi vor trăda pe italieni nu numai din cauza puterii şi prestigiului lui Menelik; o s-o facă bucuros ca pe o datorie patriotică.

— Am mai auzit versurile alea.

— Devin rapid proverb naţional. Oamenii mei sunt lăsaţi în pace aici pentru că suntem sub protecţia lui Menelik. Nici un alt alb nu va fi în perioada următoare în siguranţă în Tigray.

— Câţi oameni crezi că poate aduna Menelik?

— Împotriva italienilor? întrebă Ryder scărpinându-şi bărbia. Cel puţin o sută de mii.

Penrod fluieră.

— Asta pare puţin probabil.

Ryder se simţi iritat, dar sorbi din cafea.

— Poţi să ai încredere în ce spun sau nu, după cum crezi de cuviinţă. Mai devreme sau mai târziu, italienii o să afle şi atunci vor fi nevoiţi să facă pace şi să plece din Tigray.

Penrod suflă omogen fumul.

— Nu. Ar pierde prea mult credit în Europa şi acasă. Este o problemă de mândrie naţională.

— Atunci o să moară mulţi bărbaţi curajoşi, răspunse Ryder, copleşit de dezgustul său pentru treburile militare. Italia a făcut ceea ce nici Menelik n-a reuşit. A unit Etiopia împotriva ei. O să rămâi să lupţi alături de italieni?

— Da, răspunse Penrod şi nu mai făcu niciun comentariu.

Pentru o vreme, niciunul dintre ei nu spuse nimic. În trecut, Penrod l-ar fi întărâtat deliberat, dar acum rezistă tentaţiei. Ryder înţelegea bine această ţară după ani de şedere aici, iar Penrod luase aminte cu atenţie la opinia lui.

— Am văzut-o pe Amber cu fetiţa, spuse el.

Ryder înţelese imediat. Penrod o văzuse pe Amber cu Penelope şi presupusese că fata era a ei. Reflectă puţin:

putea să-i spună adevărul lui Penrod şi să-l aducă în tabără. Ras Alula şi Menelik ar fi aflat în scurt timp că Ryder îl primise şi ar fi putut să tragă foarte bine concluzia că Ryder încerca să facă o înțelegere pe sub mână cu italienii. Când aflase de moartea lui Penrod, Amber suferise adânc; ce bine îi putea face să-i spună că era viu acum, chiar înainte să-l atace pe Menelik cu prietenii săi italieni? Mai bine să-l lase pe Penrod să creadă că Penelope era a lui Amber dacă asta avea să-l trimită înapoi la italieni, şi s-o lase în pace.

Vorbi cu un ton egal.

— Amber e bine. Ai văzut tabăra şi livezile de pe escarpa de vizavi?

— Da.

— Toată aia e munca ei. În ultimii ani a salvat multe vieți.

Penrod nu spuse nimic, iar Ryder scutură scrumul din trabuc.

— Penrod, noi doi n-o să fim niciodată prieteni, dar Amber a ținut la tine în trecut şi, de dragul ei, îți dau un sfat: întoarce-te în Massawa; întoarce-te în Cairo. Să lupți alături de italieni în țara asta e sinucidere curată.

Ryder aruncă o privire înspre conturul rigid al fălcii lui Penrod. Nu se aştepta să-l poată convinge să-i lase pe italieni în plata Domnului, dar mai făcu o încercare de dragul cumnatei sale.

— Amber a găsit o leoaică când era încă un pui mic şi slab, continuă el. A hrănit-o, a avut grijă de ea, a învățat-o să vâneze. Dar nu e proastă. I-a dat drumul, n-a încercat s-o țină legată cu un lanț de argint. Îi recunoaşte puterea.

— Cred că ai preluat de la poporul ăsta dragostea lui pentru ghicitori, spuse Penrod tărăgănat. Faci o comparație aici, îmi închipui. Vrei să spui că italienii au crezut că-l pot trata pe Menelik ca pe un animal de companie?

Ryder lăsă fumul aromat de țigară să i se rostogolească printre buze.

— Aşa mi se pare. Uită-te la țara asta, Penrod, spuse el şi-şi deschise mâna larg înspre orizont. Este vastă şi mândră. Ideea că italienii pot să preia controlul peste ea cu câteva mii de oameni este un nonsens. Este ca şi când ar trimite Menelik o duzină de etiopieni în parcul St, James şi ar susține că este guvernatorul Angliei. Este ridicol şi jignitor.

Penrod nu spuse nimic, deşi trimisese în mai multe rânduri la Roma şi Londra opinii similare.

— Dacă ar fi după tine, Courtney, nicio armată nu şi-ar părăsi granițele.

— Aşa e. Te-ai însurat, Penrod?

— Nu, răspunse el, apoi îşi drese vocea. Ai construit ceva remarcabil aici, Courtney.

Ryder bău restul de cafea din cană şi se ridică.

— Aproape, Penrod. Aproape că am construit ceva remarcabil. Şi acum mă rog lui Dumnezeu în fiecare seară ca lăcomia prietenilor tăi italieni să nu-mi distrugă tot tocmai când începe să funcționeze. La revedere.

— La revedere, Courtney. Şi mult noroc, răspunse Penrod, şi îşi întoarse atenția înspre orizont.

*

La o zi după ce-l întâlnise pe Penrod pe deal, Ryder stătea întins cu Saffron în aburii somnoroşi şi calzi de după ce făcuseră dragoste, când ea se ridică într-un cot şi-l privi cu cea mai serioasă expresie.

— Ryder, la ce te gândeşti? Ştiu că te deranjează ceva şi cred că e vremea să-mi spui, nu crezi?

El se întinse pe spate privind fix la acoperişul gros de stuf, în timp ce Saffron se ridică, îşi luă combinezonul şi îşi legă părul, apoi se ridică şi el, întinzându-se după cămaşă.

— Ieri, când am fost la vânătoare, am întâlnit o veche cunoştință de-a noastră, spuse el în cele din urmă.

Ea îşi prinse fusta în talie, preschimbându-se încet din iubită în soție, în mama copiilor lui.

— Pe cineva din satul lui Ato Asfaw?

— Nu. Pe Penrod Ballantyne.

Se întoarse către el, cu mâna la gură.

— O, Dumnezeule, Penrod e viu? De ce nu l-ai adus în tabără? I-ai spus lui Amber? Trebuie s-o găsesc imediat.

O prinse de încheieturi, o făcu să se aşeze lângă el pe pat şi îi povesti exact ce-i spusese Penrod, urmărindu-i pe față jocul emoțiilor. Părea gânditoare şi tăcută, dar imediat ce el îi dădu drumul, mâna îi zbură şi îi trase o palmă la fel de rapid ca un şarpe.

— L-ai lăsat să creadă că e căsătorită!

Îşi ridică din nou mâna, dar de data asta el i-o prinse şi o trase spre el.

— Saffron! Ascultă-mă! Nu l-aş putea primi în tabăra asta pe Penrod, care este ataşat în tabăra italiană, şuieră eL. Nu tocmai în momentul când suntem pe cale să atingem nivelurile de producție pe care i le-am promis lui Menelik şi să ne câştigăm în felul ăsta siguranța de aici!

Ea se încruntă şi încercă să se desprindă, dar el o ținu în continuare.

— Cum putem merge la Addis şi să ne aşteptăm de la Menelik să aibă încredere în noi dacă am primit un aliat de-al italienilor în tabăra noastră? Pentru numele lui Dumnezeu, Saffy, Penrod Ballantyne nu i-a adus surorii tale decât durere, iar dacă rămâne cu italienii e oricum ca şi mort. Am făcut ce era mai bine.

— Ai făcut ce era mai bine pentru tine, Ryder! Ştii că Amber nu l-a uitat. Nu-i poți sacrifica şansa la fericire de dragul acestui loc!

Ryder o privi drept în ochii ei scânteietori.

— Dar sacrificiul nostru? Dar sacrificiul lui Rusty? Dar al lui Amber? Ai vrea să risc tot de dragul unei reîntâlniri

sentimentale? El crede că e căsătorită; ea crede că e mort. Aşa să fie!

Ea începu să respire mai liniştit şi îşi coborî capul pentru o clipă.

— Ai dreptate. Cu toții am sacrificat mult.

Saffron tremura.

— Am salvat mina, Ryder?

Îi dădu drumul la mâini încercând să cântărească tonul adânc din vocea ei.

— Dacă... dacă putem să ducem ultimul transport de lingouri la Addis când se răresc ploile şi să apărăm tabăra până când în Etiopia va fi din nou pace, atunci da, vom fi salvat mina.

O privi fix, cu ochii sclipindu-i în umbre.

— Atunci asta o să facem. După care o să plecăm.

— Să plecăm? se răsti periculos Ryder, îndepărtându-se de ea.

Ea merse după el şi îşi puse mâinile pe umerii săi. El îi simțea încă tremurul nervos din vârful degetelor.

— Te cunosc, Ryder Courtney. În clipa în care capitalul nostru şi mina sunt sigure, o să ai nevoie de o altă provocare. De ce să aşteptăm? Şi vreau s-o duc pe Amber înapoi în Cairo. Dacă Penrod supraviețuieşte şi a devenit demn de ea, atunci o să le dăm binecuvântarea. Dacă nu trăieşte, cea mai bună şansă de fericire a lui Amber tot acolo e, nu aici, îi datorăm asta. Ştii foarte bine.

Înainte să vorbească, Ryder o privi îndelung.

— O să lupt până la ultima suflare să salvez locul ăsta, Saffron. Dar dacă reuşim aşa o minune, o să-l pun pe Patch responsabil şi o să vă duc pe tine şi pe Amber înapoi în Cairo.

— Mulțumesc, spuse ea, iar el o strânse în brațe.

*

O oră mai târziu, Saffron îi spuse lui Amber că Penrod era viu şi că Ryder se întâlnise cu el. Păru să primească veştile ca pe o lovitură fizică şi timp de un minut întreg nu fu în stare să scoată niciun cuvânt. Saffron o bătu pe umăr.

— Am fost atât de furioasă pe Ryder, Amber. Dar n-a vrut să vină în tabără un prieten cunoscut de al italienilor, iar Penrod a crezut că eşti căsătorită, aşa că...

— Saffy, opreşte-te! Explică-mi încă o dată totul.

Ea făcu întocmai, şoptindu-i surorii ei fiecare detaliu pe care şi-l aminti şi ţinând-o aproape, dorindu-şi să-i ia cumva o parte din durerea şi deruta pe care le trăia.

— Mă întreb dacă s-a schimbat, Saffy, spuse ea într-un final.

— De ce spui asta, draga mea?

— A venit tot drumul ăsta, după care a plecat când a crezut că sunt căsătorită ca să nu mă deranjeze. Dar când am fost în Cairo data trecută, îşi vântura peste tot prin oraş aventura cu Lady Agatha.

— Presupun că e posibil, spuse încet Saffron. Încă îl iubeşti aşa de mult, Amber?

Amber îşi şterse ochii.

— Cred că da, Saffy. Chiar şi după toţi anii ăştia. Am încercat foarte tare să nu.

Amber ştiu cu o certitudine absolută momentul când se uitase Penrod la ea. Fusese în faţa bisericii, vorbind cu Marta, iar mica Penelope, care, în ciuda culorilor închise ale părinţilor ei, moştenise părul blond din familia Benbrook, fugise către ea. Bill fusese şi el în piaţă şi vorbiseră puţin înainte ca ea s-o ridice pe Penelope în braţe. Când îşi ridicase nepoţica, simţise lumină şi căldură, apoi, brusc, întuneric. Se întorsese instinctiv să se uite la escarpa de deasupra taberei, dar nu mai era nimeni acolo. Sentimentul pierderii o urmărise ca o fantomă întreaga seară. Se luptă să-şi înţeleagă sentimentele. Era furioasă pe Ryder, furioasă

pe Penrod că nu coborâse pur şi simplu în tabără ca să stea de vorbă cu ea, dar în acelaşi timp simţea şi altceva. Speranţă.

Se trase de lângă zid.

— O să mă gândesc o vreme, Saffy.

— Du-te. O să văd eu de cină, spuse Saffron şi o urmări din ochi cum pleca. Penrod Ballantyne, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Dacă mori acum, n-o să te iert niciodată.

— Ai spus Ballantyne?

Saffron sări. Bill Peters apăruse de nicăieri, un obicei de-al lui, foarte neplăcut.

— Da, o veche cunoştinţă de-a noastră. Penrod Ballantyne.

Bill clipi rapid.

— Credeam că a murit.

— Da, cu toţii am crezut asta. Dar n-a murit, se află într-o misiune diplomatică împreună cu italienii.

Saffron se simţi brusc obosită. Nu voia să fie lângă Bill, cu mâinile lui moi şi cu căutătura lui ciudată şi goală. Se îndepărtă fără să-şi ia la revedere.

*

Ultimul lingou fu gata tocmai când ploile începură să se rărească. Aveau să ajungă în Addis, cu puţin noroc, tocmai la timp ca să-şi onoreze înţelegerea cu Menelik şi să-şi asigure dreptul definitiv asupra pământului, inclusiv să primească banii care li se datorau pentru argintul trimis în ultimele optsprezece luni, putând astfel să-şi refacă rezervele minei. Ostilităţile dintre Menelik şi italieni ameninţau căile comerciale obişnuite şi nu se putea şti când aveau să se deschidă din nou.

Bill ceru să fie luat şi el în călătorie, iar Saffron voia să vină şi Amber ca să ajute la deciziile legate de ce aveau nevoie în eventualitatea în care s-ar fi găsit într-un asediu. Plecară imediat ce se putu, îndemnaţi de o hotărâre sumbră

de a ajunge cât mai repede la Addis. Ruta lor obişnuită înainta pe lângă şirul de munţi care împărţea mare parte din Etiopia pornind de la coasta Mării Roşii, dar Ryder decise să folosească potecile care şerpuiau printre dealuri. Drumul acesta era mai dificil şi mai lung, dar armata italiană ocupase câteva puncte strategice între Adrigat şi Mekelle, iar Ryder consideră că era mai sigur dacă evitau de câte ori se putea orice obstacol militar.

Aveau o jumătate de duzină de catâri Încărcaţi cu lingouri de argint şi alţi câţiva cu echipament pentru tabără. Penelope şi Leon mergeau pe jos împreună cu ei sau călăreau când erau obosiţi, flecărind cu paznicii sau cu membrii familiei, în funcţie de cine era dispus să le acorde atenţie în acel moment.

Ryder menţinea un ritm alert. Câtă vreme argintul nu se afla în trezoreria lui Menelik, el era vulnerabil şi ştia că era încă în pericol să se înfrunte cu ploile târzii, dar nu mai putea amâna. În primele trei zile înaintaseră foarte bine, dar târziu în după-amiaza celei de-a patra zile, Geriel îl bătu pe Ryder pe umăr şi arătă înspre vest. Cerul se făcuse violet, pătat cu nori de ploaie. Privindu-i, Ryder înjură în sân. Drumul îi adusese într-o râpă cu marginile abrupte, cu o bază dreaptă şi largă. Ryder îşi dădu ordinele, iar Geriel o luă la fugă rapid înaintea convoiului.

— Ce se întâmplă, Ryder? întrebă Amber.

Când răspunse, el o făcu suficient de tare ca să fie auzit de întregul grup.

— Vine din vest o ploaie torenţială urâtă şi s-ar putea să vină o viitură pe vale. Trebuie să ajungem mai sus şi să instalăm tabăra, şi trebuie să facem asta repede. Geriel s-a dus în faţă să vadă dacă nu găseşte un loc pe unde să ieşim din fundul văii înainte să se termine cărarea principală.

Nimeni nu pierdu timp cu întrebări sau exclamaţii. Ryder îl luă pe Leon pe umeri, Bill pe Penelope şi porniră de-a

lungul cărării. Aerul se simțea încă răcoros şi uscat, dar văzură cu toții norii din spatele lor.

O jumătate de milă mai sus, îl auziră pe Geriel strigându-i. Găsise o cărare care ducea dintr-un loc unde râul făcea o îndoitură în S până la un platou mai larg, aflat cam la jumătatea înălțimii pereților văii. Pământul era în pantă şi inegal, dar era suficient de mare cât să pună corturile şi să priponească animalele. Ryder încuviință, iar ei începură să urce, ghidându-i şi trăgându-i pe catârii înțelegători după ei. Chiar şi cei încărcați cu lingourile de argint urcară cu stoicismul remarcabil al speciei lor.

Amber se cățăra pe lângă unul dintre animalele încărcate cu echipamentul pentru tabără. Aerul se răci cu rapiditate, iar prin hainele ei începu să sufle briza. Animalul se împiedică, apoi o țâşni pe poteca abruptă şi plină de pietre. Ea se trase în sus după el. Aveau noroc. Din cauză că ploaia venea dinspre vest, felul cum o cotea râul făcea ca pereții văii să le ofere puțin adăpost. Imediat ce ajunse pe platou, începu să ajute la descărcarea echipamentului şi la instalarea corturilor, în timp ce Ryder bătea țăruşi în pământ ca să priponească animalele.

Pânza cea grea începu să fluture în aer şi, în scurt timp, Amber fu nevoită să urle ca să se facă auzită peste şuierul vântului. Un fulger fu urmat de huruitul greu al unui tunet ce se rostogoli peste valea din spatele lor. Amber aruncă o privire în jos, către râul cu apă mică. Se adâncea deja, înghițind cărarea pe care merseseră ei cu atât de puțin timp mai devreme.

Întinse corzile şi încercă să ancoreze cortul în țăruşi. Pământul era uscat şi sfărâmicios, şi nu-i oferea susținerea de care avea nevoie.

— Copacii! strigă Ryder, iar ea înțelese.

Salcâmii şi ienuperii împrăştiați pe platou îşi adânciseră rădăcinile în pietre timp de ani de zile. Întinse corzile până

la ei, legându-le cât de repede putea. Maki veni s-o ajute, şi amândoi simţiră primele picături de ploaie care începeau să cadă.

Saffron îi grăbi pe copii să intre în cort, în vreme ce Amber luă de pe unul dintre catârii nervoşi ceea ce considera că erau raţiile de urgenţă, pâini groase coapte înainte să părăsească tabăra şi fructe uscate. Nu era mult, dar era ceva. Acum nu puteau aprinde focuri să gătească. O pală bruscă de vânt îi întoarse fustele – o forţă atât de abruptă încât aproape o seceră de pe picioare.

Geriel lucra cu Ryder ca să descarce lingourile de pe ceilalţi catâri.

— Intră înăuntru, *al-Zahra,* strigă la ea Ryder.

Înainte să apuce să se supună, un fulger lumină cerul şi, în acelaşi moment, Amber fu asurzită de pocnetul unui tunet. Ploaia începu să cadă în torenţi bruşti, ridicând din pământ nori de praf. Ryder şi Geriel se udară imediat, dar continuară să lucreze de parcă vântul spintecător şi ploaia biciuitoare nu însemnau nimic pentru ei.

— Acum! strigă din nou Ryder, iar Amber o zbughi înăuntru. Lângă Saffron şi copii.

Leon şi Penelope stăteau ghemuiţi pe o grămadă de pături, ţinându-se în braţe. Când intră, dându-şi părul ud de pe faţă, Amber îi zâmbi curajos lui Leon.

— Nu sunt speriat, spuse el cu voce tare. Numai lui Penelope nu-i plac tunetele.

— Atunci e norocoasă să te aibă pe tine, care ai grijă de ea, spuse Amber.

Marginile cortului tremurau şi se scuturau, dar funiile rezistau. Amber îşi despacheta jumătate din raţii, apoi se pregăti să iasă afară ca să ducă restul în cortul unde dormeau bărbaţii, dar Saffron o chemă înapoi.

— Amber! Du astea – pături de rezervă pentru bărbaţi.

Amber le luă în braţe, apoi fugi pe distanţa de câteva picioare până la celălalt cort. Pământul era deja alunecos. Copacii mai mici şuierau şi se scuturau. Se băgă înăuntru şi îi dădu păturile şi mâncarea lui Maki, care le luă, mulţumindu-i. Ryder, Geriel şi Bill o urmară înăuntru.

— Cum sunt copiii? întrebă Ryder.

— Leon este curajos pentru sora lui, răspunse ea, iar Ryder încuviinţă, plin de mândrie, deşi nu dorea s-o arate.

— Du-te înapoi la ei şi mulţumesc pentru mâncare.

— Catârii?

— Nu-s prea fericiţi, spuse Bill. Dar sunt legaţi şi aşezaţi sub panta dealului, aşa că au puţin adăpost.

Bill îşi dăduse jos cămaşa şi se ştergea de apă cu una dintre pături. Amber nu observase niciodată până atunci cât de bine definiţi îi erau muşchii pe piept şi pe braţe. O văzu că se uita la el şi zâmbi. Era o privire care o făcu să tremure, iar ea se bucură că furtuna şi ploaia o spălară jos de pe ea înainte să li se alăture lui Saffron şi copiilor.

*

Furtuna părea să devină mai violentă şi ameninţătoare. Fulgerele cădeau cu o asemenea repeziciune încât păreau să se transforme într-o lumină tremurătoare, iar tunetele cădeau asurzitor unul după altul. Cortul se umplu de apă sub greutatea ploii, lăsându-se peste cele două surori, Leon şi Penelope. De mai multe ori crezură că ce fusese mai rău trecuse, după care auzeau începând din nou bombardamentul de tunete, tot mai aproape şi cu mai multă putere.

Amber dormi cu intermitenţe şi se simţi întreaga noapte de parcă ar fi fost un vis. Crezu că vedea în sclipirile de lumină luptători dervişi şi că hoardele înfometate din Khartoum năvăleau în cort. Se holba la ochii furioşi ai lui Penrod din clipa în care rupsese logodna. Era în barca de salvare privind, cu sângele lipicios al lui Saffron pe degetele

ei, cum cădeau corpuri în flăcări de pe marginea vaporului cu aburi. Trupul lui Rusty era cu ei în cort, sângerând argint viu.

Se trezi brusc. Bill o scutura de umeri.

— Amber, s-au dezlegat animalele din pripon. Ajută-mă.

Dacă ar fi fost trează ca lumea sau cel puțin nu încețoşată de fantomele trecutului, ar fi fost suspicioasă, ar fi trezit-o pe Saffron şi ar fi pus întrebări, dar, în schimb, nu făcu altceva decât să încuviințeze zăpăcită şi să se poticnească afară din cort. Ploua încă tare. Bill avea un felinar care se lupta cu întunericul greu şi ud, dar care nu arunca decât o lumină murdară în jurul său. Fulgeră.

Unde e Ryder? se gândi Amber. Unde sunt Maki şi Geriel?

Bill se îndrepta deja spre adăpostul unde priponiseră animalele. Îl urmă cu mintea încă amețită. Încă un fulger şi vântul începu să se întețească aruncându-i ploaia în față cu o asemenea forță încât se simțea ca lovită cu pietre. Catârii erau unde trebuiau să fie – nenorociți, împinşi unii într-alții, însă priponiți. Dar văzu că doi dintre ei erau încărcați cu câteva dintre cutiile mici în care erau lingourile de la mină.

— Ce se întâmplă, Bill? strigă ea peste zgomotul ploii în timp ce vântul îi biciuia cuvintele. Animalele nu sunt dezlegate.

— Nu încă, strigă el peste umăr, iar ea privi îngrozită cum începu el să desfacă funiile care priponeau şi împiedicau animalele fără povară.

Fugi spre el, încercând să prindă funiile. El îi întoarse un dos de palmă care-o trânti în noroiul ruginiu.

— E timpul să plec, Amber, spuse el. Şi te iau cu mine. Haide, acum.

— Încotro? Nu merg niciunde cu tine! Eşti nebun?

Catârii erau derutați de eliberarea lor subită, dar nu dădură vreun semn că ar vrea să scape, rămânând băgați unul într-altul.

— Ryder! strigă Amber. Ryder!

Bill o privi cu un fel de dispreț plin de compătimire şi lovi cu putere unul dintre catâri. Acesta se feri de el, dar nu fugi.

Amber încercă să se ridice în picioare şi-l strigă din nou pe Ryder, sperând că, printr-un miracol, ceilalți aveau s-o audă peste urletul furtunii.

— Animale proaste, spuse Bill ca pentru sine.

Îşi scoase revolverul de la brâu şi trase un foc chiar deasupra capetelor catârilor. Asta fu de ajuns. Catârii începură să ragă, se cabrară şi o luară la fugă într-o panică întâmplătoare înspre tabără sau pe pantă în sus, după cum îi ghida instinctul. Amber fu nevoită să sară înapoi ca să-i evite în fuga lor frenetică. Îl simți pe Bill cum o prinde de braț cu o smucitură perversă şi cum o trage spre cele două animale care erau încă legate şi încărcate cu argint. Le desfăcu fără să-i dea drumul, mişcându-se încrezător de parcă ploaia şi vântul nu existau pentru el.

Amber începu să se lupte şi să strige, dar el o strângea cu o mână de fier. Apoi simți împunsătura rece a armei în spatele ei.

— Mişcă, spuse el.

*

Saffron se trezi brusc din somnul ei incomod într-o lume haotică. Auzea cum răgeau animalele şi cum urla Ryder.

Leon era treaz şi se holba la ea cu nişte ochi mari şi înspăimântați. Amber nu era acolo.

— Leon, poți să fii un flăcău curajos pentru mine?

Băiețelul încuviință.

— Bine. Vreau să stai aici şi s-o ții pe Penelope cu tine. Băgați-vă unul într-altul şi nu vă mişcați. E foarte important.

— Vreau să vă ajut pe tine şi pe tati.

Era aşa un băiețel puternic; Saffron simți o mândrie bruscă şi se întinse să-i atingă obrazul moale.

— Asta ne ajută pe mine şi pe tati. Ne ajută mult. Ai grijă de sora ta.

Păru convins.

— O să am grijă, mami.

— Mulțumesc, spuse ea.

Apoi se întinse înainte şi îi sărută pe amândoi ferm şi rapid pe creştet înainte să se arunce afară în ploaie. Fulgera, iar Saffron îl văzu pe Ryder cu cămaşa udă lipită de muşchii lui puternici de pe piept şi umeri. Prinsese deja doi catâri şi striga ordine înspre Geriel şi Maki.

Geriel se cățăra în sus către o margine strâmtă unde una dintre creaturile panicate se blocase. Ryder apucă priponul pe care-l trăgea animalul după el, dar acesta lovi cu ambele picioare din spate şi-l nimeri pe Geriel în umărul drept, aruncându-l în spate. Geriel căzu şi alunecă până la marginea platoului îngust. Ryder țâşni înainte, se aruncă în noroi cât era de lung şi ajunse cu mâinile până la Geriel. Geriel îl văzu şi încercă să ajungă la mâna întinsă a lui Ryder prinzându-se de ceva din noroi. Saffron urlă. Geriel avea să cadă de pe margine; nu putea fi oprit, aluneca atât de repede. Apoi Ryder îl apucă pe Geriel de încheietură. Asta îl încetini şi-l opri din cădere. Se trase în sus ghemuindu-se, în timp ce Ryder îi dădu drumul la încheietură, respirând greu şi ținându-l de umeri. Ryder nici măcar nu se opri. Se ridică imediat, adunând pripoanele catârilor şi ducându-i înapoi la adăpost. Maki se îndreptă spre Geriel, dar Geriel dădu din cap, se ridică în picioare şi se duse din nou la catârul de pe margine.

Saffron simți hainele lipindu-i-se de piele şi se luptă să-şi facă ordine în gânduri. Felinare. De asta aveau nevoie. Se duse prima oară în cortul bărbaților, dar găsi felinarul lor de vânt răsturnat şi spart. Se băgă înapoi în cortul ei. Leon se

holbă în sus către ea. Penelope era ghemuită strâns la pieptul său.

— Băiat drag, spuse Saffron cât putu de calm, am nevoie de felinar ca să-l ajut pe tati.

El înțelese imediat.

— Nu ne deranjează întunericul, mami, spuse el.

Ea îl luă şi o porni prin ploaie înspre locul unde erau priponiți catârii. Ryder îi luă felinarul fără să spună nimic.

— Unde e Bill? Şi unde e Amber? spuse Saffron.

Ryder se uită împrejur.

— Amber nu-i cu copiii?

— Leon are grijă de sora lui, sunt perfect în regulă, spuse ea cu mai multă încredere decât simțea.

Înainte ca Ryder să poată iți din întuneric. Era tăiat şi julit pe față şi respira greu.

— Domnule Ryder. Încă lipsesc doi catâri şi cred... cred că lipseşte şi o parte din argint.

— Bill? se întrebă Saffron. Ryder, nu se poate.

— Geriel, ai mai văzut o altă cărare în jos de aici? întrebă Ryder. Una care să nu treacă prin tabără?

— O cărare de capre, pe acolo.

Arătă cu mâna dincolo de locul unde erau priponite animalele.

— Du animalele în siguranță. Îmi iau puşca, spuse Ryder Dar în timp ce se întoarse, Saffron o țâşni pe lângă el.

— Saffron!

— A luat-o pe Amber, strigă ea peste urletele proaspete ale vântului. Grăbeşte-te!

*

Cărarea era abruptă şi lunecoasă de la ploaie. Prin străfulgerările de lumină care cădeau încă regulat, făcând cerul violet şi gri, Amber vedea până unde ajungea cărarea, înspre fundul văii. Un sunet nou ajunse la ea; era sunetul apei învolburate. Pârâul domol pe lângă care înaintaseră

mai devreme în acea *zi* se transformase deja, într-un râu maroniu şi plin de spumă.

— Ai lucrat cu noi ani de zile şi acum te-ai făcut hoț? strigă Amber. De ce?

— Am aşteptat doar să iau ce am vrut, draga mea, spuse el.

Amber mergea cât putea de încet. După ani de zile în munți, era sigură pe picioarele ei, dar acum se mişca prudent ca o femeie bătrână.

— Atunci ia argintul şi lasă-mă să plec.

Gura îngustă a revolverului o împunse în spate.

— O, nu, Amber. N-aş fi putut să plec fără tine. Am cele mai frumoase planuri pentru noi odată ce ne reîntâlnim cu prietenii mei.

— Cine-s prietenii tăi?

El chicoti.

— Cred că ştii. Odată ce ți-a plecat leoaica a fost mult mai uşor să mă văd cu ei din vreme în vreme. Să le mai dau câte un sfat prietenesc.

— Bandiții! Tu *chiar* vorbeai cu ei.

— Evident.

Se întoarse şi-l privi fix. Ploaia îi udase pe amândoi până la piele; obrajii lui înalți erau înrourați, iar ochii îi păreau mai întunecați şi înfricoşători decât fuseseră. Nu mai erau morți sau goi, ci plini de o lumină gri. Simți o repulsie adâncă şi instinctivă – şi frică. El se apropie de ea, aşa încât îi simți căldura corpului. Îşi apăsa încă arma dură şi rece în abdomenul ei.

— Nu mă iubeşti, spuse ea. De ce ai risca să mă iei cu tine?

— O să vezi. Soarta te-a pus în mâinile mele, draga mea. Cum aş putea refuza aşa un dar perfect? spuse el apăsându-şi mai tare arma în abdomenul ei. Acum nu mai

încerca să tragi de timp, domnişoară Benbrook, sau o să mă enervez.

Ea se întoarse şi mai făcu un pas în jos pe cărare. El era un ţintaş bun. Se întrebă la ce distanţă trebuia să se îndepărteze de el ca să aibă şansa s-o rateze. Se uita în dreapta şi-n stânga, căutând un adăpost în întuneric.

— Amber!

Era vocea lui Saffron, abia auzindu-se peste zgomotul produs de vânt şi de ploaia aspră. Bill nici măcar nu se uită împrejur, ci o împinse înainte. Îl văzu cu colţul ochilor cum îşi strânse în jurul mâinii funiile catârilor.

— Amber!

Strigătul era mai puternic acum, şi mai aproape. Mai auzi ceva, ca o notă adâncă în tumultul apei care curgea pe lângă mal, dar nu apucă să se întrebe ce ar fi putut să fie. Dacă Saffron venea după ea, venea şi Ryder, şi amândoi erau foarte abili în cititul urmelor de pe jos. Îndrăzni să arunce o privire peste umăr şi speră să fulgere.

Cu un gest larg, Bill îşi aruncă lampa, în spatele lor se auzi o împuşcătură şi lampa se sparse în aer. Sunetul hohotitor din vale se intensificase în volum, iar temperatura păru să scadă brusc. În cealaltă parte a văii, un fulger se rostogoli pâlpâind şi, în lumina lui evanescentă, Amber văzu şi înţelese. Torentul de apă creştea. Împinsă înainte, clipi în întuneric şi văzu un perete de apă întunecată şi clocotitoare care se îndrepta înspre ei. O văzu şi Bill.

— În sus! Mişcă! strigă el.

Amber căzu în genunchi şi începu să se caţăre trăgându-se în mâini pe stânca plină de noroi alunecos. Catârii răgeau trăgând înapoi de funiile lor. Plină de disperare, Amber se trase pe pantă în sus în timp ce vuietul apei se apropia. Încă o lucire de lumină, şi-l văzu pe Ryder deasupra ei pe cărarea principală, cu puşca ridicată. Ea se

afla între Ryder şi Bill. Ryder îşi mişcă foarte puţin puşca şi trase.

Amber se întoarse la timp ca să vadă cum împuşcătura îngenunche pe unul dintre catârii încărcaţi. Animalul căzu, iar Bill fu tras cu violenţă înapoi de greutatea bruscă a funiei. Celălalt animal se strădui să treacă pe lângă ei. Bill răcni şi se aruncă în faţă. Amber simţi cum o prinse cu degetele de gleznă.

Primul val al viiturii o luă pe sus, măturând-o de pe cărare. Se agăţă de rădăcina lemnoasă a unei tufe cu spini chiar de deasupra capului ei şi simţi imediat cum începu să cedeze. Bill nu-şi slăbi strânsoarea de pe gleznă, dar din cauza că fusese prins de forţa viiturii, Amber simţi cum greutatea lui o trăgea feroce în jos. Avea impresia că i se frângeau încheieturile. Urlă, iar gura i se umplu de noroi şi apă, obiecte luate de apa râului îi loveau corpul din laterală, şi totul era agonie şi derută.

— Amber! vocea lui Saffron se auzea puternic din apropiere.

Amber încercă să se mişte, apoi simţi cum o prinseră în jurul pieptului mâinile subţiri ale surorii ei, încercând s-o elibereze din apele care creşteau. Amber îşi scoase capul din apă, urlă şi lovi cu putere, împingându-şi glezna piciorului liber în mâna lui Bill. O dată, de două ori, apoi fu brusc eliberată, iar Saffron o trase afară din ape.

Timp de un minut, cele două surori rămaseră întinse împreună la marginea torentului, respirând greu, apoi Saffron se ridică puţin şi, oftând, o trase pe Amber spre ea.

— Saffy?

— Ryder! Suntem aici. Amândouă.

O secundă mai târziu, el era lângă ele. Viitura începea deja să scadă, iar apele spălau acum pantele de jos ale văii. Ploaia se oprise şi zorile bruşte africane începură să mijească. Furtuna trecu rostogolindu-se spre sud-vest până

când furia i se pierdu pe cerul larg. Nu se vedea niciun semn de Bill sau catâri.

— E mort? De ce a încercat să te ia? întrebă Saffron.

— Aia a fost o împuşcătură grozavă, Ryder, spuse Amber, iar el îşi puse brațele în jurul lor în ploaia care se domolea. Nu ştiu, Saffy. A spus că avea planuri pentru mine.

Se cutremură:

— Şi spunea că a vorbit cu bandiții. Dar nu înțeleg.

Saffron se întinse brusc şi-l luă de mână pe soțul ei.

— Ryder! nu mai avem întreaga încărcătură de argint! Ne va mai da Menelik pământul?

— Trebuie, spuse Ryder. Trebuie.

*

Menelik auzise veşti că soseau şi trimise oameni în întâmpinarea lor. Un entuziasm anume, pe care Ryder nu-l recunoscu, impregnase întreaga atmosferă. În timp ce înaintau prin oraş spre casa pe care le-o pregătise Menelik, Ryder observă prin mulțime reprezentanți din fiecare popor din Etiopia. Făcu câteva comentarii despre ceea ce văzuse către escorta lor, dar acesta zâmbi doar, spunând că ploile din anul acesta erau mai bune decât fuseseră de ceva vreme şi că spera să fi trecut mare parte din pesta bovină.

Ryder le lăsă acasă pe Amber şi Saffron împreună cu copiii, apoi se duse la noul palat ca să-şi predea argintul în trezoreria lui Menelik. Când la numărătoare nu ieşi chiar numărul de lingouri aşteptat, ceru calm o audiență cu Regele regilor. Aceasta îi fu acordată, iar Ryder îi luă cu el pe Maki şi Geriel. Nu fură însă primiți în sala principală de audiențe, ci într-o cameră mică laterală, unde îl găsiră pe Menelik singur, aşezat pe un scaun acoperit cu catifea, la o masă acoperită cu hârtii. Geriel şi Maki se închinară aşezându-se într-un genunchi, iar Ryder făcu o plecăciune adâncă.

— Deci până la urmă n-ai reuşit să te ţii de număr, domnule Ryder, spuse Menelik. Pământul îţi este confiscat.

— Domnule, spuse Ryder ferm, vă cer să ascultaţi mărturia acestor doi bărbaţi.

Menelik încuviinţă şi, după ce schimbară priviri stresate, Geriel şi Maki îi spuseră Regelui regilor despre trădarea lui Bill Peters şi jurară pe numărul de lingouri pe care-l avuseseră la plecarea din Mina Courtney.

Menelik ascultă cu atenţie, apoi îi concedie, cerându-i lui Ryder să rămână şi invitându-l să se aşeze în faţa lui.

— Faci bine să-mi aduci oameni de-ai mei ca martori, Ryder, spuse Menelik odată ce rămaseră singuri. Sper că domnişoara Amber nu e rănită.

— Mulţumim lui Dumnezeu, este bine. Domnule, am o cerere. Dacă v-ar fi de folos să vă împrumut partea mea din această ultimă încărcătură de argint, vă implor să o acceptaţi. Fireşte, în astfel de vremuri de restrişte, n-aş cere nicio dobândă. Vreau de asemenea să vă informez că, odată acordat dreptul definitiv asupra pământului şi încheiată pacea în ţară, intenţionez să mă întorc la Cairo împreună cu familia mea şi să las mina în seama lui Tom Western, pe care-l ştim după porecla Patch.

Menelik îl studie cu atenţie.

— Eşti un om inteligent. Un om cu tact. Dacă aş fi crezut că viaţa la curte ar fi de vreun interes pentru tine, te-aş fi ţinut în Addis. Da, împrumutul argintului tău ar fi de folos. Deşi insist să păstrezi pentru tine în bani lichizi orice sumă este necesară pentru lunile care urmează.

Menelik făcu o pauză, iar Ryder îi examină faţa. Împăratul arăta serios.

— Dar nu pot să-ţi acord pământul, continuă el. Se aşteaptă slăbiciuni de la mine din toate părţile, iar eu nu pot arăta niciuna. Astăzi nu este ziua când pot să renegociez cu un alb în dezavantajul meu.

— Nu-mi poți lua mina, spuse Ryder cu înverşunare, ridicându-se în picioare.

Menelik se ridică şi îşi întinse mâna într-un gest larg şi zdrobitor care păru să taie aerul.

— Nu spune „nu poți” către un împărat, domnule Ryder! urlă el. N-o să-mi comanzi tu.

Ryder se lăsă înapoi pe călcâie, dar îşi păstră poziția.

— Asta i dreptate? scuipă el.

Menelik făcu doi paşi mari până când fețele le ajunseră la câtiva inci una de cealaltă. Ryder îi simțea respirația fierbinte pe față în timp ce se holbau unul în ochii celuilalt.

— Dacă *eu* sunt cel care o zice, spuse Menelik încet şi rar, atunci este dreptate, lege şi adevăr.

Apoi se întoarse şi îşi ridică mâinile. Trebuia să găsească cuvintele potrivite acum, înainte ca Menelik să bată din palme şi să-şi cheme servitorii, sau pierdea tot.

— Atunci timp, spuse Ryder, iar Menelik făcu o pauză, aşteptând. Vreți să-mi chem oamenii să lupte de partea dumneavoastră, după cum este dreptul dumneavoastră şi datoria lor. După ce veți învinge şi se vor întoarce la casele lor de la mină, dați-mi o lună ca să acopăr deficitul.

Menelik îşi lăsă mâinile jos şi nu răspunse imediat. În schimb, îşi reluă locul de pe scaunul său înălțat. Clopoțeii de argint care mărgineau cuvertura de catifea scoaseră nişte sunete moi.

— Dacă pierd războiul, domnule Ryder, spuse el cu un glas mai blând, oricine va fi pus în locul meu nu-ți va acorda încă o lună. Vor lua mina şi tot argintul care stă nevândut în trezoreria mea.

— Dar *nu* o să pierdeți, domnule, răspunse Ryder.

Menelik se uită în sus la el.

— Pariezi totul pe succesul meu? Nu eşti tentat să fugi la italieni şi să încerci să te adăposteşti sub aripa lor?

Ryder dădu din cap.

— Împăratul Yohannes mi-a acordat Steaua lui Solomon şi a Iudeii, şi am purtat-o cu mândrie în fiecare zi de atunci înainte. Nu o s-o trădez pe ea, amintirea lui sau pe dumneavoastră. Acordaţi-mi o lună după victorie, maiestate.

Menelik îşi puse coatele pe masă.

— Ai hrănit mulţi oameni în tabără în timpul pestei bovine, nu-i aşa?

Ryder ezită.

— Domnişoara Amber a făcut asta, domnule.

Menelik zâmbi.

— Ryder este cinstit, chiar şi în acest moment! Ştiu că ea a făcut asta, dar tu nu i-ai alungat pe refugiaţi. Ai lăsat-o să facă ce trebuia, chiar şi atunci când te-a costat forţă de muncă, lemn şi timp. Aşa că îţi dau înapoi acel timp.

Ryder simţi cum i se calma respiraţia.

— O să ai o lună, dar nu mai mult. Va trebui să rămân ferm în victorie, dacă Dumnezeu mă face victorios, dar o să-ţi dau acea lună.

*

Când începură să bată tobele de război, Amber, Saffron şi Ryder erau în piaţă cu copiii. Saffron o aşeză pe Penelope pe şold, Ryder îl puse pe Leon pe umeri şi împreună se alăturară mulţimii entuziasmate care se îndrepta spre centrul pieţei.

Şeful gărzii împăratului aşteptă să se apropie mulţimea. Călărea un armăsar roib şi purta însemnele regale: o pălărie din piele de leu şi o capă cu un careu de piele decorată, care-i acoperea pieptul. Sub capă, purta o tunică încreţită de mătase verde şi pantaloni albi imaculaţi. Avea scutul decorat cu bronz şi, pe lângă sabie, avea pe umăr o puşcă M1870 Vetterli.

De fiecare parte a lui, câte un bărbat bătea *negarit-ul*[58], o tobă imensă de război, al cărei ecou bubuitor şi adânc aduna oamenii de la treburile lor, din case şi de pe câmpuri. Odată mulţimea adunată, călăreţul dădu o comandă şi tobele încetară. Tăcerea subită care urmă fu aproape şocantă.

Ryder îl dădu pe Leon jos de pe umeri, ţinându-l în continuare de mâna lui mică tocmai când călăreţul începu să vorbească.

— Eu sunt gura împăratului vostru Menelik, Regele regilor, Leul lui Iuda. Ascultaţi-mă!

Oamenii din mulţime erau atât de atenţi încât dădeau impresia că se opriseră din respirat ca să asculte.

— De pe mare a venit un duşman. A pătruns prin graniţele noastre ca să ne distrugă pământul şi credinţa părinţilor noştri. I-am permis să pună stăpânire pe averile mele şi am purtat cu el negocieri lungi în speranţa că voi obţine dreptate fără vărsare de sânge. Dar duşmanul refuză să asculte. Continuă să avanseze. Destul! Voi apăra cu ajutorul lui Dumnezeu moştenirea părinţilor noştri şi voi împinge înapoi invadatorii cu forţa armelor. Fie ca fiecare bărbat care are suficientă putere să mă însoţească! Şi dacă n-o va face, fie ca el să se roage pentru noi!

Imediat după ce termină de vorbit, mesagerul lui Menelik trase calul de hăţuri şi, urmat de toboşari, îşi făcu drum prin mulţime înapoi la palat. Mulţimea se risipi repede. Ducând copii ale proclamaţiei şi detalii referitoare la locurile de adunare, alţi călăreţi şi alergători erau deja pe drum spre capitalele regionale şi pieţele oraşelor.

— Deci s-a ajuns la asta până la urmă, spuse Amber.

58 În limba amhară, în original.

— Din momentul în care i-ai spus lui Menelik de tratat, a devenit inevitabil, spuse Ryder.

Înainte ca Amber să apuce să protesteze că nu era tocmai cinstit să-i arunce pe umeri povara unui întreg război, auziră pe cineva care o striga pe Saffron. Văzură un alb destul de bătrân care se apropia de ei traversând piața. Saffron fu cea care-l recunoscu prima.

— Yuri Alexandrov! el! Penelope, dragostea mea, domnul este doctorul care a ajutat-o pe mami în noaptea când te-ai născut.

Penelope se ruşină brusc şi o îmbrățişă pe mama ei ascunzându-şi fața.

— Domnule doctor, mă bucur să vă văd! spuse Saffron.

— Şi eu mă bucur să te văd. Şi pe tine, micuță Penelope, adăugă el şi întinse degetul ca să-i mângâie obrazul fetei, iar ea îl recompensă cu un zâmbet scurt şi luminos. Dar trebuie să vorbesc cu voi toți. Am primit veşti din Sankt Petersburg că inginerul vostru, Bill Peters, nu este omul care am crezut că este.

— Ştim, spuse cu simplitate Amber. A încercat să mă răpească şi să ne fure argintul şi cu ocazia aceea a murit.

Doctorul clipi surprins.

— Se pare că Bill Peters a existat, spuse el, dar a murit în Boemia acum câțiva ani.

— Însoțiți-ne, domnule doctor, spuse Ryder, şi o să ne spunem unii altora tot ce ştim.

*

Prima victorie a armatei lui Menelik avu loc trei luni mai târziu. Maiorul Pietro Toselli şi oamenii săi fură prinşi şi măcelăriți de către avangarda lui Menelik la treizeci de mile în fața restului trupelor italiene, la Amba Alagi. Penrod dădu vina pe generalul Arimondi pentru ordinele sale neclare şi pe ofițerii de telegraf italieni pentru că le ciopârțiseră şi mai tare. Apoi dădu vina pe Pietro că rămăsese pe poziție cu o

mie de oameni când îşi dăduse seama că avangarda armatei lui Menelik era de cel puţin douăzeci de ori mai mare. Dar Toselli aşteptase întăriri şi crezuse că ordinele sale erau să-şi menţină poziţia. Marşul lui Arimondi şi al oamenilor săi spre Amba Alagi şi retragerea din luptă spre Mekelle cu rămăşiţele traumatizate ale forţelor lui Toselli fu un act remarcabil de îndemânare şi vitejie militară.

Penrod ar fi bombardat fortul Mekelle şi ar fi continuat să se retragă până când Arimondi ar fi putut să se alăture forţelor lui Baratieri, dar generalul nu făcu asta. Mekelle era plin de provizii valoroase şi credea că fortul putea fi baza perfectă pentru acţiuni ofensive viitoare împotriva băştinaşilor.

Lăsă în urmă o garnizoană de o mie două sute de oameni sub conducerea căpitanului Galliano.

— O să ne întoarcem peste câteva zile, spuse el şi plecă.

Într-o săptămână, armata cea mare a lui Menelik îi înconjurase deja.

*

La Mina Courtney, Crăciunul veni şi trecu. Cum cei mai mulţi dintre bărbaţi plecaseră să lupte cu Menelik, în tabără era ciudat de linişte. Ryder îi antrenă să folosească puştile pe bărbaţii prea tineri sau prea bătrâni ca să se alăture împăratului lor şi trimise patrule regulate de-a lungul şi de-a latul pământului său. Auziră că soseau zilnic din Italia mii de trupe de susţinere, iar la începutul lui februarie un bătrân care trăia într-o cocioabă la trei mile spre vest le aduse ştirile că fortul Mekelle fusese capturat.

— Italienii au luptat ca leii, le spuse el, desenând un plan al fortului pe pământul din faţa bisericii, aşa că Menelik a spus că trebuie să li se permită să plece în marş cu toate onorurile militare. De ce crezi c-a făcut asta?

Băieţeii şi fetiţele din tabără care se grupaseră în jurul său, cu Leon şi Penelope printre ei, dădură din cap.

— Vă spun eu! împăratul nostru e viclean. Acum priviți! Câinii italieni sunt aici.

Desenă o linie – drumul englez care înainta prin Tigray până la Addis Abeba – şi înfipse cuțitul în ea la Adagamus, unde italienii dețineau o poziție puternică.

— Menelik nu vrea să se lupte cu ei între dealurile alea! Vrea să se lupte în vest – îşi balansa bățul arătând către Adowa unde are teren să se desfăşoare. Dar nu vrea să se expună când trece prin apropiere. S-ar putea să-l împuşte.

Bățul deveni o puşcă:

— Bang, bang!

Copiii țipară şi chicotiră.

— Şi ce-a făcut, bunicule? se alarmă Leon.

— Ei bine, puiule, i-a făcut pe toți acei italieni curajoşi din Mekelle să meargă pe lângă el, aşa că acum, când se întoarce spre Adowa, unde vrea să fie...

— Italienii nu pot să-l împuşte! strigă Leon. Şi-ar putea ucide soldații lor!

— Exact, băiatul meu, răspunse bătrânul.

Ryder şi Saffron priveau de la câțiva paşi distanță. Saffron se uită în sus la soțul ei.

— Asta nu mai poate continua mult, nu-i aşa, Ryder? Cât de curând, oamenii lui Menelik o să rămână fără mâncare.

El îi trase corpul subțire mai aproape de el, dar nu-i răspunse. Nu uitase ce spusese Menelik. Dacă Regele regilor avea să piardă războiul, ei aveau să piardă mina.

*

Alarma o trezi pe Saffron în mijlocul nopții: sunetul clopotului care era tras sus, pe escarpă; bătăi rapide, întrerupte brusc. Înainte ca ea să-şi deschidă ochii, Ryder fu deja jos din pat, trăgându-şi pantalonii. Puse mâna pe puşca agățată lângă uşă şi ieşi afară. Saffron făcu la fel, dar, înainte să pună mâna pe zăvor, auzi în spatele ei un tropăit de paşi. Leon se trezise.

— Mami, unde mergi? Ți-ai luat puşca?
— Stai aici şi ai grijă de sora ta, Leon, spuse ea repede.
— Dar de fiecare dată eu trebuie să am de grijă de ea!
Saffron se ghemui în fața lui ca să-l poată privi în ochi.
— Leon, cândva o să fie treaba ta să alergi afară din casă când sună alarma, ştiu că aşa va fi, dar deocamdată treaba ta este să ai grijă de Penelope pentru tati şi pentru mine. Şi e o treabă foarte importantă. Înțelegi?
— Cred că da.
— Mulțumesc, Leon.
Băiatul se dădu un pas în spate, iar Saffron plecă.
Femeile şi copiii din tabără, treziți de clopot, ieşiră afară din case, în aerul răcoros al răsăritului. Ryder nu putea să vadă nimic prin ceața care se ridica din râu. Le ordonă lui Patch şi băieților mai mari să ia puşti şi muniție şi să se adăpostească în spatele băncilor de buşteni. Majoritatea puştilor bune fuseseră luate la război de bărbați. Femeile aveau cuțite. Le ordonă să se ducă împreună cu copiii în biserică.
Bandiți. Nemernicii îşi dăduseră seama că aveau o şansă, dar Ryder mai avea totuşi o duzină de bărbați, muncitori pricepuți prea bătrâni ca să se ducă la luptă şi să îndure rigorile marşului, dar crescuți cu mândria războinică a poporului lor.
Odată ce bandiții aveau să-şi dea seama că erau câțiva oameni înarmați în tabără, aveau să se retragă în căutarea unei prăzi mai uşoare. Ryder era iritat, fără să fie surprins sau înfricoşat. Toți războinicii etiopieni cât de cât vrednici erau cu Menelik sau îi hărțuiau pe italieni pe rutele lor de aprovizionare. Oricine ar fi aşteptat în ceață n-ar fi fost în stare să se pună cu el sau cu oamenii lui.
— Aici n-o să găsiți o pradă uşoară, şacalilor! strigă el în întuneric.

Ryder dădu ordinul şi toți apărătorii taberei traseră în aer o singură salvă de avertisment.

— Acum fugiți ca nişte laşi ce sunteți sau următoarele împuşcături o să-şi găsească ținta!

Ryder se aşteptă să audă imediat sunete de retragere, dar nu se auzi nimic. În schimb, din ceață, se întoarse o salvă de răspuns. Era disciplinată şi localizată. Pământul din fața bisericii explodă în câteva duzini de coloane de praf.

Auzi un țăcănit lângă el. Era soția lui, încă amețită de somn, care îşi încărca liniştită revolverul.

— Ce Dumnezeu? Ryder, trebuie să fie douăzeci de puşti.

Din ceață, se auzi o voce care vorbi în engleză.

— Bună dimineața, Courtney, rosti vocea.

— Bill Peters! Cât am sperat că a murit! exclamă Saffron.

Dădu un pas înainte şi trase în ceață. Auziră cum glonțul lovi piatra.

— Şi doamna Saffron este aici! râse Bill.

Saffron privi indignată la soțul ei.

— De unde a ştiut că sunt eu?

— Nimeni de aici n-ar apăsa pe trăgaci fără acordul meu, iar eu n-aş trage ca un idiot în mijlocul ceții, spuse Ryder.

Saffron se bosumflă.

— Sună altfel, nu-i aşa?

Vocea tărăgănată a lui Bill se auzi în toată piața.

— Totuşi, oricât ar fi de frumos să povestim aşa, unul dintre oamenii mei are un mesaj pentru oamenii din tabăra ta.

O voce puternică începu să vorbească în amhară. Patch se apropie ghemuindu-se de locul unde erau ei.

— Ce spune? Nu pot să înțeleg.

Ryder traduse în timp ce i se răcea inima în piept.

— Spune că nu vor să-i ucidă pe localnici. Dacă ei îi predau pe albi, n-o să pățească nimic. Dacă o să reziste, o să ne omoare pe toți.

— Să-l ia dracu'. Ce şanse avem?

— Am încredere în oamenii noştri, spuse Ryder cu ochii negri de mânie.

Era uşor de spus, dar aveau o duzină de puşti cu care erau nevoiți să apere cincizeci de femei şi aproape tot atâția copii.

Dacă Bill avea douăzeci de puşti sub comandă, treaba asta se putea transforma într-un măcel.

Lui Ryder îi atrase atenția o mişcare. Femeile ieşeau din biserică, răspândindu-se prin umbre.

— Care e răspunsul vostru, oameni din Tigray? întrebă vocea din ceață.

Tadesse răspunse din cealaltă parte a pieței.

— Un minut, hotărâm acum!

— Îl omor! şuieră Saffron.

— Adu-i în față, răspunse vocea.

Tadesse se furişă înspre ei prin umbre, împreună cu Amber.

— Domnule Ryder, Balito, Agnes şi Marta au luat-o în sus pe cărarea de mai încolo împreună cu băieții lor mai mari. Bătrânul John şi Simon trec râul pe la mină. Puteți să-l mai țineți puțin ocupat pe Bill?

— O să încerc. Trimite-le pe Kassa şi Adera în partea de nord.

— Da, domnule Ryder.

Se auzi din nou vocea din ceață.

— Acum, bunici şi copii din Tigray!

— Venim! strigă Ryder. Nu vreau pe mâinile mele sângele femeilor şi al copiilor. Dar cine eşti, Peters? Cine eşti cu adevărat? Ştim că adevăratul Peters a murit cu un an înainte să ne întâlnim.

Vocea îi răspunse, leneşă şi clară.

— A lucrat o vreme pentru mine, apoi mi-am dat seama că am nevoie de actele lui mai mult decât de munca pe care-o făcea pentru mine.

— Spune-mi cum te cheamă! urlă Ryder în aerul umed al dimineții. Cum ne-ai înşelat atât de mult timp?

Ryder aproape că-l putea vedea, o formă de umbră şi ceață.

— Mergi, spuse Peters într-o amhară pocită. Ia-le armele şi leagă-i.

Auziră deasupra lor un strigăt brusc şi hăuitul femeilor, îi luaseră prin surprindere cu cuțitele pe unul dintre puşcaşi pe cărarea de sus.

Îl auziră pe Bill strigând.

— Domnişoara Amber nu trebuie rănită. Omorâți-i pe ceilalți!

Amber se aruncă înainte pe jos imediat ce primele împuşcături măturară pământul de la picioarele lor. Patch fu lovit în umăr şi căzu gâfâind. Două dintre femeile din tabără fugiră la el, îl apucară şi-l traseră înapoi la adăpost. Ryder şi Saffron se duseră în dreapta, ascunzându-se după băncile de buşteni. Alte împuşcături urmară, şi alte strigăte. Puştile loveau în sus şi în jos pe vale.

Ceața începu în sfârşit să se ridice şi fu înlocuită de nori de fum schimbători. Saffron trase înspre locul unde văzuse focul de la o muschetă de modă veche şi o siluetă căzu în față, în apă.

Ryder îşi ridică arma şi trase. Alt bandit de pe malul îndepărtat căzu, rostogolindu-se pe pantă, până în râu.

— O, doamne, spuse Saffron.

Ryder privi fix spre locul unde arăta ea. Tocmai fusese aprins un foc de tabără lângă mormântul lui Rusty. Lângă el stătea un arcaş. Sub privirile lor, aprinse vârful unei săgeți, care pâlpâi. Ryder mai văzuse săgeți aprinse: câlții de sub vârful săgeții erau muiați în ulei şi aprinşi chiar înainte ca

arcaşul să tragă. Săgeţile aprinse nu puteau fi trase la fel de precis sau de departe, dar arcaşul nu ţintea către Ryder sau oamenii lui, ci către casele lor. Prima săgeată lovi pământul la câteva picioare de coliba lui Ryder. Ryder îşi fixă ţinta pe bărbat, respirând calm şi încet. Arcaşul îşi mai aprinse o săgeată şi îşi încordă din nou arcul. Săgeata tremură în aer şi căzu aproape. Unul dintre copii scânci şi aruncă nisip peste ea.

— Ryder, grăbeşte-te! şopti Saffron.

Ryder apăsă pe trăgaci, iar arcaşul căzu în genunchi, dar a treia săgeată era deja în aer. Zbură cu o graţie aproape leneşă şi se îngropă în acoperişul lor de stuf.

— Copiii!

Saffron se întoarse s-o ia la fugă de-a curmezişul pieţei, dar o opri o salvă de focuri.

Ryder îl văzu pe Bolta, unul dintre protejaţii lui Patch, ghemuit în partea cealaltă a pieţei.

— Bolta! arătă el cu mâna. Acoper-o pe doamna Saffron!

Ţintiră amândoi spre malul nordic, iar Saffron fugi în colibă, strigând după Leon. Acoperişul de stuf era complet uscat. Ryder simţea deja căldura pe spate. Ţinti în continuare. Din spatele lui veni un scârţâit teribil; o parte din acoperiş se prăbuşea. Se întoarse şi o văzu pe Amber. Stătea aproape nemişcată în centrul fumului şi al confuziei. Pentru o clipă, fu uimit, apoi văzu la gâtul ei un reflex de lumină. Bill era în spatele ei, cu cuţitul la beregată, trăgând-o în spate prin râu.

— Ryder! o auzi el pe soţia lui strigând.

Amber îl observă. El avu impresia că văzu cum i se mişcau buzele, dar n-ar fi putut spune ce ziceau. Se întoarse şi fugi spre casa lui, care ardea. Saffron era în cadrul uşii, înecată de fum; îi văzu pe fiul şi fiica lui în centrul camerei, ţinându-se de mână. Penelope plângea, iar

fața lui Leon era albă. Între ei şi uşă era o grămadă de stuf aprins.

— Leon! Ia-o de mână pe sora ta şi fugi către mine!

— Dar, tati!

Băiețelul era împietrit.

Ryder se aruncă în față simțind cum i se pârlea părul şi îşi ridică ambii copii în brațe. În spatele său mai căzu o bucată din acoperiş, care trimise către el un val de căldură. Nu putea evita focul. Se aruncă înainte, ieşind în piață. Simți mâini peste tot pe corp. Cineva îi lua copiii, altcineva aruncă o pătură peste el ca să stingă flăcările, apoi îl auzi pe Tadesse strigând, după care fu împins în jos pe pantă până în râu. Simți şocul de la răceala apei în brațe şi pe spate, şi apoi o senzație de calmare.

Împuşcăturile încetaseră. Locuitorii taberei se întorceau în piață. Unele dintre femei plângeau; asta însemna că cineva fusese ucis. Brațele şi spatele începură să-l doară, dar o văzu pe Saffron cu copiii, şi îi auzi pe amândoi plângând. Marta îi dădea apă lui Patch. Tadesse era în râu, lângă el.

— Domnişoara Amber? întrebă eL Unde-i domnişoara Amber?

Când îi răspunse, vocea lui Tadesse tremura de mânie.

— A luat-o.

*

Îşi făcură planul în timp ce Tadesse aplica un amestec de ulei şi ierburi pe brațele şi umerii lui Ryder, acolo unde focul îi arsese pielea. Ryder avea să-l urmărească pe Peters aşa cum putea, în timp ce Tadesse şi Saffron aveau să meargă călare până la tabăra lui Menelik, lângă Adowa, şi să implore după ajutor. Patch şi Marta aveau să se ocupe de copii şi de răniți.

Când degetele lui Tadesse îi verificară arsurile, Ryder tresări şi, privind în sus, îl văzu pe Patch scărpinându-se pe cicatricea de pe falcă.

— Ce e, Patch?

— Ryder, am fost să-l caut pe vărul Martei. A stat de strajă azi noapte. Ne-am gândit că el trebuie să fi fost cel care a dat alarma.

Ryder se simți înfrigurat.

— Şi l-ai găsit?

Patch ridică din umeri.

— Am sperat că s-a speriat şi a fugit, dar nu, l-am găsit. I-au tăiat gâtul în timp ce trăgea clopotul deasupra cuptoarelor.

— Îmi pare rău, Patch.

— Ştiu. Treaba e, domnule Ryder, m-am întrebat: de ce au venit de acolo? Aşa că m-am dus să mă uit şi... Răutatea lui Bill Peters n-are capăt, înainte să ajungă măcar la noi, au desfăcut Barajul Leului şi au inundat magaziile de cărbune.

Ryder se holbă la pământul de la picioarele lui. Deci asta era. Chiar dacă Menelik i-ar fi bătut pe italieni şi toți muncitorii lui s-ar fi întors, nu mai aveau cum să recupereze deficitul de argint. Mina era pierdută. Aşa să fie. Mai făcuse şi mai pierduse el averi în Africa, dar să-l ia dracu' dacă avea s-o piardă şi pe Amber. Se ridică, luă cămaşa pe care i-o dădu Saffron şi o trase pe el.

— Ai grijă de oamenii noştri, Patch, spuse el.

Îşi puseră rapid ce voiau să ia cu ei şi o luară pe cărări diferite, la trei ore după ce fusese trasă ultima împuşcătură.

În prima oră, urmele lăsate de bandiți fură clare. Ryder înainta bine, după care îşi dădu seama că o luase pe o pistă falsă. Se întoarse şi redescoperi urma corectă, dar o pierdu din nou la cinci mile de tabără. Bandiții ăştia erau deştepți. Încercă să se odihnească puțin şi să se gândească. Sigur

aveau o bază. Trebuia doar s-o găsească. Îşi desenă o hartă pe pământ şi marcă pe ea fiecare incursiune în sălbăticie de care auzise. Probabil că voiau să fie undeva aproape de drumurile bune şi rapide, dar nu prea aproape de locurile lor preferate de vânătoare. Desenă un cerc în pământ. Undeva lângă Suria. Trebuia să fie acolo.

Se ridică în picioare şi îşi luă puşca pe umăr.

*

Armata italiană, plină cu recruţi tineri, era staţionată deja de două săptămâni la Suria. În timp ce mergea cu paşi mari spre cortul generalului Baratieri, Penrod putea să-i deosebească uşor pe cei nou sosiţi, palizi şi cu ochii măriţi, printre bărbaţii arşi de soare care erau de luni de zile în Tigray. Când se aşeză lângă Baratieri, cu scaunul tras puţin în spate, în cercul generalilor care comandau forţele italiene, Albertone îl privi cu o duşmănie făţişă.

— De ce e englezul aici? Maiorul Ballantyne este un soldat bun, dar asta e treaba noastră. Cu ce drept stă între noi?

Penrod nu spuse nimic, dar îi întâmpină căutătura cu calm. Baratieri vorbi repede.

— Se află aici la invitaţia şi cererea mea. Sfaturile lui Ballantyne despre cum să facem faţă atacurilor reînnoite ale dervişilor de la graniţa sudaneză s-au dovedit nepreţuite. Ne-a oferit constant informaţii mai bune decât cele venite de la iscoadele noastre cele mai de încredere şi a călărit pe teritoriul acesta în mod repetat de când am campat aici. Fără el am fi suferit pierderi mult mai mari din cauza hărţuielilor continue.

Albertone pufni.

— Şi la ce bun? Îţi pot da eu Însumi raportul lui. Praf, dealuri şi drumuri proaste. Am fost cu toţii aici de suficient de mult timp ca să vedem asta. Prim-ministrul nostru are dreptate:

hărţuielile astea n-au fost altceva decât pierderi de forţe militare, nu campanii. E timpul să acţionăm.

Penrod nu afişă nicio reacţie, dar era furios. Nu-i purta pică lui Albertone pentru simplul fapt că nu-i plăcea prezenţa lui în consiliu, dar era ruşinos să-i arate dispreţ lui Baratieri, comandantul său, în faţa celorlalţi generali de brigadă. Ce era şi mai rău, Baratieri se făcu că ignoră insubordonarea. Părea bolnav. Penrod presupuse că era aerul unui om care avea să se prăbuşească din interior. Măcelul de la Amba Alagi îl îmbătrânise douăzeci de ani, iar felul cum fusese Menelik mai isteţ decât el, folosind prizonierii din fortul Mekelle ca să se deplaseze spre vest, menţinând în perfectă siguranţă mijlocul vastei sale armate, îl zdruncinase şi-l cutremurase. Apoi venise şi acea ultimă telegramă amară de la prim-ministrul Crispi[59], din care cita acum Albertone cu atâta poftă. Penrod considera că strategia lui Baratieri fusese perfect îndreptăţită. Dacă era cineva de învinuit pentru situaţia actuală, acela era Arimondi, pentru felul cum gestionase situaţia din Mekelle, iar acesta îşi luase locul său la masă ca o pisică relaxată şi mulţumită de sine.

Baratieri îşi drese vocea şi îşi adună toate hârtiile într-un teanc.

— Domnilor, alegerea este simplă. Fie avansăm, fie ne confruntăm cu perspectiva retragerii din Tigray înapoi în Eritreea fără să ne luptăm. Eu spun că ar trebui să ne retragem.

Generalul Vittorio Dabormida scoase un adevărat sunet de dezgust. Arimondi se făcu palid şi îşi încordă falca. Albertone îşi dădu ochii peste cap.

---

[59] Francesco Crispi a fost prim-ministrul Italiei între anii 1893-1896.

— Motivele mele sunt după cum urmează. Traseele pe care sosesc proviziile noastre sunt supraextinse, şi de la dezertarea lui Ras Sebath şi Agos Tafari, care au hotărât să se alieze cu Menelik, atacurile asupra caravanelor noastre au crescut dramatic. Avem mâncare să ne hrănim oamenii pentru cel mult patru zile, chiar dacă tăiem în continuare din raţii. Al doilea motiv al meu este că armata pe care a ridicat-o Menelik se prăbuşeşte sub propria ei greutate. Şi-a secătuit ţara, iar iscoadele noastre ne spun că tot mai mulţi bărbaţi dezertează şi se întorc acasă. N-o să fie în stare să ne urmărească dacă ne retragem ordonat. O să ne întoarcem la graniţa cu Eritreea, cu armata intactă. Acum vreau să aud ce gândiţi voi.

Cel care răspunse primul fu Arimondi, cel mai experimentat dintre generali. Respinse vorbele lui Baratieri cu un gest elegant din încheietură.

— Nu am venit până aici numai ca să ne întoarcem. Exact motivele pe care le dai tu pentru retragere le dau eu pentru atac. Trebuie să le dăm o lovitură decisivă sălbaticilor câtă vreme oamenii noştri încă sunt cu burta plină. Să împrăştiem odată armata lui Menelik şi, cu ocazia asta, ne luăm revanşa pentru masacrul de la Amba Alagi al maiorului Toselli şi al oamenilor lui, iar campania asta ne va aduce în sfârşit un triumf demn de naţia noastră măreaţă.

Ceilalţi generali încuviinţară solemn. Penrod auzea sunetele taberei din afara cortului: râsete ocazionale şi bărbaţi care se strigau unul pe altul, scârţâitul carelor şi sunetul cizmelor în vreme ce grupurile se mişcau dintr-o parte într-alta, săpând şanţuri de apărare în jurul taberei, care nu aveau legătură cu niciuna dintre opţiunile pe care le înaintase Baratieri.

Următorul vorbi Albertone, cu vocea tărăgănată.

— Să-i atacăm, domnule. Să-i atacăm. O să se împrăştie ca şobolanii când o să tragem în ei.

Toate privirile se întoarseră spre Dabormida.

— Eu am venit aici să lupt. Nu să mărşăluiesc fără niciun motiv prin ţară.

În sfârşit, generalul Ellena îşi roti ochii peste privirile fixe ale colegilor săi.

— Şi eu am venit aici, împreună cu oamenii mei, ca să lupt, şi iau în considerare ce au spus camarazii mei. Dar aş fi interesat să aud ce gândeşte maiorul Ballantyne.

Baratieri privi către Penrod şi încuviinţă. Penrod se întinse puţin înainte, privind pe fiecare general pe rând, pe măsură ce vorbi.

— Domnule general Albertone, armata lui Menelik nu se va topi cum au făcut-o oamenii lui Ras Mengesha. Sunt mai bine înarmaţi, mai bine conduşi şi, în plus, şi ei au parcurs un drum lung de acasă ca să se lupte cu voi. Cu toate astea, nu vor să se lupte cu voi în poziţii fortificate. Aşteaptă să vă scoată în câmp deschis. Atacaţi, şi o să le cădeţi în mâini.

Albertone îşi încreţi buza de sus.

— Aş paria pe oamenii mei împotriva celor ai lui Menelik chiar şi dacă ar fi de douăzeci de ori mai mulţi. Oamenii lui sunt ţărani.

— Etiopienii sunt ţărani, dar practică artele războiului de la o vârstă fragedă, spuse repede Penrod. Să nu credeţi că sunt aşa necopţi şi neantrenaţi ca o armată de voluntari din Europa. Sunt puternici şi rapizi, şi nu le e frică de moarte.

Generalul Ellena îşi frecă nasul lung.

— Eu respect experienţa generalilor Albertone şi Arimondi. Oamenii lui Menelik sunt în ultimă instanţă nişte ţărani.

Baratieri nu făcu niciun efort să-şi apere punctul de vedere.

— Foarte bine, spuse el. O să avansăm înspre Adowa şi o să ocupăm zona muntoasă. Menelik va fi forţat să atace sau să se retragă. Dacă atacă, oamenii lui vor fi obligaţi să ne

întâlnească într-un loc mai îngust. Dacă se retrage, va recunoaşte prin asta expansiunea coloniei Eritreea în Tigray. O să vă dau ordinele finale mâine. Şi mâine seară pornim în marş. Primul lucru pe care-l va vedea Menelik dimineața va fi armata noastră uitându-se la el în jos de pe munți.

Finalul şedinței fu anunțat. Baratieri rămase unde era, aplecat peste hârtiile lui. Penrod nu încercă să-i vorbească, urmându-i în schimb afară pe generali. Se îndepărtau în grup, discutând aprins. Albertone aproape strălucea. Penrod îl privi de la distanță, încruntându-se. Planul lui Baratieri era să-l forțeze pe Menelik să se retragă, nu să se arunce în bătălie, dar Penrod văzu pe fața lui Albertone expresia unui om care se aştepta să lupte.

Se întoarse în tabără şi-l găsi pe Nazzari completându-şi jurnalul şi scrisorile. Acesta îl salută pe Penrod cu un zâmbet rapid, dar continuă să scrie. Penrod se întinse pe patul său de campanie cu mâinile sub cap, holbându-se la pânza care-i servea de tavan.

*

Amber îl lăsase pe Bill s-o ducă departe de tabără fără să i se opună. Se gândea numai la Saffron, la copii şi la prietenii ei din tabără. Cel mai important lucru era să-i ducă pe bărbații ăştia departe de familia ei; atunci şi numai atunci avea să se gândească la ea şi la evadare.

Bill îşi regrupă oamenii la jumătate de milă depărtare de escarpă. Încă nu vorbise cu ea, ci o împinse doar să meargă mai departe pe cărarea care urcă şi apoi coborî din nou pe un versant mai înclinat. După aproximativ jumătate de oră de mers, Amber văzu animalele de povară ale grupului şi oamenii care le păzeau. Fusese lăsată nelegată şi trebui să lupte impulsului de a fugi în timp ce bărbații îşi spuneau noutățile despre cine a căzut şi despre cât de curajoşi au fost în luptă. Erau încă prea aproape de tabără ca ea să

rişte să fugă. Îşi ţinu privirea îndreptată în jos. Unul dintre bandiţi îi aduse un catâr să-l călărească. Se săltă pe el fără comentarii sau asistenţă şi numără repede bărbaţii şi armele lor. O duzină supravieţuiseră raidului fără să fie răniţi, şi toţi aveau puşti moderne cu încărcarea pe la culată. Se făleau ca nişte tineri obişnuiţi să bage frica în oameni prin forţă şi ameninţare cu violenţa.

Avea să aştepte până la căderea întunericului, sperând că bărbaţii o să se îmbete şi o să adoarmă sătui. Cu ei călătoreau două femei. Probabil erau neveste de-ale luptătorilor sau erau mai degrabă sclave. După felul cum se ridica soarele, estimă că se îndreptau spre vest, dar nu pe drumurile pe care le folosise ea în trecut.

Bill călărea în capul coloanei şi nu se uita niciodată înapoi către ea. Bandiţii mergeau pe lângă ei şi vorbeau puţin. Căldura uscată începu s-o afecteze. De jur-împrejur, pământul era secat, aşteptând ploile cu o disperare tăcută. Simţi cum i se uscau buzele şi se legănă uşor în şa. Bill îi spuse ceva unuia dintre bandiţii care mergea lângă el. Bărbatul îşi încetini pasul şi îi oferi un bidon. Nu-şi dorea altceva decât să i-l arunce jos din mână, dar, dacă voia să-şi păstreze puterile, trebuia să bea.

Nu făcură pauza la amiază, ci îşi continuară ritmul alert peste dealurile care se ridicau şi coborau. Amber nu mai ştia deloc unde se afla. Spatele şi picioarele îi erau tot mai anchilozate şi dureroase, iar stomacul o înţepa de foame. Oamenii de lângă ea nu dădeau niciun semn de oboseală, iar în mintea ei derutată şi cuprinsă de confuzie i se păreau uneori diavoli, spirite întunecate care o conduceau spre iad. Apoi, în timp ce urcau o nouă pantă, se scutură de imaginile acelea şi privi împrejur. Prima oară crezu că visa. În partea de nord, unde ar fi trebuit să vadă câmpuri şi câte o aşezare ocazională sau o biserică, văzu ceea ce-i păru la început o mare interioară. O mulţime imensă, în plină activitate.

Strălucirea metalului în soarele după-amiezii, corturile din pânză albă şi hoardele de oameni. Apoi înțelese: era armata italiană. Un câmp vast de corturi de gătit, magazii, animale, soldați şi servitori. Un oraş căzut subit pe întinderile vaste ale zonelor muntoase din Tigray, gata să se confrunte cu armata lui Menelik.

Poteca se îndreptă în direcția opusă şi imaginea dispăru, dar îi dădu speranță. Dacă putea să scape din mâinile răpitorilor ei, se găsea ajutor mai aproape decât sperase ea. Armata italiană sau cea etiopiană – nu conta, s-ar fi putut refugia la oricare dintre ele.

În sfârşit, Bill făcu semn să se oprească. Unul dintre servitori o invită să descalece şi o conduse la un loc umbrit. Un bandit stătea de pază lângă ea, dar Bill n-o privi încă şi nici nu se apropie. Aşa să fie. Dacă alegea s-o ignore era, deocamdată, în avantajul ei. I se dăduse apă în timpul călătoriei şi era foarte posibil să i se dea şi mâncare. Apoi avea să vină întunericul şi, odată cu el, şansa să evadeze.

*

Paznicul fu schimbat iar ea primi pâine şi tocană proaspăt fiartă. Mâncă fără mofturi şi îi spuse servitorului că trebuia să se uşureze. Servitorul se consultă cu Bill, apoi se întoarse cu o funie. Funia îi fu legată în jurul brâului, dar era suficient de lungă încât să-i ofere puțină intimitate, cam la cincizeci de yarzi de tabără. Se ghemui în întuneric. Sub lumina lunii, ierburile făceau loc în fața ei copacilor şi tufişurilor cu spini. Îl lăsă pe servitor s-o conducă înapoi, ştiind acum unde putea găsi adăpost, ca să se ascundă când avea să fugă.

Şansa i se arătă abia peste câteva ore. Era o noapte liniştită, iar luna stătea mare şi clară pe cerul presărat cu stele. Se cuibărise pe pământ cu o pătură de lână peste ea şi se strădui să respire uşor şi regulat. Sunetele legate de activitatea taberei se stinseră rând pe rând cu totul. Un

felinar de vânt fusese aprins şi aşezat lângă ea. Îşi deschise ochii pe jumătate. Paznicul stătea încă în apropierea ei, dar se lăsa în suliță de parcă ar fi fost o cârjă şi avea fața îndreptată în altă parte. Era aproape sigură că dormea în poziția aceea.

Se gândise să se îndepărteze de lumină cu prudență şi încet, dar, odată ce ei aşezaseră lumina chiar lângă ea, se hotărâse că singura ei şansă era să se mişte rapid şi să încerce să se piardă în întuneric înainte ca răpitorii ei să aibă şansa să reacționeze. Îşi simți inima bătându-i cu putere în piept.

Fă-o acum, îşi spuse ea în tăcere. Prin fața ochilor minții îi trecură imagini cu puşti, sulițe, funii şi sânge, dar ea îşi încordă muşchii şi refuză să se gândească la ele. Se gândi la tatăl ei, la surorile ei, la Ryder şi la Penrod. Le ceru în gând s-o ajute să fie curajoasă, apoi sări în picioare şi se aruncă în întuneric.

— Evadează!

Strigătul veni în clipa în care se mişcă, tocmai când se arunca cu capul înainte printre salcâmii şi eucalipții albaştri unde fusese legată cu funia cu câteva ore mai devreme. Realiză că strigătul de atenționare nu conținea nicio notă de surpriză sau alarmă. Chiar în fața ei apăru o lampă, care o orbi O zbughi în stânga şi auzi un râs. O altă lumină. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos, o frică bolnavă şi amară care trecea prin ea, care părea să-i îngroaşe sângele şi s-o încetinească. Era un joc Se jucau cu ea.

— Nu pe aici, micuțo! spuse o voce.

Ea îşi dădu seama că aproape dăduse peste unul dintre bandiți. Acesta se îndoi de la mijloc cât să ajungă să se uite direct în ochii ei:

— Fugi!

Simți un nod în gât şi, deşi ştia deja că şansele ei de evadare fuseseră tot timpul o iluzie, se aruncă în mijlocul

tufelor cu ghimpi sfâşietori. Atâtea voci, care o strigau din stânga şi dreapta. Era condusă prin ascunziş ca o pasăre care era vânată.

Se împiedică şi căzu afară din tufe, înapoi pe cărare, sperând să ajungă într-un loc sigur, şi ridică capul. O altă pereche de felinare de vânt îşi aruncară peste ea lumina lor lipicioasă. Lanterne ascunse. O aşteptaseră, râdeau de ea. Probabil că era numai un obiect de joacă pentru întreaga bandă de hoţi criminali. Un mic cadou frumos şi blond pentru toţi. În locul fricii, simţi furie din cauza farsei pe care i-o jucaseră. Bill o aştepta, flancat de puşcaşi. Amber se aruncă înspre el. Şansa de evadare dispăruse, dar i-ar fi scos ochii cu unghiile dacă ar fi putut. Erau pregătiţi şi pentru asta. Bill nici măcar nu tresări. Braţe puternice o prinseră de încheieturi, iar un alt bărbat o strânse de brâu. Reuşi să-l lovească pe al treilea în falcă când se aplecă s-o prindă de picioare, dar un altul îi luă locul şi Amber se trezi ridicată pe sus. Smuciturile sale frenetice nu-i erau de niciun folos.

— Ştiam c-o să fugi, draga mea Amber, spuse Bill. Aş fi fost mai degrabă dezamăgit dacă n-ai fi încercat. Dar trebuie să înveţi că acest gen de îndărătnicie atrage după el pedepse.

— De ce, Bill? strigă la el, încordându-se în mâinile celor care o ţineau. De ce m-ai răpit?

— Toate la timpul lor, Amber. Îţi promit că n-o să mori fără să înţelegi.

Bill luă un felinar de la unul dintre camarazii săi şi o luă înainte. În timp ce se zbătea, îi văzu faţa, proaspăt bărbierită, părul pieptănat cu atenţie pe spate, privind-o cu o milă delicată.

— N-are rost, dragă copilă. Supune-te. Alină-ţi suferinţa. Apoi dădu un pas înapoi:

— Leag-o, bagă-i un căluş în gură şi adu-o înapoi în tabără.

*

Fu lăsată să doarmă pe pământul rece, cu mâinile legate la spate trăgându-i umerii înapoi şi cu gleznele prinse cu o funie subţire care-i intra în carne. Gura i se usca de la căluş şi fiecare respiraţie era un efort. Credea că o să se sufoce. Simţi cum îi bătea inima cu putere şi cum o străfulgera durerea în braţe şi piept. Se forţă să-şi controleze respiraţia şi, în loc să lupte împotriva durerii, o lăsă s-o inunde. Îşi pierdu cunoştinţa, dar durerea atroce din umeri o trezi aproape instantaneu. Timpul trecea cu dificultate, iar ea se întrebă dacă avea să înnebunească până dimineaţa.

Odată cu venirea zorilor, îi dădură apă şi nu-i puseră din nou căluşul, un miracol care aproape o făcu să plângă de recunoştinţă. Odată tabăra strânsă, ea fu aruncată ca un sac de seminţe pe spatele catârului pe care călărise în ziua precedentă. Sângele îi urcă în cap. Corpul i se cutremură în valuri de rău şi agonie. Amber speră că avea să înnebunească – orice ca să scape de durere, chiar şi pentru o clipă. Şi, dintr-o dată, îşi aduse aminte cum îl văzuse pe Penrod legat de *shebba,* în curtea lui Osman Atalan. Gândul că şi el suferise aşa o făcu să prindă brusc curaj, îşi împinse durerea şi o strânse în inima ei într-o bilă mică şi aprinsă ca să poată să gândească măcar pentru un minut.

— Supune-te, îi spusese Bill.

Se aştepta ca ea să renunţe, să nu mai lupte. Poate că dacă ar fi făcut asta, chiar şi numai puţin, data viitoare când ar fi încercat să evadeze n-ar mai fi atât de pregătit. Bill se aştepta s-o înfrângă. Pentru un timp, avea să-l lase să creadă că deja câştigase.

Amber începu să plângă şi de data asta îşi dori s-o vadă.

Timpul trecu. Catârul se împiedică, iar durerea îi explodă în spate ca o bilă de foc. Deveni întreaga ei conştiinţă. Nu

mai era Amber, ci numai o ființă în agonie. Îi era imposibil să gândească; leşină, apoi urlă când se trezi. Îi dezlegară funia de la încheieturi, aşa că acum mâinile erau în fața ei. Când sângele îi trecu din brațe în mâini, se simți de parcă degetele i-ar fi fost scufundate în lavă. Pe spate o trecu fulgerul unei dureri incandescente, apoi simți o alinare de vis. Sentimentul de uşurare fu copleşitor. Simți spasme în burtă şi vomită înainte să cadă din nou într-o stare de semitrezie.

Cărarea începu s-o ia în sus. Cineva îi dădu apă şi îi şterse gura. Amber începu să tremure în aerul rarefiat şi rece. O clipă mai târziu, o pătură de lână fu aruncată peste ea.

Poate c-o să mor înainte să ajungă oriunde vor să ajungă, se gândi ea, iar ideea o linişti într-un fel. Singurul ei regret era că nu dormise în brațele lui Penrod.

O voce îşi făcu loc în mintea ei. Un schimb de cuvinte între paznici. Îşi întoarse capul şi i se păru că văzu pe cineva stând deasupra lor, cam La o sută de yarzi depărtare. Un alb.

A venit Penrod să mă ducă în rai? se gândi ea, ridicându-şi încă puțin capul. Pătura îi alunecă într-o parte.

— Domnişoara Amber? auzi ea un glas cu accent american. Într-un singur moment, îşi reveni complet în simțiri.

— Dan? spuse ea, apoi urlă. Dan! Ajută-mă!

Îşi răsuci corpul în funii. Dan alerga spre ea. Ea strigă din nou.

— Dan, o, Dan!

Unul dintre bandiți îşi aruncă sulița. Amber îi urmări traiectoria ucigaşă. Îl lovi pe Dan într-o parte şi el căzu pe spate. Doi dintre bandiți fugiră spre el. Amber se luptă cu durerea, încercând să se ridice ca să vadă dacă Dan mai era în viață, dar vederea îi fu blocată de Bill. O prinse de păr,

ridicându-i faţa spre el. Faţa îi era albă de mânie, iar când vorbi o scuipă pe obraji şi buze. Ea urlă.

— Ţi-am spus, domnişoară Benbrook: supune-te sau o să fii pedepsită.

Ochii îi sclipeau febrili.

O, Dumnezeule, se gândi ea. E complet nebun.

Îl văzu cum îşi pregăti pumnul, cum îşi trase braţul în spate, ţinând-o încă de părul ei bogat şi încâlcit. Încercă să se ferească de lovitură, dar nu se putea elibera. Era prea rapid. Prea puternic. Simţi o durere bruscă şi apoi lumea se întunecă.

*

În Adrigat, Saffron şi Tadesse cumpărară cai la preţul la care ar fi cumpărat cinci acri de pământ fertil, apoi călăriră în viteză, oprindu-se doar cât era necesar ca să nu-şi epuizeze caii. Ocoliră spre sud, ajungând la marginea taberei lui Menelik treizeci şi şase de ore mai târziu.

În timp ce înaintau printre mulţimile de oameni, atraseră priviri curioase şi ostile. În jurul lor se perindau războinici, servitori, femei şi copii. Tabăra armatei era mai mare decât orice oraş din ţară, dar era aranjată după nişte coordonate logice. Cortul roşu de catifea al împăratului era aşezat în mijlocul întregii structuri, iar tabăra lui Ras Alula se afla în apropiere.

Îşi lăsară caii şi înaintară pe jos cu paşi rapizi şi hotărâţi. Saffron se ţinu lângă Tadesse şi îşi prinse părul şi faţa în şal. Se uită în jur în timp ce se apropiau de centrul pieţei, sperând să vadă în mulţime o faţă cunoscută. Cei mai mulţi dintre mineri se alăturaseră oamenilor lui Alula, dar asta însemna abia patruzeci de oameni din toată armata lui de zece mii. Poate că puteau ajunge la cortul împăratului. Cineva din alaiul său sau al împărătesei ar recunoaşte-o.

Saffron văzu în fața ei zidul de pânză care înconjura complexul de corturi al lui Menelik. Începu să spere, apoi simți o mână pe brațul ei.

— Unde mergi, *fereng.*

Războinicul care o prinsese de mână purta însemnele lui Alula.

Saffron rămase dreaptă.

— Mă numesc Saffron Courtney. Trebuie să-l văd pe împărat. Este un bun prieten de-al meu.

Războinicul îi râse în față.

— Femeia aceasta este o doamnă foarte importantă de la Tabăra şi Mina Courtney! spuse Tadesse.

— N-am auzit niciodată de un asemenea loc, frățioare, spuse omul.

Tadesse încercă din nou.

— Este sora Doamnei cu leoaica!

De data asta războinicul ezită şi o privi pe Saffron cu puțin mai mult respect.

— Au răpit-o bandiții, spuse Saffron. Am venit să-l implor pe împărat să mă ajute.

Războinicul se dădu un pas în spate şi făcu o plecăciune.

— Veniți, doamnă, frățioare. O să vă conduc.

*

Intrară până în camera de audiențe, unde li se ordonă să aştepte. La capătul îndepărtat al marelui cort, Saffron îi văzu pe Menelik şi pe generalii săi antrenați într-o discuție aprinsă, deşi nu putea să audă ce se spunea. Într-un final, întâlnirea păru să se încheie, iar războinicul care-i adusese înăuntru se apropie de Alula, de împărat şi împărăteasă, şi le vorbi.

Priviră înspre ei şi schimbară câteva cuvinte. Menelik şi Alula părăsiră camera şi, văzându-i plecând, Saffron suspină uşor. Însă împărăteasa se îndreptă către ei.

— Doamnă Saffron, sunteți bine?

Saffron tremura, dar făcu o reverenţă mică.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, sunt bine. Dumneavoastră sunteţi bine?

— Mulţumesc lui Dumnezeu, sunt bine. Mă doare să aud de sora ta, dar nu putem să te ajutăm.

Se întoarse brusc, iar Saffron strigă.

— Dar, doamnă, sora mea!

Taitu se uită din nou spre ea, cu o expresie feroce.

— *Ţara* mea, doamnă Saffron! explică ea trecându-şi o mână peste faţă, apoi vorbi mai încet: Avem nevoie de fiecare bărbat, fiica mea, de fiecare bărbat. Urmează să se decidă viitorul imperiului. Ştii că nu te putem ajuta acum.

Saffron încercă să-şi oprească lacrimile.

— Ce se întâmplă, doamnă?

— Armata noastră trebuie să caute provizii mai departe decât a căutat vreodată. Dacă italienii nu ies în câmp deschis, suntem pierduţi. Prinţii vor ca soţul meu să atace imediat, dar oamenii noştri ar fi distruşi în trecătorile dintre aici şi Suria. N-o să-şi sacrifice oamenii, spuse ea, apoi îşi încordă pumnii. O să rămânem aici până în ultimul moment posibil. Mai avem cel mult două zile, după care trebuie să ne retragem la vest de Axum sau armata noastră o să flămânzească.

Saffron începuse să plângă; nu se putu abţine.

— Ce pot să fac? O să înnebunesc aşteptând fără să fac nimic pentru Amber.

Taitu se înclină spre ea.

— Fă ce fac şi eu. Roagă-te să atace italienii. Şi când o s-o facă, o să te iau în escorta mea. O să cari apă şi mâncare războinicilor noştri împreună cu celelalte femei şi când invadatorii o să fie zdrobiţi, Ras Alula o să-ţi dea oameni să-ţi cauţi sora. Asta e tot ce pot să fac. Asta e tot ce poate fi făcut.

Saffron îşi înclină capul în semn de supunere.

— Tu cine eşti, frăţioare? spuse împărăteasa, întorcându-se către Tadesse.

El căzu în genunchi.

— Numele meu este Tadesse, doamnă.

— Vindecătorul din Tabăra Courtney? Ochii şi urechile lui Ras Alula? A vorbit despre tine. Stai aici. O să-ţi găsesc de lucru. Acum, doamnă Saffron, mă duc la biserică. Te sfătuiesc să vii cu mine.

*

Italienii îşi primiră ordinele la opt jumătate în seara de după ce se întâlniseră generalii, iar la ora nouă coloanele erau în mişcare, la Suria fu lăsată o parte a armatei ca să păzească proviziile, dar cea mai mare parte a forţelor italiene o luă din loc în patru coloane. Hărţile pe care le aveau la dispoziţie erau aproximative, dar intenţiile lui Baratieri erau clare. Aveau să înainteze în tăcere, la adăpostul întunericului, ca să ocupe înălţimile de la Rebbi Arienni, aflate la aproximativ opt mile de Adowa. Menelik şi prinţii care luptau alături de el aveau să se trezească şi să găsească armata italiană încartiruită pe o poziţie puternică, chiar în faţa lor. Asta îl forţa fie să atace într-un loc unde peisajul era complet neprielnic pentru forţele sale superioare, fie să se retragă şi să cedeze italienilor câmpul şi, odată cu el, Tigray-ul.

Luna se ridicase strălucitoare şi, în timp ce înaintau de-a lungul drumurilor în urma călăuzelor băştinaşe, trupele italiene priveau cerul împânzit de stele, întrerupt de umbrele contururilor fantastice ale vârfurilor înalte. Armata mărşăluia în linişte. Singurul sunet era hârşâitul ocazional al cizmelor europene pe nisipul şi pietrişul cărărilor abrupte. *Askari-i* înaintau desculţi şi nu scoteau niciun sunet.

În timpul marşului, Penrod rămase cu Baratieri şi cu oamenii lui. Generalul părea acum mai calm decât fusese în seara precedentă. Din vreme în vreme, se apropiau curieri,

alergând pe lângă trupe, care transmiteau mesaje scrise sau verbale.

Albertone o luase pe o cărare greşită, iar Arimondi fu obligat să-şi oprească coloana pentru mai bine de o oră până trecură ei. Era deranjant, dar astfel de greşeli erau probabil inevitabile pe cărările astea înguste, în întuneric. Baratieri îl văzu pe Arimondi cum începu să-şi desfăşoare trupele pe versantul estic al muntelui Rebbi Arienni şi cum urcă, destul de încet, panta muntelui Belah, pe care o alesese pentru că oferea cea mai bună vedere asupra câmpului.

Pe măsură ce ajungeau tot mai sus, Penrod începu să vadă focurile de tabără ale armatei etiopiene în celălalt capăt al căuşului văii. Erau împrăştiate pe o suprafață vastă.

— O imagine care-ți încălzeşte sângele, nu-i aşa?

Penrod se întoarse. Unul dintre căpitanii nou sosiți i se alăturase.

— Sper să atace.

Penrod nu răspunse.

— Am un mesaj pentru tine, continuă ofițerul. Am aflat de la soldați că a fost prins un bărbat. Spun că e un spion de-al lui Menelik, deşi e alb. A spus că poți să garantezi pentru el, îl cheamă Ryder Courtney.

— Ce Dumnezeu face Ryder aici?

— Deci îl ştii?

— Un comerciant care are o mină pe dealurile de dincolo de Adrigat. Dacă a venit să afle noutăți şi-a ales un moment al dracului de prost. Dar da, garantez pentru el.

Căpitanul păru să-şi ceară scuze.

— Nu ajută la nimic să garantezi pentru el față de mine, domnule maior. Îl păzesc la Suria câțiva oameni de-ai lui Albertone. Fără ordin de la general, n-o să-i dea drumul lui Courtney ăsta. Zic că arată ca un nebun.

— Cine l-a prins?

— Câțiva dintre băieții noi din Napoli.

Dacă l-ar fi prins brigăzile băştinaşe, Ryder ar fi putut să le explice în oricare dintre cele patru limbi care era treaba cu el şi să încheie cu povestea asta. Dar Penrod se îndoia că Ryder avusese vreodată nevoie să vorbească multă italiană.

— Îmi pare rău, prietene, dar va trebui să obții direct de la Albertone acordul să fie eliberat.

Penrod înjură fluent în mai multe limbi, apoi îşi făcu drum prin coloana şerpuită până în punctul unde putea s-o ia pe cărarea care ducea la locul unde se afla Albertone. La jumătatea drumului pe poteca abruptă care cobora în zigzag, păşi în lateral ca să lase să treacă un catâr încărcat cu părți componente ale unui tun de câmp. Unul dintre ofițerii inferiori italieni cu care vorbise o dată sau de două ori în tabără se strecură afară din coloană şi i se alătură. Avea abia douăzeci de ani, iar uniforma i se scurgea pe umerii slăbănogi. Încerca plin de curaj să-şi lase mustață, dar Penrod văzuse specimene mai impresionante la nevestele generalilor în rezervă.

— Domnule maior, pot să vă întreb ceva? Unii dintre băieți spun că negrii ăştia, dacă te prind, ei, ştiți dumneavoastră... spuse el şi arătă cu tristețe spre vintre şi făcu cu mâna dreaptă un gest care imita o tăiere.

— Înțeleg că ține de cultura locală, spuse Penrod, iar băiatul păli. Cel mai bine e să nu-i laşi să te prindă, tinere.

Tânărul încuviință întristat şi se întoarse la camarazii lui. Penrod îl urmări cum înaintă în noapte, întrebându-se dacă el a fost vreodată atât de tânăr, apoi continuă pe cărare în jos şi o apucă pe o potecă spre locul unde se aştepta să-i găsească pe Albertone desfăşurându-şi armata lângă Kidane Meret.

Totuşi, nu găsi semne de desfăşurare, ci se întâlni doar cu soldații din partea din spate a coloanei, care aduceau

provizii pentru micul dejun. Opri un ofițer de la aprovizionare.

— Unde e Albertone?

Omul se uită la el de parcă era nebun şi făcu un gest arătând înainte.

— Într-acolo. La cel puțin o oră în fața noastră.

Penrod simți că i se făcea rău de la stomac. O oră de marş pe acest drum îl plasa pe Albertone la mile depărtare de poziția unde ar fi trebuit să fie, într-un loc perfect ca să fie încercuit de trupele lui Menelik.

— Am nevoie de un cal. Acum.

Ofițerul dădu din umeri.

— Asta-i imposibil.

Penrod îl prinse de guler, ridicându-l de pe picioare.

— Cal. Acum.

Ofițerul strigă peste umăr şi un *askari* care râdea pe sub mustață îi aduse un animal bun. Penrod îşi deschise ceasul, luând aminte cât era ora, apoi se urcă pe cal şi o porni în galop, cu capul aplecat.

*

Saffron crezu că se rugase până în pragul unei halucinații. Preoții oficiau într-un ritm reținut şi ascendent. Cândva după miezul nopții, realiză că *labot*-ul[60] sacru asupra căruia se rugau preoții nu era o replică a Chivotului Legământului, din care era păstrată câte una în fiecare biserică din Etiopia. Era Chivotul însuşi. Legenda, acceptată ca fapt adevărat de fiecare fiu şi fiică a Etiopiei, era că acesta fusese dus în Axum, din Ierusalim, cu multe secole mai devreme, de fiul Regelui Solomon şi al Reginei din Saba. Acum, preoții din capitala antică îl aduseseră ca să ghideze şi să protejeze familia imperială. Saffron nu era sigură dacă

[60] În limba gâiz**ă**, limba de cult a bisericii etiopiene, în original.

de vină era epuizarea ei, frica sau frustrarea, dar ar fi jurat că vede Chivotul strălucind.

Auzi un strigăt în partea din spate a bisericii.

— Vin! La arme! Vin italienii!

Împăratul se ridică în picioare şi o ajută pe sofia lui să se ridice din genunchi. Se închină adânc înspre preoţi şi Chivot. Totul era nemişcat. Apoi se întoarse şi ieşi afară spre câmpul de luptă.

Saffron se scutură ca să se trezească şi o urmă pe împărăteasă.

*

Cu cât Penrod galopă mai departe prin întunericul de dinaintea răsăritului, cu atât mai intensă îi deveni durerea din adâncul stomacului. O milă, două, trei pe drumul tot mai drept şi tot mai lat din valea Mai Agam şi în curând calea îi fu blocată de ultimii soldaţi din coloana lui Albertone. Penrod se coborî de pe calul său asudat şi o luă la fugă spre grupul de uniforme întunecate, de eşarfe lucitoare şi feţe albe care indicau poziţia lui Albertone pe dealurile din faţa sa.

Ofiţerii se întoarseră cu expresii de amuzament şi dispreţ moderat să-l privească apropiindu-se. Penrod se duse direct la general.

— Sunteţi la mile distanţă de locul unde ar fi trebuit să fiţi. Trebuie să vă întoarceţi imediat la Kidane.

Râzând uşor, Albertone îl prinse pe Penrod de braţ şi-l îndepărtă de restul grupului. Imediat ce nu-i mai putu auzi nimeni, faţa lui Albertone se transformă într-o mască furioasă.

— Crezi că-mi dai ordine, englezule?

— Domnule, nu fac decât să afirm o stare de fapt. Sunteţi cu cel puţin trei mile mai în faţă decât ar trebui să fiţi. Sunteţi practic în tabăra lui Menelik. Trebuie să vă

întoarceți la linie – la locul care v-a fost ordonat – înainte să vă descopere inamicul şi să atace. Aici o să fiți încercuit.

Albertone nu arătă nici surpriză, nici îngrijorare. Penrod se gândi că părea mai degrabă satisfăcut, ca un copil căruia îi reuşise o şotie împotriva adulților.

— Mă îndoiesc, maior Ballantyne. Mi-am ales poziția. Inamicul nu se poate urca pe munții din stânga şi dreapta mea şi o să fie forțat să înainteze direct în bătaia armelor. Câteva runde şi o să zboare ca ciorile de pe câmpul de porumb, când iese țăranul la ele cu puşca.

— N-o să vă retrageți să vă luați poziția pe care vi s-a ordonat s-o apărați?

— Nu sunt de acord cu felul cum interpretezi ordinele mele. Am înțeles că am primit instrucțiuni să ocup acest punct anume şi am făcut întocmai.

— Celelalte coloane sunt la trei mile în spate, vă asigur.

Albertone arăta plictisit.

— Sunt sigur că o să ni se alăture suficient de repede. N-ar vrea să rateze toată distracția.

Penrod fu tentat să scoată revolverul şi să-l împuşte pe loc. Nu-l opri decât gândul că acest gest ar fi însemnat execuția sa, nu retragerea forțelor în poziția corespunzătoare. Începea să se crape de ziuă.

Auziră focuri de armă împrăştiate care veneau dintr-un punct aflat la aproximativ jumătate de milă în față. Albertone îi dădu cana de cafea unuia dintre servitori.

— Bun, TUritto i-a trezit.

Îşi dădu ordinele. Bateriile din artileria montană nu ajunseseră încă sus, dar Albertone îi ordonă Batalionului Şase de Băştinaşi să se deplaseze spre stânga ca să atace flancul sudic, în vreme ce Batalionul Şapte, sub comanda maiorului Rudolfo, fu trimis spre dreapta. Batalionul Opt urma să rămână la mijloc.

Penrod urmări cum descărcau artileriştii tunurile de 75 de milimetri de pe spatele catârilor şi cum începeau să le asambleze, în timp ce alții din companie duceau animalele în sus pe pantă.

Lumina zilei veni rapid. Penrod văzu curând o parte din armata etiopiană înaintând prin vale spre ei. Arătau ca o mare de oameni, cu lumina soarelui dimineții strălucind pe ornamentele scuturilor lor. Nu se pregăteau de atac, ci înaintau în ordine direct spre poziția lor. Penrod făcu un calcul rapid. În câmp erau deja zece mii de oameni şi numerele continuau să crească. Etiopienii începură să alerge uşor şi distanța dintre ei şi poziția lui Albertone păru să se topească ca prin farmec. Sunetul focurilor de puşcă îi indică unde se aflau soldații din avangardă sau ce mai rămăsese din ea. Poziția lor fusese deja copleşită.

Penrod strânse din dinți în timp ce bateriile căpitanului Henry fură încărcate. Etiopienii ignorau flancurile şi împingeau înainte în centru. Henry îşi dădu ordinul, iar tunurile scoaseră fum şi flăcări, însoțite de o cascadă de trosnete care-şi găsiră ecoul în susul şi în josul văii. Trăgeau runde de şrapnel direct în mijlocul războinicilor care se apropiau. Nu era nevoie ca tunarii să țintească. Mulțimea care venea spre ei era deja atât de mare încât nu mai veneau în grupuri, ci într-un singur val. Multe trupuri dispărură într-o ceață plină de praf iscat şi sânge, iar valul de oameni se retrase foarte puțin, după care se reformă şi atacă din nou.

Câteva momente mai târziu, soldații care mai rămăseseră din avangarda lui Turitto încercau să ajungă sub acoperire, în sus pe pantă. Doi *askari* târau între ei un ofițer alb rănit. Penrod se duse să-l ajute. Un căpitan; îşi trăgea eşarfa albastră peste umărul drept. Brațul drept îi atârna flasc şi plin de sânge, cu antebrațul zdrobit de un glonț de puşcă.

Penrod ceru o echipă cu targa în vreme ce căpitanul rănit tremura murmurând pentru sine.

— Am intrat drept în ei, continua să repete căpitanul. Am intrat drept în ei. N-am avut timp să ne luăm o poziție. Au trăgători excelenți. Am crezut că nu ştiu cum să folosească armele, dar prima oară au doborât toți ofițerii. Toți ofițerii.

O echipă cu targă îl duse de acolo în fugă. Penrod încercă să calculeze cât avea să le ia să ajungă înapoi la armata principală şi la spitalul de campanie din spatele taberei principale. Bărbatul nu avea nicio şansă. Avea să moară cu mult înainte să ajungă la spital.

Toate cele patru baterii de artilerie montană erau acum în plină desfăşurare. Valea de sub ele devenise o imagine a iadului, plină de carne vie, de praf şi de urletele celor răniți. Fiecare val care ataca era tot mai aproape. Penrod îşi ridică binoclul. Etiopienii trimiseseră echipe de puşcaşi la dreapta şi la stânga, care-şi găsiră adăpost şi doborâră ofițerii şi artileriştii. Puşcaşii din avangardele Batalioanelor Şase şi Şapte făceau o treabă bună încetinindu-i, dar aceştia tot reuşeau să înainteze încet.

Albertone urmărea acțiunea din mijlocul unui grup de ofițeri superiori, dând ordine să fie reîntărite pozițiile de pe margine, un model de autoritate calmă. Cu o față impasibilă, Penrod merse spre el de-a lungul platoului.

— Ai un cal, cred, maior Ballantyne?

— Am avut, domnule general, sunt sigur că-l pot găsi iar.

— Atunci ai putea duce asta la Baratieri, spuse Albertone, scriind un mesaj scurt pe carnetul lui de campanie, pe care îl împături şi i-l dădu.

— Desigur, domnule general, răspunse Penrod.

Tunurile bubuiau greoi şi încet. Păreau să aibă suficientă muniție, dar, oricare ar fi fost ravagiile pe care le făceau în rândurile etiopiene, inamicul nu dădea niciun semn că-şi

oprea atacul. Rezultatul era inevitabil. Penrod făcu o ultimă încercare, ca să fie cu conştiinţa curată.

— Domnule general, chiar şi acum, o retragere din luptă v-ar salva majoritatea oamenilor şi v-ar permite să luptaţi în continuare.

Albertone dădu din cap ca un profesor care are de-a face cu un elev foarte încăpăţânat.

— Domnule maior, sălbaticii ăştia o să se termine în curând. Suntem piatra de care o să se spargă această armată. N-o să le neg oamenilor mei onoarea de a-i supune.

Penrod nu salută. Doar atunci îşi aduse aminte de motivul iniţial pentru care i se alăturase lui Albertone.

— Domnule general, o cunoştinţă de-a mea s-a aventurat la Suria printre câţiva oameni de sub comanda dumneavoastră, iar ei cer un mesaj de la dumneavoastră ca să-i dea drumul. Cred că-i un spion de-al lui Menelik.

— Şi e spion?

— Nu, e un comerciant şi proprietar de mină. Ryder Courtney.

Albertone arăta încă de parcă se uita la un teren de paradă, nu la locul unui masacru.

— N-am timp să mă ocup de asta acum.

— Domnule!

Penrod aşteptă până când Albertone se întoarse către el: – îmi sunteţi dator.

— Deci cursa aia şi pariul prostesc pe care l-a pus soţia mea s-au întors să mă bântuie, nu-i aşa?

Îşi coborî binoclul şi mai scrise un mesaj rapid:

— Îl eliberez pe cuvântul tău, domnule maior.

— Mulţumesc, domnule.

*

Penrod îşi găsi calul printre catârii care urcaseră artileria montană. Animalul părea destul de nemulţumit că fusese

lăsat într-o companie atât de nedemnă şi-l întâmpină pe Penrod ridicându-şi brusc capul.

Se aruncă în şa şi, imediat ce ieşiră dintre animalele de povară, îl struni s-o ia la galop. În spatele său, auzea încă pocnetul regulat şi ecoul armelor.

Penrod lăsă calul în punctul unde drumul se transforma într-o cărare de munte, şi urcă pe jos restul pantei, abordând-o cu uşurinţa unui băştinaş. Ramificaţia unde îşi stabilise Baratieri centrul de comandă oferea o vedere bună peste locurile aflate chiar în faţa sa, dar curbele de pe fundul văii îi ascundeau poziţia lui Albertone.

Penrod îl găsi pe Baratieri urmărind încă desfăşurarea brigăzii lui Arimondi pe versantul vestic al muntelui Belah. Era aşezat la un birou de campanie sub o prelată îngustă care-i oferea puţină umbră. Se uită cum se apropia Penrod.

— Domnule maior Ballantyne, ce-s armele alea?

Penrod îi înmână biletul împăturit de la Albertone şi rămase în picioare cu mâinile la spate, concentrându-se pe un punct aflat în mijlocul negurilor dimineţii.

— Avangarda este prinsă intens în luptă şi întăririle ar fi binevenite? citi Baratieri. Pentru mine ar fi binevenite o baie rece şi o cină cu carne de pui, dar asta nu înseamnă că am nevoie de ele. Raportul tău, maior.

În timp ce vorbi, Penrod continuă să privească fix înainte.

— Generalul Albertone şi-a desfăşurat forţele cam la trei mile mai în faţă de poziţia aceasta, domnule. Batalioanele Şase, Şapte şi Opt luptă toate trei împotriva unui număr mare de soldaţi de infanterie. Aş estima că se înfruntă în câmp deschis cu douăzeci de mii de luptători, iar inamicii îşi instalează tunurile de câmp. În acest moment, Albertone încearcă să oprească valurile succesive de atac frontal cu ajutorul bateriilor de artilerie montană şi al puştilor.

Baratieri îşi încleştă falca. Împinse deoparte hârtiile la care scrisese, ca să vadă harta terenului dintre Suria şi Adowa.

— Arată-mi.

Penrod se aplecă înainte.

— Tunurile montane sunt aici şi aici, la înălțime.

— Şi munții ăştia?

— Domnul general Albertone este sigur că sunt prea abrupți ca etiopienii să-i poată escalada.

— S-au cățărat pe Amba Alagi. Sunt iuți ca nişte capre de munte, spuse Baratieri pe sub mustață.

Penrod nu se gândise care avea să fie efectul veştilor asupra comandantului italian. Se afla într-o poziție vulnerabilă, cu mult depăşit numeric, iar acum întregul său plan fusese distrus cu bună ştiință de acțiunile unuia dintre cei mai înalți ofițeri ai săi. Ar fi putut să înceapă să-l înjure pe Albertone, dar nu făcu asta. Îşi chemă curierii şi începu să le dea ordine.

— Grăbiți-vă la Arimondi. Are ordine să înainteze spre est ca să protejeze flancul drept al lui Albertone, să-l acopere să se retragă.

Ofițerul instruit salută şi o luă la fugă.

— Albertone trebuie să se retragă până la poziția sa, cu sprijinul lui Arimondi. Du-te repede.

Următorul curier plecă în grabă.

Doar atunci îşi pierdu Baratieri calmul pentru o clipă. Îşi acoperi ochii cu o mână care tremura, apoi îşi îndepărtă ochelarii şi îi şterse viguros cu batista. Înspre sud-vest explodă o rafală nouă de focuri de armă. Avea o notă diferită de cea a armelor montane ale brigăzii lui Albertone. Amândoi ştiau ce însemna asta. Artileria etiopiană se instalase şi începuse să tragă.

Baratieri privi în sus către Penrod şi vorbi încet.

— Domnule maior Ballantyne, înțeleg că ai nişte treburi de rezolvat în Suria.

Era o concediere, pe cât de fermă, pe atât de plină de tact. Penrod înțelese. Nici el nu şi-ar fi dorit un martor dintr-o țară străină într-o asemenea situație. Întinse mâna.

— Vă doresc dumneavoastră şi oamenilor dumneavoastră mult noroc, domnule general!

Baratieri îi strânse mâna cu fermitate.

— Şi ție, domnule maior.

*

Penrod îşi luă din nou calul şi o luă pe drumul gol pe care venise armata în marş în noaptea de dinainte. Avu impulsul să pună mâna pe o puşcă şi să lupte unde putea, dar italienii nu-l voiau. Şi acum trebuia să meargă să-l salveze pe Ryder.

Nu-i luă mult să-l găsească. Îl auzi zbierând de frustrare de la o sută de yarzi depărtare de cort.

În prag, Penrod aprinse un trabuc. Ryder părea să-l fi convins pe unul dintre paznicii băştinaşi că nu era spion. Omul încerca să le explice camarazilor săi albi într-o italiană stricată, dar cei doi tineri care-l păzeau pe Ryder păreau Încăpățânați şi îndărătnici.

— Penrod, mulțumesc lui Dumnezeu! explodă Ryder. Spune-le idioților ăstora să-mi dea drumul imediat sau jur că mă eliberez singur şi îi omor pe amândoi cu mâinile mele.

Chiar dacă paznicii lui nu înțeleseră cuvintele lui Ryder, pricepură ceva din intențiile lui şi tresăriră când îi privi amenințător.

Penrod îşi ridică sprâncenele. Ryder avea mânecile de la cămaşă suflecate şi stătea pe un scaun de campanie cu mâinile legate la spate. Paznicii folosiseră multă funie ca să-l imobilizeze.

— Am ştiut dintotdeauna că incapacitatea ta totală să arăți ca un gentleman îți va aduce în ultimă instanță

căderea, spuse Penrod. Italienii cred că eşti vreun sălbatic de pe dealuri – au auzit zvonuri despre astfel de creaturi – şi că mai eşti şi spion de-al lui Menelik. Nu pot să spun că-i învinuiesc.

Ryder se trase în legături şi funiile scârţâiră amenințător. Unul dintre paznici îşi căută cu stângăcie puşca şi aproape o scăpă din mână. Penrod râse.

— N-avem timp de asta! strigă Ryder.

Tonul său îl făcu pe Penrod să se oprească din râs. Înmână paznicilor nota lui Albertone care-l elibera pe Ryder şi-l plasa în custodia lui, şi le ordonă prin câteva fraze scurte să-i aducă lucrurile, apoi, cu trabucul încă între dinți, se duse chiar el să dezlege funiile. Mişcările lui Ryder lipiseră şi strânseseră nodul într-o masă densă. Penrod îşi scoase cuțitul şi începu să-l taie. Încheieturile lui Ryder erau învinețite, iar pe brațe i se vedeau arsuri recente.

— Ce s-a întâmplat?

— Amber a fost luată.

Pentru o clipă, Penrod simți cum i se opreşte inima în piept. Se aplecă din nou peste funii, tăind ultimele fâşii.

— De cine?

Odată ce ultimele fâşii fură tăiate, Ryder se eliberă.

— Mulțumesc, spuse el, apoi îşi luă haina şi centura cu arma de la paznicii speri ați. Poți să-mi dai mâncare, apă şi mai multă muniție?

— Da. Cine a luat-o pe Amber? întrebă Penrod cu o voce care rămăsese neschimbată.

Pentru prima oară, Ryder îl privi pe Penrod direct în față.

— Am angajat un inginer. Bill Peters. Nu l-am simpatizat niciodată prea mult, dar îşi ştia treaba. Apoi a încercat s-o răpească pe Amber în timpul unei inundații, în ultima noastră călătorie la Addis, dar s-a pierdut în apă. Am crezut că a murit, dar conduce un grup de bandiți din munți şi a

atacat tabăra ca s-o ia pe Amber. Habar n-am cine-i de fapt, dar ştiu că e nebun şi obsedat de ea.

Penrod se aruncă în faţă, lipindu-l pe Ryder de stâlpul din centrul cortului. Totul se cutremură, iar corzile cortului scârţâiră. Paznicii începură să protesteze într-o italiană grăbită şi ascuţită, dar Penrod şi Ryder îi ignorară.

— L-ai lăsat s-o ia?

Ryder se holbă la el, dar nu încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

— *Ea* l-a lăsat s-o ia ca s-o salveze pe Saffron şi pe copii. Penrod, ascultă-mă!

Penrod respira greu, controlându-şi furia şi străduindu-se să audă cuvintele lui Ryder dincolo de sângele care-i clocotea în vine.

— Sunt sigur că are tabăra în apropiere, continuă Ryder, şi am venit aici în căutare de informaţii, dar etiopienii cred că sunt un spion de-al italienilor şi, după cum vezi, viceversa. Dar nu mi pasă dacă trebuie să răscolesc toate peşterile şi dealurile pe o rază de o sută de mile. O s-o găsesc pe Amber. Mă ajuţi?

Penrod îi dădu drumul.

— Da. Vorbeşte cu omul ăla. E unul dintre cercetaşi, deşi cred că a lucrat şi pentru Menelik.

Se întoarse către paznicii încurcaţi şi vorbi în italiană:

— Raţii de apă şi muniţie. Acum.

Se grăbiră afară din cort, iar Ryder vorbi cu cercetaşul băştinaş, după care şi acesta plecă.

— Ei bine? spuse Penrod.

— Lucrează într-adevăr pentru Menelik şi, din fericire, lucrează şi pentru Ras Alula şi avem prieteni comuni. Mi-a spus ce ştie şi o să-şi întrebe amicii să vadă dacă poate afla mai multe.

Italienii se întoarseră în cort dând drumul la provizii în faţa celor doi bărbaţi. În timp ce-şi selectau amândoi ce

doreau din grămada de bidoane şi muniție, Penrod le spuse în câteva fraze scurte ce se întâmplase şi unde avea să meargă. Unul dintre ei îşi oferi propriile rații din sacul lui. Penrod îi mulțumi, dar refuză. Se retraseră din cort, murmurând scuze.

— Mai avem o problemă, spuse Ryder, umplându-şi buzunarele cu muniție.

— Care?

— Oamenii se răzvrătesc împotriva italienilor şi n-o să aştepte să le explicăm că noi suntem supuşii Maiestății Sale Regina Victoria. Orice băştinaş cu care o să ne întâlnim o să încerce să ne omoare. E datoria lor.

— Prietenul tău Alula nu ne poate acorda trecere liberă?

— Azi are alte treburi. N-o să pierd timpul cărându-te după mine în jurul câmpului de luptă până la tabăra lui. Chiar dacă am supraviețui, ar dura ore până să ne poată da câțiva oameni.

Penrod se schimbă în hainele civile. Cercetaşul se strecură înapoi în cort şi avu cu Ryder o altă conversație în amhară, mai scurtă, după care îi strânse mâna şi dispăru.

— Deci ştii unde a dus-o?

— A auzit zvonuri legate de un bandit alb pe lângă Trei Surori. El trebuie să fie. Oricum, e mai mult decât am avut şi îi va spune lui Alula unde mergem ca să poată trimite oameni după noi când se termină afacerea asta cu italienii. Eşti gata?

— Sunt gata, spuse Penrod, după care rămase nemişcat. Ascultă.

Auzise pocnetul îndepărtat al unei împuşcături.

Penrod ieşi din cort şi privi pe vale în sus, înjurând spre trecătorile care flancau postul de comandă al lui Baratieri şi locul unde se desfăşurau forțele lui Arimondi. Grupuri de *askari* înfundau cărările. Răniții erau cărați în ordine înapoi în tabără, dar la două sute de yarzi în spatele lor era o

grămadă de corpuri, bărbați care urmăreau şi care erau urmăriți, prinşi fără speranță unii într-alții. Cei doi paznici italieni dispăruseră.

Penrod îşi duse binoclul la ochi. Privirea îi fu atrasă de o scenă mică de deasupra pantei de pe cărare: un ofițer alb şi un grup de *askari* încercau să acopere retragerea trăgând focuri de armă. Era Nazzari şi câțiva dintre oamenii lui din Batalionul Opt. Cum privi Penrod, brigada menținea un ritm de tragere uluitor, oferindu-le unor askari suficientă acoperire încât să se rostogolească pe lângă şi dincolo de ei, în tabără. Pe partea opusă a văii, se aşezară puşcaşii etiopieni, care începură să tragă concentrat asupra lor. Nazzari îşi menținea încă poziția.

— Ai făcut destul, Nazzari, dă-te în spate, spuse Penrod cu falca încleştată.

Trei dintre oamenii lui Nazzari fuseseră loviți. Unul era evident mort, iar unul din ceilalți doi continuă să tragă cât de bine putea, prăbuşit cum era pe pantă.

De deasupra, alți etiopieni se apropiau de poziția lor. Cu toate astea, nici Nazzari şi nici oamenii săi nu se clintiră. Penrod văzu cum îi doborî Nazzari cu revolverul pe trei dintre atacatori. Era pe cale să fie copleşit. Penrod făcu un pas înainte, iar Ryder îl prinse de braț.

— E prea departe. Nu l poți ajuta.

Lancea unuia dintre infanteriştii etiopieni pătrunse în coapsa lui Nazzari. Acesta şovăi, îşi ridică revolverul şi îşi zbură singur creierii.

Penrod îşi lăsă binoclul în jos şi se îndreptă spre grupul de oameni care începeau să se agite prin tabără şi-l prinse pe un *askari* de umăr.

— Ce s-a întâmplat?

Omul articula ceva, dar Penrod nu înțelese. Ryder traduse bâlbâitul înfricoşat al omului într-o limbă mai firească.

— Spune că flancul stâng a) lui Albertone a fost distrus. Toți ofițerii morți sau capturați. Generalul Dabormida a luat-o spre nord, aşa că nu mai este nicio protecție. Cavaleria etiopiana a spart armata în centru.

Penrod îi dădu drumul.

— Oamenii ăştia o să fie măcelăriți cu toții dacă nu se retrag din luptă.

— Şi noi o să fim omorâți împreună cu ei dacă nu plecăm de aici, răspunse Ryder. Vii?

Penrod îşi lăsă binoclul de tot în jos.

— Nu, nu încă.

— Dar Amber? spuse Ryder.

Penrod îi simți numele ca un semn înroşit pe inima lui. Privi spre oamenii care se îmbulzeau către ei, trupele care fugeau, întorcându-se în tabără. Unii dintre subofițerii *askari* le ordonau oamenilor să se adune în jurul lor, dar cu prea puțin succes. Alții îşi cărau răniții sau ofițerii muribunzi de pe câmpul de luptă. Se părea că nu supraviețuise niciun ofițer. Unde stăteau ei, focurile din tabără şi căruțele cu provizii din escorta lui Albertone funcționau ca un zid împotriva fluxului de oameni care încercau să se întoarcă de pe câmpul de luptă şi a urmăritorilor lor.

Penrod îşi verifică revolverul.

— Poți s-o iei înainte sau să rămâi, dar eu nu plec de aici. Nu încă.

Ryder ezită. Penrod îi ghici gândurile. Ryder ştia că avea o şansă mult mai bună s-o salveze pe Amber cu ajutorul lui Penrod.

— Prea bine, spuse el într-un final mormăind.

— Încearcă să nu te bagi în față, spuse Penrod, apoi îl apucă pe unul dintre *askari-i* care fugeau pe lângă el. Vorbeşti italiană? Arabă?

Niciuna dintre limbi nu funcționă, iar Penrod îl împinse pe om înapoi în fluxul de soldați, după care se auzi strigat pe nume. Un om încerca să ajungă la el prin mulțime, iar Penrod își întinse mâna după el și-l trase afară. Era Ariam, sergentul cu care se întrecuse în Massawa. Avea o rană adâncă transversală pe obraz și brațul stâng îi atârna ciudat. Pielea îi era palidă de epuizare, iar jacheta albă era brăzdată de urme de praf. Penrod îi putu citi în răni povestea bătăliei sale, în pata mare de sânge de pe piept – roșcată ca eșarfa – cum cărase un rănit.

— Ariam! Căpitanul Nazzari a murit.

Sergentul își coborî capul, durerea și epuizarea apăsându-l cu greutatea unui bolovan.

— Sperasem... *Effendi,* el a fost ultimul. Am pierdut toți ofițerii. Suntem ca un șarpe cu capul tăiat.

— Ce facem acum? întrebă Ryder.

— *Askari-i* ăștia au luptat la Kassala și Coatit, spuse Penrod repede. Au nevoie doar de o clipă ca să-și revină. Sergent, adună-i acum pe subofițerii supraviețuitori și pe membrii Batalionului Opt. Urmează-mi ordinele și s-ar putea să-i mai salvăm încă pe câțiva din învălmășeala asta. Vrei?

Sergentul dădu semne deja că-și recâștigase din forțe. Ascultă cu atenție instrucțiunile lui Penrod, iar respirația i se liniști. Imediat ce termină Penrod, acesta salută și începu să urle ordine, strigând pe nume oamenii din grămada de soldați care fugeau. Câțiva războinici etiopieni erau deja la marginea taberei luptându-se cu *askari-i* puși pe fugă.

— Gata, sergent?

— Gata, *effendi.*

Sergentul reuși să pună în ordine în jur de cincizeci de bărbați din mulțime. Păreau să aibă răni minore, iar Penrod fu mulțumit să vadă patru sau cinci subofițeri printre ei. Oamenii fură împărțiți în patru grupe și își primiră ordinele.

Mulțimea de etiopieni care-i urmăreau ajunsese aproape lângă ei, tăind în *askari-i* care ocupau cărarea din fața lor ca nişte oameni care taie prin tufe de spini. Urmărirea era la fel de dezorganizată şi lipsită de conducere ca şi retragerea.

— Fixați baionetele! strigă Penrod şi îşi scoase din teacă sabia de cavalerie. În mâna lui, lama se simți vie.

Ariam îl privea ca un vultur, uitând de rănile lui, şi întregul corp i se încorda cu determinare.

— Aşteaptă, aşteaptă, strigă Penrod.

Oamenii se învălmăşeau în jurul lor prin ambele părți. Nu putea face nimic pentru cei care fugeau spre latura nordică a taberei, dar, dacă erau norocoşi, *askari-i* care fugeau pe cărarea asta din sud mai aveau încă o şansă. Avangarda etiopiană sosea împreună cu ei.

— Pe poziții! strigă Penrod.

Atacă din laterală, împreună cu aproximativ patruzeci de *askari,* un grup de cel puțin trei ori mai mare, dar etiopienii erau prea concentrați pe prada lor ca să fie conştienți de amenințare. Erau ascunşi după căruțele cu provizii şi după pantele sudice abrupte care transformau astfel cărarea în locul unui măcel. Penrod prinse un ofițer de pălăria din piele de leu şi-l atacă rapid tăindu-i omului carotida chiar sub urechea stângă. În jurul său, *askari-i* îşi dovediră cu prisosință antrenamentul, înfigându-şi săbiile în burțile şi piepturile inamicilor.

Aerul puțea de transpirație şi sânge, iar etiopienii, surprinşi de forța şi ferocitatea atacului, se retraseră. Penrod se întoarse spre dreapta. În stânga luci o lamă de oțel. Sări în spate şi simți cum îi taie lama curbată a sftotel-ului pânza de la jachetă. Pară lovituri la înălțimea coapsei şi a umerilor, în vreme ce atacatorul său exploata unghiurile imposibile pe care i le permitea lama curbată, rotindu-se ca să se ferească de atacul brusc al lui Penrod. Şi el purta un guler din piele de leu.

Penrod se aruncă în faţă, lovind cu sabia în sus cu o asemenea putere încât etiopianul nu fu în stare să pareze lovitura cu scutul. Vârful strălucitor de oţel îl străpunse de la vintre până la cutia toracică. Se prăbuşi pe pământ. Penrod prinse mânerul invers şi înfipse sabia în inima omului.

În timp ce îşi scotea lama, Penrod simţi o mişcare în stânga sa. Un spadasin de infanterie tocmai se arunca peste el, cu *shamtna* pătată de sânge vălurindu-se în urma lui. Pentru o secundă fatală, lama lui Penrod se opinti în coastele inamicului său mort. Sabia care avea să-l omoare spintecă aerul spre gâtul lui. Apoi bărbatul căzu pe spate la o oarecare distanţă, pe pământ. Penrod se întoarse la timp ca să-l vadă pe Ryder Courtney coborându-şi puşca.

— La mine! strigă el, iar *askari-i* se îndepărtară de restul atacatorilor etiopieni.

Askari-i care nu luaseră parte la atac, înmulţiţi de oamenii care scăpaseră din debandada oarbă de mai devreme, deschiseră brusc focul printr-o rafală de împuşcături.

Cu cărarea închisă în faţă, trupele etiopiene o luară pe ocolite, spre partea de nord a taberei. Însă înaintarea lor era tot mai blocată din cauza corturilor, a focurilor de gătit, a animalelor şi a servitorilor. Nu încercară niciun atac coordonat împotriva lui Penrod şi a oamenilor săi. Tot mai mulţi bărbaţi, dintre care unii îşi sprijineau camarazii răniţi, îşi făcură drum în spatele zidului de protecţie oferit de puştile lui Penrod.

Ariam împărţi oamenii în două plutoane şi începură să se retragă în ordine. Penrod îl chemă la el pe sergent.

— Când nu te mai urmăreşte nimeni, împrăştie oamenii în grupuri mici. Nu folosiţi rutele de aprovizionare. Călătoriţi noaptea, puneţi gărzi ziua şi duceţi-vă în Asmara cât de repede puteţi.

Sergentul salută, apoi întinse mâna cu o ezitare uşoară, iar când Penrod i-o strânse, spuse;

— Mulțumesc, *effendi.*

— Du-te cu Dumnezeu, răspunse Penrod, iar Ariam se întoarse la oamenii lui.

— Ai terminat de cucerit încă o Cruce Victoria? întrebă Ryder.

Avea deja sacul în spate.

— Pentru că cred că e momentul să plecăm de aici.

— Regele Umberto nu dă Cruci Victoria. Va trebui să mă descurc fără o decorație pereche, răspunse Penrod cu răceală.

O tură de împuşcături stârni nori de praf între ei. Etiopienii care îi copleşiseră pe Nazzari şi oamenii lui observaseră locul de unde fusese organizată rezistența şi îşi făceau loc încolo.

Penrod îşi ridică sacul.

— Acum putem merge.

*

Două ore mai târziu, Ryder decise să facă o pauză sub un ienupăr singuratic. Umbra îi ferea pe amândoi de soarele după-amiezii, oferindu-le un ascunziş bun împotriva benzilor de etiopieni care căutau supraviețuitori din luptă.

— N-am nevoie de odihnă, spuse Penrod.

Ryder îi întinse bidonul.

— Ai avut prieteni în luptă?

Penrod luă bidonul şi bău o gură de apă. O plimbă prin gură înainte să înghită, apoi se aşeză pe pământ lângă Ryder.

I-am cunoscut pe mulți dintre ofițeri.

Ryder nu-i prezentă condoleanțe şi nici nu profită de ocazie ca să-i reamintească lui Penrod ce părere avea despre armatele europene implicate în aventuri coloniale. În schimb, bău şi astupă cu grijă bidonul.

— Fetița blondă pe care ai văzut-o în tabără era fiica mea – a mea şi a lui Saffron. Amber nu s-a căsătorit.

Penrod nu reacționă imediat, dar, când vorbi, vocea îi era rece ca gheața.

— Crezi că sunt mai multe şanse s-o salvez dacă ştiu asta?

Ryder oftă adânc.

— Nu. Cred că ai face orice s-o salvezi, căsătorită sau necăsătorită. Dar, judecând după atacul din tabără, suntem cel puțin unul la şase. Dacă o să murim încercând s-o salvăm pe Amber, ar trebui să ştii că ți-a rămas credincioasă, chiar şi când credea că erai mort.

— Foarte bine. Ce poți să-mi spui despre omul ăsta care a răpit-o? întrebă în sfârşit Penrod.

Ryder îi împărtăşi puținul pe care-l ştia. Cum îl întâlnise pe Bill în Addis, considerându-l un ajutor folositor şi priceput în tabără, dar că niciodată nu-l plăcuse şi nu avusese încredere în el. Îi descrise pe scurt asaltul de pe drumul spre Addis de dinainte de chemarea la luptă şi îi povesti ce aflase doctorul.

Penrod ascultă cu atenție.

— Deci omul ăsta care-şi spune Peters a apărut prima oară în Boemia?

— Conform doctorului, da, spuse Ryder, prinzându-şi bidonul în buzunarul de la centură. De ce?

Penrod scutură doar din cap şi se ridicară în picioare, dar o bănuială întunecată şi aparent imposibilă începuse să-i crească în inimă.

— I-ai spus că sunt viu şi că sunt în Tigray? întrebă el.

— Dacă i-am spus de tine? Nu. I-am spus lui Saffron că eşti viu, iar ea i-a spus lui Amber, deci s-ar putea să fi auzit că noi doi ne-am mai întâlnit. De ce?

Penrod scutură doar din cap.

În partea de sus a versantului următor, Penrod se întoarse şi privi spre câmpia de lângă Adowa. Prima oară crezu că observă o ceață groasă urcând pe pantele care flancau câmpul de luptă. Îşi duse la ochi binoclul şi privi. Nu era ceață, era fum. Etiopienii scoteau din ascunzători toți soldații italieni care mai rămăseseră pe câmp dând foc ierbii şi vegetației. Penrod îşi imagină scena cu răniții cărora nu li se permitea să moară în tăcere printre camarazii lor, şi care erau în schimb obligați de fumul înecăcios să se ridice în picioare, să rătăcească prin tabloul oribil cu morți şi să ajungă direct în armele inamicilor lor.

*

Amber îşi deschise ochii. Capul îi exploda de durere şi, la început, nu fu în stare să vadă decât pete de lumini şi umbre. Era întinsă pe un fel de pat. Încercă să se mişte. Nu era legată şi, după câte îşi dădea seama, avea mâinile şi picioarele întregi. Îşi simțea corpul umflat şi tremura, iar capul o durea cu o intensitate care aproape o orbea. Se ridică şi, din cauza unui val proaspăt de durere care o inundă, îşi strânse ochii, apoi îşi duse degetele cu foarte mare atenție în spatele capului, unde o durea cel mai tare. Nicio umflătură pe care s-o poată simți şi nicio urmă de sânge.

Doar un cucui, îşi spuse cu fermitate. Deschise din nou ochii cu grijă şi, mişcându-se cât putu de încet, privi în jurul ei.

Era o colibă rotundă tradițională, cu toate că era mică, mai puțin de douăzeci de picioare în diametru. Partea de sus a peretelui, la îmbinarea cu acoperişul de stuf, era făcută dintr-o împletitură de răchită, care lăsa lumina să se prelingă abrupt în cameră, aruncând umbre adânci.

Pe măsură ce privirea i se limpezi, începu să remarce formele lăzilor şi ale coşurilor, rolele de material sprijinite de ziduri, saci duri de iută, plini cu grâne, cufere mici cu

întărituri şi cufere mari de călătorie. Partea din mijloc fusese eliberată. O măsuță din lemn de trandafir şi două scaune elegante stăteau pe podeaua simplă de pământ. Pipăi cearşaful de pe patul pe care şedea: bumbac moale. Şi patul însuşi era bun, cu tăblii la cap şi la picioare, saltea şi învelitoare de mătase. Uşa era închisă. Lângă cuptor se afla un lavoar de mahon, cu tot cu cana de apă şi bolul de porțelan, decorate cu trandafiraşi roz.

Amber se ridică tremurând şi se îndreptă spre lavoar. În urcior găsi apă curată; îşi turnă puțin pe mâini şi îşi stropi fața înainte să se privească în oglindă şi să-şi dea părul de pe față. Apoi începu să exploreze camera. Era un loc plin de lucruri furate. Cel puțin căutarea îi mută atenția de la durerea oribilă de cap şi de la mâinile şi picioarele care o dureau. Trase unul dintre scaune la capul patului şi se cățără nesigură pe el. Ridicându-se pe vârfuri, privi afară prin împletitura de răchită. Aerul era răcoros şi rarefiat. Abia putea să vadă vârfurile îndepărtate şi vinete ale munților şi cerul deschis la culoare. Se lăsă pe călcâie şi se sprijini de zidul temniței. Fusese seară când îl văzuse pe Dan – seara celei de a doua zi de după ce fusese capturată. O omorâseră? Se rugă să nu o fi făcut.

Acum era zi. Orice plănuise Bill pentru ea nu era, în mod evident, o execuție imediată. Ce voia de la ea? De ce riscase să atace?

O oră şi ceva mai târziu, auzi ridicându-se drugul de la uşă. În cameră se strecură o fată care nu avea mai mult de paisprezece ani. Amber apucă să vadă puțin din lumea de afară: o curte prăfoasă, formele altor clădiri, siluetele a doi paznici, cu puştile în mână, postați la uşa ei.

— Sper că eşti bine, îi spuse ea fetei.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, sunt bine, răspunse copila. Şi tu?

— Mulțumesc lui Dumnezeu, sunt bine.

Fata căra un coş cu pâine şi o cană cu un lichid cald. Din el, se ridica un abur uşor. Pentru o clipă, Amber nu reuşi să-i distingă aroma de mirosul acaparator, acrişor şi dospit al pâinii *injera,* apoi îşi dădu seama plină de surpriză că era mirosul ceaiului Earl Grey. Fata se întorcea deja la uşă.

— Surioară, spuse Amber cu o voce blândă, dar insistentă. Unde suntem?

Fata clipi.

— În munţi, şopti ea răguşit, după care dispăru în lumina soarelui de afară înainte ca Amber să mai poată întreba ceva.

Se gândi să arunce ceaiul pe jos şi să calce pâinea în picioare, dar îi era îngrozitor de foame. Orice avea să-i rezerve ziua, decise ea, avea să fie mai bine pentru ea dacă o înfrunta cu stomacul plin. Abia în timp ce mânca observă o cutiuţă de lemn lustruit de pe masă, lângă ea. O desfăcu cu grijă. Cutia conţinea o mască minunat sculptată în fildeş, reprezentând chipul unui bărbat.

*

După ce mâncă, Amber auzi o bătaie în uşă. Având în vedere că drugul era pus pe dinafară, gestul aproape o făcu să râdă, apoi observă un plic împins pe sub uşă. Aşteptă un moment, dar de afară nu mai veni niciun sunet, aşa că îşi părăsi locul şi se duse să ridice plicul. Era o hârtie groasă şi grea, iar pe ea era scris numele lui Amber cu o caligrafie rotundă şi elegantă. Se întoarse la scaunul ei şi băgă în gură ultima bucată de *injera* înainte să deschidă sigiliul şi să desfacă foaia. Era un mesaj scurt. Gazda sa îşi cerea scuze că fusese nevoită să apeleze la măsuri atât de extreme ca s-o forţeze să se conformeze. Amber aproape se înecă. Continua să spună într-un limbaj la fel de formal că avea să ia cina împreună cu ea în acea seară. Îi era recunoscător dacă ea ar profita de ocazie şi s-ar îmbrăca pentru cină şi mai spunea

că toate obiectele şi bijuteriile de damă din cameră îi stăteau la dispoziţie.

Timp îndelungat, Amber se holbă în semiîntunericul temniţei sale, cântărind cuvintele din scrisoarea pe care o ţinea uşor în mână. Apoi se decise şi începu să desfacă cuferele şi cutiile din jurul ei. Se orientă tocmai după indicaţia din limbajul formal al mesajului şi alese o fustă lungă şi grea de mătase stacojie şi un corsaj de culoarea cerului cu mâneci largi, dantelate, cu şiretul în faţă. În timp ce se îmbrăca, se întrebă cui aparţinuseră aceste haine. Probabil soţiei sau fiicei unul ofiţer italian.

Corsajul îi era puţin strâmt pe piept, dar i se potrivea destul de bine. Fusta îi ajungea până la pământ şi găsi o pereche de papuci de catifea, lucraţi cu fir de argint. Îi veneau perfect. Se răzgândi şi îi schimbă cu o pereche de cizme, dar cizmele erau prea mari pentru picioarele ei mici. Poate că păreau mai rezistente, dar în papuci ar fi fost în stare să alerge mai repede. Apoi îşi îndreptă atenţia către părul ei, pe care îl pieptănă şi-l prinse într-un coc înalt, fixându-l cu câţiva piepteni mici de argint pe care-i găsise acolo. Privindu-se în oglindă, simţi o oarecare mândrie, apoi pufni în râs. Îşi aduse aminte cum mergea la Clubul Gheziera din Cairo, simţindu-se atât de incomod, ca într-o capcană, în haine foarte asemănătoare cu hainele astea. Acum era îmbrăcată mai formal decât fusese vreodată, pe cale să cineze cu răpitorul ei criminal, şi totuşi simţindu-se surprinzător de relaxată. Anii petrecuţi în sălbăticie îi împrumutaseră cumva stabilitatea şi încrederea unei tinere ducese. Aşa să fie. Începu să-şi relaxeze umerii anchilozaţi, învăţând să se mişte fără să tresară.

Pe la mijlocul după-amiezii, drugul de la uşă fu ridicat şi fetiţa servitoare intră înăuntru, însoţită de o altă fetiţă, şi mai mică decât ea. Amber nu încercă să le vorbească, privind în schimb fascinată cum aşezară pe tăblia mesei o

față de masă de in și cum adăugară lumânări, farfurii, tacâmuri, pahare, șervețele și toate accesoriile pentru o cină elegantă europeană, desfășurată pe un deal izolat în mijlocul zonei muntoase din Tigray.

*

Ryder se opri la marginea unei grădini mici, în care erau plantate până la înălțimea pieptului tufe de fructe de pădure. În ultimele douăzeci de minute, tot simțise o înțepătură în ceafă, ca și când ar fi fost privit, dar nu văzu niciun semn că i-ar fi urmărit cineva.

— Ei bine? întrebă Penrod.

Ryder arătă cu mâna către niște piscuri înguste, fantastice și cu vârful plat, aflate cam la o milă mai sus în fața lor și presărate cu foioase și cu trunchiurile uscate ale sicomorilor care așteptau ploaia.

— Indicațiile cercetașului se opresc aici. I s-a zis că cei câțiva *shifta* cu căpetenie albă își au tabăra permanentă pe vârful unuia dintre cele trei *amba*[61] din mijloc – alea sunt Trei Surori dar nimic din ce mi-a spus nu-mi sugerează pe care.

Penrod le examină pe rând prin binoclu.

— Nu pot spune dacă unul din ei e locuit. Nu văd nici fum.

Ryder își făcu mâna streașină la ochi.

— Pun pariu că o să găsim o mănăstire pe unul. Dacă nu era armata aia blestemată, am fi putut întreba orice țăran pe rază de două mile și ne-ar fi spus.

— Dacă nu erau cercetașii armatei, am fi aici fără niciun indiciu și fără apă, spuse Penrod. Ești vânător. Sigur putem

---

[61] Formă de relief specifică zonelor muntoase din nord-estul Africii, cu versanții foarte abrupți, și partea de sus relativ plană, în limba amhari în original.

să dăm de urma lor. Animale încărcate cu greutăți, grupuri mari de oameni...

Penrod era tot mai nerăbdător, dar Ryder dădu din cap.

— *Shifta* sunt vânători şi ei. Dacă vor să-şi ascundă urmele, o fac ca la carte: lasă urme false, şterg urmele din spatele lor. M-au fentat deja.

— Atunci ne cățărăm pe fiecare în parte. Va trebui să aşteptăm până la noapte sau, la fel de bine, ne putem anunța venirea luându-i prin surprindere.

Penrod examină din nou vârfurile plate ale piscurilor. Peisajul era plin de fortărețe naturale.

— Trebuie să ne apropiem în tăcere. Ar fi inutil să-i abordăm frontal, adăugă el.

— De acord, răspunse Ryder. Dar jur pe Dumnezeu că azi o să văd cum moare omul ăla, chiar dacă trebuie să-mi dau viața pentru asta.

— Avem, desigur, o armă secretă.

— Care-i aia? întrebă Ryder.

— Amber.

*

Amber simți că-l mulțumea felul cum se aranjase. Îi remarcă privirea lentă cu care o evalua, dar îşi ținu ochii în pământ.

— Ce plăcere, draga mea, să te văd îmbrăcată cum se cuvine, spuse el.

Ea nu răspunse, atingându-şi în schimb gâtul, de parcă voia să îndepărteze o şuviță rătăcită de păr blond.

— Te aşezi să bem un pahar cu vin? Le-am spus servitorilor că ne descurcăm singuri.

Îi ținu scaunul şi, odată ce ea îşi aranjă cutele grele ale rochiei, îşi luă locul în partea opusă a mesei. Pe masă era aşezată o carafă deschisă de cristal. Îi turnă vin în paharul ei, iar aroma fructată şi adâncă a unui excelent vin de Burgundia invada aerul ca o briză delicată. Ea îi zâmbi uşor

mulțumindu-i, dar, când el vorbi din nou, vocea i se înăsprise puțin.
— Eşti neobişnuit de tăcută, domnişoară Benbrook.
Începu să-i pună mâncare de pe platouri. Carne de capră şi fasole frecată, însă totul era servit de parcă ar fi fost muşchi de vită cu cartofi gratinați.
— Mă gândeam că arăți foarte diferit acum; nu ca omul drept care te-ai dat în tabără.
Păru vag amuzat.
— A, atunci a trebuit să joc un rol. Bill Peters a fost inginer. Un băiat din clasa de jos care şi-a făcut drum în societate cu mintea, după care a dat în patima călătoriilor. Cred că l-am interpretat destul de bine.
— Ne-ai fentat ani de zile.
Îşi tăie o felie de carne şi o examină în lumina puțină din cameră. Amber aproape că se aştepta să-l cheme pe chelner ca să trimită complimente bucătarului.
— Da, v-am fentat, nu-i aşa?
Amber reuşi să ia o gură de fasole frecată. Cu câteva minute mai devreme fusese hămesită, dar în fața acestui om mâncarea avea gustul cenuşii. Se forță să înghită.
— Am întâlnit un om în Addis. Ne-a spus că nu eşti Bill Peters, zise ea, apoi privi în sus. Cine eşti?
Pentru o clipă, păru izbit de forța privirii ei.
— Eşti chiar mai frumoasă decât a fost fiica mea. Extraordinar.
Ea se uită din nou în farfurie. Sunetul scos de tacâmuri pe porțelan părea să-i întindă nervii la maxim.
— Atunci n-o să-mi spui cum te cheamă?
— Poți să-mi spui James.
Se aplecă brusc în față şi o prinse de încheietură atât de strâns încât ea îşi scăpă cuțitul. O trase abrupt către el.
— Adu-ți aminte unde eşti, Amber. Pe vârful unui munte, unde singura cărare e atât de abruptă în anumite locuri că

abia se poate cățăra un catâr pe ea. Un pas greşit şi o să cazi în gol o sută de picioare, iar fața ta drăguță o să se facă una cu pietrele. Eşti înconjurată de douăzeci din cei mai buni luptători pe care-i poți cumpăra. Nu-ți mai face planuri să fugi, copilă. E fără speranță. Mă tem că soarta ta e hotărâtă. Şi dacă încerci să fugi înainte să fiu pregătit, o să te dau oamenilor mei să te folosească drept obiect dejoacă.

Îl privi în față.

— James, mă doare.

Îi dădu drumul imediat.

— Draga mea, îmi pare rău.

Îşi tăie încă o felie de carne şi muşcă din ea cu o poftă evidentă.

— Totuşi, ține minte ce ți-am spus.

*

Cărarea fusese răscolită, un amestec derutant şi atent de urme de copite şi picioare, acolo unde poteca se despărțea în două direcții. Pe fiecare parte a dealului era un urcuş de cel puțin o oră şi o alegere greşită în acest moment i-ar fi costat nu numai timp, ci şi factorul surpriză, dacă nu aveau noroc.

Penrod înclină către cărarea care ducea spre nord-vest Era mai lată şi mai puțin abruptă, cel puțin în partea aceea. Dacă *shifta* îşi cărau prada în mod regulat pe aici, o preferau probabil celei către care înclina Ryder şi care era abruptă şi îngustă. Se certau cu vocea scăzută, când Ryder încremeni brusc şi ridică mâna în sus. Pe pielea capului îi trecu senzația usturătoare că era urmărit. Simți o mişcare în tufărişul dinspre sud. Ryder îşi scoase încet revolverul din toc şi se întoarse. La marginea tufelor din spatele lor stătea un abisinian bătrân. Era aplecat în față şi se sprijinea într-un toiag gros, cu părul la fel de alb ca *shamma* pe care o avea aruncată peste umeri. Imediat ce văzu că se uitau la el, scoase un sunet lovindu-şi dinții cu limba. Tufărişul se

cutremură şi din ascunzătoare ieşi la iveală o duzină de tineri – unii înarmați cu muschete învechite, alții cu lănci.

Ryder le spuse ceva în amhară. Penrod învățase suficient din limbă încât să înțeleagă că le spunea că erau englezi, nu italieni şi că, deşi nu erau inamici, nu se vor lăsa prinşi fără luptă.

Bătrânul îşi ridică mâna şi scutură din cap. Penrod nu înțelese răspunsul, dar Ryder şuieră o traducere pe măsură ce vorbea bătrânul.

— Bătrânul se numeşte Gabre; aceştia sunt nepoții săi, care au fost prea tineri ca să intre în armată. Spun că un pustnic aflat la ei în tabără vrea să ne vorbească.

— Nu avem timp să ne consultăm cu un pustnic.

— Aşteaptă. Omul a cerut să stea de vorbă cu noi zicându-ne pe nume. Spune că a văzut-o pe Amber.

Înainte ca Ryder să fi terminat de vorbit, Penrod îşi pusese deja revolverul înapoi în toc şi păşi în direcția bătrânului.

Tabăra nu era departe, ascunsă într-o vâlcea. Câmpurile din jurul ei păreau bine îngrijite şi, ascunşi de drumurile principale, păreau să fi scăpat de chemarea la arme.

Penrod şi Ryder fură conduşi pe lângă un grup de femei şi copii mici care se holbau la ei până la tufeul-ul din centrul taberei. În partea din spate a colibei, o femeie stătea în genunchi lângă un pat de pământ, dându-i *tella* dintr-un corn unui bărbat. Ochii lui Ryder se adaptară cu repeziciune la semiîntuneric. În timp ce femeia se retrăgea, omul de pe pat se ridică într-un cot şi vorbi.

— Domnule Ryder.

— Dan, spuse Ryder cu o voce tăioasă şi furioasă. Deci acum eşti pustnic, carevasăzică?

De când îl ucisese pe Rusty şi părăsise tabăra, Dan îmbătrânise mult. Avea o față sfrijită, deşi foarte bronzată, acoperită de o rețea densă de riduri. Pieptul îi era gol, slab şi

palid. Muşchii pe care-i făcuse săpând după comori pe două continente dispăruseră. Avea o barbă mare, la fel de albă ca zăpada, cum îi era şi părul. Dacă n-ar fi vorbit, Ryder nu l-ar fi recunoscut. Era înfăşurat în jurul taliei într-un bandaj, pătat cu sânge în partea dreaptă.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Penrod, privind de la unul la celălalt.

— Da, spuse Dan, cu un accent încă perceptibil, însă slab ca un ecou îndepărtat.

— Eşti american, spuse Penrod.

Ryder nu se mai putu uita la el; nu putea nici măcar să vorbească. Se holba la podeaua de pământ, consumat de furia morţii lui Rusty de parcă se întâmplase abia de dimineaţă.

— Am ucis un om bun din Tabăra Courtney, spuse Dan. Decât să mă vadă spânzurat, domnişoara Benbrook mai bine mi-a dat drumul. Mi-a spus să-mi ispăşesc păcatele şi asta am făcut. Asta fac şi acum.

Penrod nu avu nevoie să audă povestea.

— Domnişoara Benbrook a fost răpită. Ce poţi să ne spui?

Dan se întoarse şi oftă de durerea pe care o simţi în partea dreaptă, însă vorbi repede, încleştându-şi dinţii.

— Au dus-o sus, pe cea de A Doua Soră. Eu trăiesc sus, pe pantele abrupte de pe Prima Soră – e mai înaltă, dar pe vârf nu e loc decât pentru coliba mea. Oamenii ăştia locuiesc pe A Doua Soră de câteva luni de zile. Îi lasă în pace pe localnici, dar se ştie că sunt bandiţi. Au o căpetenie albă.

— Ştim asta, spuse Ryder. E Peters, omul pe care l-am angajat să te înlocuiască la Mina Courtney.

— Ai văzut-o pe Amber? întrebă Penrod; era plin de nerăbdare să plece.

— Am văzut-o, răspunse rănitul. Mă dusesem să-l vizitez pe Ato Gabre, să-mi fac provizii şi să mă rog împreună cu

soțiile fiilor săi care au plecat la luptă. Pe drum înapoi, am văzut cum se întorcea grupul de bandiți şi cum duceau cu ei o femeie. Prima oară n-am ştiut că era ea, apoi i-am văzut părul.

— Era rănită?

— Inconştientă. Am strigat şi am fugit spre ei. Era o prostie, nu car arme după mine, dar nu m-am gândit la astfel de lucruri. Am văzut-o cum s-a trezit şi a început să se zbată. A strigat, dar m-au atacat oamenii lui. Unul dintre bandiți şi-a înfipt o dată sulița în mine. Albul, Peters, le-a ordonat să mă lase în pace.

— De ce să nu te omoare? întrebă Ryder, păstrând încă un ton grav în glasul său.

— Poate au crezut că au făcut asta deja. Sau poate le-a fost frică să nu se răscoale localnicii împotriva lor dacă mă omoară.

— E cineva aici care să ne poată arăta cărarea către A Doua Soră?

Dan încuviință.

— Băiatul cel mai mare de aici o să vă arate calea. O să mă rog pentru siguranța ei şi pentru succesul vostru.

— Nu vreau rugăciunile tale, spuse Ryder.

— Totuşi ai parte de ele, spuse Dan respirând cu greutate. Am crezut că şeful lor trebuie să fie diavolul care s-a întors să mă mai bântuie o dată. Numele lui...

Vocea îi devenea tot mai slabă.

— Ce vrei să spui, Dan? întrebă Ryder.

— În Cairo, l-am văzut numai de la distanță şi s-a schimbat. Dar apoi i-am auzit numele. Numele pe care i l-au dat oamenii de aici. Ras Shama[62].

— Şi ce-i cu asta?

---

[62] „Lumânare” în limba amhară în original.

Vocea lui Dan era slăbită.

— Ras Shama.

Pentru multă vreme, nimeni nu vorbi.

— Nu se poate... Omul ăla a murit. Şi-a zburat creierii, spuse Ryder.

— Ce este? întrebă Penrod.

Ryder îşi trecu mâna peste ochi.

— Ras Shama. Înseamnă Prinţul sau Ducele Lumânării.

Penrod simţi cum îi lucra mintea. Trupul din Cairo cu faţa spulberată de explozia împuşcăturii; masca de fildeş pe care Penrod o lăsase în urmă şi care dispăruse din seif. Penrod fusese sigur că ducele era mort, dar dacă se decisese să scape, să trăiască ascuns şi să-şi lingă rănile într-unul dintre cele mai îndepărtate colţuri de pe pământ? Ducele condusese ani de zile mine şi operaţiuni miniere; s-ar fi putut da drept inginer.

— Ducele de Kendal[63], spuse Penrod.

— El e? se întoarse Ryder, holbându-se la Penrod. Ştia că o iubeai pe Amber? A atacat tabăra şi a răpit-o pe Amber ca să se răzbune pe tine?

Penrod nu-i răspunse.

— Plecăm acum, spuse, după care se apropie de patul unde era întins Dan şi-i întinse mâna.

Dan i-o strânse.

— Şi chiar dacă Courtney n-o să-ţi poată accepta scuzele şi regretele, eu pot. Îţi mulţumesc.

Dan ridică mâna în semn de binecuvântare, iar Ryder şi Penrod îl lăsară în seama infirmierei.

*

---

[63] Kendal **şi** „candle” (lumânare, engl) se pronun**ţă** aproximativ la fel.

Cina se desfăşura în tăcere. Nu se auzea decât cuțitul lui James, care tăia carnea. Amber auzea afară sunetele ascuțite şi fluieratul graurilor albaştri care îşi căutau propria cină. Sorbi din vin. James se uită peste masă la farfuria ei.

— Încearcă să mănânci mai mult. E, totuşi, ultima ta masă.

Amber luă în furculiță puțină fasole frecată şi o înghiți mecanic. O privi cum mânca şi păru să încuviințeze.

— Îmi place masca ta, spuse ea, făcând un semn din cap înspre cutia din lemn de trandafir de pe masă.

— Mă bucur, spuse el. Ştii, e fața lui Cezar. O amintire dintr-o viață trecută şi a faptului că oamenii importanți pot să cadă şi apoi să se ridice din nou.

Luă caseta şi o băgă în buzunar.

— Cum ai supraviețuit viiturii? întrebă ea.

— Am dezvoltat un talent de a reînvia, spuse el şi nu mai făcu nici un alt comentariu.

Amber îl privi pe furiş. În tabără, îi amintise uneori de un şarpe, o combinație între felul cum îşi mişca uneori capul şi vidul din ochii săi întunecați. Dar şarpele este o creatură care se târăşte malițios, pe când acum, în regatul său, James era bucuros să-şi afişeze puterea şi capacitatea de comandă. O cobră, se gândi ea. Care se ridica deasupra ei cu gâtul dilatat şi cu limba tremurătoare, gata să guste aerul.

— A trecut atât de mult timp de când am mâncat aşa, încercă ea din nou. Ani şi ani. Cum ai reuşit să aduci toate lucrurile astea aici?

— Caravanele de pe coastă au foarte multe bogății. Cum este şi rochia pe care o porți.

Amber privi în jos la norişorii de dantelă imaculată de la gât şi încheieturi.

— Culorile sunt puțin cam îndrăznețe pentru mine, spuse ea.

El îşi împinse farfuria, apoi îşi încrucişă picioarele şi îşi luă paharul cu vin.

— Deloc. Fiica mea, Agatha, prefera culorile puternice şi dădea tonul în materie de modă.

Inima lui Amber fu asaltată de o răceală adâncă.

— Lady Agatha? întrebă ea.

O privi cu un zâmbet uşor amuzat, de parcă ea era un animal de companie căruia tocmai îi reuşise un truc nou şi simpatic.

— Bravo, domnişoară Benbrook. Aştept ştiri despre război. Când se va termina, o să-i trimit un mesaj lui Penrod Ballantyne ca să-i spun că te țin captivă aici. Se va grăbi să te salveze şi te va găsi moartă cu masca asta lângă tine şi pe mine plecat.

— Ăsta a fost dintotdeauna planul tău, James?

El chicoti uşor.

— O, nu, draga mea. Am urmărit ani de zile Mina Courtney. Ştii că l-am pus pe unul dintre oamenii mei să saboteze vaporul cu aburi acum mulți ani, după care l-am şantajat pe Dan ca să mă asigur că afacerea o să eşueze. Urma s-o cumpăr pur şi simplu după falimentul lui Ryder. Apoi Penrod m-a ruinat. În cele din urmă, am venit aici şi noul meu plan a fost să-i folosesc pe prietenii mei bandiți ca să iau mina când mise părea convenabil, ideal după ce taurul ăla de Courtney se va fi dus la Cairo, dar apoi – spuse el înclinându-se în față şi fluturându-şi cuțitul ca pe o baghetă magică – am aflat că Penrod Ballantyne era încă în viață, iar pentru mine a devenit foarte, foarte important să mă răzbun pe el. S-o ucid pe femeia pe care o iubeşte când o să fie atât de aproape, dar totuşi nu destul de aproape, mi se pare modul ideal prin care pot să obțin asta. Şi ca să închei lucrurile curat, Ryder îşi va pierde cu

siguranță mina acum, după jaful meu şi micul sabotaj suplimentar pe care l-am făcut înainte să te prindem. Când hoțiile astea n-o să mai aibă farmec, o s-o preiau eu.

— Ai fost foarte inteligent, James, spuse Amber cu o voce goală.

Totul era pierdut: Penrod, mina, propria ei viața.

— Da, sunt destul de mulțumit, spuse el înghițind cu plăcere din vin.

— Aş vrea să ies afară.

Vorbi fără să gândească, ştiind doar că dacă mai stătea o clipă în camera asta, în visteria asta plină de sânge şi perfidie, avea să înnebunească.

— Draga mea, ți-am spus ce pățeşti dacă mai încerci să evadezi.

Ea îşi aşeză cu multă grijă cuțitul şi furculița, forțându-se să se mişte încet.

— Ai spus că oricum urmează să mă omori; de ce n-aş fugi? El zâmbi cu înțelegere.

— Dragă domnişoară Benbrook, poartă-te frumos şi îți promit o moarte rapidă. Încearcă să fugi şi o să suferi toate grozăviile iadului în ultimele tale ore.

Amber tresări. Trebuia să-l facă să creadă că era înfricoşată de el şi de gândul să evadeze, fără să-şi joace cartea prea mult. Clipi rapid şi lăsă să-i alunece pe obraz o singură lacrimă.

— Lasă-mă să mai simt căldura soarelui o singură dată pe fața mea, James. N-o să fug.

El râse şi dădu din cap cum fac bărbații când se confruntă cu mofturile femeilor frumoase. Apoi se ridică şi îi oferi brațul. Amber se ridică de pe scaun şi îşi puse uşor mâna pe brațul lui, după care, în timp ce el se întoarse spre uşă, întinse mâna în spate ca să ia de pe masă cuțitul lui de friptură şi îi strecură lama plină de grăsime în mâneca ei.

*

Pe vârful plat de pe *amba* mai fuseseră deja construite printre copaci încă două colibe. Câteva corturi fuseseră instalate şi două sclave se ocupau de focul pentru gătit. Catârii se aflau într-un ţarc mic, ridicat la o oarecare distanţă de aşezările oamenilor.

Amber văzu fum în depărtare, o dungă groasă ca un nor căzut.

— La Adowa, italienii au fost complet înfrânţi, spuse cu o voce tărăgănată ducele de Kendal.

— Asta îţi convine? spuse Amber când îi observă tonul mulţumit.

— O, da, spuse el, şi o bătu pe mâna aşezată pe mâneca lui.

Ea reuşi să nu tresară.

— Menelik îşi va duce armata acasă, iar eu şi prietenii mei vom avea mai multă libertate de acţiune în Tigray. Moartea ta îl va arunca pe Penrod înapoi în braţele opiului, Ryder şi Saffron se vor întoarce la Cairo, zdruncinaţi că te-au pierdut, iar eu o să preiau mina între timp.

Amber privi fix la pământul din faţa ei, incapabilă să răspundă, gândindu-se la familia asasinată a lui Dan, la Rusty, la toate poveştile despre şantaj şi corupţie pe care le citise în ziar. Era plină de repulsie.

— Ştii, după problemele mele din Cairo, ţi-am citit cărticica şi am concluzionat că am multe în comun cu Osman Atalan, continuă Kendal cu un ton vesel. Pot să-mi imaginez că o să ne întâlnim într-o zi ca egali. Ar fi interesant. În definitiv, amândoi i-am furat lui Penrod Ballantyne una dintre frumoasele surori Benbrook.

Amber îşi ridică capuL. Afară tocmai se însera. N-avea decât s-o facă să îndure toate ororile iadului; intenţiona să nu se supună acestui monstru oricât ar fi costat-o. Îşi scoase cu grijă cuţitul de friptură din mânecă, simţind

metalul cald, tăişul zimțat, gata să sfârtece carnea animalelor, gata să facă ce avea ea nevoie.

— Mai ai şi altceva în comun cu Osman Atalan.

— Mai am, draga mea? La ce te referi? spuse el, aplecându-se înspre ea cu un zâmbet indulgent.

— Într-o zi, Penrod Ballantyne o să vă omoare pe amândoi.

Se învârti şi îi împlântă cuțitul de friptură în ochi. El urlă şi căzu în genunchi, iar Amber se aruncă de pe marginea muntelui.

*

La auzul urletului de agonie care ajunse până jos la ei, Penrod şi Ryder se priviră unul pe celălalt.

— Asta-i opera lui Amber, spuse Penrod plin de mândrie.

— Probabil, răspunse Ryder. Dar ne-a spulberat factorul surpriză.

— Deloc, spuse Penrod în timp ce-şi scoase revolverul din toc şi îl verifică. Ea o să fugă, ei o s-o urmărească. Asta înseamnă că ei se vor împrăştia şi vor fi prea ocupați s-o caute ca să-şi dea seama că noi îi doborâm unul după altul. E o diversiune perfectă.

— N-o să coboare pe cărarea principală, mormăi Ryder.

— Nu, spuse Penrod, ceea ce înseamnă că poate să ajungă într-o fundătură. Propun să mergem prin tabără şi să-i luăm urma. Scopul e să mergem după ea, nu să pierdem timp omorând bandiții care mai sunt încă în tabără. Aşa că ne mişcăm rapid, îi derutăm şi mai tare şi nu ne oprim până nu ajungem la ea.

— De acord! spuse Ryder, şi începură să alerge în sus pe pantă.

*

Pentru oricine altcineva în afară de Amber, ar fi părut sinucidere curată. Părea că *amba* era înconjurată de pante

ucigătoare şi că drumul principal era singura cale de acces spre şi din vârf, dar Amber explorase şi vânase ani de zile pe pământul din apropierea Minei Courtney. Învățase că munții din Tigray erau mai iertători cu cei care îi cunoşteau bine: stâncile aveau trepte secrete, pietrele uzate fuseseră sculptate de vreme în forma a mii de puncte de sprijin şi găseai întotdeauna margini peste care atârnau vițe sălbatice sau locuri mai puțin înclinate şi netede, unde te puteai odihni când te cățărai sau pe care îți puteai încetini căderea. Important era să stai aplecat, aproape de locurile ascunse care puteau să te salveze, să ai încredere că o să le găseşti şi niciodată, absolut niciodată să nu priveşti în jos.

Amber alunecă şi se rostogoli pe pantă peste treizeci de picioare înainte să poată să se oprească din cădere, după care se deplasă cât putu de repede în laterală. Descoperi părți dintr-o cărare veche, aproape complet erodată, o potecă străveche, săpată de un ermit uitat, însă suficient de mare pentru ea. Îl auzi pe Kendal cum dădea ordine deasupra ei şi cerea să i se aducă funii şi puşca lui. Speră că-l durea tare. Cel puțin aşa suna. Îşi continuă coborârea controlată numai pe jumătate, încercând să ignore sunetele urmăritorilor din spatele ei. Apoi poteca dispăru de tot, iar ea se văzu obligată din nou s-o ia într-o parte, de-a lungul unei bucăți de stâncă spălată de ploaie. Găsi o crevasă cu piciorul drept, dar când căută încă una cu piciorul stâng îşi prinse vârful papucului într-o ridică tură şi acesta îi alunecă din picior. Înainte să apuce să se controleze, se întoarse să-l vadă cum cădea. Se duse în jos o sută de picioare, rotindu-se şi învârtindu-se pe pereții abrupți, până când se transformă într-un punct mic şi roşu, apoi dispăru complet din vedere. Îşi simți inima bătându-i mai tare, iar degetele începură să-i transpire şi să i se crispeze. Trebuia să se mişte, trebuia să găsească undeva această voință. Auzi din nou vocea lui Kendal, cum striga comenzi în amhara lui

stricată. Inspiră şi expiră încet de parcă s-ar fi pregătit să tragă cu puşca, apoi îşi desprinse mâna stângă de pe punctul de sprijin şi căută unul nou. Găsi unul solid şi se trase în sus, apoi începu să se mişte de-a lungul stâncii în sus, la început încet, după care tot mai încrezătoare şi mai rapidă pe măsură ce îi dispăreau durerea şi frica, până când trecu de partea cealaltă a stâncii sticloase şi ajunse pe o altă rămăşiţă a cărării. Acum putea sta drept fără să se ţină de peretele de stâncă. Se opri o clipă şi îşi lăsă inima să se liniştească. Auzi deasupra ei pocnetele rapide ale focurilor de armă, o întreagă salvă, dar prea departe ca să fie îndreptate spre ea.

*

Penrod şi Ryder aproape că se împiedicară de trei bandiţi care fuseseră trimişi în jos pe cărarea principală. *Shifta* erau îmbrăcaţi cu un amestec de haine tradiţionale şi jachete militare, cu puşti agăţate de umeri şi cuţite mari atârnate de centuri. Îşi petrecură ultimele lor clipe pe pământ holbându-se stupefiaţi la cei doi albi care ocupau o cărare pe care n-aveau dreptul să fie. Unul avea umerii laţi ca un taur tânăr, celălalt graţia mlădioasă a unui ghepard.

Ryder şi Penrod traseră amândoi de două ori şi toţi cei trei *shifta* căzură pe spate, împroşcând sânge şi materie cenuşie pe cărarea din spatele lor. Bărbatul din mijloc fu omorât de două gloanţe trase în cap.

Când ajunseră la ea, tabăra era deja un haos. O sclavă îi văzu şi urlă. Penrod şi Ryder îşi ridicară din nou revolverele şi doborâră luptătorii aflaţi la stânga şi la dreapta ei. Alţii doi, protejaţi de umbra aruncată de colibe şi de corturile de pânză, reuşiră fiecare să tragă o rundă de focuri înainte să se pună sub acoperire. Un glonţ trecu prin laterală, iar Ryder simţi cum îi zgârie gâtul cel de al doilea glonţ, o tăietură ascuţită, dar îşi dădu seama că împuşcătura nu

făcuse daune grave. Nici măcar nu ridică mâna să-şi atingă rana.

— Uite! strigă Penrod, arătând către marginea platoului, unde tocmai fuseseră bătuți în pământ nişte țăruşi, cu funii agățate de ei.

Alerga deja într-acolo. Ryder îşi băgă revolverul în teacă şi îl urmă.

*

Această parte a cărării pe jumătate erodată ducea de pe margine în jos. În inima lui Amber se înfiripă o urmă de speranță. Îşi aruncă papucul pe care-l mai avea. De data asta, nu mai aşteptă să-l vadă cum cădea, ci fugi pe cărarea înclinată abrupt. Auzi un strigăt în spatele ei, unul dintre *shifta,* care nu reuşise să treacă de zona cu stâncă sticloasă. Speră că era unul dintre bărbații care râseseră de ea când încercase să scape prima oară şi privi peste umăr în timp ce înaintă. Însă piciorul ei din față nu călca pe pământ, ci în aer. Totuşi, chiar dacă inerția o făcu să înainteze, îşi întoarse brusc partea de sus a corpului şi încercă să se prindă de ceva, de orice. Se prinse de rădăcinile unei tufe de spini şi reuşi să se tragă înapoi. Căzu greoi şi simți cum o cuprinde o durere ascuțită în gleznă. O luă amețeala şi, pentru o clipă, se prinse de pământ, după care îşi ridică fruntea şi privi împrejur. Ajunsese pe o margine lată de granit, o eroare geologică, ce ieşea cam zece picioare în laterala stâncii. Stânca de care se ținea era lucioasă. Observă deasupra ei o despicătură adâncă şi îngustă, pornită de sus de pe *amba,* iar în locul unde se întâlnea cu peretele marginea pe care stătea ea, laterala stâncii fusese mâncată şi adâncită uşor. Îşi dădu seama că, atunci când ploua, despicătura devenea o cascadă, iar ieşitura de granit rămăsese ca un cuib de vultur, înalt şi izolat, pe măsură ce rocile mai slabe din jurul său se erodau.

Se ridică, dar o țintui durerea din gleznă, făcând-o să geamă şi să se prindă de peretele de gresie de lângă ea. Privi peste margine. Muntele se hotărâse totuşi s-o trădeze. De aici nu se continua într-un unghi abordabil nicio potecă ascunsă, iar în față se vedea numai un hău adânc şi necruțător până departe în jos, pe fundul colțuros al văii, pe care erau împrăştiate stânci mari, desprinse din munte de acțiunea vântului şi a apei.

Dacă ar fi avut timp, sau o funie cât de scurtă, ar fi găsit un drum în jos. Se aplecă puțin mai mult în căutarea unui punct de sprijin pentru mâini sau picioare şi, când se lăsă pe gleznă, aceasta dădu semne că ceda sub greutatea ei. Asta îi spuse tot ce voia să ştie. Nu avea nicio şansă să plece de pe marginea de granit, decât în compania lui Kendal, cel care o răpise, sau aruncându-se în gol. Îi auzi paşii care se apropiau pe ultima parte din poteca cea veche, înainte de a dispărea complet în râpă. Aşa să fie, se gândi ea, ținându-se cu o mână de peretele de stâncă ca să nu pună presiune pe gleznă şi, cu nimic altceva în spatele ei decât aerul rece din Tigray, îl aşteptă s-o găsească.

*

Doar un minut, dar în tot acel timp se gândi la Saffron, la Ryder şi la copii, şi le transmise în gând dragostea ei şi speranța că o să fie fericiți. Făcu la fel pentru Rebecca şi copiii ei cu Osman Atalan. Apoi se gândi la Penrod. Se rugă să fi supraviețuit bătăliei şi să n-o plângă mult timp. Cu toată durerea pe care o trăise, nu avea să regrete nici măcar o clipă că îl iubea. Spera ca Saffron să găsească un mod prin care să-i explice asta. Gândul la el îi umplu ochii de lacrimi şi îşi strânse pleoapele ca să le îndepărteze, hotărâtă să vadă clar în ultimele clipe din viața ei. Se gândi la cartea pe care o scrisese şi la ce făcuse pentru tabără şi pentru refugiații înfometați care veniseră la ea, dar care plecaseră plini de puteri noi şi de speranță. Se gândi la livezile ei şi la

cât de curând aveau să vină ploile, iar ele aveau să înflorească, făcând albinele să lucreze şi să-şi umple stupii din nou. Se gândi la Hagos şi se întrebă dacă leoaica îşi creştea puii pe undeva. Apoi, în sfârşit, se gândi la mama ei, moartă de atâta timp încât nu mai era decât o amintire pierdută şi vagă, şi la tatăl ei. Era pregătită să-i reîntâlnească.

Kendal veni încet pe ultima porțiune din potecă. Era singur. Avea ochiul drept bandajat grosolan şi sânge împroşcat pe guler.

— Domnişoară Benbrook, spuse, şi se înclină de parcă se întâlneau în casa unui prieten comun, pentru a lua ceaiul.

— Excelență, spuse ea.

O vreme, se holbă la ea cu capul înclinat puțin într-o parte.

— Deci ai ales iadul, spuse el într-un final. Foarte bine. Sau poate o să te am aici şi acum. Dacă mă satisfaci, poate te mai las să trăieşti câteva ore. Dacă nu, atunci te arunc cu mâinile mele de pe stâncă şi Penrod poate să te găsească acolo.

Ea nu tresări, nu se îmbujoră şi nu se întoarse.

— Hai să te scutesc de deranj, spuse în schimb ea, şi dădu un pas înapoi.

— Nu! şuieră Kendal întinzând mâna, iar Amber văzu că îi tremura. O să mori de mâna mea! De mâna mea! Omoară-te şi am să-i jupoi pe copiii lui Saffron şi Ryder în fața lor!

Ce ciudat, se gândi ea. Nu-i place să-i iei jucăriile. O mulțumi puțin să vadă cât de mult l-ar fi înfuriat dacă s-ar fi sinucis. Pentru o clipă, îşi permise luxul de a se bucura de disperarea lui.

— O să torn argint topit pe gâtul fiecărei femei din tabără şi o să-ți vânez refugiații ca sport! şuieră el din nou.

Se apropia prea mult. Era timpul ca ea să sară. Pentru ea, cuvintele lui însemnau prea puțin sau nimic. Ryder avea să-

şi protejeze familia şi prietenii şi, în clipa când avea să afle că ducele trăia, Penrod avea să-l urmărească pe şarpele ăsta şi să-l omoare. Îşi trăgea deja piciorul în spate pe piatra netedă, căutându-i marginea cu degetele de la picioare. Apoi se uită peste umărul lui Kendal şi văzu o siluetă... Nu! Două siluete pe potecă, mişcându-se rapid şi în linişte către ei. Recunoscu umerii laţi ai lui Ryder, apoi oftă cu buzele uşor desfăcute. Al doilea bărbat era Penrod.

Îşi întoarse ochii albaştri de la faţa omului pe care-l iubea şi-l privi pe duce.

— Kendal, îţi aduci aminte ce ţi-am spus, că Penrod Ballantyne te va omorî?

Încă încerca să ajungă la ea; acum nu mai rămăseseră între ei decât câţiva inci.

— Da, şi asta e dovada că eşti o visătoare mică!

— Ei bine, o să te ucidă chiar acum, spuse ea şi zâmbi dulce.

La auzul revolverului care era încărcat, privirea lui Kendal deveni goală. Se întoarse şi-l văzu pe Penrod în spatele său, cu revolverul Webley din dotare aţintit spre piept, cu degetul pe trăgaci.

— Nu! şuieră el. E imposibil!

— Şi totuşi iată-mă, răspunse Penrod cu un ton egal.

— Nu tu! Nu încă! Să te ia naiba, Ballantyne!

Kendal se aruncă către Penrod, cu mâinile în sus, de parcă ar fi putut prinde glonţul în aer.

Penrod apăsă pe trăgaci, iar revolverul îi sări puţin în mână. Din gaura ţevii ieşiră un jet de fum şi o mică flacără. Glonţul trecu prin degetele deschise ale ducelui şi-i intră în piept. În timp ce el se clătina înapoi, încercând să se ţină pe picioare, Amber păşi graţios în laterală, iar el zvâcni pe marginea abisului, dând din braţe ca o morişcă.

— Adio, Excelenţă, spuse Penrod înainte să tragă a doua oară.

Împuşcătura îl aruncă pe Kendal în gol. În tăcerea care urmă, toţi trei înlemniră, după care traseră aer în piept când auziră trupul lui Kendal lovindu-se de stâncile aflate la sute de picioare sub ei.

Brusc, Amber se simţi foarte, foarte obosită. Picioarele îi cedară, şi ea se prăbuşi la pământ. Ryder fugi pe margine spre ea, se aruncă în genunchi şi o prinse într-o îmbrăţişare feroce de urs.

— Dumnezeule, Amber! Eşti rănită? Spune-mi că nu eşti rănită. Dacă eşti rănită, soţia mea n-o să-mi mai vorbească niciodată.

Cu lacrimi în ochi, ea râse suspinând, punându-şi ambele braţe în jurul gâtului său.

— Bună, Penrod, spuse Amber.

Penrod nu avea să uite niciodată acel moment, când îi văzu faţa, nu prin binoclu, ci cu propriii lui ochi, pentru prima dată după mulţi ani, cu splendoarea peisajului din Tigray dispărând în ceaţa din spatele ei.

— Amber, spuse el şi, pentru o clipă, nu fu în stare să spună mai mult.

— Poţi să stai în picioare? o întrebă Ryder sec, nedorindu-şi în mod evident să fie implicat într-o grandioasă reuniune romantică.

— Cât de cât, dar nu pot să merg. Îmi pare rău că sunt atât de neajutorată. Poteca se termină aici şi nu cred că sunt în stare să mă caţăr înapoi pe unde am venit, chiar şi cu ajutorul vostru.

Se încruntă, după care se lumină brusc.

— Ryder, poate că ai putea să te întorci, să laşi în jos o funie, şi atunci mă poţi trage direct de aici până pe vârf. Sunt sigură că Penrod o să aibă grijă de mine câtă vreme eşti plecat.

— Ce plan excelent, spuse Penrod, băgându-şi revolverul în teacă.

— Un plan excelent pe dracu, spuse Ryder. În zonă mai pot fi cine ştie câţi bandiţi de-ai prietenului tău, ca să nu mai spun că versanţii laterali se ridică la câteva sute de yarzi înălţime, adăugă el, apoi privi în jos spre Amber. N-am nicio idee cum ai reuşit să treci în fusta aia ridicolă. Trebuie că eşti parţial maimuţă.

Ea chicoti.

— Îmi place destul de mult fusta asta.

— Sunt sigur că urcuşul şi câţiva bandiţi n-o să-ţi creeze probleme, Ryder, spuse Penrod uşor.

— Dacă eşti atât de sigur pe tine, du-te tu.

Amber oftă fericită şi se aşeză mai confortabil pe stânca rece. Acum aveau să rezolve totul. Ea îşi făcuse treaba, iar Penrod era aici. Se gândi la ea ca la regina unor lumi infinite.

Ryder îşi mai ţinea încă mâna pe umărul ei.

— Am pierdut mina, *al-Zahra.* Kendal a distrus Barajul Leului în noaptea în care te-a răpit. Nu putem produce deficitul de argint într-o lună şi nu cred că o să mai primim o altă înlesnire de la Menelik. Îmi pare rău.

Ea zâmbi în sus către el.

— Nu-i poţi da lui Menelik argintul pe care l-a furat Kendal? E tot sus, în baracă. Presupun că, din cauza războiului, n-a putut să-l vândă.

Ryder o prinse de umeri, cu ochii cât cepele.

— Ce? E acolo? E tot acolo?

Ea rânji.

— Da, am numărat. Am dat peste el în timp ce căutam corsajul ăsta stupid.

Ryder lăsă să-i scape un hăuit plin de veselie, care îşi găsi ecoul printre munţi împreună cu muzica râsului brusc al lui Amber.

— Hei, domnule Ryder! Domnişoară Amber! Sunteţi bine?

Priviră în sus, iar Amber văzu mult deasupra lor o faţă care privea în jos şi o mână care flutura. Ryder sări în picioare.

— Unul dintre oamenii mei de la mină, îi spuse repede lui Penrod, după care strigă în sus în amhară: Geriel! Mulţumesc lui Dumnezeu, sunt bine. Ce faci aici? Şi păzeşte-ţi spatele – nu cred că ne-am ocupat de toţi *shifta.*

Râsul bogat al lui Geriel se rostogoli până la ei.

— Doamna Saffron l-a convins pe Ras Alula să trimită ajutor imediat ce a câştigat. Ne-a trimis pe mine şi pe Maki, împreună cu alţi douăzeci. N-a rămas niciun bandit, vă promit.

— Atunci ar fi bine să găseşti nişte funii, prietene.

*

Nici Amber şi nici Penrod nu doriră să plece înainte să vadă trupul ducelui, aşa că îşi petrecură noaptea în tabăra banditilor. Ryder îşi preluă lingourile de argint, numărându-le de mai multe ori decât considera Penrod că era strict necesar, în vreme ce oamenii lui Alula rechiziţionară în tăcere comorile adunate de *shifia* în lunile în care prădaseră regiunea. Lui Penrod şi Ryder li se oferiră obiectele de lux europene pe care ducele le strânsese în scurta lui carieră de bandit, dar aveau la fel de puţină nevoie de ele ca şi abisinienii. Amber insistă să ia cu ea bijuteriile în speranţa că, în timp, îi va găsi pe adevăraţii proprietari. După o luptă scurtă cu propria ei conştiinţă, decise să păstreze fusta, corsajul şi pieptenii cu pietre preţioase pentru părul ei.

Sclavele şi fetele care-i serviseră pe bandiţi îşi oferiră imediat devotamentul şi serviciile lor pentru Geriel şi Maki. Ryder era sigur că aveau să fie tratate bine.

Când se crăpă de ziuă, grupul o luă cu atenţie înapoi pe cărare. Penrod o căra pe Amber acolo unde nu mai putea merge. Ryder bănui că făcea asta mai mult decât era necesar. La baza cărării, înconjurară *amba* până când

găsiră cadavrul zdrobit al ducelui de Kendal. Ryder rămase cu oamenii şi animalele, în timp ce Penrod şi Amber se apropiară.

— Ştiai că mai era în viaţă? întrebă Amber privind împreună cu el cadavrul, spulberat pe suprafaţa gresiei.

— Am bănuit, spuse el, când mi-a spus Sam Adams că secretarul lui, Carruthers, e de negăsit şi că faţa cadavrului din casa din Cairo a fost distrusă complet. Dar, cu toate astea, n-am putut să-i dau de urmă în Europa – nimic altceva în afară de o umbră de zvon la un moment dat în Boemia, aia *a* fost tot. Presupun că a vândut masca lui Cezar printr-o piaţă de vechituri ca să aibă bani să scape.

Amber se încruntă.

— O mască de fildeş? O sculptură?

— Da.

— N-a vândut-o. Mi-a arătat-o mie. O avea în buzunar.

Penrod se aplecă peste cadavru şi îi căută în buzunar, de unde scoase cutia din lemn de trandafir. Se dădu în spate până lângă Amber şi o deschise. Chipul lui Cezar îi privea fix, nedeteriorat. Amber întinse mâna şi, cu buricele degetelor, îi şterse buzele romanului antic.

— Cred că-ţi seamănă, Penrod. Ar trebui să-l păstrezi.

El închise cutia.

— Mulţumesc, *al-Zahra,* dar o să-l vând. La un moment dat, regele Italiei era dornic să-l cumpere.

Îl luă de braţ.

— Îmi pare atât de rău de prietenii tăi italieni, Penrod.

— Şi mie. Erau oameni curajoşi.

Ryder strigă după ei, suflând fumul gros din trabucul său în aerul umed al dimineţii.

— Îl îngropăm pe Kendal sau îl lăsăm pentru hiene?

— Îl lăsăm, strigă înapoi Penrod, apoi o conduse pe Amber pe terenul accidentat până unde îi aşteptau ceilalţi.

*

Mai rămânea un singur rămas-bun. Odată ce află că Dan supravieţuise şi că-i ghidase pe Ryder şi Penrod ca s-o salveze, Amber nu dori să plece înainte să-l vadă. Avea febră, dar o recunoscu şi îi mulţumi lui Dumnezeu pentru salvarea ei. Bătrânul şi nora lui aveau speranţe că va supravieţui.

Amber îşi dădu jos pieptenii cu pietre preţioase şi, cu o foarte mică urmă de regret, li-i dădu ca plată pentru îngrijirea lui Dan. Mai întâi o refuzară, dar ea insistă cu delicateţe. Măcar o familie va fi în stare să-şi cumpere seminţe şi să-şi plătească boii pentru aratul câmpului când aveau să vină ploile.

*

Ajunseră pe câmpul de luptă din Adowa dimineaţa târziu. În seara precedentă, Penrod le spusese povestea lui în bătălie, dar nimic n-ar fi putut-o pregăti pe Amber pentru ororile care îi aşteptau. La început, când ajunseră pe creasta dealului, Amber se gândi la parcurile londoneze, toamna târziu. Câmpia era împresurată cu mormane care păreau a fi frunze greblate în grămezi. Apoi, cu stomacul întors pe dos, înţelese că erau grămezi de cadavre. Mii de soldaţi etiopieni şi *askari* morţi, azvârliţi unii peste alţii. Grupurile mai mici de infanterişti albi sau de ofiţeri italieni care comandaseră batalioanele băştinaşe săreau în ochi printre atâtea trupuri negre. Fuseseră dezbrăcaţi şi împrăştiaţi sub privirea goală a soarelui care se ridica pe cer.

Pe câmp, din loc în loc, se vedeau grupuri de etiopieni care îngropau morţii, săpând gropi adânci în pământul nisipos, cărându-şi-i pe ai lor din grămezile de cadavre şi aşezându-i în pământ să se odihnească. Trupurile italienilor şi ale oskuri-lor erau căutate de obiecte valoroase şi apoi împinse deoparte.

Pe măsură ce înainta pe cărarea întortocheată din vale, grupul lor fu remarcat cu o neîncredere tăcută, dar, din

cauza prezenței oamenilor lui Alula, trecu fără să fie amenințați sau abordați. Amber văzu că unele dintre corpuri fuseseră mutilate. Se întoarse în altă parte, cu ochii împovărați de atâta moarte.

Ryder şi Penrod nu făcură niciun comentariu şi, cu toate că victoria armatei lui Menelik fusese una copleşitoare, Geriel şi Maki nu se lăudară şi nu se făliră în niciun fel. Prea mulți dintre oamenii lor muriseră pentru asta, aruncându-se împotriva artileriei italiene.

În timp ce înaintau printre aceste orori, Geriel începu să vorbească, iar Amber traduse încet pentru Penrod.

— Am fost trimişi împotriva brigăzii lui Albertone, spuse el. Eu şi cei care sunt cei mai pricepuți cu puşca am fost trimişi de-a lungul pereților văii şi am privit cum trăgeau runde de gloanțe drept în mijlocul liniilor noastre. Am văzut oameni care au dispărut în explozii şi care au lăsat în urmă numai sânge. Au fost clipe îngrozitoare. Până am reuşit să ajung într-un loc suficient de aproape încât să trag în tunari, tot ce am putut să fac a fost să număr exploziile de fum şi foc şi după aceea să privesc cum săpau gropi adânci în rândurile noastre. M-am gândit: împăratul nu mai poate avea alți oameni; oricât de mare ar fi armata noastră, nu mai poate avea alți oameni. Şi totuşi veneau, ştiind că o să moară. Un alb stătea lângă tun şi îşi ghida oamenii. Pe măsură ce m-am târât în față, a apucat de douăzeci de ori să tragă, să ordoneze să fie reîncărcat şi să-i ajusteze ținta. Tunul ăla a transformat oamenii noştri în nimic altceva decât sânge şi oase de douăzeci de ori înainte să ajung suficient de aproape şi să-l omor. Unul dintre oamenii lui i-a luat locul şi a reuşit să tragă de două ori înainte să-l omor şi pe el.

— Eu am dus mesaje între Alula şi împărat, spuse Maki cu acelaşi ton moale şi trist. Am văzut-o pe Taitu însăşi direcționând tunurile împotriva lor. Am văzut-o cum s-a

întors plină de înfocare către Menelik şi cum i-a spus să-şi trimită propriii oameni după cei ai lui Alula. Aceştia au venit şi erau odihniți şi rapizi, tocmai cum era nevoie de ei, şi, când au sosit, cavaleria Oromo[64] a spart rândurile în centru. Atunci am ştiut că italienii sunt morți. Tot ce puteau să facă era să aleagă cât de mult aveam să plătim pentru cadavrele lor.

— Au cerut un preț mare, spuse Amber.

Chiar când vorbi, îşi ridică ochii şi văzu trupul unui ofițer italian. Corpul său gol fusese mutilat şi sfârtecat, iar picioarele erau un amestec de oase şi țesuturi expuse. Avea o rană adâncă de sabie de-a curmezişul burții şi măruntaiele vineții expuse într-un mod obscen. Totuşi, fața nu-i era atinsă – un băiat tânăr şi frumos, cu fața albă pentru un italian. Ochii şi buzele îi erau închise, sugerând o expresie de pace, de parcă dormea doar sub soarele african, visând la o iubită de acasă.

Geriel îi răspunse.

— Într-adevăr, domnişoară Amber. Au cerut un preț mare.

— Au fost luați prizonieri? întrebă Penrod, iar Ryder traduse întrebarea.

— Mulți, spuse Geriel. Cei mai mulți au luptat până la moarte, dar pe unii i-am luat prin surprindere şi i-am înconjurat. Menelik ne-a spus să le permitem să se predea, să-i aducem oameni în viață şi să nu le facem niciun rău celor pe care îi puteam lua ca prizonieri vii. Să nu... spuse el, făcând o mişcare uşoară de tăiere în aer în timp ce vorbi.

Amber ştia de tradiția de a castra inamicii morți sau prizonierii. Era dovada că un războinic doborâse un bărbat, privându-l de puterea de a mai produce încă o generație de

---

[64] Grup etnic major din spaţiul tradiţional al Etiopiei.

luptători. Se bucură că Menelik dăduse ordine împotriva acestei practici, dar, judecând după cadavrele pe care le văzuse deja, nu fusese o comandă pe care s-o fi urmat toți oamenii săi, trecură în sfârşit mai departe. Lăsară în urmă câmpul de luptă şi intrară în tabăra armatei lui Menelik. Era mai mare decât putea cuprinde Amber cu vederea. Un întreg oraş care se întindea până în spate, pe drumul către Adowa. Copiii alergau înainte şi înapoi printre corturi, urmărind cu grijă turme mici de capre slabe. Femeile şedeau în grupuri mici, măcinând te sau mişcându-se printre corturile şi focurile din tabără, cu coşuri împletite pe cap. Costumele şi fețele lor erau din toată Etiopia, iar oamenii din fiecare trib stăteau cât de cât împreună, gravitând în jurul corturilor mai mari ale comandanților şi prinților lor, care erau la rândul lor adunate în jurul corturilor împăratului însuşi. Oamenii din cavaleria Oromo îşi scoteau la păscut caii lor puternici, de care atârnau ornamente de argint, grupuri de preoți îşi cântau rugăciunile în aer liber, iar războinicii priveau activitatea din jurul lor cu expresii grave şi formale. Unii dintre ei purtau la brâu revolvere italiene sau centuri Sam Browne aşezate peste hainele lor tradiționale. Din vreme în vreme, câte unul îl întreba pe Geriel:

— Cine sunt prizonierii tăi?

— Oaspeți englezi, răspundea Geriel de fiecare dată, dar Amber simți că privirile care erau ațintite asupra lor erau fierbinți şi ostile.

Văzură şi prizonieri – grupuri mici de bărbați în uniforme rupte şi murdare, adunați împreună şi păziți. *Askari-i* şi italienii fuseseră despărțiți, dar expresiile de pe fețele lor erau similare. Priveau cu toții în pământ, cu ochii goi, prea extenuați şi înfricoşați ca să se mai uite în sus când treceau pe lângă ei cei care-i capturaseră.

Când se apropiară de cortul cel mare şi roşu al lui Menelik, Amber văzu ceva ce semăna cu nişte spitale de campanie.

Bărbații erau întinşi în linii pe jos, însă sub pânză. Femeile se mişcau înainte şi înapoi printre ei.

Auzi din umbre un chiuit de fericire şi, dintr-o dată, apăru Saffron, care alerga către ei. Geriel o ajută pe Amber să coboare de pe catâr, aşa că fu pregătită când sora ei se aruncă pe ea.

— Saffy! Au! Nu, doar glezna, dar sunt destul de bine. Bill e mort. O, şi am recuperat argintul!

Țipând fericită, Saffron se întoarse de la sora ei către soțul ei, apoi, când observă mulțumită că amândoi erau nevătămați, îl văzu pe Penrod. Ezită şi aruncă o privire spre Amber, care se îmbujoră uşor şi încuviință. Într-o clipă, Saffron se aruncă înainte, îşi puse mâinile pe umerii lui Penrod şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

— Penrod, mă bucur că eşti viu. Am auzit că erai cu italienii şi mi-a fost frică... făcu ea cu mâna în spate, arătând către prizonieri, răniți şi, mai departe, către câmpul de bătălie.

— Doamnă Courtney, spuse el. Mă bucur să te revăd.

Ea se încruntă uşor către el.

— Nu te-ai schimbat deloc, îi spuse, apoi îşi înclină uşor capul. Poate puțin. Cred că ai ochii mai buni.

Penrod îi zâmbi.

— Ce ştiri ai, Saffy? spuse Ryder.

Se întinse şi îl prinse de mână, devenind brusc serioasă.

— Ras Alula vrea să-i urmărească pe italieni şi să-i împingă pe mare, dar nu cred că Menelik o să facă asta. Tigray-ul nu mai are rezerve şi s-ar putea transforma într-un masacru. Ştie că ziarele europene vor să-l numească sălbatic, dar el vrea să fie om de stat.

— Şi prizonierii? întrebă Penrod. Ce se va întâmpla cu ei? Baratieri a fost capturat?

Ea dădu din cap.

— Nu, a fugit. Menelik va împărţi prizonierii italieni între şefii de trib, dar o să-i considere responsabili pentru siguranţa lor. Acum se ceartă în legătură cu *askari-i.* Mulţi prinţi spun că sunt trădători.

— Asta înseamnă că o să le taie mâna dreaptă şi piciorul stâng, spuse Ryder.

— Aş vrea să pun o vorbă pentru ei, dacă poţi aranja să mă întâlnesc cu Menelik, spuse Penrod, dar Saffron îşi strânse buzele şi scutură din cap.

— Nu trebuie să-i spui nimic de faţă cu sfătuitorii lui, îl avertiză ea. Dar, Amber, pe tine va dori să te vadă. Asta s-ar putea să-ţi dea o şansă, Penrod. Pe mine m-a pus să desenez şi să pictez, iar Amber o să scrie un raport despre... ei bine, despre tot, cred.

— Dar nici n-am fost în bătălie! spuse Amber, însă deja se gândea cum să descrie pentru publicul din Anglia tabăra şi personalităţile lui Menelik şi Taitu.

— Atunci ai face bine să găseşti nişte hârtie şi să începi să vorbeşti cu oamenii care au fost, spuse ferm Saffron. Prietenul tău scribul e undeva prin tabără. O să te ajute.

— O să am nevoie de un baston, spuse Amber oftând.

— O să-ţi găsească Tadesse unul. Doamne sfinte, cum eşti îmbrăcată! Arată magnific, dar nu crezi că pentru tabără s-ar potrivi ceva mai puţin bătător la ochi?

*

Ryder şi Penrod le lăsară pe femei să-şi vadă de treabă. Ryder îl găsi pe administratorul lui Menelik şi îi dădu lingourile care lipseau. Acesta păru şocat să le vadă, dar numărul lor era fără îndoială corect şi fiecare era ştampilat cu simbolul Minei Courtney. Ryder fu condus în camera de audienţe, iar Menelik, în prezenţa tuturor prinţilor, puse în

mâinile lui Ryder sulul de pergament care îi dădea drepturi permanente asupra terenului.

— Le-am avut pregătite acum câteva săptămâni, spuse împăratul. Am avut încredere în tine, Ryder.

— După cum am avut şi eu în dumneavoastră, maiestate, răspunse Ryder şi se înclină.

— Ai avut, admise Menelik, şi încrederea ta a fost răsplătită. Când o să citeşti documentele pe care le ții în mână, o să vezi că taxa pe argint a fost redusă la jumătate.

Ryder făcu în cap câteva calcule rapide şi mulțumitoare. Menelik ridică vocea ca să poată fi auzit de întreaga sa elită de războinici şi prinți.

— Când am fost copil, am păzit turma tatălui meu. Când am fost tânăr, am arat câmpurile care mi hrăneau oamenii. Când am devenit bărbat, am luptat ca să apăr acele pământuri şi ca să-mi înmulțesc avutul. Acum îi mulțumesc prietenului meu, Ryder Courtney, pentru că a demonstrat că această muncă nouă, care îi va îmbogăți şi mai mult pe oamenii mei, este la fel de onorabilă ca aceea a țăranului sau a războinicului. Fie ca niciun om să nu vorbească împotriva acestei îndeletniciri şi să nu mai evite vreodată pe oricine alege să lucreze cu metal.

Apoi Menelik se aplecă în față şi întrebă încet:

— Cine sunt eu, Ryder Courtney?

Ryder puse un genunchi în pământ.

— Sunteți Maiestatea Sa Imperială, Menelik al II-lea, Leul Cuceritor al tribului lui Iuda, Regele Sionului, Regele regilor Etiopiei, ales de Dumnezeu.

Menelik zâmbi şi se ridică de pe tron. Întinse mâna, iar Ryder i-o strânse călduros, ridicându-se.

— Într-adevăr asta sunt. Acum du-te în pace, domnule Ryder.

*

Penrod îl convinse pe Geriel să-i fie ghid şi se duse printre prizonierii italieni, alinându-i cum putea şi umplându-şi carnetul cu nume pentru ca familiile lor să poată fi informate că supravieţuiseră şi fuseseră capturaţi. Era o îndeletnicire sumbră. Auzi poveşti pline de eroism şi derută pe câmpul de luptă. Generalul Dabormida nu reuşise să-l sprijine pe Albertone, dar, în schimb, îşi condusese oamenii aproape în tabăra inamică de pe flancul de nord. Din încercuirea care urmase, unele trupe scăpaseră luptând ordonat, dar tânărul general, atât de dornic să ia parte la prima lui bătălie, căzuse el însuşi pe câmpul de luptă. Cei mai mulţi italieni păreau şocaţi, morţi pe jumătate de epuizare şi de conştientizarea zdrobitoare a înfrângerii lor. Penrod îi încuraja spunându-le să aibă speranţă.

Cerul începuse deja să se întunece când dădu peste Albertone, cu tresele rupte de pe veston şi cu faţa şi mâinile pline încă de sânge întărit. Îl privi pe Penrod cu o ură adâncă şi nu vorbi cu el.

În sfârşit, un tânăr abisinian îl găsi pe Penrod şi îi spuse într-o engleză cu un accent uşor că era aşteptat la cortul lui Menelik. Tânărul se prezentă ca fiind Tadesse, iar Penrod îşi dădu seama că era prietenul cel tânăr al lui Amber.

Geriel se duse înapoi la tabăra lui Alula să mănânce şi să se odihnească, iar Penrod îl întrebă pe Tadesse în timp ce trecură prin mulţime dacă plănuia să se Întoarcă la Mina Courtney.

— Nu, domnule Penrod. Împăratul m-a invitat la Addis Abeba. O să merg acolo. Are planuri să facă în oraş un spital nou. Aş putea să învăţ multe şi să-l servesc mai bine.

— I-ai spus domnişoarei Amber?

— Da. S-a oferit să mă trimită în Anglia să învăţ medicină, dar casa mea e aici. Nu vreau s-o uit şi să-mi umplu capul cu obiceiurile voastre. Le-am spus acelaşi lucru şi doamnei Saffron şi domnului Courtney. Sunt

familia mea, dar e timpul ca drumurile noastre să se despartă.

Ajunseră la una dintre intrările în cortul roşu imperial. Gărzile încuviinţară către Tadesse, iar el îi arătă lui Penrod drumul înăuntru.

— Intraţi, sunteţi aşteptat, spuse el, după care ezită o clipă. Domnule Penrod, domnişoara Amber este cea mai bună prietenă a mea. I-aţi făcut mult rău.

— Înţeleg, Tadesse. N-o să mai fac asta.

Tânărul aprobă şi îi făcu loc.

Penrod trecu în partea centrală a cortului, deşi era mai degrabă un palat de pânză, pardosit pe jos şi în laterale cu mătăsuri colorate. Menelik şedea pe tronul său în partea din spate a camerei. Era aplecat într-o parte către Amber. Ea stătea lângă el, sprijinindu-se într-un baston gros, îmbrăcată cu hainele albe şi simple ale femeilor abisiniene şi cu un văl subţire pe cap. Îl întrebase ceva pe împărat, iar acum îşi nota răspunsul. Penrod profită să-l studieze pe Menelik, acest rege pe care italienii îl consideraseră mai mult un mit decât un om. Vorbea cu Amber cu un ton scăzut şi egal, desenând modele în aer. Chiar şi fără să ştie limba bine, Penrod îşi dădu seama că descria desfăşurarea luptei, şi nu putu citi nici furie, nici mândrie triumfătoare, ci numai povestirea neutră a unui comandant experimentat.

Menelik privi într-o parte şi îl văzu pe Penrod, care îl aştepta. Termină ce avea de spus lui Amber, apoi îl privi cu răceală şi vorbi. Amber traduse.

— Mi s-a spus că vrei să vorbeşti cu mine.

— Da, domnule, răspunse Penrod înclinându-se fără să fie servil sau impertinent. Am ajuns să admir trupele din batalioanele băştinaşe italiene. Sper să vă conving ca aceşti oameni să nu fie mutilaţi, ci trataţi la fel ca prizonierii dumneavoastră italieni.

Pentru o clipă, Menelik tăcu şi, când răspunse, mârâi întunecat. Apoi Amber îi reproduse cuvintele în tonurile sale calde şi clare. Penrod se gândi că era ca şi când ar fi comunicat cu un oracol antic prin preoteasa sa virgină.

— În cazul acesta, te-ai înhămat la o treabă dificilă, domnule maior. Presupun că ştii care este forma de pedeapsă tradițională pentru trădători, aşa cum sunt şi ei. Cei care supraviețuiesc pedepsei vor fi lăsați să se întoarcă cum o să poată la prietenii lor italieni; în Eritreea, n-o să mai reprezinte un pericol sau o povară pentru mine. Guvernul italian va plăti să-şi primească înapoi soldații albi, dar nu-ți închipui că sunt atât de nebun încât să cred c-o să plătească răscumpărare pentru prizonierii cu pielea neagră. Şi, atunci, de ce să-i păstrez?

Se putea să aibă dreptate. Era imposibil de spus ce avea să facă guvernul italian după ce vor fi ajuns ştirile cu privire la înfrângere.

— Domnule, nu neg ce afirmați, spuse Penrod. Dar cred că, chiar şi dacă nu sunt dornici, membrii guvernului vor fi obligați să-şi recunoască responsabilitatea pe care o au pentru oamenii lor, orice culoare ar avea ei. Totuşi, dacă continuați cu această pedeapsă, lor o să le facă plăcere să vă numească sălbatic.

Era un risc, şi Penrod văzu cum se umplu de ură fața lui Menelik, întunecându-se pe măsură ce cuvintele îi erau traduse ezitant.

— Sălbatic? Spune-mi, domnule maior, ce ai face cu trădători englezi?

— I-aş împuşca, domnule. Dar eu sunt soldat. Acum trebuie să fiți recunoscut ca împărat al unui stat african suveran. Şi dumneavoastră sunteți soldat, dar trebuie să deveniți şi un om de stat.

De data asta, Menelik îşi ridică colțurile gurii, zâmbind. Ştia că Penrod îl măgulea.

— Te-am auzit şi o să iau în considerare ceea ce spui, răspunse el, apoi fața îi redeveni serioasă. Ştii ce o să se întâmple după ploi, domnule maior Penrod?

— Nu ştiu.

Menelik se aşeză mai în față, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Atunci o să-ți spun, iar tu o să înțelegi căile luptătorilor sălbatici ca mine. O să stau afară din palat, cu oamenii mei în jurul meu. Ei o să deschidă porțile, iar pe ele o să intre bătrâni, femei şi copii, care vor fi mers multe mile, ca să se înfățişeze înaintea mea. O să ne salutăm unii pe alții, o să mă uit în ochii lor, ei o să se uite în ai mei şi apoi o să plece. Cine sunt aceşti oameni? Ei sunt soțiile, mamele, tații şi copiii bărbaților care au fost omorâți ieri. O să mă uit la fiecare, o să fiu văzut de fiecare. Câte zile va fi necesar, o să stau pe tronul meu de dimineața până seara, iar ei o să-l vadă pe omul pentru care au murit cei pe care-i iubeau. Şi o să mă uit în ochii lor şi o să ştiu că fiul lor, soțul lor, tatăl lor a murit pentru mine. Am citit că europenii vorbesc întotdeauna de socoteală după o bătălie, dar cred că nu fac asta, nu-i aşa? Nu se uită față în față la cei din familiile morților.

— Nu, domnule, nu fac asta.

— Şi totuşi noi suntem cei sălbatici, spuse Menelik cu un oftat. Du-te, domnule maior Penrod. Ai cuvântul meu că poți vorbi cu prizonierii cum doreşti şi poți călători după cum crezi de cuviință. N-am nimic de împărțit cu englezii. Să-i spui asta reginei tale.

*

Rămaseră în tabără încă două zile, timp în care Amber îşi adună rapoarte despre bătălie de la prinții etiopieni, de la soldați şi de la prizonierii italieni, iar Saffron desenă cât putu de mult. Apoi, cu minerii din armata lui Menelik lăsați la vatră, porniră peste câmpul de luptă, luând-o spre vest,

în munți, către Mina Courtney. Fură primiți cu bucurie şi durere. Nu toți bărbații se întorseseră.

În ziua următoare, toată lumea se adună în fața bisericii ca s-o vadă pe Amber cum bătea la maşina acordul prin care i se transfera lui Patch conducerea Minei Courtney. Femeile îi cărară masa şi scaunul în piața centrală şi se dondăniră până când fură sigure că erau amândouă drepte.

Patch, Marta, Saffron şi copiii lor se aşezară în fața lui Amber, iar Ryder începu să dicteze. Degetele lui Amber dansară pe clape, iar femeile îşi întinseră gâturile ca să vadă cum apăreau cuvintele pe foaia de hârtie, murmurând felicitări.

Era un document simplu. Mina Courtney era pusă sub controlul lui Patch, care avea acum un procent oficial din afacere, împreună cu Ryder. Avea să continue înțelegerea cu Menelik, dar de acum înainte era responsabil pentru fiecare decizie luată pentru desfăşurarea activității miniere, pentru tabără şi provizii. Avea să se sfătuiască de regulă cu un grup de şase bărbați. Aleşi dintre muncitorii experimentați, dar decizia lui avea să fie definitivă. Avea să împartă cu Ryder profiturile de la mină, cel din urmă având un procent de şaizeci la sută, urmând să trimită profiturile bancherilor săi din Cairo, în timp util.

Amber trase cu un gest larg hârtia din maşină şi cei doi bărbați o semnară.

Ca să sărbătorească semnarea, Marta organiză un banchet şi toți se bucurară de scuza avută ca să-şi ridice moralul.

În timp ce familia Courtney şi Amber începură să-şi împacheteze lucrurile, din biserică se auzeau atât sunetele slujbelor de mulțumire, cât şi cele de pomenire. Familiile celor care muriseră îşi purtau doliul cu multă mândrie: fiii şi soții lor se sacrificaseră ca să salveze şi să unească Etiopia,

şi era o victorie pe care şi-o păstrau aproape, o flacără care le încălzea inimile îngheţate de durere.

Ryder şi Patch făcură aranjamente să li se plătească salarii şi pensii suplimentare familiilor celor morţi şi anunţară că puteau să trăiască mai departe în tabără dacă voiau. Unii dintre ei aleseră să rămână. Alţii se întoarseră la casele lor de mai demult.

Pentru Amber, cu toate că simţi durere că părăsea tabăra şi oamenii pe care îi cunoştea, fiecare moment era luminat de bucuria prezenţei lui Penrod. Îi arătă casa şi grădinile ei, barajele, livezile şi stupii şi fu încântată de laudele şi interesul lui. Se schimbase. Era mai calm, mai dispus să zâmbească şi mai atent în felul cum vorbea şi se purta cu cei de lângă el. Micul Leon îl veneră de la prima vedere şi, când Penrod îi spuse că avea să fie un soldat bun, aproape că înnebuni de entuziasm.

În cea de-a doua după-amiază de după ce ajunseră, rămaseră singuri pe versantul sudic al dealurilor de deasupra taberei. Locul unde-şi crescuse Amber puiul de leu şi unde începuse să scrie din nou. Aerul era uscat şi întregul Tigray părea să se desfăşoare la picioarele lor, un peisaj în care se amestecau munţi arşi de soare şi trecători adânci şi umbrite.

— Amber, spuse Penrod încet, trebuie să-ţi vorbesc.

Inima lui Amber fu cuprinsă de o frică bruscă. Nu voia să se gândească la trecut, la ce spusese sau făcuse el încât s-o oblige să rupă logodna. Era îngrozită că aveau să se certe din nou şi că avea să dispară din nou din viaţa ei. Gândul acesta i se părea o agonie. Se îndreptă întocmai cum făcuse când se căţărase de-a lungul stâncilor sticloase de pe *amba.* Pericolul trebuia înfruntat.

Respiră adânc.

— Te ascult, Penrod.

Vocea lui sună gros, de parcă s-ar fi forțat să-şi rostească vorbele, cu mare dificultate.

— Am sedus-o pe Rebecca din orgoliu şi pentru că ştiam că ținea la Ryder. Am vrut să-l înving, să arăt că sunt mai bun decât el. Asta şi plăcerea mea au fost singurele lucruri la care m-am gândit. Apoi i-am vorbit de rău despre ea lui Lady Agatha pentru că mi-a rănit orgoliul faptul că, atunci când n-am mai fost acolo, Rebecca l-a căutat pe Ryder ca s-o mângâie.

Amber resimți ca o lovitură fizică numele iubitelor lui, dar refuză să arate asta.

— Totuşi, cel mai mare păcat al meu a fost că nu ți-am spus adevărul, continuă el. Am considerat că era sub demnitatea mea să mă explic ție. Te-am lăsat să crezi o minciună şi pentru asta îmi pare rău, în cel mai sincer mod posibil.

O luă de mână.

— Ştii că n-am încetat niciodată să te iubesc. O să fiu întotdeauna un om mândru, dar am învățat să controlez acea mândrie. Voi fi întotdeauna înclinat să-mi servesc țara, dar intenționez s-o fac într-un mod onorabil şi îți promit, dacă o să devii soția mea, că niciodată n-o să te mai mint şi n-o să-ți mai ascund ceva. E de ajuns?

Ea îşi dădu seama că nu era în stare să vorbească, dar reuşi să încuviințeze. El îngenunche într-un picior şi privi în sus la ea.

— Amber Benbrook, draga mea copilă, vrei să fii soția mea?

De câte ori, în aceşti ultimi ani, nu-şi imaginase ea exact acest moment? Cu Penrod care o găsea, ştergându-i toată durerea pe care o simțise vreodată şi promițându-i s-o iubească pentru totdeauna. De o mie de ori, de zece mii, şi totuşi o uluia intensitatea bucuriei şi uşurării pe care le simțea.

— Da, da, Penrod! O să mă căsătoresc cu tine.

Se ridică şi o luă în braţe, şi acel prim sărut după o despărţire atât de lungă o făcu pe Amber să înflorească precum o floare din deşert în faţa ploii. Tremură sub puterea îmbrăţişării lui şi, în timp ce el o ţinea aşa, pământul nu se mai învârti, iar timpul însuşi îi aşteptă.

Într-un târziu, se desprinse de ea, nesigur dacă avea să se mai poată controla în cazul în care n-ar fi făcut-o.

— Draga mea, n-am niciun inel pentru tine, spuse el scuturându-se de râs. Promit să-ţi cumpăr un diamant cât pumnul tău de mare când ajungem înapoi în Cairo.

Amber se îmbujoră.

— Nu e nevoie, Penny.

Îşi duse mâinile la lănţişorul simplu de argint pe care îl purta la gât şi îl scoase de sub rochie. Agăţat de el şi strălucind în lumina după-amiezii, se afla inelul de logodnă pe care i-l dăduse el la petrecerea aniversară de la Hotelul Shepheard, când împlinise şaisprezece ani, cu opt ani mai devreme. Îl păstrase prin toate încercările şi singurătatea prin care trecuse, întocmai cum păstrase el ceasul pe care i-l dăduse ea. Nu reuşi să-l scoată, aşa că el făcu un pas înainte ca s-o ajute. Degetele lui îi atinseră puţin gâtul în timp ce desfăcu închizătoarea, iar emoţia care fulgeră între ei păru o prevestire a furtunilor şi fulgerelor din timpul ploilor de vară care aveau să vină.

El scoase inelul şi-l ţinu în palmă pentru o clipă, după care îi luă mâna stângă şi i-l puse pe deget. Stăteau încă acolo, ţinându-se de mână, când apăru Belito, ţinând la brâu un coş de butaşi pentru livadă. Îi privi şi râse tare, după care, spre marea surprindere a lui Penrod, spuse în italiană:

— *Il matrimonio s'ha da fare!*

Amber roşi şi îl luă pe Penrod de braţ.

— Da, Belito, această căsătorie o să aibă loc.

*

În tabără, fură felicitați de toți prietenii lor, iar dacă Ryder era în vreun fel nesigur dacă să primească sau nu în familie un cadru militar, avu decența s-o ascundă. Petrecerea de rămas bun se transformă într-o petrecere de logodnă, iar cântecele şi dansul se întinseră atât de mult în noapte încât nu mai avea niciun rost să se culce.

Când se crăpă de ziuă, Saffron mai verifică o dată dacă uneltele ei de pictat erau bine împachetate şi dacă nu cumva copiii reuşiseră să-şi desfacă din nou jucăriile lor preferate. Ryder o căută şi, pentru o clipă, îşi ignorară îndatoririle, privind tabăra înfloritoare şi mina de argint.

Saffron se sprijini pe umărul soțului ei, iar el o luă în brațe.

— Ai construit ceva uimitor, Ryder, spuse ea.

— Am construit împreună, nu-i aşa?

Saffron, care nu era niciodată sentimentală pentru prea mult timp, zâmbi în sus către el, cu ochii scânteietori.

— Am uitat să te întreb: suntem iar bogați?

— Da. Menelik îmi va returna împrumutul, iar profiturile pentru restul de argint care a trecut în ultimii cinci ani prin Addis Abeba ne aşteaptă în Cairo. De fapt, suntem obscen de bogați.

— Bine, spuse ea. O să am nevoie de o rochie nouă pentru nunta lui Amber.

— Poți să ai o cameră plină de rochii, spuse el, iar ea îl sărută înainte să se tragă puțin şi să-şi pună mâna pe burtă.

— S-ar putea să nu mi se potrivească multă vreme. Leon şi Penelope o sa aibă... un frățior de data asta, cred.

Ryder o ridică sus în aer şi o învârti până când ea se înecă de râs.

*

Caravana lor înaintă constant către granița cu Eritreea şi, pe drum, li se alăturară o duzină de *askari* şi soldați italieni, care se ascunseseră în munți după război. Le oferiră protecție, mâncare şi băutură pentru supraviețuitorii înfometați şi îngroziți, iar dacă Ras Alula şi oamenii lor aflară vreodată despre această caravană ciudată care trecea prin teritoriul lor, nu făcură nicio încercare s-o oprească.

Abia trecuseră râul Mareb ca să intre în Eritreea şi se întorseseră să mai arunce o ultimă privire spre locul care le fusese atât de mult timp casă, când Amber scăpă un strigăt şi arătă cu degetul. Pe un promontoriu mic de pe cealaltă parte a râului, văzură silueta unei leoaice adulte, profilându-se la orizont.

— E Hagos? întrebă Saffron, plină de mirare şi încântare.

— Da, spuse Amber, cu mâna streaşină la ochi.

Leoaica scoase un răget, se uită de jur-împrejur, apoi, cu paşi mândri, dispăru din raza ochilor.

*

Odată cu Bătălia de la Adowa, timpul petrecut de Penrod împreună cu forțele italiene se încheiase, iar el află dintr-o scrisoare primită de la Sam Adams că Kitchener era foarte mulțumit de munca lui. În timp ce aşteptau în Massawa să se întoarcă în Cairo, Penrod fu invitat la casa guvernatorului. În Europa, ştirile legate de înfrângerea de la Adowa provocaseră consternare. Guvernul lui Crispi căzu, iar Baratieri aştepta să fie supus Curții Marțiale în arest la domiciliu, în Asmara.

Lăsându-l pe Ryder să-şi trimită telegramele către bancherii săi din Cairo, iar pe Amber şi Saffron să se ocupe de scris şi pictat, Penrod se duse să răspundă invitației.

Ajunse în aceeaşi cameră cu tavan înalt şi vedere spre port în care îl primise Baratieri la sosirea sa.

În spatele biroului magnific al lui Baratieri stătea un bărbat, care îşi odihnea picioarele încrucişate la glezne pe

supra fața de marmură a acestuia, şi care avea fața ascunsă într-un ziar italian. Titlul era: *Umilirea armatei. Dezastru în Africa.*

Uşa din spatele lui Penrod se închise, iar bărbatul îşi împături ziarul.

— Lucio! exclamă Penrod.

Prietenul său sări să-l întâmpine şi se îmbrățişară.

— Trebuia să-mi dau seama că regele o să te trimită pe tine, spuse Penrod, ținându-şi prietenul de umeri. Arăți obosit.

— Iar tu arăți într-adevăr foarte bine, Penrod. Să înțeleg că trebuie să te felicit?

Penrod confirmă şi remarcă o mulțumire autentică pe fața de altfel obosită a prietenului său.

— Acum, Penrod, am nevoie de tine. Rapoartele pe care le primesc despre război şi despre acțiunile şi strategiile lui Baratieri sunt atât de derutante, atât de pline de orori, încât nu le pot înțelege. Am nevoie să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt.

— Sigur, cu plăcere, spuse Penrod. Ai hărțile cu zona respectivă?

Lucio îi arată o masă gata pregătită lângă ferestrele care dădeau înspre balcon, iar Penrod văzu pe ele teancurile organizate de hârtii.

— Excelent, dar înainte de asta, am în carnet o listă de nume, prizonieri cu care am vorbit după bătălie. Le-am promis că o să încerc să le dau veşti familiilor lor.

— Îți mulțumesc, prietene.

Penrod observă că ochii prietenului său se umpluseră de lacrimi. Lucio se întoarse şi bătu din palme. Servitorul care răspunse fu trimis să găsească un copist şi să aducă răcoritoare, iar cei doi prieteni se puseră pe lucru.

Penrod plecă la miezul nopții. Îşi împărtăşise părerea lui sinceră despre comportamentul şi acțiunile lui Baratieri şi

ale oamenilor de sub comanda sa. Lucio fu de părere că Baratieri putea fi exonerat de unele acuzații care i se aduceau şi concluzia avea să fie că excesul de zel într-o țară străină şi provocările prim-ministrului deja compromis duseseră la acest dezastru. Orice sugestie că vreunul dintre generalii lui Baratieri nu se supusese ordinelor avea să fie suprimată cu atenție.

*

Amber lucră ca fulgerul şi, când ajunseră în Cairo, manuscrisul ei era gata. Îl intitulă Vise *şi coşmaruri africane* şi îl trimise avocatului lor din Londra la numai câteva ore după ce ajunseră în oraş. Deveni cunoscut atât ca raportul definitiv al Bătăliei de la Adowa, cât şi ca un portret unic al conducătorilor şi popoarelor din regatul independent al Etiopiei.

Schițele şi picturile lui Saffron fură tipărite în ziare şi vândute ca albume tipărite. Curând după aceea, deveniră celebre în toată Europa.

Masca de fildeş a lui Cezar fu vândută discret regelui Italiei, iar cu banii respectivi, Penrod îşi cumpără o vilă spațioasă lângă fluviul Nil, în Cairo, pentru el şi viitoarea sa soție. Ryder fu de acord să cumpere şi el una în apropiere.

Cumnata lui Penrod, Jane, li se alătură în Cairo, la timp ca să asiste la căsătoria în catedrală a lui Penrod cu Amber, şi rămase cu cele două surori când Penrod plecă în campania de recucerire a Sudanului din mâinile dervişilor mahdişti, unde participă la luptele din Firket şi Atbara.

Ryder începu să aprovizioneze armata lui Kitchener cu grâu american pentru pâine şi averea îi crescu şi mai mult, dar chiar şi el îşi începea şi îşi încheia fiecare zi gândindu-se dacă Penrod avea să-l întâlnească pe Osman Atalan în Sudan şi ce ar fi putut să afle despre soarta pe care o avusese Rebecca Benbrook. Saffron şi Amber nu se prea gândeau la altceva.

În seara zilei de *2* octombrie 1898, Penrod se întoarse fără ceremonie în Cairo, din Sudan. Amber îl auzi strigând-o şi coborî în fugă, cu nerăbdarea unui copil, pe scările late ale casei lor, ca să-l întâmpine. Sărutul său avu gust de nisip şi căldură.

Îşi înfundă faţa în pieptul său, prinzându-i umerii puternici cu degetele şi simţindu-i mâinile pe spatele ei mic, trăgând-o mai aproape. Îl simţi întorc ân du-se acasă ca un miracol proaspăt, la fel de dulce şi deplin ca în ziua nunţii lor.

— Dragul meu, sunt atât de bucuroasă că eşti aici.

Îşi dori să-l întrebe imediat despre Rebecca, dar cuvintele i se opriseră în gât ca nişte ghimpi.

— Vino să ne aşezăm pe verandă, Amber, spuse el cu delicateţe.

O conduse în spatele casei, cu vedere către peluze şi către Nilul care curgea încet. O aşeză într-unul dintre fotoliile de răchită şi îşi trase şi lui unul, cât mai aproape de ea, după care o luă de mână.

— Am aflat veştile din Omdurman, spuse ea repede, privind în altă parte. O mare victorie – Sudanul a fost recucerit. Toată lumea spune că l-am răzbunat în sfârşit pe generalul Gordon şi că am distrus forţele mahdiste. E adevărat, Penrod?

— E adevărat, draga mea.

— Sunt atât de bucuroasă. Şi Osman Atalan? Şi...

Vocea i se înecă.

— Rebecca... Ai veşti despre Rebecca?

Respira deja repede, de parcă ar fi putut citi întreaga poveste tristă direct de pe faţa lui.

El o mângâie cu degetul pe dosul palmei, simţindu-i tremurul uşor al degetelor.

— În sfârşit l-am înfruntat pe Osman, Amber.

Ea îl strânse mai tare de mână.

— După bătălie, eu şi Yakub l-am urmărit până la oaza Gedda şi ne-am întâlnit acolo.

— Ai luptat singur cu el?

El dădu din cap.

— Şi a luptat bine.

Când plecase împreună cu Kitchener să recucerească Sudanul, Penrod ştiuse cumva că soarta avea să aranjeze o ultimă confruntare cu omul care îl torturase cu atâția ani în urmă şi că avea să fie o luptă până la moarte. Soția lui nu avea nevoie să ştie detaliile fiecărei lovituri parate sau felul cum scânteiase lama lui Osman. Cea mai puternică amintire pe care o avea era privirea de furie şi ură din ochii lui Osman în timp ce murea. Acea furie, acea ură îl împinsese pe Osman să facă o singură greşeală în lupta dintre ei. Dorința lui de a-l distruge pe Penrod îl făcuse, pentru o secundă crucială, predictibil. Penrod înțelesese ura aceea şi fusese în stare să-şi controleze propria mânie, iar acest lucru îi oferise avantajul de care avusese nevoie. Compasiunea şi controlul – acestea erau uneltele pe care i le dăduse învățătorul său sufit Farouk în perioada în care îşi revenea din dependența sa pentru opiu, iar el le folosise.

— Şi Rebecca? reuşi ea să spună într-un final.

— Am văzut-o, Amber. Într-adevăr s-a căsătorit cu ea şi a ridicat-o deasupra tuturor celorlalte femei ale sale.

Se luptă să găsească cuvintele ca să-i spună soției sale ce se întâmplase când sora ei, care fusese odată o fată frumoasă, ieşise din umbra moscheii din Gedda şi-l văzuse stând deasupra trupului soțului ei mort.

— S-a omorât, nu-i aşa? şopti Amber şi putu să citească răspunsul în ochii lui Penrod.

Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă, iar ea o şterse cu dosul mâinii care îi era liberă.

— E în regulă, Penrod, nu credeam că o s-o mai văd vreodată. Saffron a avut dreptate: în cele din urmă, Rebecca a aparținut deșertului.

Îi puse mâna pe față, amintindu-și de prima oară când o văzuse, o copilă în Khartoum, apoi o tânără stânjenită de succesul ei recent la Clubul Gheziera, iar acum soția lui, o femeie care crescuse o leoaică și care fusese alături de Regele regilor.

— Amber, Rebecca nu era singură.

În acel moment, o voce de femeie strigă cu ecou din hol.

— *Al-Zahra!* Vino s-o saluți pe vechea ta doică.

Amber chicoti și sări în picioare.

— Nazeera!

Zbură înapoi în casă, iar Penrod o urmă cu un pas mai măsurat, dar ajunse la timp ca să vadă cum se arunca soția lui S-O îmbrățișeze pe femeia care îi fusese aproape ca o mamă în copilăria ei din Khartoum.

Lângă ea, se aflau un băiat și o fată: copiii lui Rebecca cu Osman Atalan, amândoi cu pielea măslinie și cu părul arămiu. Iar în cadrul ușii stătea Yakub, care privea totul cu un ochi vigilent și ținea la picioarele sale lucrurile lui Penrod.

— Ce-i toată agitația asta?

Penrod se întoarse și o văzu pe Saffron intrând din spatele casei.

— O, Penrod, te-ai întors acasă. Ce bucurie!

Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, după care observă grupul din hol:

— Stai! Asta e... Nazeera!

Se repezi înainte să se alăture și ea îmbrățișării.

Penrod decise să le lase pe femei să-și împărtășească noutățile, râsetele și lacrimile, și se întoarse pe verandă, unde îl găsi pe Ryder, care fuma un trabuc și privea râul.

— L-ai omorât pe Osman? întrebă Ryder.

— Da.
— Bine.
Ryder îşi deschise cutia cu trabucuri şi i-o întinse lui Penrod. Acesta luă unul, dar nu-l aprinse imediat, îndreptându-şi ochii spre orizont şi spre culorile schimbătoare ale râului.

Cuprins